SANTA
MONTEFIORE
Orizonturi
îndepărtate
LITERA
BLUE
MOON

Pentru dragul meu prieten Peter Nyhan

DE CE

Te rog, spune-mi, Doamne, răspunsul la întrebarea de ce
Ne-ai pus pe acest Pământ, să trăim o zi și apoi să murim.
Ne naștem în această lume – rodul Iubirii și al Durerii
Și trăiește în suferință până este timpul să pleci din nou.
Singuri venim. Singuri mergem prin Viață. Plecam singuri.
Și totuși nu știm rostul tuturor.

ANON

Kitty

1980

Știam la ce să mă aștept de la moarte. Am știut mereu. Așa că atunci când a venit, nu m-a speriat și nici nu m-a surprins. A venit ca un prieten, cu brațele întinse și cu fața familiară strălucitoare de lumină și dragoste, așa cum știam că va fi. îmi terminasem viața; era timpul să mă întorc acasă.

Eram un călător obosit la optzeci de ani, inima îmi zdruncina din cauza dragostei și pierderii care o umpluseră și o sfărâmaseră în egală măsură. Corpul meu fragil și puterea mea se scurge cu fiecare nou zori care mă aducea mai aproape de eliberarea mea. Recunosc că o parte din mine tânjea după asta, acest răgaz, ca un alergător care se apropie de linia de sosire, tânjește să se termine cursa. O parte din mine tânjea după odihnă.

Când eram mică, bunica Adeline îmi spusese că nașterea în a noua zi a lunii a noua a anului 1900 însemna că sunt un copil al lui Marte și viața mea va fi plină de turbulențe. Ei bine, așa a fost. Războiul, trădarea, durerea și tristețea m-au însoțit în călătoria mea ca niște câini umbriți în urmărire constantă. Dar niciodată nu am permis ca acele procese să mă definească sau să mă țină prizonier. Nu am pierdut niciodată din vedere scopul meu spiritual mai mare, cine eram cu adevărat și de unde am venit. Primisem un set de cărți provocator și totuși în ele se afla o abundență de inimi; Nici nu le-am pierdut din vedere nici pe acestea.

Într-adevăr, am iubit. Am iubit cu adevărat. Totuși, când moartea a venit să mă ducă într-o iubire și mai mare, nu m-am dus. Atașamentul meu față de casa mea era prea puternic, dragostea mea pentru turnurile și turnurile și zidurile de piatră ale Castelului Deverill prea aprigă; furia mea pentru pierderea ei

mistuitoare. Cum aș putea să intru pe Porțile Raiului cu un suflet împovărat de amărăciune și resentimente? Nu puteam.

Așa că am ales să rămân.

Am respins lumina, promisiunea reîntâlnirii cu cei pe care îi iubesc și restul în frumusețe și pace despre care știu că este ceea ce urmează pentru cei care merită; si o merit. Eu chiar da. Totuși, nu sunt pregătit. S-ar putea să-mi fi încheiat viața, dar nu mi-am îndeplinit-o. Dumnezeu și-a întins mâna; cu darul Său liberul arbitru îl resping.

La fel ca bunica mea înaintea mea, m-am născut cu capacitatea psihică de a vedea vibrațiile mai fine ale spiritului. Acum că sunt mort, locuiesc aici ca unul dintre acele spirite, în acest limb umbros dintre cele două lumi. Nu pot să mă întorc în planul material și am respins Raiul. Dar este alegerea mea și nu regret. Nici o clipă. Am de lucru și trebuie făcută. Ai fi surprins de lucrurile pe care spiritele le pot face atunci când își pun cu adevărat mintea la asta.

Vedeți, este într-adevăr foarte simplu: nu mă voi odihni până când Castelul Deverill va fi înapoiat la un Deverill. Acolo, asta este, munca mea, scopul meu, motivul pentru care am ales să rămân. Bunica mea nu a pomenit cât de încăpățânați sunt copiii lui Marte!

Fratele meu vitreg, JP Deverill, a vândut casa familiei noastre. Casa care, cu excepția a paisprezece ani nefericiți, când a fost deținută de contesa di Marcantonio, ne aparținea din 1662, când regele Carol al II-lea i-a acordat strămoșului meu Barton Deverill un titlu și terenuri în Irlanda's Co. Cork drept recompensă. pentru loialitatea lui. De peste trei sute de ani, acel castel aparținea familiei mele. Trei sute de ani! Ca simbol al dominației clasei protestante anglo-irlandeză, „Casa Mare” a rezistat secolelor de amenințare din partea irlandezilor care pledează pentru independență; a supraviețuit rebeliunii, intrigilor și focului, doar pentru a se ridica din flăcări ca un Phoenix împreună cu familia mea asediată. A supraviețuit tuturor acestor lucruri, apoi într-o zi rece de februarie din 1976, JP a semnat-o. O singură mișcare a stiloului lui și a dispărut.

Castelul Deverill a fost transformat într-un hotel și sunt în el și nu mă voi îndepărta de el. Nu, nu o voi face. Voi provoca ravagii, voi inspira frică, voi face tot felul de lucruri groaznice pentru a-i apleca voinței mele, acești oameni care cred că pot profita de istoria familiei mele, de durerea familiei mele. Noi Deverill

nu am suferit pentru ca oamenii fără scrupule să poată face bani transformând casa noastră iubită într-un circ.

Sunt un copil al lui Marte și sunt gata să lupt pentru ceea ce iubesc.

Castellum Deverilli est suum regnum este motto-ul familiei Barton Deverill sculptat în piatră deasupra ușii mari a castelului: Un castel al lui Deverill este regatul lui.

Cel puțin o dată a fost.

Nu mă voi odihni până nu va fi din nou regatul lui Deverill.

Capitolul 1

Ballinakelly, Co. Cork, 1985

În timp ce Margot Hart a intrat cu mașina în orășelul Ballinakelly, și-a încetinit micuțul gândac albastru într-un ritm vertiginos. Ceața deasă se îndreptase spre interior dinspre mare, făcând aproape imposibil să se desprindă încotro se îndrepta ea. Tarmașul strălucea în faruri, ștergătoarele de parbriz au măturat ploaia blândă. Un fermier cu câinele lui cioban s-a oprit în fața Casei O'Donovan pentru a o privi trecând, clătinând din cap din cauza imprudenței ei, căci n-ar fi mai înțelept să o așteptăm în cârciumă până când ceața se va ridica? Dar Margot l-a ignorat și a pornit. La urma urmei, ea condusese tot drumul de la Londra, cu un feribot traversând Marea Irlandei și nu avea de gând să lase un pic de ceață să o descurajeze. Cu toate acestea, ceața părea să se condenseze cu cât se apropia, de parcă castelul s-ar fi ascuns în mod deliberat, de parcă nu ar fi vrut să fie găsit. Dar ar fi fost nevoie de mai mult decât ceață pentru a o înlătura pe Margot Hart. Vederea vechiului zid al proprietății care se materializează din întuneric i-a injectat sufletul cu entuziasm și a stimulat-o mai departe. Era aproape. Foarte aproape. A tras adânc aer în piept, apoi a coborât de-a lungul graniței, până când, spre încântarea ei, a ajuns la intrare, anunțată de un semn verde îndrăzneț cu litere aurie elaborate: Castelul Deverill. Hotel și restaurante rafinate.

Porțile negre de fier erau exact așa cum le văzuse ea în fotografiile vechi. Splendid de măreț, cu o pereche de lei de piatră așezați sus pe piedestale de fiecare parte, cu dinții descoperiți pentru a apăra această casă odinioară impunătoare de intruși. Dar ei erau buni acum, acei lei, ferocitatea lor nu mai era solicitată, pentru că Războiul de Independență și războiul civil care a urmat se terminaseră

în cele din urmă cu aproximativ șaizeci de ani înainte și pacea se stabilise pe moșia Deverill. Istoria a fost pasiunea lui Margot, în special istoria castelelor vechi. Și istoria a fost motivul pentru care a fost aici, desigur. În timp ce trecea prin porți și urca aleea care trecea într-o curbă blândă printre tufele groase de rododendroni, ea a zâmbit în sinea ei și a spus cu voce tare și cu satisfacție: „Iată-mă, Margot Hart, scriitoare în rezidență".

Prima vedere a castelului a fost captivantă. La urma urmei, a fost construit pentru a transmite putere, bogăție și statut. A fost construit pentru a fi magnific. Și cu siguranță a fost magnific. Margot opri mașina puțin înaintea curții și se uită mirată la zidurile cenușii strălucitoare și la turnurile și parapetele înalte, crenelate, și fu imediat uimită de sentimentul ei de permanență, de parcă ar fi fost mereu aici și va fi mereu. Cețurile mării veneau și plecau, vânturile ascuțite de iarnă și ploaia blândă și anotimpurile, unul după altul, dar acest castel avea să rămână pentru totdeauna, sfidător neschimbat.

A inspirat adânc și mulțumit pentru că era în sfârșit aici, în inima istoriei familiei Deverill. În locul unde se întâmplase totul. Ea l-a imaginat pe Barton Deverill, primul lord Deverill din Ballinakelly, urcat cu mândrie pe călărgul său, cu un penaj în pălărie și o sabie la șold, conducând vânătoarea în pădurile și câmpurile care acum îi aparțineau, prin amabilitatea regelui. Ea și-a imaginat bilele. Doamne în rochii de mătase care ieșeau din trăsuri elegante, mâinile înmănușii întinzându-se spre lacheii în livrea prezenți, papuci de satin simțind cu grijă pasul. În ochiul minții ei, putea vedea lumina lumânărilor strălucind în întuneric și putea auzi muzică și râsete răsunând din sala de bal cu clinchetul sticlei, în timp ce familia Deverill și prietenii lor își prăjeau sănătatea și averea și mai mare. Viața era bună pentru anglo-irlandezi în acele zile. Ea și-a ridicat ochii spre ferestrele de la etaj și s-a mirat de întâlnirile secrete care avuseseră loc în spatele lor, de intrigile și de mașinii jucate în umbră. Ea avea să descopere totul. Fiecare dramă. Ce carte fascinantă urma să scrie.

Margot se înscrisese să petreacă nouă luni la Castle Deverill, ceea ce, pentru o tânără de douăzeci și opt de ani, sfioasă de angajament, i se păruse inițial destul de descurajantă. La urma urmei, ea era mereu în mișcare, făcând continuu o valiză, plecând spre un nou orizont, grăbită să-l lase în urmă pe cel vechi. Cu toate acestea, își imaginase că va dura cel puțin nouă luni pentru a termina

cercetarea subiectului și pentru a scrie cartea în sine. Vremea avea să zboare și ar fi o plăcere pentru că asta îi plăcea cel mai mult să facă, îngropându-se în cercetare și cuvântul scris. Inițial, părea o coincidență că ea îl întâlnise pe proprietarul hotelului la un cocktail la Londra, dar acum nu era atât de sigură: se simțea mai mult ca Soarta.

Margot a fost fascinată de familia Deverill încă din copilărie din cauza poveștilor bunicului ei. Bunicul Hart fusese melancolic cu privire la trecutul său, crescând în Co. Cork și fiind un prieten apropiat cu Harry Deverill. În 1919, când avea douăzeci și patru de ani, familia lui și-a vândut casa și s-a stabilit în Anglia pentru a scăpa de Troubles. Nu se mai întorsese niciodată. Murise recent, la vârsta de nouăzeci de ani, după ce a trăit multe capitole diferite într-o viață lungă și variată, totuși părea că acel capitol al tinereții sale din Co. Cork fusese cel mai viu și mai special, când verile. păruseră nesfârșite și zilele inactiv și pline de frivolitate. Poveștile lui deveniseră puțin repetitive în cele din urmă. Dar existase ceva convingător în carisma, drama și nerăbdarea pură a acestei familii extraordinare care nu o plictisise niciodată. Această carte trebuia scrisă și ea urma să fie cea care o va scrie. Era doar surprinsă – și încântată – că povestea familiei Deverill nu fusese scrisă până acum.

Ea a pornit cu motorul pe curte și a parcat în fața ușilor mari. Când a oprit contactul, un bătrân nerăbdător, într-o uniformă neagră și verde, a ieșit în grabă cu o umbrelă de golf împodobită cu sigla hotelului cu inițiale și trifoi. El o ținu deasupra capului ei, iar ea coborî din mașină și coborî pe pietrișul ud.

— Céad míle fáilte to Castle Deverill, spuse el cu un accent blând ca ploaia irlandeză. „Este o zi potrivită pentru pat sau foc. Nu ai scoate o vulpe dintr-un găinări. Trebuie să fii pierit. Cum, numele lui Dumnezeu, ne-ai găsit în ceață?

— S-a înrăutățit doar când am intrat cu mașina în Ballinakelly, răspunse Margot, mergând cu viteză spre intrarea hotelului.

„Ceață de mare, mă tem, șmecheria diavolului”, o informă bărbatul dând din cap, apoi adăugă strălucitor: „Pe cât de sigur este un ochi într-un ac, soarele va ieși mâine și îl va arde. departe, deoarece a fost un inel în jurul lunii noaptea trecută.

Margot păşi în hol şi icni încântată de splendoarea lui. Să cred că acest palat somptuos a fost cândva o casă de familie. Ea și-a aruncat privirea asupra holului

cu mirare, luând în considerare dimensiunea și măreția și întrebându-se cum ar fi să trăiești într-un castel ca acesta și să ai totul pentru tine. Un foc trosnea vesel într-un șemineu baronial, iar deasupra lui un portret uriaș al lui Barton Deverill, așezat cu măiestrie pe un armăsar în creștere și îmbrăcat în galben strălucitor și auriu, cu un penar stacojiu în pălărie, i-a amintit de gloria pierdută a acestei boli. familie sortită. Cum trebuie să fi fost supărat irlandezii locali bogăția și privilegiul stăpânilor lor din Deverill. Chiar și astăzi, la șaizeci de ani după Războiul de Independență, impresia de lux era vizibil în contradicție cu peisajul dur irlandez. Lumina era aurie, aerul era parfumat de crin, strălucirea cromului și a sticlei opulente. Era ca și cum ai fi primit într-o lume paralelă de extravaganță și confort nestăpânit, în timp ce afară, ceața cenușie se învârtea pe stâncile bătute de vânt și pe dealurile tremurătoare, iar frigul pătrundea în oasele căsuțelor umile.

Hotelul era plin de activitate. Un cuplu tânăr s-a așezat pe fotolii de catifea violet, bând cafea din cești turcoaz și studiind o hartă. Trei bărbați în plus patru și guernsey stăteau lângă vatră, fumând trabucuri și chicotind zgomotos după ceea ce părea, după aspectul fețelor lor pline de flori, a fi fost o zi bună pe dealuri, în timp ce zgomotul ușor al porțelanului îi îndrepta atenția lui Margot. pentru oaspeții care savurează ceai în sala de mese de alături. Stătea pe marmura lustruită și se uită la frumusețea scării. Era chiar piesa centrală, urcând grațios către un palier larg înainte de a se împărți în două brațe elegant curbate care continuau până la primul etaj. Covoare purpurie, picturi cu rame aurite, pereți albi clari și candelabre de sticlă strălucitoare au dat locului senzația fastuoasă a glamourului de altădată. Se gândi atunci la Hubert Deverill, pe care și-l putea imagina stând acolo pe palier, cu o mână în buzunarul jachetei, cu cealaltă ținând un pahar de whisky, în timp ce cerceta oaspeții care intrau acasă la balul de vară din 1910, și ea zâmbi cu plăcere. pentru că aici în acest palat luxos era locul unde urma să locuiască în următoarele nouă luni. Deodată, nouă luni nu s-au simțit suficient de lungi.

În timp ce traversa podeaua de marmură, spre recepție, auzi o doamnă în vârstă plângându-se directorului hotelului, un bărbat înalt, cu aspect răbdător, într-un costum bleumarin și cravată verde, cu un zâmbet simpatic special conceput pentru momente ca acestea. Doamna, într-o fustă și o jachetă de tweed

și pantofi maro sensibili cu șireturi peste șosete groase maro, își strângea neliniştită mâinile, evident supărată de ceva. Margot, cu curiozitatea unui jurnalist în perpetuă căutare a unei poveşti bune, își stârni urechea.

„Te asigur că hotelul nu este bântuit", spunea bărbatul, înclinând capul și ținându-i privirea agitată cu cea albastră rece. „Este un castel vechi și scârțâie mult, mai ales în vânt, dar nu vei întâlni fantome, promit." Accentul lui irlandez era deosebit de liniştitor, se gândi Margot.

„Dar am văzut pe cineva cu ochii mei", a explicat doamna, coborând vocea, temându-se poate că fantoma ar putea să audă și să se umbrească. „O femeie, în vârstă ca mine, într-o uniformă de servitoare de modă veche, făcând curățenie în cameră. Am văzut-o clar. La fel de clar ca și cum ar fi o persoană reală.

Managerul se încruntă. „Curățăm camera, zici? Dacă castelul ar fi plin de menajere fantomatice, doamnă Walbridge, nu ar fi nevoie să cheltuiesc bani angajând oameni vii." Râse amuzat, arătând un set de dinți mari albi.

Doamna Walbridge nu-i aprecia umorul. Ea și-a ridicat bărbia și și-a înțepenit maxilarul, arătând o vedere mai formidabilă și a adăugat, de data aceasta mai încrezătoare: „Știu că crezi că mă inventez, sau visam sau făceam halucinații, dar vă asigur, domnule Dukelow, Eram lucid. Destul de lucid. S-ar putea să fiu bătrân, dar am toate facultățile mele, știi. Hotelul tău este bântuit și nu mai stau o noapte. Aș dori o rambursare pentru cele două nopți pentru care nu voi mai avea nevoie de pat. Voi rezerva în altă parte diseară și mă voi întoarce imediat în Anglia!

Ascultarea lui Margot a fost întreruptă de o tânără eficientă, cu un bob negru și fard de ochi albastru, care se întreba din spatele recepției dacă ar putea fi de folos. — O, bună, spuse Margot, smulgându-se fără tragere de inimă de drama învăluitoare. „Sunt Margot Hart, scriitoarea în rezidență."

Fața femeii s-a luminat. „Domnișoară Hart, bine ați venit în noua dumneavoastră casă. Eu sunt Róisín." Ea a pronunțat Ro-sheen. Buzele ei purpurie s-au extins într-un zâmbet drăguț, dezvăluind un gol mare în cei doi dinți din față. — Îi voi anunța managerului că ești aici imediat. Nu este incitant? Nu am avut niciodată un scriitor în rezidență. Ea ieși din spatele biroului și se duse să întrerupă conversația dintre doamna Walbridge și domnul Dukelow. Un cuvânt discret la ureche și domnul Dukelow se îndrepta cu pași mari spre

Margot, lăsând-o pe recepționer să o conducă pe doamna Walbridge, nemulțumită, în sala de mese de cealaltă parte a holului. Probabil că ea spera că o va convinge să stea la o ceașcă de ceai și un scone.

— Domnișoară Hart, spuse domnul Dukelow, întinzându-și mâna. Bine ați venit la castelul Deverill. El îi strânse mâna cu bucurie, uşurat că se eliberează de furioasa doamnă Walbridge.

Margot rânji. „Sper să nu fie fantome de menaj în camera mea!" a spus ea, cu o sclipire în ochi.

Domnul Dukelow râse, deja cucerit de farmecul și aspectul ei bun. „Mă tem că primim o plângere ciudată și ciudată, dar aceasta este prima pe care o avem despre o fantomă."

„Poate un mod viclean de a-și recupera banii?" a sugerat ea, bănuind că domnul Dukelow avea un bun simț al umorului și nu s-ar opune ca ea să fugă cu gluma.

„Mă tem că crede că a văzut într-adevăr o fantomă. Dar nu vă temeți, domnișoară Hart, nu vor fi fantome, menaj sau altfel, în camerele dumneavoastră. Avem una dintre cele mai bune apartamente de camere pentru tine. Doamna de Lisle a fost foarte specifică. Ea vrea să fiți confortabil și să experimentați tot ce este mai bun pe care hotelul are de oferit."

Margot și-a amintit-o pe Angela de Lisle la petrecere: păr scurt și roșu, costum de putere, cercei de aur scumpi și colier de perle, ochiuri de parfum Rive Gauche, o manichiură imaculată și un lifting care părea ca și cum ar fi fost făcut de un chirurg american prea zelos. Era genul de femeie care clacă degetele și se aștepta ca munții să se miște. Margot bănuia că munții se mișcă, fără îndoială și fără ezitare.

— Lasă-mă să te arăt în camera ta. Domnul Dukelow îi făcu semn să o urmeze și se îndreptă spre scări. — Înțeleg că ai condus tot drumul din Londra. Este o călătorie destul de mare și pe cont propriu.

Margot zâmbi răbdătoare; era obişnuită ca bărbaţii să o patroneze. Părul lung și blond părea să țipe „neputincios". Dar Margot era departe de a fi neajutorat. Conducese din Buenos Aires în Patagonia fără nicio clipă; călătoria rutieră și cu feribotul de la Londra la Ballinakelly nu reprezentase cu greu o provocare. — M-

am gândit că voi avea nevoie de mașina mea, domnule Dukelow, răspunse ea cu răceală.

„Cork este într-adevăr un județ frumos și sunt multe de văzut, mai ales pentru un istoric ca tine. De altfel, biografia ta despre Eva Perón a fost foarte bine primită aici. Avem un exemplar în bibliotecă. Poate o vei semna pentru noi.

Margot era încântată. Prima ei biografie, care a durat trei ani pentru a scrie, fusese un bestseller atunci când a fost lansată cu vara înainte. Ea știa că îi datora o mare parte din succesul muzical Evita lui Andrew Lloyd Webber, care debutase cu aproximativ șapte ani în urmă și ia dat ideea pentru cartea ei. Într-adevăr, dacă nu ar fi fost spectacol, majoritatea oamenilor din Regatul Unit nici nu ar ști cine este Eva Perón. Dar Margot știa și că, în ciuda acestui avantaj, cartea era bună și își merita succesul.

— Bineînțeles că îl voi semna pentru tine, spuse ea distrasă, trecându-și ochii peste tablourile în rame elaborate de aur care atârnau pe perete. „Au fost acestea aici când doamna de Lisle a cumpărat castelul?" Ea se uită la una dintre inscripții, fără să recunoască numele tânărului în armura strălucitoare. În mod dezamăgitor, nu era un Deverill.

Domnul Dukelow se opri pe palier și își puse mâinile pe șolduri. „Mă tem, cu excepția lui Barton Deverill în hol și a lui Tarquin, nepotul său, în salon, cele mai valoroase tablouri au fost scoase la licitație de Lord Deverill înainte să vândă castelul. Din fericire, doamna de Lisle a reușit să-i cumpere pe Barton și Tarquin, dar ceilalți fac parte din propria ei colecție și sunt împrumuți la hotel. După cum sunt sigur că știți, este o colecționară pasionată și o femeie care își face mari probleme cu detaliile. Ea a vrut ca castelul să-și păstreze sentimentul autentic. Arată ca și cum ar fi portrete de familie, nu-i așa? Dar nu sunt. Nu aș putea să-ți spun de cine sunt.

„Ar putea fi cineva aici care să știe care sunt caracteristicile originale și care sunt contribuția doamnei de Lisle? Mi-ar plăcea să am o impresie despre cum era castelul când era o casă."

Furnirul domnului Dukelow a alunecat puțin și părea nesigur. „Singura persoană care cunoaște cu adevărat castelul este fostul său proprietar, Lordul Deverill. Locuiește în vechea Casă de vânătoare de pe moșie. Cred că asta nu a

făcut parte din înțelegere când a vândut castelul doamnei de Lisle. Mă îndoiesc că va vrea să vorbească cu tine, mă tem. El este un reclus.'

Margot nu a fost surprinsă. „Trebuie să fi fost greu să-i vândă casa familiei", gândi ea. „La urma urmei, îi aparținuse unui Deverill de peste trei sute de ani. Probabil că a simțit o mare rușine că a fost Deverill care a lăsat-o să plece. Deverill care l-a vândut unui de Lisle pentru ca acesta să devină încă un hotel pe lista lor lungă de hoteluri de lux. Mă întreb ce crede restul familiei lui despre asta acum că este plin de oameni ca mine care le călcă insensibil amintirile.

Domnul Dukelow se uită la ea, cu chipul plin de admirație. — Ai un mod cu cuvintele, nu-i așa, domnișoară Hart. Nu m-am gândit niciodată la asta. Presupun că este nevoie de mintea unui istoric să ia în considerare oamenii care au trăit aici înainte. Mintea mea este foarte mult în momentul prezent și în viitor. Acesta este unul dintre cele mai bune hoteluri din lume și este datoria mea să mă asigur că rămâne așa. Doamna de Lisle nu va accepta nimic mai puțin. Au continuat să urce scările. „Au rămas foarte puține lucrări de artă când castelul a fost vândut. Dar cred că paturile cu baldachin și o parte din mobilier au fost cumpărate odată cu castelul. Doamna de Lisle l-a demontat și l-a renovat, păstrând ceea ce era bun și scăpând de ceea ce nu era. Proiectul a durat șase ani pentru a fi finalizat. Clădirea se afla în stare foarte proastă deși a fost reconstruită în anii 1920, după ce a fost distrusă de un incendiu teribil. Doamna de Lisle este americană, așa că îi plac anumite standarde, motiv pentru care hotelul este un atât de succes. Veți vedea, domnișoară Hart, cum a reușit să păstreze sentimentul istoriei și al familiei în timp ce l-a adus în epoca modernă.

Margot a zâmbit în sinea ei în timp ce a rostit declarația misiunii companiei.
— Pot să spun asta deja, spuse ea. — Lordul Deverill trăiește singur?

— Da, a răspuns domnul Dukelow.

— Și Cabana de vânătoare este în apropiere?

— Da, poți încerca să-i bati la ușă, domnișoară Hart, dar nu pot garanta că o va deschide.

„Nu sunt o femeie care poate fi dezamăgită cu ușurință când sunt pe urmele unei povești bune." Era sigură că își va descoperi cumva încrederea lordului Deverill.

„Problema este că este povestea lui și nu sunt sigur că va dori să fie publicată pentru ca toată lumea să o citească. Cu toate acestea, există oameni în Ballinakelly care au locuit aici de generații și probabil ar fi bucuroși să vă ajute cu cercetările. Vă pot pune în legătură cu ei dacă doriți. Ar fi placerea mea. Știu că doamna de Lisle ar dori să vă ajut în orice fel pot. Suntem onorați să avem un scriitor în rezidență și dorim ca șederea dumneavoastră să fie cât mai productivă."

Camera lui Margot se afla în turnul de vest, sus pe o scări înguste. Atmosfera s-a schimbat în momentul în care domnul Dukelow ridică zăvorul ușii grele de lemn. Parcă intrau în partea cea mai veche a castelului și în cea mai secretă. Ea știa din cercetările ei că castelul a fost incendiat în 1921 de rebelii naționaliști și doar o mică parte a supraviețuit. Și-a imaginat că acest turn trebuie să fie cu siguranță o parte din acea parte norocoasă. Era alcătuită dintr-o cameră de zi, dormitor și baie, cu ferestre cu vedere la grădini. Cu tavanele sale joase, pereții strâmbi, podeaua neuniformă și simțul puternic aproape deferențial al trecutului, era încântător. Margot nu și-a imaginat că există un set mai frumos de camere în întregul castel. Sufrageria avea un foc mare deschis, care strălucea ospitalier, și grinzi de lemn întunecate în tavanele joase care se lăsau, trădând vârsta lor mare, precum și o satisfacție obosită de a supraviețui când toți din jurul lor pieriseră.

„Îmi place!" a exclamat ea, întorcându-se către domnul Dukelow. „Este adorabil. Nu aș putea fi mai fericit."

„Există un birou în sufragerie, dar ne-ar plăcea dacă ai petrecut ceva timp scriind în salonul de la parter. Oaspeții ar fi încântați să-l asume pe marele artist la lucru."

Margot râse. — O, mă linguşeşti, domnule Dukelow! Dar desigur, ai dreptate. O să lucrez acolo jos și să-mi apăr fanii cu stiloul meu cu cerneală.

Domnul Dukelow a râs. Entuziasmul lui Margot era molipsitor la fel ca strălucirea din ochii ei verde măsliniu.

Au fost distrași de zgomotul zgomotului și pufăit și mormăit ale lui „Isuse, ajută-mă" care urca pe scări. Domnul Dukelow se duse să țină ușa deschisă pentru portar care se lupta cu valiza lui Margot. „Îmi pare rău că este atât de mare", a spus ea în timp ce bărbatul în vârstă, cu fața umflată și transpirat, îl aruncă în cameră. „Mi-e teamă că sunt toate bunurile mele lumești."

„Ceea ce nu mă omoară mă face mai puternic”, a icnit portarul cu un accent irlandez la fel de bogat ca Guinness, arcuindu-și spatele cu un geamăt. Margot era sigură că a auzit un clic. Era mult prea bătrân pentru a face o muncă atât de grea, se gândi ea.

— Acesta este spiritul, domnule Flannigan, spuse domnul Dukelow, ignorând disconfortul bărbatului.

— Cel puțin, nu va trebui să se întoarcă până în septembrie, a adăugat Margot, sperând să-și extragă un zâmbet oferindu-i unul dintre cele mai fermecătoare ale ei.

Domnul Flannigan îi aruncă o privire suspicioasă. „Într-adevăr, și dacă sunt cruțat, nu eu voi fi cel care îl voi ridica. Nu am fost atât de obosit din noaptea nunții, Doamne ajută-ne.

„Ei bine, mulțumesc că ai adus-o în discuție. Este o cameră minunată și atâta timp cât nimic nu se lovește noaptea, voi fi foarte fericit aici.

Domnul Flannigan i-a atras privirea domnului Dukelow. A fost o comunicare subtilă, dar Margot a fost mult prea ascuțită pentru a nu o observa.

„Ai vrea să aducă ceva în camera ta? O ceașcă de ceai, poate? O masă ușoară? a întrebat domnul Dukelow.

„Voi despacheta și apoi cobor și iau cina în sala de mese. Mor de nerăbdare să văd mai mult din castel.

„În acest caz, te lăsăm în pace.” Cei doi bărbați părăsiră camera, închizând ușa în urma lor.

Margot oftă de plăcere. Nu-i venea să creadă că era cu adevărat aici, în Castelul Deverill. S-a dus la fereastră și s-a uitat afară, peste gazon. Scena atâtor petreceri în grădină din verile de altădată, când familia Deverill inspira loialitate chiriașilor și angajaților lor cu ceai și prăjituri, cuvinte alese cu grijă și zâmbete pline de grație, împiedicând rebeliunea cu săgețile farmecului. Acum tremura, cenușiu argintiu și ud, amintirea zilelor sale de glorie pierdută în ceață. Plantele hibernau la granițe, copacii păreau rătăciți fără frunzele lor fine, doar un cedru enorm cu ramuri verzi cerneală era în permanență vigilent – un uriaș care veghează asupra castelului ca un bătrân devotat care a jurat că îl va apăra până la urmă. Margot era încântată că o va putea vedea vara, când granițele vor fi pline de flori și copacii groși de frunziș. Bunicul ei îi povestise multe despre grădini.

Cum jucaseră crochet pe gazon în timpul zilei și urmărirea diavolului, care era versiunea lui Deverill a ascunselelor, seara. Sărutase o fată într-una dintre sere, îi spusese cu o sclipire în ochi. „Asigură-te că le arunci o privire", spuse el. — Erau ca niște palate, cu jungle înăuntru.

În fiecare an, familia Deverill organizase un bal de vară măreț. Au fost invitați toți anglo-irlandezii din regiune. Bunicul lui Margot vorbise despre asta mai mult decât orice altceva, chiar și despre vânătoare, pe care o adorase. Margot a simțit că fusese un adevărat bărbat pentru femei, dansând cu toate fetele. Secretul succesului său, îi spusese el, era să le rezerve mai devreme, pentru a nu pierde niciun dans. Potrivit bunicului ei, familia Deverill era la fel de sălbatică ca șerpii. Nu numai la vânătoare, unde i-au eclipsat pe ceilalți călăreți cu neînfricarea lor, ci și pe ringul de dans. Bertie Deverill, care a fost prietenul și contemporan al tatălui său și mai târziu avea să devină Lord Deverill, a fost cea mai atrăgătoare și toate tinerele doreau să danseze cu el. „Problema a fost că deseori le dădea cu foxtrot pe doamnele la etaj", i-a spus bunicul ei, arcuind o sprânceană. „Din acest motiv, tatăl meu nu i-a permis surorii mele Abigail să danseze cu el. Abigail i-a pățit teribil de nevoită să refuze gazda, dar și tatăl meu a fost insistent și a avut dreptate.

Apoi Bertie se făcuse rău cu o menajeră și o lăsase însărcinată. Mai târziu l-a recunoscut pe băiat ca fiind al lui și, când fiul său legitim Harry a fost ucis în Primul Război Mondial, Jack Patrick, cunoscut sub numele de JP, devenise moștenitorul lui Bertie. Margot nu putea vedea Cabana de vânătoare de la fereastra ei, dar era acolo undeva și JP, actualul lord Deverill, se afla în ea, păstrând toate secretele familiei. Ea știa că, pentru a cerceta ultimii șaizeci de ani din istoria familiei sale, va trebui să vorbească cu el.

Și-a despachetat valiza și și-a pus hainele deoparte, fredonând cu bucurie „The Power Of Love" de Jennifer Rush, care a fost numărul unu în topuri și o constantă la fiecare post de radio. Și-a pus mașina de scris pe birou împreună cu caietele ei, care erau deja pline cu poveștile și relatările bunicului ei pe care le găsise în articolele din ziare vechi. Incendiul din 1921 fusese larg raportat în presa engleză de atunci. Era o fotografie cu Hubert Deverill, tatăl lui Bertie, care murise în incendiu, și imagini cu RIC-ul smulgând peste dărâmăturile care mocneau încă. Criminalii nu fuseseră niciodată aduși în fața justiției.

Autoritățile știau cine este responsabil, bineînțeles că știau. Era vremea Necazurilor. Castelele britanice și „casele mari", așa cum erau cunoscute, erau distruse în toată Irlanda de către IRA în lupta lor pentru independență. Margot descoperise că două sute șaptezeci și cinci dintre aceste case frumoase fuseseră arse sau aruncate în aer între anii 1919 și 1923. Soții Deverill nu erau singuri, dar asta nu era o consolare. Făptuitorii au fost liberi să-și continue epurarea de dominația britanică fără reținere.

În timpul căutării prin ziare, Margot găsise un articol despre Celia Deverill, o verișoară, care cumpărase castelul și îl reconstruise cu mare cheltuială. Fotografia care însoțește articolul a dezvăluit o blondă frumoasă într-o haină de blană și diamante, stând alături de un soț oarecum fără bărbie, cu o față lungă și serioasă. Celia, o „tânără strălucitoare" a Londrei anilor 1920, a provocat un scandal când a fugit în Scoția cu cel mai bun bărbat în ziua nunții ei. Bunicul lui Margot îi spusese că se vorbea că tatăl Celiei i-ar plăti soțului ei Archie o avere ca să o ia înapoi și tocmai cu acei bani Celia a reconstruit castelul. Apoi, tocmai când lucrurile mergeau bine pentru Celia și Archie, tragedia a lovit din nou. Marea Depresiune din 1929 i-a distrus financiar și Archie s-a spânzurat pe un copac chiar aici, în terenul castelului. Celia a dispărut în Africa de Sud și a vândut castelul unui italian misterios. Soția contelui Cesare di Marcantonio s-a dovedit a fi Bridie, servitoarea pe care Bertie o ferease, mama lui JP. Margot mângâie cu satisfacție mormanul de caiete. Abia începuse să sape și avea deja destule povești pentru a umple cea mai mare parte a cărții. Avea să fie o lectură captivantă.

La cina, în sala de mese, lui Margot i sa oferit o masă rotundă în colț. De acolo putea vedea întreaga cameră și era și foarte impresionant. Își imagina că trebuie să fi fost sala de mese inițială în care familia Deverill se bucurase de mesele în familie, servite de lachei în livre roșu și auriu. Pe tavan erau muluri elaborate din ipsos, candelabre art deco din sticlă mată și crom și ferestre înalte ascunse în spatele draperiilor grele de catifea într-o nuanță bogată de violet. În loc de opere de artă erau panouri enorme de peisaje pictate manual. Efectul a fost uimitor și Margot, care iubea orice frumos, a fost atrasă de munții violet strălucitori și câmpurile verzi vii. Ea și-a imaginat că acestea trebuie să fi fost comandate chiar de Celia Deverill, pentru că făceau parte din oasele castelului și nu puteau fi îndepărtate.

Ea comandase un pahar de vin și tocmai începea să se bucure de el când doamna Walbridge, doamna pe care o văzuse mai devreme în hol, s-a apropiat de masa ei. Și ea se schimbase, schimbând pantofii ei sensibili de mers și costumul de tweed cu o fustă albastră și o bluză de mătase împodobită la gât cu o broșă de aur și ametist. Părul cărunt îi era măturat de pe față și legat într-un coc moale, iar ochii ei căprui erau vioi și inteligenți în spatele ochelarilor, dându-i aerul unei bătrâne doamne de școală. I-a zâmbit lui Margot și s-a prezentat. „Iartă-mă că mă intru," spuse ea, „dar înțeleg că tu ești scriitorul rezident aici și am vrut să-ți strâng mâna. Cartea ta despre Eva Perón a fost o lectură îngrozitor de bună."

Margot nu s-a opus ca oamenii să vorbească cu ea, de fapt, a salutat-o. Majoritatea oamenilor posedau ceva de interes, chiar dacă trebuia să sapă puțin pentru a-l găsi. I-a oferit bătrânei un scaun și un pahar de sherry. „Am crescut în Argentina și aveam vreo cincizeci de ani în anii 1940, când Peróns erau în vârful jocului lor", a spus doamna Walbridge, făcându-se confortabil și așteptând cu nerăbdare acel pahar de sherry. La menționarea Argentinei în anii 1940, Margot și-a putut pune accentul. Era o inflexiune tăiată, de clasă superioară, a unei rase de anglo-argentini pe moarte, care locuia în Hurlingham, Buenos Aires, și s-a căsătorit doar în cercul lor restrâns de expat britanici. „Așa că am experiență de primă mână cu acea femeie îngrozitoare. Ai fost foarte corectă în cartea ta, echilibrată, aș spune, pentru că deși pentru britanici era o aventurieră ambițioasă, pentru argentinieni era o sfântă. Desigur, există un argument pentru ambele părți, trebuie să recunoaștem asta și te-ai descurcat bine, m-am gândit.

„Mulțumesc", a răspuns Margot.

„Ți-aș fi putut spune niște povești blestemate despre ea dacă ne-am fi cunoscut când tu făceai cercetări. Poate că atunci s-ar putea să nu fi fost atât de echilibrat. Ea îi aruncă lui Margot un zâmbet înțelegător. „Păcat, într-adevăr, că nu ne-am întâlnit înainte. La ce lucrezi acum?

„Istoria familiei Deverill".

Ochii doamnei Walbridge s-au luminat. „Ah, de aceea ești aici. Au o istorie interesantă, nu-i așa?

„Cu siguranță că da."

„Multă dramă. De asta ai nevoie într-o carte. Multă dramă, altfel cititorii tăi se plictisesc. Deși eu nu am fost niciodată foarte parțial față de o viață dramatică.

Prefer pacea și liniștea. Îmi place ca apele să fie lin.

Chelnerul i-a adus prompt doamnei Walbridge paharul ei de sherry, iar Margot o privi luând o înghițitură, apoi plescăind buzele de plăcere. Ea a decis să fie îndrăzneață. „Sper că nu te superi, dar nu m-am putut abține să te aud vorbind cu managerul mai devreme. Credeam că pleci în Anglia.

Doamna Walbridge și-a strâns buzele și a coborât vocea. 'Nu te înșeli. Cu siguranță am avut în vedere să plec și cât mai curând posibil. Am petrecut deja două nopți aici și abia am dormit cu ochiul din cauza întâmplărilor ciudate din camera mea. Dar că domnul Dukelow are farmecul diavolului. A reușit să mă convingă să rămân, sugerându-mă să mă mut într-o altă parte a hotelului. Ea se aplecă în față și șopti. „Nu m-a taxat pentru cele două nopți anterioare. Nu este bun din partea lui?

„Când spui întâmplări ciudate, te referi la fantome?"

Ea îşi coborî vocea. — Da, Margot.

Margot râse. 'Sunt curios. Ce ai văzut mai exact?

Fața doamnei Walbridge se încordă. „O bătrână în uniformă, rochie neagră și șorț alb, plimbându-se în camera mea."

'Curățenie?'

— Ei bine, nu sunt sigură că a făcut multă curățenie, spuse ea adulmecând. „Mai era praf sub pat dimineața."

— Nu cred că domnul Dukelow te-a crezut.

Doamna Walbridge miji ochii. „Dacă nu m-a crezut, atunci de ce mi-a luat primele două nopți de pe factura?"

— Pentru că nu vrea să vorbești despre asta și să-i superi pe ceilalți oaspeți.

— Poate, a admis doamna Walbridge. „Deși aș ghici că nu este prima dată când un oaspete se plânge de evenimente ciudate în timpul nopții."

— Ei bine, nu mă veți supăra, doamnă Walbridge, spuse Margot. „Nu cred în fantome".

Exact când cuvintele i-au scăpat de pe buze, paharul ei de vin s-a răsturnat și s-a vărsat pe fața de masă albă.

Doamna Walbridge se albi. — Ai văzut asta? gâfâi ea. O mână i-a tras în gât.

— L-am lovit cu cotul, spuse Margot, luând paharul și așezând un șervețel peste pata purpurie.

„Nu te-am văzut atins-o. Paharul a căzut de unul singur, mi-aș paria viața pe el. Ochii bătrânei s-au dat peste cap încet în timp ce îl căuta pe vinovat în aerul din jurul ei. — Este aici, șopti ea întunecată. 'O pot simți. Aerul s-a răcit. Poti sa-l simti? Asta fac fantomele. Ei răcesc aerul.

— Într-adevăr, doamnă Walbridge, dacă ar fi fost fantoma menajeră, cu greu ar face mizerie pe care ar fi trebuit să o cureţe. Margot râse nepăsător. „În totalitate vina mea. De obicei neîndemânatic din partea mea! Acum, unde am fost?

Doamna Walbridge a luat o înghițitură de sherry. — Spuneai doar că nu crezi în fantome!

capitolul 2

Margot nu se aștepta să doarmă prea mult în acea noapte. Episodul cu paharul și reacția doamnei Walbridge la el, o puseseră de cap. Nu credea în fantome, dar stingerea luminii și ascultarea scârțâitului și gemetele castelului o făceau să se simtă ciudat de teamă. Cu toate acestea, fusese un drum lung și era obosită. La scurt timp după ce și-a pus capul pe pernă, perna extrem de confortabilă – doamna de Lisle nu scutise niciun cost – s-a scufundat într-un somn adânc și fără vise.

Dimineața a comandat room service și și-a băut cafeaua la birou, citindu-și notițele și dând seama unde trebuia să-și concentreze cercetarea. Au fost opt lord Deverill: Barton, Egerton, Tarquin, Peregrine, Greville, Hubert, Bertie și în cele din urmă Jack Patrick, actualul lord Deverill. Întrucât erau o familie cu influență politică, cel puțin până la Greville, la sfârșitul secolului al XIX-lea, Margot reușise să cerceteze primii cinci lorzi destul de amănunțit. Toți erau personaje pline de culoare și fabulos de bogați, cu secrete întunecate, inclusiv aventurile obișnuite extraconjugale și copiii nelegitimi favorizați de aristocrație. Barton fusese un tiran, Egerton un bătăuș și oribil cu soția sa, iar cel mai rău, Tarquin, fusese crud cu fiul său cu dizabilități, care se înecase la cea de-a zecea aniversare în iazul ornamental din curtea castelului. S-a zvonit că tatăl său a închis ochii și a lăsat să se întâmple, pentru că copilul a făcut rușine numelui de familie. Soția lui Tarquin a murit la scurt timp după inima frântă.

Ultimii șaizeci de ani au fost principalul obiectiv al lui Margot acum, de la Hubert Deverill până în zilele noastre. Dar avea să fie o provocare când atât de multe dintre personalitățile de frunte erau încă în viață. Erau JP, actualul lord Deverill, și fosta lui soție, Alana, care se mutaseră în America după divorțul lor. Se pare că l-a dus la curățenii de la curți, lăsându-l fără altă alternativă decât să

vândă castelul. Au avut trei copii care aveau peste douăzeci și treizeci de ani. Margot nu era sigură unde erau. Apoi au fost Celia Deverill și cel de-al doilea soț al ei, Boysie Bancroft, care aveau la mijlocul până la sfârșitul anilor optzeci – locuiau la Paris. Și sora geamănă a lui JP, Martha, și soțul ei Joshua, care și-au împărțit timpul între California și Cork. Dacă Margot dorea informații, va trebui să fie smecheroasă. Era puțin probabil ca vreunul dintre aceste personaje să vrea să o ajute.

Spre uşurarea lui Margot, ceaţa se limpezise în timpul nopţii, lăsând un cer albastru clar şi nori albi. Gazonul strălucea cu o stropire de îngheț. Un fel de animal trecuse peste el în noapte, lăsându-și urmele șerpuitoare ca dovadă a distracției pe care o avusese în timp ce castelul dormea. Margot a decis că va arunca o privire prin oraș. Dacă avea de gând să scrie despre familia Deverill, era important să pună castelul în context. La urma urmei, relația dintre familie și Ballinakelly fusese întotdeauna una incertă. Familia inspirase atât ură, cât și loialitate în irlandezi; era important să dea o socoteală echilibrată, așa cum ar spune doamna Walbridge.

Încântată să fie în inima lui Deverill, Margot și-a îmbrăcat haina roșie aprinsă și pălăria și coborî în grabă. Doamna Walbridge era în hol, stând în fața focului, îmbrăcată într-o haină din păr de cămilă și o pălărie croșetată, care semăna cu un ceai confortabil. — Bună dimineața, spuse Margot veselă.

Ochii mici ai doamnei Walbridge s-au luminat. „Bună dimineața, dragă", a răspuns ea. 'Te duci afară?'

— Da, mă îndrept în oraș.

— Și eu, spuse doamna Walbridge. „Aștept un taxi."

„Poți să vii cu mine dacă vrei", a oferit Margot. 'Eu am o mașină.'

„Oh, ce amabil. Vizitez un prieten care locuiește chiar de cealaltă parte a Ballinakelly, lângă mare.

'Ce dragut. Voi putea vedea mai mult peisajul rural. Le voi ruga să-ți anuleze taxiul."

O clipă mai târziu, doamna Walbridge își punea mănușile și o urmărea pe Margot în lumina soarelui. — Nu-i așa că este o zi frumoasă, a țâșnit ea. „Irlanda este atât de imprevizibilă. Într-o zi nu poți vedea mai departe de nas din cauza ceții, iar în următoarea e așa. La fel de albastru ca floarea de colț.

Margot a deschis ușa lui Volkswagen Beetle, care era la fel de albastru ca cerul de flori de colț al doamnei Walbridge, și a urcat înăuntru. Doamna Walbridge a așteptat cu răbdare în timp ce aduna hârtiile și reviste, pachetele crocante și sticlele de cola pe care le lăsase pe scaunul pasagerului și le-a aruncat în spate. „Gata pentru tine acum, doamnă Walbridge", strigă ea.

Doamna Walbridge s-a urcat țeapăn în mașină, luând un timp pentru a se instala într-o poziție confortabilă și pentru a se lega. — Apropo, mă numesc Dorothy. Poți să-mi spui Dorothy dacă vrei.

— Mulțumesc, spuse Margot, întorcând cheia. 'Eu voi.'

Tocmai când erau pe cale să pornească, un robin flutura în fața parbrizului și coborî pe capota mașinii. „Ei bine, vrei să te uiți la asta!" a exclamat Margot uimită.

— Oh, asta mi se întâmplă tot timpul, spuse Dorothy degajată. „Am o treabă cu robins. Este extraordinar. Întotdeauna încearcă să-mi atragă atenția. Nu sunt sigur ce înseamnă, dar par să fie atrași de mine.

„Sfântul Francisc de Assisi – Sfânta Dorotea", a spus Margot râzând.

Robin țâșni mai aproape, apoi se cocoța pe ștergătorul de parbriz și ciugulă sticla cu ciocul ei ascuțit. — Vezi? a spus Dorothy oftând. „Parcă ar încerca să-mi spună ceva."

— Ei bine, nu pot să plec până nu zboară, spuse Margot, dând drumul volanului.

— Haide, micuțule robin, spuse Dorothy, aplecându-se înainte să bată paharul. Robin a părut stins, a privit-o o clipă lungă și apoi și-a luat zborul. — Extraordinar, repetă ea clătinând din cap. „Și numai robinii. Celelalte păsări nu le-ar putea păsa o smochină de mine.

Margot a pus mașina în viteză și a pornit pe drum.

— Mă întreb, ai vrea să vii cu mine? a întrebat Dorothy, dornică să-i răsplătească lui Margot amabilitatea ei. „Mă duc să-l vizitez pe dragul meu prieten Emer O'Leary. Ea este soacra lui JP Deverill, deși, de la divorț, cei doi abia au vorbit. Dar fiind legată de familia despre care scrii, ea ar putea fi de ajutor. Nu stii niciodata. Merită încercat.'

'Într-adevăr? Nu crezi că i-ar deranja să vin cu tine, neinvitată?

„Oh, nu, asta nu este Anglia, dragă. Irlandezii sunt foarte ospitalieri. I-ar plăcea să te cunoască, sunt sigur. Un scriitor faimos ca tine.

Margot nu-i venea să creadă norocul ei. Fusese la castel doar o noapte și avea deja o întâlnire cu cineva apropiat familiei Deverill. Dacă doamna O'Leary era supărată pe ginerele ei, ar putea fi fericită să împărtășească câteva secrete de familie. În timp ce conducea pe aleile întortocheate, Margot simți că fericirea se extinde în piept. Ziua nu ar fi putut începe mai pozitiv.

De data aceasta a putut aprecia frumusețea sălbatică a peisajului. Nu era nicio ceață care să ascundă pășunile verzi și dealurile accidentate, nici o burniță pe parbriz care să-i strice vederea. Oile pășteau în razele soarelui pe ierburi sălbatice și pe pădure și rătăceau fără griji printre ruinele prăbușite ale căsuțelor abandonate de mult și zidurile de piatră uscată. Zmeii roșii se învârteau deasupra, cu aripile lor uriașe desfăcute, gata să se arunce asupra unei creaturi nebănuitoare care se ocupă de treburile ei în tufișul de dedesubt. Exista un sentiment de dramă în acele dealuri care a atras dragostea lui Margot pentru povești. Un simț al istoriei. De parcă rezonanța secolelor de conflict ar persista în pământ. Ca și cum pata ei nu ar putea fi niciodată spălată, indiferent cât de mult ar ploua.

Casa soților O'Leary era o casă albă modestă, cu un acoperiș gri-ardezie, amplasată într-un golf adăpostit, cu vedere la mare. Valoarea era în jos, lăsând nisipul umed și plin de creaturi mici pentru care pescărușii să se ceartă. Chiar și în cele mai sumbre luni de iarnă, dealurile verzi catifelate și stâncile zimțate posedau un farmec gotic. „Ce loc frumos în care să trăiești", a spus Margot, mai mult pentru sine decât pentru tovarășul ei. O parte din ea tânjea după o asemenea izolare.

Ea a parcat mașina în fața casei.

„Emer are o viață minunată. Ea a trăit peste tot, știi. În America și Argentina – unde am cunoscut-o – și, în cea mai mare parte a vieții ei, aici. M-am gândit că atunci când fiica ei s-a mutat în Statele Unite, va merge cu ea, dar soțul ei este irlandez până în măduva lui. Nu cred că și-ar dori să fie nicăieri decât aici, în Ballinakelly. A luptat pentru independență, știi. Era curajos și pasionat și teribil de idealist. Destul de erou romantic. Nu poți să scoți acel gen de patriotism dintr-un om ca Jack O'Leary și să-l așezi în cealaltă parte a lumii și să te aștepți să prospere. Inima lui avea să se ofilească. Ar muri de dor de casă. Dorothy făcu o

pauză și oftă gânditoare. „Acum este bătrân, aproape nouăzeci de ani, dar încă mai are un aer de mister despre el, vei vedea."

Margot bănuia că Dorothy era puțin îndrăgostită de Jack O'Leary.

A urmat-o până la ușa din față și a privit-o bătând puternic. O clipă mai târziu s-a auzit un sunet târât în spate și apoi s-a deschis. O femeie în vârstă, cu părul cenușiu scurt și o față blândă, se uită de la Dorothy la Margot și își ridică surprinsă sprâncenele. — Mi-am adus noul meu prieten să te întâlnească, Emer, spuse Dorothy. „Margot Hart este scriitoarea rezidentă la castel. E faimoasă."

Margot întinse mâna și zâmbi timidă. „N-aș merge atât de departe încât să spun că sunt celebru..."

— Oh, dar tu ești, Margot. Ar trebui să știu, ți-am citit cartea, a întrerupt Dorothy râzând. „Este și o scriitoare foarte bună. Sunt un fan!'

Emer îi strânse mâna lui Margot. — Cu plăcere, spuse ea, zâmbind amuzată de entuziasmul lui Dorothy. Ea deschise larg ușa și se dădu deoparte pentru a le lăsa să treacă. „Orice prieten de-al lui Dorothy este un prieten de-al meu."

Cei trei au intrat în sufragerie. Lumina strălucitoare a soarelui trecea prin ferestre și un foc trosni ospitalier în grătar. Dorothy nu a așteptat să i se ofere un loc, dar s-a lăsat pe unul dintre scaunele comode oftând, ca acasă. Și-a netezit fusta și a zâmbit cu satisfacție. „Ce miros delicios", a exclamat ea.

„Am copt", a răspuns Emer. „Nepotul meu vine azi la prânz și îi place plăcinta mea cu mere. Are aproape treizeci de ani, dar vrea să-i gătesc lucrurile preferate de parcă ar fi încă un băiat. Acum, vrei o ceașcă de ceai?

— Ar fi minunat, spuse Dorothy.

„Pot să te ajut?" a întrebat Margot.

„Dacă nu te superi, poți să-mi aduci tava", a spus Emer.

— Acum sunt jos, voi rămâne jos, spuse Dorothy hotărâtă. „Este minunat aici, lângă foc. Pur si simplu adorabil.'

Margot o urmă pe doamna O'Leary în bucătărie. Era o cameră luminoasă, drăguță, cu podea de pin, uzată în locurile care susținuseră cel mai mult trafic. O comodă antică din lemn era lipită de peretele din spate, în fața ei o masă lungă din trapeză, încărcată cu ziare. Un coș de rufe din răchită fusese lăsat pe un scaun, plin de haine care așteptau să fie călcate. „Scuzați mizeria. nu ma asteptam

la companie. Sau, mai degrabă, nu mă așteptam la o companie celebră. Emer își arcui o sprânceană și Margot bănui că era mai puțin impresionată decât Dorothy.

„Dorothy mi-a spus că te-ai întâlnit în Argentina", a spus ea.

„Am făcut-o, cu mulți eoni în urmă. Este o prietenă dragă de ani de zile. Emer se mișcă fără grabă prin bucătărie, deschizând dulapuri, dând jos ceștile și farfuriile de porțelan și aranjandu-le ordonat pe o tavă. Ea a turnat lapte într-un ulcior și a asamblat biscuiți în semicerc pe o farfurie. Era elegantă, dar fără pretenții, într-o pereche de pantaloni, cămașă floral și cardigan lung. Margot și-a imaginat-o ca pe o femeie tânără. Probabil că nu a fost niciodată o mare frumusețe, dar poseda o anumită seninătate care îi impregna chipul cu farmec. Ochii ei erau într-o nuanță delicată de albastru, expresia din ei amabilă cu o sclipire de umor. Simțea că Emer era o femeie răbdătoare și inteligentă, ceea ce probabil era exact de ce avea nevoie un bărbat pasionat ca Jack O'Leary.

„Așa că spune-mi, Margot, ce scrii acolo sus, la castel?" a întrebat Emer, stând lângă aragaz în timp ce fierbătorul fierbea.

Margot s-a pregătit pentru reacția lui Emer. — O istorie a familiei Deverill, răspunse ea, apoi își ținu respirația.

Emer nu a ratat nicio bătaie. — Presupun că este suficient pentru o carte, spuse ea, mijind ochii reflectoriz.

— Mă întorc imediat la Barton Deverill.

— Și până unde? Emer a privit-o fix și Margot a simțit suspiciunea din spatele zâmbetului ei.

„Probabil că o voi duce până la al Doilea Război Mondial", a mințit Margot și apoi a regretat. Avea toată intenția să o aducă până în ziua de azi și și-a dorit să fi fost sinceră în privința asta.

— Ar fi prudent.

„Bunicul meu era anglo-irlandez și vâna cu familia Deverill pe vremea aceea. Și-a amintit de ele cu drag.

Această informație a difuzat imediat orice stângăciune. Doamna O'Leary dădu din cap și suspiciunea ei se evaporă în spatele unui zâmbet uşurat. — Ei bine, asta face diferența, spuse ea bucuroasă. „Ești prieten, nu dușman."

Margot părea îngrozită și își puse o mână pe inimă. — Absolut nu dușman, doamnă O'Leary. Sunt un mare fan al familiei și al castelului, mai ales. Este cu

adevărat istoria castelului pe care mă interesează să o scriu."

„A fost casa fiicei mele timp de șaptesprezece ani și casa copiilor ei. Le-a frânt inimile când JP l-a vândut. Dar asta e viața. Nu putem avea întotdeauna ceea ce ne dorim și trebuie să ne descurcăm. La urma urmei, sunt doar cărămizi și mortar. Adevărul este că acasă este dragostea. Și nu a mai rămas multă dragoste acolo. Aceasta este adevărata tragedie.

— Îmi pare rău să aud asta, spuse Margot, curioasă să afle mai multe.

— De ce nu duci tava sărmanei Dorothy. Se va întreba ce facem aici în timp ce ea stă singură acolo.

Margot a făcut ce i s-a spus. Emer O'Leary era o femeie sinceră, practică și totuși tonul ei era blând și înțelept. Margot credea că, dacă ea și ginerele ei, JP Deverill, nu vorbeau, era pentru că nu voia să vorbească cu ea, nu invers. Margot nu și-a închipuit că Emer este o femeie care să poarte ranchiună.

A pus tava jos pe masă în fața focului. O clipă mai târziu, Emer a intrat cu ceainic. — Spune-mi, Dorothy, ai dormit bine noaptea trecută? Ai mai văzut fantoma aceea?

— Am dormit ca un copil, Emer. Domnul Dukelow, managerul, a fost destul de amabil să mă mute într-o altă cameră.

— E foarte bine din partea lui. Emer îi dădu o ceașcă de ceai.

„Oh, ce drăguț!" Dorothy oftă de plăcere. „Domnul Dukelow mi-a luat primele două nopți de pe factură", a adăugat ea cu un zâmbet încântat. „Imi place asta."

Emer turnă ceaiul în ceașca lui Margot, apoi turnă unul pentru ea și se așeză într-un fotoliu lângă foc. „Aș spune că domnul Dukelow nu vrea să răspândești povești cu fantome. Dacă oamenii află că locul este bântuit, s-ar putea să înceteze cu totul să vină.

— Asta am spus, aprobă Margot. „Deși aș fi crezut că oamenii ar fi mai probabil să vină. Fantomele fac furori, știi. Am un prieten la Londra care este medium. Nu sunt pe deplin sigur că el comunică cu adevărat cu morții, dar este o afacere mare.

— Aș vrea ca morții să rămână morți, spuse Dorothy adulmecând. „Cu siguranță nu vreau apariții ciudate în dormitorul meu, dacă nu te superi. Dacă aș fi știut că hotelul este plin de ei, aș fi ales altul.

— Te-am invitat să stai aici, spuse Emer.

„Jack nu-i plac vizitatorii. Deși spune că nu îl deranjează, știu că o face. Și îmi place să fiu independent și să nu fiu o povară pentru nimeni.

„Va fi aici în curând. A ieșit să scoată câinele la plimbare.

— De aceea va trăi până la o sută, spuse Dorothy. „Secretul longevității este să faci multă mișcare."

— Și noroc, a adăugat Emer. „Dar norocul se termină în cele din urmă."

Cei trei au stat de vorbă în atmosfera confortabilă, soporică a micutei camere de zi. Focul din fontă radia căldură, în timp ce bucăți de praf dansau ca niște licurici în razele de lumină care se revărsau prin geamurile ferestrelor. Margot și-a terminat ceaiul și a mâncat câțiva biscuiți și i-a ascultat pe Dorothy și Emer amintindu-și despre Argentina. Ochii ei s-au abătut spre fotografiile așezate pe mesele laterale în rame. Oameni atrăgători, fericiți, zâmbind pentru cameră. Tânjea să întrebe cine sunt, dar nu a vrut să arate de parcă ar fi curioasă sau că-și cercetează cartea.

Un timp mai târziu, ușa de la intrare s-a deschis și o rafală de aer rece a intrat în sufragerie din hol. Un câine a intrat gâfâind în cameră. — Sper că nu ești un câine ud, spuse Emer cu reproș. Fie că era ud sau nu, bătrânul a adulmecat oaspeții, apoi s-a întors cu spatele și a ieșit la trap în hol să se alăture stăpânului său. O clipă mai târziu a apărut Jack O'Leary. Nu era un om mare, dar carisma lui era puternică și umplea camera. Dintr-o dată s-a părut prea mic pentru ei patru.

— Bună, Dorothy, spuse el, recunoscându-l pe prietenul soției sale cu un semn din cap, de parcă ar fi văzut-o în fiecare zi și n-ar fi trebuit să se deranjeze cu plăcere. Dorothy ridică privirea spre el, o expresie de încântare și încântare aprinzându-i un mic foc în ochi. Apoi se întoarse către Margot. Se ridică și întinse mâna. — Mă bucur să vă cunosc, domnule O'Leary, spuse ea.

— Ea este Margot Hart, prietena lui Dorothy, îi spuse Emer. „Ea este scriitoarea în rezidență la castel. Imaginează-ți că, Jack, au un scriitor în rezidență acum!

„Este grozav", spuse Jack în brogue irlandeză, care i-a adus în minte lui Margot vânturi care zvâcneau stânci și valuri sălbatice care se loveau de stânci.

Dorothy avusese dreptate, omul acesta făcea parte din Irlanda la fel de mult ca un trifoi.

Jack O'Leary ar fi putut avea aproape nouăzeci de ani, dar Margot își dădea seama că a fost cândva un bărbat extraordinar de frumos. Părul îi era cărunt, fața lui la fel de slăbită ca cea a unui bătrân pescar care și-a petrecut viața în elemente, dar ochii lui erau de culoarea sticlei de un albastru adânc, de nepătruns și plini de secrete. Margot a simțit că a trăit multe vieți și a suferit. Pielea lui a trădat o viață întreagă de turbulențe în sutele de linii sculptate în ea. Cel mai mult spunea despre pierdere.

„Și ce scrii?" a întrebat el.

— O istorie a familiei Deverill, răspunse ea, ținându-i privirea și observând-o intensificându-se cu interes.

„Ești acum", gândi el și un mic zâmbet îi curbea buzele. „Ei bine, este mai mult decât suficient pentru a umple o carte. Într-adevăr, aș spune că ai putea scrie o trilogie.

Margot simți că, dintr-un anumit motiv, ideea unei cărți despre familia Deverill îl amuza. „Trebuie să vorbesc cu oameni ca tine, care i-au cunoscut la începutul acestui secol", a adăugat ea. A meritat o șansă.

Jack chicoti. „Da, le cunoșteam destul de bine și mi s-au ars degetele în acest proces. Acum că familiile noastre sunt legate între ele, la bine și la rău, nu voi vorbi nimănui despre familia Deverill. Dar sunt cei care vor. Trebuie doar să întrebi în jur. Există o mulțime care ar arunca lumină asupra acelor locuri întunecate și secrete.

„Fiica noastră a fost căsătorită cu JP Deverill", a spus Emer. Ea oftă cu regret. „Ne-a părut un meci bun. Dar oamenii se schimbă în timp și adesea nu se schimbă împreună sau în același mod. Se depărtează."

— Dar ai trei nepoți drăguți din acea căsnicie, interveni Dorothy, care a simțit o greutate care pătrunde în cameră și a decis să o ridice. — Și Colm locuiește chiar aici, în Ballinakelly. Cât de plăcut să-l vezi atât de des."

„Da, suntem foarte norocoși, cu siguranță." Emer a zâmbit. Se întoarse spre Margot. „Nepotul nostru este un veterinar la fel ca Jack, Margot. Suntem norocoși că a ales să rămână în Irlanda. Surorile lui și-au urmat mama în

America. Dar Colm este ca bunicul lui. Rădăcinile lui sunt înfipte adânc în solul irlandez. Nu o va părăsi."

Jack intră în bucătărie, bătrânul său loial tropând cu nerăbdare după el. Margot trase aer în piept și simți că întreg corpul ei se relaxează. Era ca și cum Jack și-ar fi luat energia apăsătoare cu el, redând camera de zi în confortul ei original. Dar, oricât de mult a ascultat Margot conversația celor două femei, atenția ei îl urmărise și pe Jack. Era atrasă de acea carismă întunecată, simțind o poveste acolo dacă ar fi putut să-l determine să o spună.

În cele din urmă, Dorothy se ridică în picioare și declară că îi ocupase destul din timpul lui Emer. — Plec mâine, spuse ea. — Dar mă voi întoarce în curând. Se întoarse spre Margot. „Când a murit soțul meu, am decis să mă tratez și să vin la Ballinakelly de câte ori voiam. Trebuie să faci toate lucrurile pe care vrei să le faci, în timpul care ți se oferă și nimeni nu știe cât va dura. Așa că mă voi întoarce foarte curând. Aștept deja cu nerăbdare."

Emer le arătă spre ușă. Și-a îmbrățișat prietena cu afecțiune și i-a strâns mâna lui Margot. „A fost foarte plăcut să te cunosc", a spus ea. „Sper să vă bucurați de castel. Sunt sigur că de Lisle au făcut o treabă bună în restaurarea lui.

„Este cu siguranță luxos", a răspuns Margot.

Emer dădu din cap trist. „A fost luxos când JP l-a moștenit." Ea oftă. „Problema este că un măr nu cade foarte departe de copac."

Margot nu era sigură ce voia să spună prin asta, dar dădu din cap de parcă ar fi făcut-o. — Îți mulțumesc că m-ai primit în casa ta, spuse ea, apoi păși în frig și se îndreptă cu viteză spre mașină. Dorothy a zăbovit, schimbând câteva cuvinte cu Emer. În cele din urmă, se urcă lângă Margot și coborî fereastra să facă semn cu mâna.

Mașina a pornit pe banda îngustă. Margot nu se aștepta ca cineva să vină pe cealaltă direcție, căci drumul se termina la casa familiei O'Leary, așa că și-a lăsat concentrarea să scape. Mintea ei se îndreptă spre Jack O'Leary, întrebându-se unde dispăruse și de ce nu păruse să-și ia rămas bun. Nu reuși să încetinească când se apropia de cot. Dintr-o dată, un Land Rover plin de noroi a răcnit după colț, clar că nu se așteaptă să vină nimeni nici în sens invers. Dorothy scoase un strigăt de panică. Margot trânti frâna. Șoferul Land Rover-ului a derapat până la oprire. Au ratat să se ciocnească de doar câțiva metri.

„Doamne!”, a exclamat Margot. — Ești bine, Dorothy?

— Încă sunt în viață, răspunse Dorothy tremurândă. „Dar cred că mi-am sărit din piele.”

Cei doi șoferi au intrat în impas, niciunul nu dorind să cedeze celuilalt. Dar Margot și-a dat seama curând că Land Rover-ul cu greu putea întoarce înapoi într-un colț orb fără a pune în pericol un vehicul care se apropie. Cu un oftat de iritare, ea hotărî că ea va trebui să fie cea care să se miște. Fără tragere de inimă, și-a dat mașina înapoi într-o mică zonă și a așteptat ca Land Rover-ul să treacă. În timp ce făcea asta, se trezi privind prostește la bărbatul surprinzător de frumos de pe scaunul șoferului, care ridica mâna în semn de recunoștință și îi zâmbește fără nici cea mai mică urmă de enervare. El a condus încet, având grijă să nu-i zgârie mașina, iar nerăbdarea lui Margot s-a evaporat în apelul dezarmant al zâmbetului său. Fără îndoială că se întreba cine era ea și de ce era acolo. Apoi a recunoscut-o pe Dorothy și zâmbetul i s-a lărgit. Își scoase șapca și Margot observă părul întunecat care se ondula sub ea.

— Ăsta-i Colm, spuse Dorothy, privind Land Rover-ul trecând. „Nepotul lui Emer și Jack. El este veterinarul local? Seamănă atât de mult cu bunicul lui. Margot se întoarse cu mașina pe bandă. — Iată, prima ta vedere a unui Deverill. O să-mi pară rău să plec mâine. Sunt curios să știu cum te descurci. Poate că trebuie să mă suni și să mă ții la curent cu progresul tău.

— Câți ani crezi că are? întrebă Margot, injectată brusc de entuziasm.

„Pot să-ți spun exact. Aisling trebuie să aibă treizeci și unu, ceea ce îi face pe Colm douăzeci și nouă și pe sora lui mai mică Cara douăzeci și șapte de ani.

„Și el este veterinarul local”, gândi ea.

— Da, dar într-o zi va moșteni titlul. Din păcate, nu va avea un castel de moștenit. Mă îndoiesc că va folosi titlul. Sună puțin prostesc să fii lordul Deverill, veterinarul!

'El este casatorit?'

— Nu încă. Dorothy îi aruncă o privire. — Destul de privitor, nu-i așa?

— Foarte. a râs Margot. „Dar nu caut și nu amestec afacerile cu plăcerea”, a adăugat ea, pentru că Dorothy zâmbea în liniște pentru sine.

— Îmi voi aminti că ai spus asta, mormăi ea.

Margot râse. — Vrei niște prânz?

— Ce idee splendidă, a răspuns Dorothy. „Cunosc locul perfect. Se numește O'Donovan's și fac cea mai bună tocană irlandeză."

Jack O'Leary stătea la fereastra dormitorului său și privea spre mare. Se gândi la ea atunci și ceva trase în locul tandru din inima lui în care ea încă locuia. A pus o mână acolo, dar nu a făcut nimic pentru a atenua durerea constantă a pierderii. Era ceva în vederea acelui orizont îndepărtat – linia înceţoșată unde marea se întâlnește cu cerul – care o aducea înapoi la el, de parcă ar fi fost acolo, în acel loc dintre pământ și Rai. De parcă nu ar fi plecat, ci l-ar fi așteptat așa cum a așteptat în viață. S-a uitat și în timp ce se uita doi ochi cenușii se uitau înapoi la el. Își întinse larg degetele pe geamul ferestrei. O iubise pe Kitty Deverill toată viața și acum ea dispăruse. Își lipi fruntea de sticlă și închise ochii. Era plecată și de data aceasta nu se mai întoarce niciodată.

Kitty

Oh Jack!

Te văd căutându-mă la fereastră. Aceștia nu sunt ochii tăi care se uită înapoi la tine în reflex, ci ai mei. nu te-am părăsit. Nu te voi lăsa. Dacă ai putea înțelege că moartea este pur și simplu o trecere dintr-o dimensiune în alta. O schimbare, asta e tot. Încă sunt eu, Kitty Deverill, și te iubesc așa cum am făcut-o întotdeauna.

Te văd, Jack, când îți plimbi câinele pe dealuri. Când zăboviți la Inelul Zânelor, sus, pe stâncile cu vedere la mare, unde rămășițele mele muritoare sunt împrăștiate. Cât de des ne găsim acolo, în locul care era al nostru și numai al nostru. Îți amintești cum, în copilărie, ne jucam printre acele pietre uriașe? Cum ne sărutam, în adolescență, în umbra lor. Cum, ca adulți, ne-am certat și ne-am luptat și am făcut dragoste, ascunși de acei megaliți, paznicii secretelor noastre. Ei ne păstrează secretele pe loc.

Îți amintești cum am jurat că vom fi adevărați, că nu vom iubi niciodată pe altul? Îți amintești promisiunile noastre? Făgăduințele a doi proști, orbiți de iubire.

Totul era împotriva noastră, nu-i așa, iubitul meu, de parcă am fi blestemat să nu ne trăim niciodată visele. Nu am cerut mare lucru. Doar că am putea fi împreună, liberi să iubim deschis, să ne împărtășim bucuria lumii. Dar în acele zile eram pe malurile opuse ale fiecărui râu. Tu erai catolic, eu eram protestant; tu erai irlandez, eu eram anglo-irlandez; tu ai fost sărac, eu am fost bogat; tu ai fost un O'Leary și eu un Deverill. Cu toate acestea, dragostea nu cunoaște granițe. Numai ființele umane, cu mintea lor îngustă și prejudecățile, nu reușesc să realizeze că suntem cu toții la fel. Că avem aceleași inimi pline de dor, de orice parte a râului am fi.

Îți amintești secretele pe care le-am păstrat? Notele pe care le-am strecurat în zidul de piatră al grădinii de legume de sus la castel au fost doar începutul anilor și al anilor de înșelăciune. Ne-am regăsit de nenumărate ori când nu ar fi trebuit. A noastră a fost o pasiune care a devenit ceva ce nici eu, nici tu nu am putut controla. O pasiune pe care nicio mână pământească nu ar putea-o potoli, nici măcar mâinile pe care le ținem în fața lui Dumnezeu, când ne-am jurat să iubim și să prețuim. Și împreună am luptat pentru libertate. Mi-ai dat curaj. Îmi amintesc cu mândrie de momentele în care transportam arme de la o casă la alta pentru că Tans nu s-ar fi gândit niciodată că eu, un Deverill, mă voi alătura irlandezii în lupta lor pentru independență. Dar am făcut-o. Am luptat pentru ceea ce am crezut. Cu tine. Am crezut împreună în asta.

Îți amintești când mi-ai cerut să plec cu tine și să încep o nouă viață în America? Dar nu am putut. Nu puteam părăsi casa mea. Iubita mea casă. Nu puteam pleca din Irlanda. Și te-am pierdut, Jack. Vezi tu, nu ești singurul care adăpostește regrete.

Simt regretul tău, dar ai ajuns la asta prea târziu, după ce am fost plecat. Cât am fost în viață, legăturile tale cu familia ta au fost prea puternice. Am fost amândoi nefericiți. Dacă am fi găsit fericirea împreună, ar fi fost construită pe nefericirea celor care ne-au iubit. Mă bucur că nu sunt responsabil pentru asta. Când voi merge mai departe, ceea ce sper să o voi face până la urmă, voi merge cu inima lipsită de vinovăție. Păcatul meu nu a fost să te iubesc, Jack – nu există păcat în a te iubi. Păcatul meu este în mândria pământească și răzbunarea. Știu asta, dar ține-te încă de ei.

Cinci ani am fost mort și cinci ani m-ai plâns. Totuși, timpul nu are sens unde mă aflu. Sunt în mijloc, tot eu, dar la fel de transparent ca vaporii. Sunt foarte puțini, ca mine și bunica mea Adeline, care au capacitatea de a vedea vibrațiile fine ale spiritului. Te văd că mă plângi, Jack, și totuși nu mă vezi, atât de aproape încât aș fi fost făcut din materie, încât mi-aș putea apăsa ușor buzele de ale tale într-un sărut. Dacă ai ști cum dragostea ne leagă unul de celălalt. Cum vom fi conectați pentru totdeauna, pentru eternitate. Sunt cu tine, Jack, și voi fi mereu.

Totuși, nu sunt singur în mijloc. Sunt unii, ca mine, care nu pot merge mai departe, fie pentru că nu își doresc, fie pentru că nu își dau seama că pot. Doamna Carbery nu își dă seama că este moartă. Ea era servitoarea care lucra la castel când eram copil. Obișnuia să stea într-o cămăruță de la etaj și să coase. Ea a făcut toate rochiile mele din copilărie și ale celor două surori ale mele, Victoria și Elspeth. Desigur, nu locuiam la castel în acele vremuri. Acolo locuiau bunicii mei Hubert și Adeline, iar eu am locuit cu tatăl meu Bertie și mama Maud în Cabana de vânătoare de lângă râu. Dar mi-am petrecut cea mai mare parte a timpului la castel pentru că îmi doream să fiu cu bunica mea Adeline, pe care o iubeam mult mai mult decât pe mama mea. În micul atelier de la primul etaj, doamna Carbery obișnuia să-și împartă biscuiții cu mine și cu Bridie Doyle, fiica bucătarului, care era prietena mea. Ne ascundeam acolo în timp ce guvernanta mea mă căuta sus și jos, iar ea ne spunea povești în timp ce ne jucam cu panglica și dantelă. Avea o imaginație sălbatică, plină de spiriduși și zâne și țesea povești minunate în timp ce ne coasea rochiile.

Doamna Carbery a murit imediat după încheierea războiului civil. Îmi amintesc bine pentru că fiul ei a fost ucis în ultimele zile ale acelui război teribil care l-a văzut pe fratele să se confrunte cu fratele, iar ea a fost nemaipomenita de durere. Au fost îngropați unul lângă altul în cimitirul Bisericii Tuturor Sfinților din Ballinakelly și am făcut o coroană de maci și margarete sălbatice și i-am așezat-o la piatra funerară. Fiind intuitiv, am văzut spirite toată viața, dar nu am văzut-o niciodată pe doamna Carbery. Acum, că locuiesc în mijlocul, îmi dau seama că ea a fost întotdeauna aici, un suflet pierdut și singuratic, își desfășoară munca de parcă ar mai trăi. Un suflet care, dintr-un motiv oarecare, nu și-a găsit niciodată drumul spre lumină, sau nu a avut încredere în ea când a văzut-o, crezând că poate că e diavolul, jucându-i feste. Blocată în mijloc, ea este nedumerită de oamenii ciudați care ocupă camerele și se plâng amarnic de ei.

Vreau să o încurajez să meargă mai departe, pentru că nu este aici de la alegere. Vreau să se reîntâlnească cu fiul pe care l-a iubit și l-a pierdut. Dar trebuie să calc cu grijă. La urma urmei, cum se poate spune unei persoane că ea este moartă, când ea crede că este foarte vie?

De-a lungul celor cinci ani în care am fost moartă, am văzut-o rătăcind prin castel, speriandu-i pe cei suficient de nefericiți să o vadă, fără să știe că sperie pe cineva. Nu are încredere în mine și face tot posibilul să mă evite. Eu, pe de altă parte, sunt conștient de fiecare impact pe care îl am asupra lumii celor vii. Este uimitor cât de mulți oameni îmi resping bântuielile cu o explicație pământească. Au dat-o la vânt, la zgomotele naturale ale unui vechi castel, iar cei care vor să fie bântuiți găsesc dovezi acolo unde nu există. Mă distrează și am nevoie de distracție pentru că nu există puține lucruri care să mă distreze aici. M-am plictisit chiar puțin de propria mea răutate. Este prea ușor să arunci o vază, să zdrănnești o clanță sau să diminuezi luminile și ce rost are să faci hotelul să se închidă dacă nu există niciun Deverill care să aștepte în aripi cu mijloacele pentru a-l cumpăra?

Și apoi sosește o tânără care îmi stârnește curiozitatea. Intenționează să scrie o carte despre familia mea. Ea susține că nu crede în fantome, dar i-am simțit frica când i-am răsturnat paharul de vin la cină. Voi fi cu ochii pe ea. Universul funcționează în moduri misterioase și intuiesc că nu este nicio coincidență în venirea ei.

capitolul 3

A doua zi dimineață, Margot stătea la ușa din față a Lovii de vânătoare și aștepta. Nu-i plăcea casa. Era auster și fără farmec, cu frontoane ascuțite care înjunghiau cerul și ferestre întunecate care sclipeau ca niște ochi răi într-o față cenușie și tare. Nici energia nu era potrivită, se gândi ea, amintindu-și de prietenul ei mediu, Dan Chambers, pentru că acesta era exact genul de lucru pe care îl spunea.

În cele din urmă, ușa a fost desfăcută și chipul unei femei se uită prin crăpătură. Se uită la Margot cu ochi suspicioși, albaștri. — Bună dimineața, spuse Margot, oferindu-i femeii cel mai dulce zâmbet al ei. „Am venit să-l chem pe lordul Deverill." Ea a constatat că, dacă emana încredere, oamenii își asumau de obicei încredere în ea. „Nu mă așteaptă. Sunt scriitorul în rezidență la hotel, iar bunicul meu a fost un bun prieten al familiei.

Menajera a privit-o în sus și în jos, nesigură dacă să o invite sau nu înăuntru. Hotărând, în cele din urmă, că precauția era cea mai mare parte a curajului, ea ia îndrumat lui Margot să aștepte până se duce să vorbească cu domnia sa. Ușa era închisă și Margot rămase tremurând în prag. Măcar era soare, gândi ea. Ea și-a tras mai strâns haina și a ridicat gulerul. Poate că era uscat, dar bătea un vânt amar în largul mării.

I s-a părut mult timp până când femeia a reapărut și a deschis ușa. „Vă rog să intrați", a spus ea într-o brogue irlandeză blândă. Purta o fustă lungă neagră și o bluză albă, iar părul ei gri ca porumbel era legat într-un coc moale, lăsând câteva șuvițe libere să plutească în jurul feței ei late și solemne. — Lordul Deverill te va vedea, spuse ea.

Margot a fost surprinsă și s-a simțit mai mult decât puțin triumfătoare. Așteaptă cu nerăbdare să-i spună domnului Dukelow că lordul Deverill nu fusese izolat cu ea. De fapt, el o invitase înăuntru fără ezitare. Menajera ia luat

haina si palaria si le-a atarnat intr-un dulap. Margot și-a netezit părul, uitându-se la ea în oglinda pătată care atârna pe peretele deasupra unei mese de consolă veche și prăfuită. Obrajii îi erau roz de frig, ochii verzi străluceau. Și-a lins buzele din lipsă de luciu. Casa avea un miros înfundat, de parcă ferestrele nu s-ar fi deschis de foarte mult timp și o senzație de gol care dădea o impresie puternică de singurătate. — Vino cu mine, spuse menajera, iar Margot o urmă pe hol și pe coridorul slab luminat. Târâitul papucilor ei era singurul sunet de lângă ticăitul dezolant al unui ceas bunic.

Lordul Deverill stătea lângă fereastră, privind afară, când Margot a fost introdusă în bibliotecă. Purta o jachetă și pantaloni de tweed ponosit și nu se întoarse până când menajera nu o anunța. Când a făcut-o, în cele din urmă, Margot a observat că fața lui roșie se ciocni îngrozitor de părul lui subțire, de culoarea ruginii. Trebuie să fi avut vreo şaizeci de ani, dar ar fi putut fi mai în vârstă. Avea aspectul mototolit, dezordonat al cuiva care nu mai este conștient de cât de neîngrijit arată sau cât de neputincios. Margot i-a părut milă pentru el, la fel și pentru un câine neglijat și și-a înăbușit o amintire urâtă care a apărut pe neașteptate. Mai văzuse această neglijență jalnică. — Nu l-am cunoscut niciodată pe bunicul tău, spuse el, mișcându-se nesigur prin cameră pentru a-i strânge mâna. „Dar este plăcut să cunosc un prieten al familiei."

„Mă bucur și eu să te cunosc", a spus ea, strângându-i mâna, care era caldă și puțin umedă. „Bunicul mi-a spus atât de multe despre familia ta."

„Nu e deloc rău, sper." În ochii lui era o defensivă care sugera că era obișnuit ca oamenii să gândească rău despre el.

Margot zâmbi amabil. — Dimpotrivă, lordul Deverill. Era un admirator.'

Lordul Deverill părea uşurat să audă asta. „Stai jos. Doamna B vă va face o ceașcă de ceai." În timp ce Margot se așeza pe o canapea din piele uzată, JP i-a cerut menajerei să le aducă ceai. „Dacă există vreunul din tortul ăla de portar, o să luăm și noi din asta", a adăugat el.

— Foarte bine, domnule, răspunse doamna B, coborând pe coridor într-un ritm lent și impunător. Margot nu și-a imaginat că cineva sau ceva se mișcă foarte repede pe aici, nici măcar timpul.

JP gemu în timp ce se lăsă în fotoliul de lângă foc, apoi se târâi până când găsi o poziție confortabilă. Margot observă o carte și o pereche de ochelari de citit pe

masă lângă el, împreună cu un pachet de biscuiți cu brânză Cheddars Jacob și țigări Marlboro. — Acum au un scriitor în rezidență la castel, nu-i așa? a spus el.

— Ăsta sunt eu, răspunse ea ciripit, dar amărăciunea din tonul lui nu trecuse neobservată.

Întinse mâna după pachetul de țigări. „Fumezi?" a întrebat el, lovind-o de deget.

„Nu, nu," a răspuns ea.

— Obiceiul urât, spuse el oftând, scoțând unul. „Unul dintre multele lucruri la care ar trebui să renunț."

„Scriu o istorie a familiei Deverill", a spus ea, conștientă că, cu cât i-a spus mai devreme, cu atât mai bine. S-ar putea supăra dacă ea ar aștepta până când îi va fi băut ceaiul și îi va mânca prăjitura.

Își ținea țigara între buzele uscate și strânse bricheta cu o mână tremurândă. Capătul strălucea stacojiu în timp ce a tras în aer cu câteva suge scurte. În tot acest timp, Margot a așteptat să răspundă. Își mijii ochii și scoase un nor de fum. „Atunci ești în locul potrivit", a spus el.

„Am fost fascinat de strămoșii tăi încă de când bunicul a început să-mi spună povești despre necazurile lor."

„Sunt sigur că sunt exagerate."

'Poate. Pentru bunicul, Deverill erau mai mari decât viața, așa că este posibil să-și fi înfrumusețat poveștile pentru a spori legenda. Îi cred, totuși." Ea îi aruncă cel mai învingător zâmbet al ei.

„De aceea ai venit să mă vezi, pentru că ai nevoie de ajutorul meu?" El a ridicat din umeri. „Nu sunt mulți dintre noi în aceste zile. Cândva eram un număr mare. O familie grozavă cu o casă grozavă și o istorie grozavă. Puțin grozav despre noi acum." Oftă resemnat. 'Fiecare va avea șansa sa.'

„Aș prefera să-l aud din gura calului, ca să spun așa, decât să intervievez oameni vag conectați, care nu pot decât să-mi dea bârfe. Vreau ca aceasta să fie o istorie autentică a uneia dintre cele mai mari familii din Irlanda.

— Ridicarea și coborârea, spuse el posomorât.

„Dacă vorbești despre castel, aș spune că se ridică și se coboară și se ridică din nou."

„Vorbesc despre noi doi. Castelul și familia sunt una. Nici unul nu poate exista fără celălalt. Este doar o chestiune de timp până când castelul să devină din nou o ruină, așa cum sunt eu. El chicoti fără bucurie.

— Nu cred că doamnei de Lisle i-ar plăcea să audă asta.

„Castelul Deverilli este regatul lui." Vorbea încet și deliberat, de parcă ar fi făcut o vrajă.

„Un castel al lui Deverill este regatul lui", a tradus Margot.

„Știi motto-ul nostru."

„Ai fi surprins de cât de multe știu deja. Am făcut destul de multe cercetări.

„Există o magie neagră în acel motto. După cum spuneam, destinele noastre sunt împletite. Dar doamna de Lisle nu știe asta, altfel nu și-ar fi pus banii acolo.

„Și totul a început cu Barton Deverill, nu-i așa? Această împletire a destinelor."

„Nu a fost niciodată doar un castel pentru el. A fost sămânța care a încolțit o tulpină de fasole.

„În acest caz, mi-ar plăcea să mă gândesc la familia Deverill ca la uriașii de la capătul tulpinii de fasole".

„Sunt eu Jack, mă întreb? Cel care o taie și ucide uriașii?' El îi aruncă un alt zâmbet rău.

Margot râse înțelegătoare. — Nu, Lord Deverill. Ești unul dintre uriași!' Râse și el atunci, deopotrivă măgulit și neîncrezător, iar ea știa că o plăcea. „Vino, vreau să-ți arăt ceva." Doamna B a apărut în prag cu o tavă. „Pune asta pe masă, doamnă B. Ne întoarcem imediat." Doamna B dădu din cap și se dădu deoparte pentru a-i lăsa să treacă. Margot observă o expresie uluită pe chipul ei. A observat și ea o tristețe profundă în ochii ei.

JP a condus-o pe Margot în partea cealaltă a casei, lângă bucătărie, și a deschis o ușă în pivniță. „Asta era plin de vin", i-a spus el. „Acum este un depozit. Vino." Ea l-a urmat în jos pe scările de lemn. Era frig sub podea și mirosea a șoareci morți și a aer acru și stătut. Margot nu și-a imaginat că doamna B cobora aici foarte des, dacă chiar vreodată.

— Toate acele cutii conțin înregistrări de familie. Arătă spre cele două duzini de cutii de carton îngrămădite neglijent în turnuri instabile. „Nici măcar nu sunt sigur ce este în ele. Jurnale, bănuiesc, scrisori, tăieturi din ziare, albume de

fotografii. Le-am adus din măruntaiele castelului când m-am mutat. Au fost feriti de foc, fiind sub pamant. S-ar putea să găsești câteva lucruri utile. Desigur, s-ar putea să găsești o grămadă de gunoaie. Bănuiesc, totuși, că vei găsi ceea ce cauți. Atunci tu și cu mine putem vorbi.

Margot nu-i venea să creadă că avea de gând să o dea drumul printre toate aceste cutii. Nici nu o cunoștea.

„De ce mă ajuți, Lord Deverill?" a întrebat ea.

„Pentru că îmi va oferi ocazia să clarific lucrurile." Se întoarse și se uită direct la ea. Ochii lui cenușii s-au aprins brusc și hotărâți. — Avem o înțelegere, domnișoară Hart?

— Da, Lord Deverill.

'Bun. Când ai vrea să începi?

Era după-amiaza târziu când Margot părăsi Loja de vânătoare. Soarele era un cărbune aprins, plutind deasupra orizontului, incendiindu-l cu roz și auriu. JP o privi plecând, apoi închise ușa. Se întoarse către doamna B, care stătea în hol, tremurând în umezeala care se ridica de pe apa din apropiere. Umiditatea care i-a provocat durerea articulațiilor; totuși nu era nimic pentru asta decât stoicismul, o calitate pe care o avea din abundență. „Domnișoara Hart va fi o vizitatoare obișnuită de acum înainte", a informat-o JP. „Mi-ar plăcea ca acele cutii să fie aduse în sala de jocuri. Puteți aprinde focul acolo, astfel încât să fie cald pentru ea în timp ce ea lucrează.

— O să le rog pe băieți să o facă mâine, domnule, a răspuns doamna B. Băieții erau Tomas și Aidan O'Rourke care lucrau în grădină, tăiau bușteni și se ocupau de întreținerea generală a locului.

— Ea cercetează o carte despre familia Deverill, doamnă B. Bănuiesc că toate secretele de familie vor fi scoase la lumină. El a ridicat din sprâncene și a zâmbit. Doamna B nu-l văzuse atât de animat de foarte mult timp. Și-a frecat mâinile. — Vor fi zdrăngănit câteva cuști, doamnă B. Câteva nasuri dezarticulate.

Doamna B se încruntă. Nu era sigură dacă să arate dezaprobator sau să-și oglindească bucuria cu un zâmbet. Nu avea prea multe de ce să zâmbească zilele

astea. Casa era apăsătoare, mizeria stăpânului ei contagioasă. Zilele lungi în care nimic nu se întâmplă, deprimante. Cu toate acestea, ea lucrase pentru familia lui timp de peste șaizeci de ani. A rămas în afara unui amestec de loialitate și obișnuință și a existat întotdeauna speranța că lucrurile se vor îmbunătăți. Ca să se întoarcă la felul în care erau când s-au mutat în castel după ce Bridie Doyle, contesa di Marcantonio, îi lăsase lui JP în testament. Doamnei B îi păruse milă pentru celălalt fiu al contesei, Leopoldo, care se așteptase să-l moștenească. La urma urmei, el era singurul copil al contelui și al contesei. Dar JP era un Deverill, copilul nelegitim al lui Bertie Deverill și Bridie, copilul crescut de Kitty Deverill, sora lui vitregă și moștenitorul de drept. Crezuse că mama lui murise când era tânăr pentru că Kitty îi spusese că așa era. Ce șoc trebuie să fi fost să descopere, abia după ce ea murise de cancer, că mama lui locuia în castel la doar o milă și ceva dincolo de proprietate. Nu avusese niciodată șansa să vorbească cu ea, să o cunoască, iar ea nu avusese niciodată șansa să-l înconjoare cu brațele, copilul ei pierdut.

Inima doamnei B se frânse pentru toți. Leopoldo avea multe de ce să fie amărât, dar la fel și JP. Nimeni nu s-a gândit vreodată la asta. S-au gândit doar la binecuvântarea acelui castel restituită familiei și la averea care a dus-o cu el, căci Contesa fusese foarte bogată. Dar doamna B cunoștea valoarea lucrurilor. Privise cum lumea lui JP se dezintegra în jurul lui în cei douăzeci și doi de ani în care trăise în acel castel și era aproape sigură că știa de ce. Soții Deverill puseseră întotdeauna mult prea mult accent pe numele lor de familie și pe istoria lor ilustră. Dar doamna B știa că nu există o valoare reală într-un nume de familie sau un castel. Ea știa asta pentru că suferise o pierdere și, odată ce o persoană a trecut acel pod al durerii, lucruri precum castelele și numele de familie erau ca cenușa în mână. Asta o învățase pierderea. Dar unor oameni le-a luat o viață întreagă să învețe acel adevăr simplu.

„Ieri este istorie, iar mâine este un mister. Este înțelept să dezgropi trecutul, domnule? întrebă ea blând. Ea era conștientă că el nu era în mintea sa, din cauza băuturii lui și a simțit că era de datoria ei să-l îndrume cât de subtil putea.

„Oh, nu, doamnă B, nu este deloc înțelept. Dar, după cum știți, nu am fost niciodată foarte înțelept sau norocos.

„Noi ne facem singuri norocul, domnule, iar înțelepciunea se învață prin experiență și greșeli. Ai avut destulă experiență și greșeli pentru a fi învățat înțelepciunea lui Solomon, dacă nu te superi să spun eu.

„Dacă vă faceți griji ce va crede restul familiei, doamnă B, știți că nu-mi pasă de ei și le pasă și mai puțin de mine."

„Fă-te departe acum, asta nu este strict adevărat și știi asta", spuse ea, iar fața ei era plină de compasiune și milă, pentru că el își adusese majoritatea necazurilor asupra lui.

„Este doar un castel nenorocit!" protestă el, plecând cu pași mari pe coridor.

„Cărămizi și mortar și o casă plină de trufe", a fost de acord ea, și totuși știa cât de mult îl rănise pierderea acesteia.

JP își turna un pahar mare de whisky și aștepta cu nerăbdare o seară singur lângă foc, uitându-se la televizor, când Colm Deverill intră cu pași mari în bibliotecă. JP a fost surprins de această vizită neașteptată, deoarece nu a primit mulți vizitatori în aceste zile. „Colm?" spuse el, ridicând privirea de pe masa cu băuturi, cu paharul într-o mână, cu carafa de whisky în cealaltă.

— Bună, tată, spuse Colm. Fiul său l-a făcut întotdeauna să se gândească la fosta lui soție, dar, în adevăr, luase tot ce e mai bun de la ambii părinți. Păr întunecat ondulat, ochi de culoarea cobaltului, un nas drept și o gură senzuală, sinceră.

„Vrei să bei ceva?" a întrebat JP, ridicând carafa ca să-l ispitească.

'Nu, mulțumesc. Nu voi sta mult."

— Te-aș invita la cină, dar doamna B a lăsat doar supă și carne rece pentru una.

'Este bine. Mă voi îndrepta acasă."

A fost ciudat, conversația lor. Stând deoparte pe lățimea camerei, aerul dintre ei se încărca atât de vinovăție, cât și de vină. Era greu de crezut că Colm se închinase cândva tatălui său. Dar asta a fost înainte. „Deci, aceasta nu este o vizită socială?" JP făcea o glumă, oricât de amară era. Nimeni nu l-a vizitat.

„Am venit să te avertizez despre o fată pe nume Margot Hart. Ea stă la castel și scrie o istorie a familiei.

JP dădu din cap. „Da, deja am avut plăcerea."

O umbră de anxietate a întunecat chipul lui Colm. — Ea a fost deja aici?

'Da. De fapt, tocmai ți-a fost dor de ea.

— Și ce i-ai spus?

„Am invitat-o să intre și i-am dat o ceașcă de ceai și niște prăjitură. Am fost foarte ospitalier.'

„Sper că asta e tot ce i-ai dat."

JP luă o înghițitură de whisky și trecu un pic de fior când căldura acestuia îi ajungea în stomac. „Este o prietenă a familiei", a adăugat el.

Colm oftă. „Asta nu înseamnă că va scrie o carte strălucitoare despre noi."

— Nu cred că este foarte interesată de tine, Colm.

Colm îl ignoră. Alcoolul l-a făcut pe tatăl său rău. Colm era obișnuit cu asta. „Oricât de bune ar fi intențiile ei, va fi imposibil să scrii o carte de istorie fără a include toate lucrurile rele."

JP ridică din sprâncene. „Ei bine, avem o istorie plină de culoare", a recunoscut el.

„O facem și din câte îmi dau seama, pur și simplu devine din ce în ce mai colorat. Așa că îți dau un sfat, tată. Nu vorbi cu ea. Ea poate lua ceai și prăjitură la hotel.

JP mai luă o înghițitură. — Problema este, Colm, că am decis deja că o voi ajuta cu cercetările ei. Nu vreau ca ea să greșească lucrurile.

Colm își puse mâinile pe șolduri. „Tată, nu ai niciun drept. Nu ești o insulă.

„Am tot dreptul. Sunt un Deverill.

„Ce ar spune bunicul?"

„Dacă speri să mă faci de rușine, nava aia a navigat deja. Sunt sigur că fiecare Deverill din trecut se întoarce în mormântul lui la vederea castelului care a fost transformat într-un hotel și dă vina pe mine pentru asta. Îmi place Margot Hart. Ea are caracter. Cred că va face o treabă bună. Este o istorie care trebuie scrisă."

— Nu pot să cred că îngădui să se întâmple asta. Colm clătină din cap. „Dacă ai fi treaz, nu ai vorbi niciodată cu o femeie ca ea."

— Ai cunoscut-o, Colm?

'Nu.'

„Cred că o să-ți placă. Are cam vârsta ta și este și ea o frumusețe.

„Nu vreau să o cunosc."

'Rușine.'

„Nu pot să mă gândesc pentru viața mea la un motiv pentru care ți-ai putea dori să fie scrisă o carte care să dezvăluie secretele noastre de familie. Pe lângă durerea pe care ne-o vei provoca tuturor." Colm se uită la tatăl său nedumerit, rănit brusc când își dă seama că tatăl său ar putea dori să-i provoace durere. 'De aceea? Să ne rănească?' Când tatăl său nu a răspuns, a adăugat, cu maxilarul înțepenit, buzele întinse: „Nu crezi că ne-ai rănit suficient, tată?'

Când Colm se întoarse și ieși din cameră, JP se uită în pahar. — Și eu am fost rănit, mormăi el. „Dar nimeni nu se gândește niciodată la asta."

Margot stătea la birou din camera ei din turn și reflectă asupra zilei. Nu putea fi mai extraordinar. Lordul Deverill îi permitea să treacă prin conținutul cutiilor, dar, de înțeles, nu-i dăduse permisiunea să ia ceva cu ea. Așa că petrecuse toată ziua în pivniță, deși era rece, și doamna B îi pregătise chiar și prânzul. Deschisese prima cutie cu o entuziasm aproape de nestăinuit să găsească albume de fotografii care datează de la începutul secolului. Ea a rezistat impulsului de a deschide toate cutiile deodată și s-a concentrat asupra albumelor. Ar avea destul timp să treacă prin restul și nu voia să se grăbească. Ea a vrut să savureze fiecare informație captivantă.

Fotografiile nu au dezamăgit. Erau ferestre spre trecut. Prin ele, Margot putea vedea cum arată oamenii, ce poartă, cum trăiesc. Personaje cu care era familiarizată datorită anecdotelor bunicului ei s-au concretizat în fotografii, nu mai mitice, ci oameni în carne și oase care își trăiseră propriile povești, pline de drame, tragedii, pierderi, râsete și dragoste. Oameni care și-au încheiat viața și au murit. A făcut-o să se gândească la mortalitate și la ce însemna aceasta. O făcu să se întrebe ce rost avuseseră toate astea. Ea s-a trezit reflectând asupra propriei ei mortalități. Viața mea ar putea fi lungă și plină, așa cum era a lui Elizabeth Deverill, gândi ea, privind în fața străbunicii lui JP, și totuși, într-o zi, nu voi fi

altceva decât o față care se uită dintr-o fotografie așa cum este ea. Unde va fi atunci conștiința mea? Acesta a fost într-adevăr un gând inconfortabil. Margot și-a îndreptat atenția spre castel. Celia Deverill făcuse o treabă foarte bună reconstruind-o, gândi ea, dar cu cât mai magnific fusese înainte de incendiu.

Margot a fost atât de încântată că l-a întâlnit pe Lordul Deverill însuși și a fost invitată să analizeze înregistrările familiei, încât a sunat-o pe Dorothy. Nu mai avea cui să-i spună, cel puțin, nimeni care ar fi interesat. — Dorothy, sunt Margot din Ballinakelly, spuse ea când Dorothy răspunse la telefon.

— Margot, a exclamat Dorothy fericită. „Ce surpriză frumoasă. Cum te descurci acolo?

'Extrem de bine. Nu o să crezi, dar l-am întâlnit pe Lordul Deverill astăzi.

'Ai?'

— Da, m-a invitat la ceai și ghici ce?

„Ei bine, asta este o surpriză în sine. Nu îmi imaginez că invită oamenii la ceai foarte des.

„M-a dus în pivniță unde sunt cutii și cutii cu înregistrări de familie."

'Nu cred! Cred că ar fi mai bine să mă așez!' Se auzi un târâit pe rând când Dorothy se îndreptă spre un scaun.

„Mă lasă să trec prin toate. Toata lumea. Nu este uimitor!'

Urmă o pauză în timp ce Dorothy se clătina pe punctul de a se simți fericită pentru noul ei prieten și îngrijorată pentru cei vechi. — Vei fi atent, dragă, nu-i așa? Adică, Eva Perón a murit. Familia lui JP este foarte vie. Mi-ar plăcea să fie răniți.

— Te rog, nu-ți face griji, Dorothy. voi fi plin de tact. Nu sunt în asta să rănesc pe nimeni.

Dorothy oftă. „Desigur că nu ești. Dar au o istorie destul de plină de culoare, iar difuzarea ei în public va provoca rușine acelor membri ai familiei care încă trăiesc."

„Voi da un cont echilibrat", a adăugat Margot cu accent. — Și am binecuvântarea lordului Deverill.

Dorothy tăcu o clipă. Apoi a oftat din nou. „Da, de asta sunt îngrijorat."

capitolul 4

Când Margot s-a întors la Cabana de vânătoare a doua zi dimineață, a descoperit că cutiile fuseseră mutate din pivnița rece într-o cameră la care doamna B a numit-o sală de jocuri. Doamna B aprinsese un foc de gazon, care scotea puțină căldură și sufoca fumul în aer, dar căldura venea de la soarele dur de iarnă care străpungea ferestrele, luminând o masă de biliard acoperită cu un strat de praf și cutiile îngrămădite pe ea. „Ce drăguț din partea dumneavoastră să aduceți cutiile", a spus Margot când doamna B a intrat cu o tavă cu ceai și prăjitură.

Menajera dădu solemn din cap și așeză tava pe masa consolei de la marginea încăperii, sub o veche tablă de marcaj din lemn care păstra încă în cretă albă recordul ultimului joc de biliard. Margot se întrebă cât de mult era asta. Casa avea impresia că dormea de ani de zile. — Domnia sa era îngrijorată că te vei îmbolnăvi de tot praful de jos, spuse doamna B cu vocea ei melodioasă. — Ca să nu mai vorbim de frig.

„Drag din partea lui să mă gândesc la asta. A fost destul de frig, recunosc. M-am întors la hotel și am făcut o baie fierbinte.

La mențiunea hotelului, doamna B a ezitat. Era curioasă să știe cum era, dar nerăbdătoare să nu fie neloială stăpânului ei. De când vânduse castelul, ea avusese grijă să nu-l pomenească niciodată, știind cât de mult îl întristase să-l piardă. Cu toate acestea, locuind în Cabana de Vânătoare așa cum făcea ea și ieșind rareori decât să cumpere provizii și să meargă la Liturghie, ea se izolase de bârfele din oraș, despre care știa că nu trebuiau să conțină nimic altceva. Într-adevăr, trebuie să fie încărcat la nesfârșit cu povești despre oaspeți și despre formidabila doamnă de Lisle. Doamna B își coborî vocea, curiozitatea depășind prudența. — Presupun că este foarte frumos, nu-i așa, hotelul?

Margot s-a dus să-și toarne niște ceai, conștientă că se va răci repede în camera aceea. — Este opulent, doamnă B, spuse ea, luând ceainic de porțelan. „Îmi imaginez că este mult mai luxos decât era când era o casă." După cum spera ea, doamna B s-a grăbit să o lamurească.

Ochii albaștri ai doamnei B s-au mărit în timp ce a renunțat la precauție și a lăsat amintirile ei să iasă la suprafață. „A fost magic, ca un castel într-un basm", spuse ea încet, cu chipul înmuiindu-se în strălucirea trecutului ei. „Aveam unsprezece ani când l-a luat focul, așa că am doar amintiri vagi despre cum arăta înainte. Dar îmi amintesc mai ales dimensiunea ei. Pentru mine era un palat. Ce cald era. Oh, îmi amintesc de căldura acelor focuri mari. Mama mea era servitoare și uneori mergeam cu ea și stăteam liniștit în colț, înfășurând globuri de lână sau ajutând la lustruirea argintului. Întotdeauna era ceva util pe care l-am putut face și am fost fericit să o fac pentru că era cald acolo, în casa mare.'

— Îți amintești focul care a distrus-o? întrebă Margot.

„Îți amintești, spui? Doamne ferește-ne, da. Cel mai mult îmi amintesc de șocul și oroarea lui mami și tati. Era vorba despre oraș și țară. Toți au fost afectați de ea într-un fel sau altul, nu doar cei care lucrau acolo – forja, măcelarii, pescarii și tonarii. Era sângele vital al întregului oraș și nu numai. Chiar inima care ne-a ținut pe toți în viață. Lordul Deverill, bunicul actual al lordului Deverill, a murit în foc și sărmana bătrână Lady Deverill și-a pierdut mințile de durere, Dumnezeu să-i odihnească sufletul. Doar o mică mușcătură din castel a supraviețuit.

„Turnul de vest, mi s-a spus."

'Asta este. Partea cea mai veche.

— Care este camera mea, îi spuse Margot. A luat o înghițitură de ceai. „Are cea mai minunată atmosferă."

„Întotdeauna au fost fantome în acea cameră", a spus doamna B cu dezinvoltură. S-ar putea să fi vorbit despre mobilier pentru felul nonșalant în care le-a menționat.

— Nu cred în fantome, doamnă B.

— Oh, nu este o chestiune de a crede sau nu în ei, domnișoară Hart. Sunt în jurul nostru la fel. Mama îmi spunea despre zgomotele ciudate și întâmplările din turn. Îndrăznește, îi spunea ea. Nu mi-e frică de nimeni sau nimic. Negri

îndrăzneți. Mammy nu s-ar aventura niciodată acolo fără apa ei sfințită și mărgele de rozariu.

„Cum a fost castelul după ce Celia Deverill l-a reconstruit?" a întrebat Margot, dornică să rămână mai degrabă la fapte decât la fantezie.

„Ei bine, eram în adolescență și toți eram curioși de lucrările de construcție care se desfășoară la castel. Ne-am strecura peste zid și ne-am uitat cum se dezvoltă an de an, pentru că a fost nevoie de ani de zile, domnișoară Hart, pentru a-l finaliza. Corpul de bani care a intrat în acea aventură! Oamenii au spus că trebuie să fi găsit poșeta bătrânului Séanadh. Séanadh era un tip în vârstă în folclor a cărui poșetă se umplea de îndată ce era goală.

Ea clătină din cap mirată că oricine ar putea fi atât de bogat. „Într-adevăr, era o cheltuială pe care mami ar fi dezaprobat-o, Dumnezeu să-i odihnească sufletul și pe toate sărmanele suflete sfinte, pentru că ea spunea mereu oare nu este mai ușor ca o cămilă să treacă prin urechea unui ac decât pentru un bogat. intra in imparatia lui Dumnezeu. Dar nu m-am gândit la nimic altceva decât să merg să lucrez acolo, în acel loc frumos. Am profitat de șansa când doamna Mayberry, adică Celia Deverill, s-a mutat și a început să angajeze servitori. M-am prezentat imediat la angajare. Nu voi uita niciodată prima vedere a casei ei. Era ca un paradis pe pământ. Nu am mai văzut așa ceva. Chiar și în zilele dinaintea incendiului, nu a fost niciodată atât de frumos."

Ochii ei solemni au devenit vioi atunci și buzele i s-au deschis într-un zâmbet, iar Margot și-a dat seama că trebuie să fi fost foarte drăguță în tinerețe. „Pardoselile de marmură erau atât de strălucitoare încât puteai să-ți vezi reflectarea în ele. Și frumusețea mobilierului și a lenjeriei și a hainelor de blană ale doamnei Mayberry, atât de moi erau. Ar trebui să-ți treci singur degetele peste ele ca să crezi asta. Au fost atât de mulți oameni cu titluri care intrau și ieșeau din loc, încât până la urmă nu i-am băgat în seamă. Ea oftă cu tristețe. „Atunci totul s-a încheiat când domnul Mayberry s-a lăsat în grădină, Dumnezeu să salveze semnul."

— Trebuie să fi fost îngrozitor, spuse Margot.

„Ce risipă de viață. Nimic nu ar trebui să fie vreodată atât de rău încât să trebuiască să te sinucizi pentru asta. O soluție pe termen lung pentru o problemă pe termen scurt.' Doamna B se gândi atunci la propriile suferințe. Fața ei căzu de

tristețe și ochii ei albaștri, cu o clipă în urmă atât de vioi, s-au estompat brusc. „Toți avem propriul nostru Calvar în această viață, domnișoară Hart. Prinț sau sărac, suferim la fel, fiecare dintre noi. Dar Dumnezeu este mereu alături de noi și El ne dă doar cruci pe care suntem capabili să le purtăm, nu-i așa?' Ea inspiră adânc, scoțând un oftat puternic, alungând greutatea acelor amintiri triste. „Am văzut-o pe doamna Mayberry plecând în Africa de Sud și am văzut-o pe contesa di Marcantonio mutându-se cu băiatul ei, Leopoldo, și cu soțul ei, contele, atât de frumos și atât de fermecător. Nu ai văzut niciodată un bărbat cu dinți mai albi, Dumnezeu să-i odihnească sufletul. El a fost ucis. Îngropat până la gât în nisip și înecat de mare când a venit valul. O altă risipă de viață, domnișoară Hart. Într-adevăr, Ballinakelly și-a văzut partea echitabilă de groază. Unii spun că este o escrocherie sau un nor peste noi și suntem blestemați și totuși suntem soldați mai departe. Sigur, ce altceva putem face?

— Știi de ce a fost ucis? a întrebat Margot, dând jos ceașca de ceai.

Doamna B strânse buzele. „Au fost multe povești și povestiri vechi, dar nu poți fi niciodată sigură de bârfă, nu-i așa, domnișoară Hart? Bietul Leopoldo a fost cel care l-a descoperit, mort în nisip, crezând că a găsit o minge, Dumnezeu să ne binecuvânteze. Nu a mai fost niciodată același după aceea. Cum a putut fi, bietul băiețel? Era doar un tânăr garsún.' Ea clătină din nou din cap și își coborî ochii. „Am părăsit castelul când Celia Deverill l-a vândut contesei și a venit să lucreze pentru lordul Deverill, Bertie Deverill, aici, în lojă. Am lucrat pentru acea familie de peste șaizeci de ani.

'E o perioadă lungă.'

'Într-adevăr. Am fost în serviciu toată viața." Ea închise ochii, înăbușind apariția bruscă a durerii. Uneori i-a făcut asta, a agresat-o când se aștepta mai puțin. „Această familie m-a văzut prin momente dificile, domnișoară Hart. Când capul meu a vrut să mă scufund sub apă, această poziție, această casă, această familie m-a ajutat să mă ridic deasupra ei. Am multe pentru care să fiu recunoscător. După cum se spune, Dumnezeu este bun și nici diavolul nu este prea rău. Nu este bine să te ocupi de nefericire.'

Margot se întrebă la ce nefericire făcea aluzie, dar știa că ar fi fost intruziv să întrebe. — Ai dreptate, a fost de acord ea. „Trebuie să încerci mereu să fii pozitiv." Margot știa asta. La urma urmei, avusese partea ei bună de nefericire.

„Acum s-ar putea să găsiți amintiri mai fericite în acele cutii, pentru că cu siguranță au fost momente bune. Îmi amintesc când tânărul maestru JP s-a mutat cu noua lui soție, după ce Contesa a fost înmormântată. M-am mutat cu ei, vezi. Am avut grijă de cei trei copii, Aisling, Colm și Cara, din ziua în care s-au născut. Au fost cele mai fericite vremuri. Într-adevăr, ei au fost binecuvântați de Dumnezeu, domnul JP și soția sa, doamna Alana. Înainte ca greutatea castelului și titlul să schimbe lucrurile...

„De ce a mers prost?" a întrebat Margot, dornică să înțeleagă cum a ajuns JP să fie nevoit să vândă castelul.

Doamna B spusese destule. S-a tras scurt, îngrozită brusc că fusese atât de loquacioasă. „Vă aduc un supeen proaspăt de ceai, domnișoară Hart, și vă voi lăsa la cutiile acelea pline de trumfe. Dacă mai ai nevoie de ceva, mă vei întreba, nu-i așa? Poate un alt gazon de gazon sau un băț pe foc?

„Pot să fac asta și eu, mulțumesc", a răspuns Margot.

„Foarte bine." Doamna B a luat oala și a părăsit camera, lăsând ușa întredeschisă. Margot o privi cum se târâia pe coridor. Poate că în timp, și cu o încurajare blândă, va reuși să dezvăluie povestea pe care nu o găsise niciodată într-o cutie cu vechi documente de familie.

Margot s-a apucat de sortat hârtiile, fotografiile și documentele care erau depozitate cu grijă în cutii. Era o mulțime de informații. Cu toate acestea, deși fascinantă pentru mintea ei curioasă, o mare parte nu era relevantă pentru cercetarea ei. Erau certificate de naștere, căsătorie și deces, bilete de teatru, felicitări de Crăciun, meniuri, cărți de împușcături și dosare de vânătoare. Registrele contabile ale agriculturii de la mijlocul secolului al XVIII-lea și listele chiriașilor și chiria acestora. Apoi, desigur, au fost scrisori. O mulțime de scrisori. Ar dura săptămâni să le citești pe toate. În momentul de față, doamna B s-a întors cu oala cu ceai proaspăt preparat. S-a strecurat înăuntru liniștită și l-a pus pe tavă. De data aceasta, nu a zăbovit lângă uşă, dornică să vorbească, ci a strecurat afară la fel de discret cum intrase. Margot a aruncat un alt buștean de gazon pe foc și a ascultat sunetul trosnetului pe care îl scotea în timp ce flăcările îi linseau suprafețele pământești, încercând să obțină cumpărături. Și-a frecat mâinile și a rămas acolo o clipă, încălzindu-se.

Acolo a găsit-o JP. — Văd că îți croiești drum printre cutiile alea, spuse el, rătăcindu-se în cameră, îmbrăcat în aceleași tricouri ponosite pe care le purtase cu o zi înainte.

„Îți mulțumesc că le-ai adus din pivniță", a spus ea. „Este o cameră minunată, asta."

JP își trecu ochii peste el. Nu se gândise niciodată la asta ca fiind minunat. Toată casa a fost un afront. O amintire zilnică a eșecului său. „Tatăl meu a locuit aici", i-a spus el. „Îi plăcea să joace biliard. Am jucat, dar nu mai joc. După cum puteți vedea, masa este acoperită cu o folie de praf. Așa este de ani de zile."

— Mă joc, spuse Margot zâmbind. Ea și-a arcuit o sprânceană. „Sunt destul de bun, de fapt, dacă îți place un joc."

JP chicoti. Entuziasmul fetei a fost molipsitor. Și ea era drăguță, gândi el, luându-i în parul lung și blond, legat într-o coadă, ochii verzi vioi și obrajii roz. Era sănătoasă și părea nepătată de pata vicisitudinilor vieții. Voia să zăbovească, să se scalde în inocența ei, să-și uite vinovăția. „Nu m-am gândit niciodată să trec prin aceste cutii", a spus el. „Au fost aici, adunând praf, de zeci de ani, dar nu am fost niciodată curios."

Margot simțea mirosul de alcool pe respirație, chiar dacă erau la mai mult de câțiva metri distanță, și o amintire urâtă a apărut din nou, de data aceasta mai persistent. Nu voia să-și amintească trecutul. Ea a fost aici pentru a afla despre JP, și totuși însăși prezența lui i-a amintit de lucruri pe care le-ar fi preferat să le uite. Era greu de imaginat că JP fusese vreodată tânărul neînsuflețit despre care vorbeau oamenii. Greu de găsit lejeritate în miasma întunecată a dependenței care părea să-l învăluie. O mai văzuse, schimbarea insuportabilă care a survenit asupra unei persoane când a încetat să mai fie ei înșiși. Pentru o secundă, își aminti acel sentiment de neputință. Acel sentiment de impotență totală. De a încerca atât de mult să salvez pe cineva când nu voia să fie salvat. Ea știa acum că cineva poate ajuta o persoană doar dacă vrea să se ajute singur. Ea știa, pentru că odată încercase, în felul ei, și nu reușise. De ce să ții capul cuiva deasupra apei dacă face tot posibilul să se lase sub apă? Poate că JP nu a vrut să se ajute. Poate că n-avea de ce. Dacă familia și prietenii lui l-ar fi abandonat, pentru cine trebuia să se facă bine?

— Lasă-mă să-ți arăt câteva lucruri interesante pe care le-am găsit, a sugerat ea, ridicând de pe masă un jurnal de piele roșie.

„Atunci ce este?" a întrebat el, aplecându-se înainte cu curiozitate.

„Este cartea de cină a Adelinei Deverill. Ea a notat planul mesei pentru fiecare cină pe care a avut-o vreodată. Nu este distractiv? Puteți vedea pe cine au distrat, unde s-au așezat. Ea a inclus chiar și câteva dintre glumele spuse în timpul cinei.

'Bunătate. Nu ar fi putut fi o doamnă foarte ocupată dacă ar fi avut timp să facă toate astea!

Margot râse. „Cred că ai dreptate." Ea a răsfoit paginile până când a ajuns la cea pe care voia să i-o arate. 'Uita-te la asta. 12 iulie 1903", a citit ea. „În prezența Majestății Sale, a Regelui Edward al VII-lea și a Reginei Alexandra." Ea îi aruncă o privire și zâmbi. 'Imi place asta!'

— Frumoasă într-adevăr, spuse el, luând cartea de la ea și trecându-și ochii peste lista de nume.

„Am găsit într-unul dintre albume o fotografie cu petrecerea în casă pozând în fața castelului. E minunat. Doamnele în rochiile lor lungi și pălăriile enorme, cu taliile lor minuscule și stolele lor de blană, și bărbații în uniformă, umflandu-și pieptul ca niște cocoși.

El a râs. „Mi-ar plăcea să văd asta. Unde ar putea fi?

„Lasă-mă să-l găsesc." Ea a căutat albumul potrivit și a găsit pagina imediat. „Uite, știi cine sunt acești oameni?"

JP se uită atent la pozele alb-negru. „Nici un indiciu, în afară de familie. Au trecut vreo douăzeci de ani înainte să mă nasc.

— Regina nu arată splendid?

„Da, dar cred că străbunica mea Elizabeth pare mai regală. Uită-te la felul în care își ține bărbia. Din puținul pe care îl știu, ea a fost plecată cu zânele, așa că probabil a crezut că este regina.

„Cu siguranță există o serie de excentricitate prin familia ta, așa cum pare să existe în majoritatea familiilor aristocratice anglo-irlandeze."

Îi aruncă o privire și o expresie de autocompătimire îi întunecă fața. „Mă tem că sunt destul de plictisitor prin comparație, dar mama mea era o servitoare irlandeză, așa că doar jumătate din sângele meu este albastru."

„Aș spune că asta te face mai interesant și mai puțin consangvinizat."

A închis albumul cu un oftat și l-a așezat pe masa de biliard. „Mi-ar plăcea să pot spune ce persoană plină de culoare era Bridie, că a permis găinilor să rătăcească în hol ca străbunica mea Elizabeth, dar nu pot pentru că nu am cunoscut-o niciodată".

Asta a fost rădăcina nefericirii lui? se întrebă Margot. Neștiind de unde a venit, i-a provocat sentimentul de identitate și apartenență. „Trebuie să fi fost greu", a spus ea cu compasiune, sperând că el va detalia, nu pentru carte, ci pentru că era curioasă și pentru că a constatat că îi pasă. Nu suporta să privească pe cineva suferind.

Dar JP pur și simplu a ridicat din umeri. „Mulți s-au descurcat mult mai rău decât mine. Ar fi nerecunoscător din partea mea să mă plâng când am fost norocos, într-adevăr, fiindcă am fost crescută de Kitty, sora mea vitregă și de soțul ei Robert, care a fost ca un tată pentru mine. Vezi tu, am avut doi tați, Bertie Deverill și Robert Trench. Doi atunci când majoritatea copiilor au doar unul sau niciunul. Câți băieți se pot lăuda cu asta?

— Din fericire, într-adevăr, încuviință Margot, și totuși, în tonul lui era o amărăciune care sugera că ceva lipsea și că simțea resentimente pentru asta.

„Aveți tot ce vă trebuie, domnișoară Hart?" întrebă JP, îndreptându-se și adunându-se.

„Am mai mult decât orice. Mulțumesc foarte mult.'

'Bun. Trebuie să strigi dacă ai nevoie de ceva. Se face înfricoșător de frig în această casă, așa că nu lăsați focul să se stingă.

„M-am obișnuit cu frigul, trăind în Anglia."

„De unde ești?"

„Trăiesc în Londra, dar am crescut în Dorset."

El a dat din cap. 'Pe malul marii?'

„Din păcate nu. Lângă Sherborne. Peisaj destul de rural, totuși.

— Foarte, a fost de acord el.

„Totuși, palid în comparație cu aici. Cred că Irlanda este cel mai frumos loc pe care l-am vizitat vreodată și am fost în multe locuri. Lumina de pe dealuri îmi taie răsuflarea."

JP se uită la ea și o scânteie de entuziasm aprinse în ochii lui. — Călărești, domnișoară Hart?

— Da, a răspuns ea. Tatăl ei fusese un călăreț entuziast.

— Atunci o să-ți arăt adevărata Irlanda, dacă îmi dai voie. Poate că putem merge peste dealuri cândva și puteți urmări jocul de lumină pe o pânză mai mare. Vederile de acolo de sus sunt enorme. Vom alege o zi însorită, astfel încât să o vedeți cel mai bine.

„Mi-ar plăcea asta", a răspuns ea.

„Atunci e o altă afacere. Te las la cercetarea ta deocamdată. Doamna B este prin preajmă. Doar strigă dacă ai nevoie de ceva.

JP părăsi încăperea încet, parcă hotărât să-și ascundă pasul instabil. Margot se întrebă ce avea de gând să facă. Avea aerul unui om care nu făcea altceva decât să stea și să chinuiască. Întreaga casă părea să rezoneze cu chibzuiala lui. Dar el se oferise să o ia călare. Ea nu putea aștepta. Ultima dată când fusese pe un cal a fost trekking prin Anzi cu câțiva ani în urmă, cu un gaucho destul de atractiv ca ghid. Ea a zâmbit la amintirea că a făcut dragoste cu el sub stele, apoi a îndepărtat-o și s-a întors la munca ei.

În acea noapte, Margot s-a dus să se bucure de savoarea locală la cârciumă. O'Donovan's, unde plecase la prânz cu Dorothy, părea să fie inima lui Ballinakelly. Nu s-a sfiit să iasă singură. Nu s-a sfiit de multe. Trăise în suficiente orașe străine pentru a avea încredere singură și era perfect mulțumită să fie așa.

Pubul era așa cum s-ar aștepta să fie un pub irlandez din centrul unui oraș vechi precum Ballinakelly: tavane joase și zdruncinate, grinzi de lemn, fotografii înrămate ale vremurilor trecute pe pereți, scaune de bar din piele, mese din lemn închis la culoare, ferestre mici cu geamuri în formă de romb și aer înfundat plin de fum de țigară. Prin ceață, Margot putea vedea fețe precaute care se uitau la ea cu un amestec de curiozitate și surpriză, pentru că nu putea fi obișnuit ca femeile să intre neînsoțite într-un asemenea loc. Într-adevăr, nu a trecut cu mult timp în urmă că femeile nu aveau voie să intre în casele publice din Irlanda.

Margot nu a fost înlăturată. Era obișnuită cu asta. Un deceniu de călătorie în singurătate o întărâsese la privirile neîncrezătoare ale străinilor. Ea le-a dat din umeri și a luat un scaun la bar. Barmanul era un bărbat de vârstă mijlocie, cu păr

negru și gros și miriște de câteva zile. El a zâmbit strâmb, dându-i o mărime și plăcundu-i ceea ce a văzut. — Ești o fată îndrăzneață care intră aici singură, spuse el. 'Ce pot să-ti aduc?'

Margot a zâmbit. Dacă ar fi știut la câte baruri stătuse ea singură, nu ar fi remarcat asta. „Vodcă, lime și sifon, vă rog. Cu siguranță, cu hotelul în apropiere, ar trebui să fii obișnuit cu oameni ca mine să vină.

— Oh, nimeni nu intră aici de acolo de sus, spuse el, luând jos sticla de votcă de pe raftul din spatele lui. „Sunt mult prea grozavi pentru cârciuma noastră umilă."

— Ce părere ai despre asta, hotelul?

El a ridicat din umeri. „Presupun că este bun pentru turism, deși nu este bun pentru noi."

„Știai când era o casă?"

„Da, toată lumea din acest loc va fi știut atunci. S-a vândut abia acum nouă ani." A turnat o doză de vodcă într-un pahar. — Tu din Anglia?

„Sunt", a răspuns ea. „Sunt scriitorul în rezidență la hotel."

Și-a arcuit o sprânceană. — E grozav.

„Scriu o carte despre familia Deverill și castelul lor".

El a chicotit. — Bănuiesc că ai destul pentru a umple o bibliotecă. Sunt o familie sălbatică, sunt. O familie blestemata.'

Margot se încruntă. „De ce spui blestemat?"

— Au avut mai mult ghinion decât majoritatea, nu-i așa?

„Aș numi asta doar ghinion."

„Ai vrea, dar noi irlandezii suntem o mulțime superstițioasă." El termină de făcut-o să bea și strecură paharul peste bar.

A luat o înghițitură. „O mulțime de castele au fost arse în timpul Necazurilor. Sunt și ei blestemați?

„Poate că anglo-irlandezii sunt un lot blestemat. Cei mai mulți dintre ei și-au achiziționat pământul de la Cromwell sau regele Carol al II-lea. Cine crezi că a trăit pe acel pământ înaintea lor? Irlandezii. El ridică din nou din umeri. „Superi oamenii și se întoarce să te bântuie. Asta as spune. Îți construiești case pe teren furat și nu vei avea niciodată noroc.

Margot se gândi la cuvintele lui. — Interesant, spuse ea.

El îi aruncă un rânjet strâmb, o sclipire de flirt în ochi. — Ai de gând să pui asta în cartea ta?

Ea a râs. 'Pot fi.'

„Asigură-te că îmi înțelegi numele corect. Seamus O'Donovan.'

„Tu deții acest pub?"

„Este o afacere de familie care se întoarcă în 1764."

„Arăți mai tânăr decât atât."

Îi plăcea inteligența ei. „Cum te cheamă atunci?"

— Margot Hart.

„Asta nu sună foarte englezesc, mă refer la partea lui Margot".

„Mama e franceză."

„Tată englez?"

'A fost.'

'Oh, îmi pare rău.'

„Nu fi. A murit cu mult timp în urmă.

Ușa s-a deschis și un curent de aer rece a intrat în pub împreună cu Colm Deverill, pe care Margot l-a recunoscut după accidentul ei aproape pe drumul dinspre casa lui Emer și Jack cu câteva zile înainte. Purta o șapcă și un sacou plat, o eșarfă de lână și cizme grele cu șireturi. De îndată ce închise ușa în urma lui, o zări pe Margot cocoțată pe scaunul de la bar. Fața i s-a întunecat când a recunoscut-o. Margot era uluită. Îi zâmbise în mașină, dar probabil că asta era înainte să-și dea seama ce face acolo, în Ballinakelly. Trebuie să știe acum despre cartea pe care ea o scria.

Colm îl recunoscu pe Seamus dând din cap, apoi trecu drept pe lângă bar pentru a sta cu un grup de prieteni la celălalt capăt al camerei, lângă foc. Margot îl privi o clipă, întrebându-se dacă ar trebui să meargă să se prezinte. Era sigură că l-ar putea cuceri, dacă avea ocazia.

— Cred că familia Deverill nu sunt deloc încântați de proiectul tău, spuse Seamus, punând un pahar de halbă sub robinetul Guinness. Colm era un obișnuit la O'Donovan's, iar Seamus știa ce îi place să bea.

„Lord Deverill m-a invitat la el acasă și mi-a dat acces la înregistrările familiei, așa că nu aș merge până la a spune că toți Deverill sunt ostili cărții mele."

— Lordul Deverill nu este în starea sa de minte în aceste zile, comentă Seamus, deloc răutăcios. „JP Deverill a fost un băiat de aur, dar s-a transformat într-un bărbat pătat. Asta spun ei.'

„Trist, dacă este adevărat."

„Da, este adevărat. Aud că propria lui familie nu mai vorbește cu el.

'Ce? Doar pentru că a pierdut castelul?

— Mai mult decât atât, spuse Seamus. A pus paharul de Guinness pe o tavă și a ieșit din spatele barului. „Mult mai mult decât atât."

Margot îl privi luând băutura lui Colm Deverill. Au schimbat câteva cuvinte. Colm îi aruncă o privire și se uită cu privirea. Ea îi ținu privirea, ceea ce trebuie să-l fi enervat pentru că el își întoarse privirea.

„Și spuneți-mi, doamnă, plăcerile de la Ballinakelly sunt pe placul dumneavoastră?" se auzi o voce groaznică din spatele ei. Se întoarse să-l vadă pe domnul Flannigan, portarul, cu fața umflată și roșie. În mâna lui aspră ținea un pahar de stout.

Inima lui Margot s-a scufundat. Nu-i păsa de bărbații bețivi. „Foarte mult, mulțumesc", a răspuns ea politicos, privindu-l pe Seamus, sperând că se va întoarce și o va salva.

„Te-ai lovit de vreun tip mort noaptea?" a întrebat el, zâmbind dezechilibrat.

„Nu, totul foarte liniștit noaptea", a răspuns ea.

S-a legănat și a zâmbit așa cum fac oamenii când știu ceva ce tu nu știi. „Acel castel este plin de fantome și oameni morți care rătăcesc fără permisiunea ta, știi. Nu-l lăsa pe domnul Dukelow să-ți spună altceva.

— Nu cred în fantome, spuse Margot, cu un punct de nerăbdare în voce. S-a săturat să vorbească despre supranatural.

— Nu vei fi așa până în septembrie, fată. Domnul Flannigan râse cu poftă, expirând o respirație acru și se legănă din nou. Se întrebă de ce nu s-a oprit pe bar. Poate că nu era conștient de cât de beat era.

„Te voi anunța dacă aud ceva." Ea se întoarse.

„Într-adevăr, și vei face, pentru că ei vor pune inima în cruce în tine. Ești în turnul de vest. Domnul Dukelow nu pune de obicei oaspeți acolo sus, dar doamna de Lisle a insistat.

„Și de ce ar face asta?" a întrebat ea, iritată.

„Pentru că este un loc de întâlnire pentru morți, de aceea, Dumnezeu să salveze semnul."

'Cum am spus-'

A tăiat-o. — Oricât de sigur mă numesc Flannigan, vei marca cuvintele mele, adăugă el cu o certitudine absolută, încercând, dar nereuşind să facă cu ochiul.

Margot a decis că se săturase de acest pub. Era pe punctul de a pleca când sunetul muzicii s-a ridicat deasupra zgomotului de voci. O liniște a coborât în cameră. O trupă de cinci muzicieni a început să cânte cântece populare irlandeze. Ar fi vrut să rămână, era ceva foarte fermecător în clișeu. Cu toate acestea, dormitorul ei bântuit era mai atractiv decât acest bar în care domnul Flannigan încerca să o sperie cu povești despre fantome. Fantome într-adevăr! gândi ea când ieşea din cârciumă. Ce multe prostii.

Kitty

Această scriitoare în rezidență, Margot Hart – femeia care nu crede în fantome – stă în turnul de vest. Locul în care a locuit Barton Deverill când a rămas blocat în mijloc, blestemat de Maggie O'Leary, pe al cărei pământ și-a construit castelul și pe care a ars-o pe rug pentru vrăjitorie. În copilărie îmi petrec o mare parte din timp în turnul ăla, vorbind cu el, dar în acele vremuri el era un ticălos și nu prea distracție pentru o fetiță de zece ani. Era acolo de peste două sute de ani, așa că presupun că avea dreptul să fie amar. A fost eliberat doar când Maggie l-a iertat. Mi-am dat seama, în acel moment, că blestemul nu fusese niciodată despre pământ, ci despre iubire. Iertarea a fost cea care a rupt blestemul și i-a văzut pe cei doi dispărând împreună în lumină.

Mă gândesc la dragoste și iertare în timp ce îl privesc pe fratele meu vitreg, JP, complicându-se cu Margot Hart în timp ce își cercetează cartea. Îi simt resentimentele față de familia lui; atârnă în jurul lui ca o ceață. O ceață de autocompătimire și reproș. Tatăl nostru, Bertie, a devenit un bețiv patetic când mama l-a părăsit. Acum, se pare că fiul repetă greșelile tatălui. Soția lui Alana a dispărut, iar JP atenuează durerea respingerii și singurătății cu whisky, prietenul său loial. Am bănuit la fel de mult când eram în viață, dar acum știu pentru că îl pot urmări de unde mă aflu între lumi. Nu pot să-l ajut, totuși. Aș fi putut să fac asta în timpul vieții, dar am ales să nu o fac. Chiar și aici, încă îl supăr.

JP a vândut castelul în 1976 și, în cei patru ani care au urmat, am refuzat să vorbesc cu el. L-am tăiat, ca un mădular putred. Nu l-am întrebat cum s-a ajuns la asta, pur și simplu am aruncat vina. Nu am încercat să-l înțeleg și nu l-am simpatizat. Am fost orbit de furie și frustrat de incapacitatea mea de a cumpăra eu însumi castelul. Soțul meu Robert a murit, și tatăl meu, și nu din zilele

copilăriei mele familia mea nu mai avea bogăția necesară pentru a o salva, așa cum a făcut Celia. Acum nu avem deloc avere. Cât de puternic cade!

Când Bridie a murit, i-a lăsat lui JP castelul și o avere. Unde s-a dus acea avere? Mă întreb. Acum nu are niciunul. Locuiește în Cabana de vânătoare unde am copilărit. O casă sumbră și deprimantă, mereu umedă de râul care trece pe lângă ea și întunecată de la ferestrele mici care lasă puțină lumină. L-a infuzat cu energia lui negativă, așa că este și mai sumbru decât înainte. Cu toate acestea, Margot pare să nu simtă atmosfera apăsătoare sau, dacă o simte, nu o deranjează. Ea este concentrată pe scopul ei, care este să scrie o carte despre istoria castelului și a familiei ale cărei vieți au fost modelate de acesta. Aș putea să-i spun câteva lucruri, dacă m-ar putea auzi. Dar nu pot să-i spun cum a pierdut JP sau cum și-a pierdut soția și familia. Nu pot să-i spun asta. Sper că ea mă va afla și mă va lumina.

Margot este în sala de jocuri, așezată pe covor în fața focului, înconjurată de hârtii, când intru. Desigur, ea nu mă poate vedea. Sunt transparent ca aerul. Este absorbită de istoria noastră, încântată de fiecare informație nouă pe care o găsește, ca un copil plin de uimire față de lume. Hârtiile sunt în grămezi ordonate, sortate în ceea ce este relevant și ce nu este, în ordinea datei. Este drăguță, cu părul lung și blond, ciufulit de burniță și parțial măturată și ținută strâns de un creion. Ochii ei sunt inteligenți și verzi, de culoarea frunzelor de fag. Chiar și în ochelari de citit ea este atrăgătoare. O admir, pentru că energia ei dezvăluie o tânără cu ambiție, impuls și vigoare. Este independentă și înflăcărată și totuși detectez o singurătate acolo, îngropată sub o fațadă fericită și negata cu înverșunare. Ea crede că poate depăși, dar nu poate. Este profund înrădăcinată, din copilărie, cred. O copilărie nefericită. Ea nu-mi poate ascunde asta, pentru că îi pot simți vibrațiile. Am fost empatic în viață, dar simțurile mele sunt mai acute aici. Aici, în mijloc.

Sunt lângă ea acum. Trec peste ea, atât de aproape încât aș putea să o ating dacă aș fi făcut din materie. Dar sunt ca un vapor, așa că propulsez un val de energie prin aer și, ca un vânt, trimite hârtiile zburând peste covor. Alarmată, ea se zbate după ei, prinzându-i înainte să plutească în foc și le aranjează înapoi în grămezi. Se uită la ușa, care este închisă, apoi înapoi la ferestrele, care sunt și ele

închise. Știu că se întreabă de unde vine proiectul. Ea nu crede că este un spirit. Ea nu crede în ei. Până termin cu ea, o va face.

Sunt pe cale să mă distrez cu alte trucuri când ușa se deschide și Colm intră. Nici măcar nu și-a scos haina și pălăria, care sunt ambele ude de ploaie. Doamna B se află în spatele lui, răsucindu-și mâinile îngrijorată și explicându-i că tatăl lui a plecat să tragă un pui de somn, așa că poate ar trebui să se întoarcă mai târziu. Dar nu este pe JP pe care dorește să-l vadă, ci pe Margot.

Margot se întoarce și se uită la el. Ea știe cine este și că nu vine ca prieten. Încet, se ridică, dar nu întinde mâna. Acesta nu este un apel social. Chipul lui Colm este contorsionat de furie. Furia îi fierbe de când bunica lui i-a povestit despre Margot și despre carte. „Mulțumesc, doamnă B", spune el politicos. „Poți să ne părăsești acum."

Colm seamănă atât de mult cu bunicul lui. Este înalt, cu același păr castaniu închis, aceeași bărbie despicată, aceeași forță de caracter în trăsăturile lui. Dar, spre deosebire de Jack, acele trăsături îi trădează onestitatea, incapacitatea de a minți. Jack a fost cel mai bun mincinos pe care l-am întâlnit vreodată. Când Colm nu este furios, este fermecător, plin de duh, răutăcios și amabil. Toate calitățile pe care le avea cândva tatăl său din belșug, înainte să le piardă în sticla de whisky. Mă întreb, ce ar fi nevoie pentru a le reînvia? Tatăl meu a fost salvat de vărul său Digby. Cine îl va salva pe JP?

„Îmi pare rău că nu ne putem întâlni în circumstanțe mai favorabile", spune Colm. Este împotriva firii lui să fie nepoliticos.

— Și eu sunt, spune Margot, privindu-l fix. Încercând să găsească o modalitate de a-l cuceri, fără îndoială.

„Am vorbit despre cartea ta. Să-ți cer să nu-l scrii."

Margot este surprinsă. Își înclină capul și își mijește ochii. „De ce crezi că voi fi de acord cu asta?" întreabă ea calmă. „De ce crezi că voi renunța la proiectul meu doar pentru că îmi ceri?"

— Pentru că sper că ești o femeie decentă.

„Sunt scriitor. Aceasta este treaba mea."

„Eva Perón a murit", spune el, iar Margot este surprinsă că și-a făcut unele cercetări.

„Cu toate acestea, Argentina este plină de oameni care o privesc ca pe o sfântă. Oameni ale căror vieți le-a atins într-un mod magic. Nu au încercat să mă oprească să scriu despre ea.

Colm își bagă mâinile în buzunarele pantalonilor și aruncă o privire spre tavan, ca și cum ar fi sperat să găsească acolo un argument mai convingător. „Uite, știu că nu există niciun motiv pentru care să simți un sentiment de responsabilitate față de o familie pe care tocmai ai cunoscut-o. Dar tatăl meu nu este la mintea lui sănătoasă.

„Bea prea mult, dar nu este un bețiv fără speranță. Știu despre aceștia și el nu este unul dintre ei.

'Nu sunt de acord. Prădăzi un bărbat vulnerabil.

Margot este ofensată de sugestie. „Nu sunt pradă pe nimeni", răspunde ea, și chiar și eu, un spirit insenitor la dispozițiile ei, îi simt marginea ascuțită în vocea ei și sunt surprinsă de ea. „Scriu o istorie a întregii tale familii, mergând înapoi la însuși Barton Deverill. Da, voi scrie despre tatăl tău și despre pierderea casei familiei. Vânzarea castelului este sfârșitul poveștii. Locul unde scaunul Deverill și familia Deverill se despart. Dacă crezi că îl voi lăsa în afara narațiunii, te înșeli singur. Cartea ar fi incompletă.

„Vă adânciți în durerea oamenilor", spune el. Fața lui este răsucită de durere. Nu o poate ascunde. Părinții lui au divorțat, asta știu. Dar de ce, nu știu. Ce secret întunecat încearcă să ascundă, mă întreb?

— Nu sunt un monstru, domnule Deverill. Sunt scriitor și voi da o socoteală echilibrată. Îți admir familia. Propriul meu bunic era un prieten al unchiului tău Harry. Familia ta a suferit o tragedie, dar a dat dovadă de o mare rezistență. Strămoșii tăi au fost flamboiați, colorați, temerari și cu suflet mare. Castelul era în familia ta, aproape fără întrerupere, de peste trei sute de ani. Câți oameni pot pretinde asta?

La asta, fața lui Colm pare și mai agonisită. Se gândește la bunica lui, Bridie Doyle, care, în calitate de Contesă di Marcantonio, a cumpărat castelul. Faptul că ea a fost odată servitoare acolo nu-l va îngrijora pe Colm, el nu are aeruri, dar ea a murit fără să-și cunoască vreodată fiul, tatăl său, iar asta îl îngrijorează. Știe cât de mult l-a rănit pe JP. Știu și eu, deși în timpul vieții mele nu am vrut să recunosc asta, pentru că eu am fost cel care l-a adus pe JP crezând că mama lui

adevărată a murit. Eu am fost cel care i-am interzis lui Bridie să-l întâlnească când s-a mutat înapoi la Ballinakelly din New York, și eu am fost cel care i-am ținut un secret față de el, propriul ei fiu, deși ea se instalase în castel la doar câteva mile peste el. imobiliar. A trebuit să trăiesc cu consecințele acelor alegeri atunci când i-a lăsat o scrisoare în testamentul ei în care îi explica totul. Am crezut că suntem suficienți pentru el, pentru mine și Robert și pentru tatăl nostru, Bertie. Credeam că nu-i păsa să știe despre mama lui biologică pentru că se simțea suficient de în siguranță în dragostea noastră. Dar m-am înșelat. Când JP a aflat în sfârșit adevărul, era prea târziu. Bridie dispăruse.

„Această carte a ta va împărți și mai mult familia", spune Colm, îndreptându-se spre ușă. „Sper că îți dai seama că ceea ce faci va distruge orice speranță de reconciliere între părinții mei, frații mei și bunicii mei. Dezgropând trecutul, vei zădărnici orice plan de a-l lăsa în urmă. Este o karmă proastă și se va întoarce să te bântuie.

Margot ridică din umeri. „Nu cred în karmă. Nici nu cred în blesteme, spiriduși sau fantome."

— Atunci, în ce crezi?

„Abilitatea mea de a-mi face singur norocul."

— Și cum ți-a mers asta până acum?

„Mă descurc foarte bine, mulțumesc."

— Bine. Colm rotește mânerul de alamă și deschide ușa. 'Îți doresc o zi bună.'

Pleacă, iar Margot rămâne lângă foc, uitându-se la locul în care stătea, cu o încruntătură încruntă în fruntea ei. Ea încearcă să se întoarcă la muncă, dar este plină de îndoială și furie. Colm a zbuciumat-o. Biografia lui Eva Perón a fost ușoară pentru că era moartă. Poate că Margot nu ar trebui să scrie despre cei vii.

capitolul 5

Câteva zile mai târziu, Margot a intrat cu mașina în Ballinakelly în căutarea acțiunii. Nu era obișnuită să trăiască într-un loc atât de liniștit, de provincie. Ea a trăit în Buenos Aires, Milano, Paris, Amsterdam și Oslo, toate orașe vibrante în continuă mișcare. Ballinakelly, dimpotrivă, era ciudat de nemișcat. Avea prea mult timp pentru ea însăși și prea mult timp pentru a gândi.

Nu-l mai văzuse pe Colm de la întâlnirea lor incomodă în Cabana de Vânătoare. Supărată de sugestia că stăpânește pe un bărbat vulnerabil, Margot stătuse trează cea mai mare parte a nopții, parcurgând conversația lor, inventând răspunsuri la care nu avusese inteligența să se gândească la acel moment și imaginându-și ce-ar fi făcut. spune-i dacă ea îl va vedea din nou. Dar asta nu părea probabil. Evitase intenționat pe cel al lui O'Donovan pentru a nu se ciocni de el, deși și-ar fi dorit să-l fi revăzut pe Seamus O'Donovan. Avea un magnetism aspru care o atrăgea. Spera că nu se va lovi de Colm în oraș. Cel puțin nu erau animale la hotel care ar putea avea nevoie de un veterinar.

Încă doi oaspeți ai hotelului se plânseseră de zgomote ciudate în miezul nopții. Margot s-a întrebat de ce aceste așa-zise fantome păreau să apară mereu în acel moment. De ce nu au apărut în timpul zilei? Erau ca niște arici de mare care se ascundeau sub stânci în timpul zilei și se târau afară când era întuneric? Toată ideea a fost absurdă. Dar domnul Dukelow acceptase plângerea cu pasiune, convinzându-l pe tânărul cuplu că castelul nu era într-adevăr bântuit. Doamna de Lisle angajate chiar și un preot pentru a-l curăța de orice vibrații negative, le spusese el. Margot nu era sigură că era adevărat. Doamna de Lisle nu părea cineva care crede în asemenea prostii. Era o femeie de afaceri inițială, cu un cap sensibil și practic pe umeri.

Cuplul nu fusese convins, dar cu siguranță simțiseră că au fost ascultați și au plecat liniștiți. Margot se întrebă dacă domnul Dukelow începea să-și facă griji că aceste povești cu fantome ar putea descuraja oaspeții să vină. „Este un castel vechi care scârțâie", îi spusese el când îi pomenise. „Cine ascultă după fantome în timpul zilei? Nici unul. Ei stau în pat noaptea, cu urechile încordate pentru a auzi fiecare scârțâit și geamăt. Dacă ar fi la fel de atenți ziua ca și noaptea, ar auzi aceleași zgomote și nu s-ar gândi la ele." Margot era înclinată să fie de acord cu el.

Ea a parcat mașina pe bordură și a pășit în lumina soarelui. Cerul fusese spălat într-un albastru strălucitor și pescărușii se învârteau sub el, vârfurile aripilor prinzând lumina și sclipind alb. Strada principală era formată din case simple, cu fațadă plată, pictate într-un curcubeu de culori, așezate pe fundalul dramatic de dealuri verzi și câmpuri mozabile. Acoperișurile de ardezie străluceau odată cu ultima ploaie, iar țâșnii croșcau zgomotos din coșurile de fum. Localnicii au rătăcit pe trotuarele umede, răsfoind în vitrinele magazinelor și ieșind din prag cu pungile de cumpărături pline, iar un trio de doamne în vârstă în batic stăteau bârfind pe o bancă, în timp ce o vulpe grasă trecea vesel pe stradă, ca sfidând familia Deverill. ale căror zile de vânătoare trecuseră acum.

Margot a intrat într-un butic. Nu era foarte interesată de modă, dar ceva a atras-o acolo. Imediat ce a intrat, și-a dat seama ce era. Emer O'Leary vorbea cu vânzătoarea. Când a văzut-o pe Margot, zâmbetul ei s-a clătinat și o stânjenie a umplut tăcerea care a urmat.

— Bună dimineața, doamnă O'Leary, spuse Margot cu obișnuitul ei entuziasm, sperând să dezamorseze situația făcându-și veselie.

Emer a oscilat între natura ei bună și sprijinul ei pentru fiica și nepoții ei. — Bună dimineața, răspunse ea strâns. Ea i-a oferit vânzătorului un zâmbet mai cald. — Ei bine, mai bine mă duc, Sheila. Ne vedem mai tarziu.'

Margot a simțit că era nepoliticos să o lase să plece fără să spună ceva. La urma urmei, doamna O'Leary o distrase în casa ei. A urmat-o pe trotuar. — Vreau să știți că voi fi plin de tact, doamnă O'Leary, spuse ea, dându-și seama în timp ce o spunea cât de șchiopăta suna. Cum a putut să scrie cu tact despre o familie afectată de atâtea drame nefericite?

Emer se apropie și își coborî vocea. — Știu că vrei bine, draga mea, spuse ea, cu ochii ei palizi ținând-o pe Margot în privirea lor fermă și blândă. „Dar totul

are o consecință. Totul provoacă o undă și acea undă va ieși în lume și fie va răni, fie va vindeca. Nu știi nimic despre familia Deverill. S-ar putea să crezi că da, în urma cercetărilor tale, dar nu o faci. Dacă JP te va lumina, el îți va oferi doar o parte a poveștii. Gândiți-vă la asta când scrieți ultimele capitole. Și gândește-te la fiica mea, Alana, și la copiii ei, care au suferit și ei. Nu numai că și-au pierdut casa, dar și-au pierdut și tatăl."

„De ce nu-mi dai partea lor a poveștii? Vreau să scriu un cont echilibrat."

Emer zâmbi amar amuzat la sugestie. — Ar fi o trădare, domnişoară Hart, spuse ea. 'O zi buna.'

Margot știa că nu va primi nimic de la doamna O'Leary.

Simțindu-se învinețită, ea și-a îndreptat drumul pe stradă, cu ochii măturați de fiecare parte, dar nevăzând nimic. Nu luase în considerare membrii vii ai familiei Deverill când îi prezentase ideea editorului ei. Editorului ei îi plăcuse și agentul ei negociase un avans mare, în urma succesului biografiei ei despre Eva Perón. S-ar chinui să plătească banii și nu avea altă idee dacă ar decide să scrie despre altceva. Ea se angajase timp de nouă luni ca scriitoare în rezidență la hotel; nici ea nu se putea retrage foarte bine din asta. Era blocată.

În timp ce trecea pe lângă Biserica All Saints, egoul învinețit al lui Margot a început să se răzbune. De ce ar trebui să-i spună cineva ce să nu scrie? gândi ea furioasă. Familia Deverill nu a fost prima dinastie care a făcut obiectul unei biografii și nu ar fi ultima. Dar familia regală britanică? Despre ei s-au scris tot timpul și nu s-au dat niciodată cu piciorul. Dacă JP Deverill dorea să o ajute cu cercetările ei, ea nu avea de gând să-l oprească din cauza soacrei și a fiului său, pe care nu-i cunoștea. De ce ar trebui să aibă vreo loialitate față de ei? Dacă ceva, ea a simțit o oarecare loialitate față de JP, care o invitase în casa lui și i-a permis să se uite prin înregistrările familiei. Și în plus, ce a contat? Peste nouă luni avea să părăsească Ballinakelly și să nu-i mai vadă pe niciunul dintre ei.

Pe măsură ce indignarea îi ardea în piept, Margot simți un sentiment tot mai mare de sfidare. Ea și-a grăbit pasul către O'Donovan's. Trecând pe lângă ceea ce părea a fi un grup de fermieri în șepci, cizme și paltoane grele, ea deschise ușa. Erau câțiva oameni înăuntru, bucurându-se de un prânz devreme. Seamus O'Donovan era în spatele barului și vorbea cu o tânără care usca pahare cu un prosop. Când a văzut-o pe Margot, a ridicat din sprâncene și a zâmbit.

„M-am întrebat când te vei întoarce”, a spus el, zâmbind la ea.

Indignarea s-a răcit. „Este prea devreme pentru o băutură tare, dar am nevoie de una. Un lime și un sifon vor trebui să facă.

El a râs. „Aceasta este Irlanda, fată. Este ora fericită undeva în lume, dacă asta e vreo consolare.

„Lime și sifon. Lucrez.'

„Asta nu a dezamăgit niciodată pe nimeni. Sigur, chiar și bătrânul Părinte Conducător este tăiat pe jumătate rostind Liturghia de dimineață.

„Ești un pic un diavol, ești.” M-a simțit bine să râzi.

— Urmează lime și sifon. Seamus întinse mâna după un pahar. „Ai fugit noaptea trecută. A fost ceva ce am spus?

Ea își dădea seama după sclipirea ochilor lui că nu credea că era. „M-am plictisit să fiu luat în seamă de domnul Flannigan”.

El a ridicat din umeri. „Este destul de inofensiv. Cel mai rău dintre el este din gura afară.

„Destul” vă subminează apărarea, domnule O’Donovan. De asemenea, mă plictisisem să fiu aruncat cu privirea de Colm Deverill.

— Asta-i cu totul altă chestiune, spuse el, turnând var în pahar, urmat de sifon. Ea i-a observat mâinile mari și masculine și antebrațele puternice și a simțit un frișon de dorință. „Cu siguranță nu te așteptai ca familia să te întâmpine cu povești pentru cartea ta, dezvăluindu-și burta.”

'Desigur că nu. Cu toate acestea, mă așteptam să fie civili.

„E supărat.”

'La fel şi eu.'

„Uite, nu este treaba mea. Îl cunosc pe Colm de când eram copii. Este un om bun. Dar este și un om mândru și protector cu familia lui. Seamus împinse paharul peste bar, iar Margot îl ridică și luă o înghițitură. „E nemulțumit că tatăl lui vorbește cu tine.”

'Știu. Mi-a spus el însuși. Dar nu voi fi împins de nimeni. JP Deverill este un băiat mare. El poate avea grijă de el însuși. Odată am fost jurnalist. Sunt obișnuită să enervez oamenii. Margot a ridicat din umeri. „Este natura jobului”.

„Arăți de parcă te descurci singur”, a spus el. Apoi se sprijini de bar și o privi moartă în ochi. „Vrei o băutură liniștită undeva, doar noi doi?”

Privirea ei nu s-a clătinat. „Sigur, unde sugerezi?" Ea nu putea foarte bine să-l invite înapoi la hotel.

„Pot scăpa într-o oră. Aș putea să te duc de contrabandă sus.

Ea zâmbi la aluzia lui la pericol. „Suntem adulți consimțitori", a spus ea.

„Dar acesta este un orășel mic și zguduitor de limbi. Abia ai sosit. Trebuie să ai grijă cum mergi.

— Nu ești căsătorit, nu-i așa?

A scuturat din cap. „Nu sunt căsătorită, în ciuda sâcâielilor mamei mele. Oricum cine m-ar dori?

„Nici eu. Deci suntem agenți liberi." Apoi ea a râs. — Îți faci griji pentru reputația mea, Seamus? Ce galant.'

El a râs cu ea. Nu mai întâlnise niciodată o femeie cu nesucința unui bărbat înainte. „Luați prânzul, apoi voi fi desert."

— Este o ofertă pe care nu o pot refuza, spuse ea, îndreptându-și atenția către meniul scris pe tablă. „La urma urmei, face parte din cercetarea mea."

Mai târziu, în dormitorul lui Seamus, sub streașină, Margot s-a pierdut în brațele unui bărbat pe care abia îl cunoștea, așa cum făcuse de atâtea ori în trecut. Bărbați de care se putea bucura cu detașare. Bărbați de care nu trebuia să se apropie. Seamus era puternic și stăpân și, în plus, mirosea bine – a fum de lemn de la foc și un picant care îi aparținea. Era și el amuzant și ei râdeau acolo între cearșaf, în timp ce mâinile lui o aduceau în momentul prezent cu atingerea lor surprinzător de ușoară.

„A fost grozav", a spus ea oftând, împingându-l jucăuș de pe ea. — Ai mai făcut-o înainte.

„De câteva ori", a răspuns el, rostogolindu-se pe spate.

— Exact ce aveam nevoie.

— Atunci nu mai ești supărat?

„Nu." Se întinse și oftă. „De fapt, totul este în regulă cu lumea acum."

Se întoarse spre ea, cu o expresie de admirație și nedumerire, de parcă s-ar fi uitat la o creatură rară din altă lume. „Nu-i fac să ca tine aici jos", a spus el.

„Ar trebui să sper că nu. Mi-ar plăcea să fiu ca toți ceilalți. Margot îi zâmbi, bucurându-se de aprecierea lui.

„Deci, o putem face din nou cândva?"

— Mi-ar plăcea asta. Ea se propti pe cot și se uită fix la el. — Simt că te culci cu inamicul, Seamus. De aceea ai vrut să mă bagi de contrabandă aici?

— Nu, sunt imparțial, Margot. Iți promit. Nu am nici un sentiment de loialitate față de familia Deverill. Dacă JP vrea să vorbească cu tine, asta e treaba lui. Dacă Colm nu vrea, acesta este al lui. În plus, aș spune că sunt de partea ta acum, dacă ar fi să iau partea.

„Ești ușor de cumpărat", a râs ea, trecându-i un deget pe piept. „Dar nu-ți face griji. Nu te voi pune într-o poziție dificilă. Aceasta este plăcere, nu muncă."

„Așa este", a fost de acord el.

„Spune-mi despre Ballinakelly. Familia ta locuiește aici de generații. Aici ai crescut. Ți-ai dorit vreodată să te muți?

„Nu, întotdeauna am fost mulțumit aici. Nu îmi pot imagina să trăiesc în altă parte. În plus, acum conduc afacerea de familie. Tata este pensionată, mama este o persoană ocupată, așa că este încă implicată. Singurul mod în care va pleca este cu picioarele înainte.

'Fratii?'

— Cinci, dar eu sunt singurul care a rămas.

„Ce crezi despre hotel? Te-ai simțit trist când castelul a fost vândut? Peste trei sute de ani de istorie au trecut, peste. Sfârșitul unei ere, al feudalismului...

„Hotelul angajează mult mai mulți oameni locali decât a făcut castelul ca casă de familie, cu siguranță în ultimii ani. JP a pierdut bani în divorț și, am auzit, investiții proaste. Nu a fost niciodată foarte bun cu banii, așa că am auzit. El nu a crescut cu asta, știi. Acea familie a pierdut totul în 1921, când castelul a fost dărâmat. De atunci, nu au mai fost bogați. JP a moștenit brusc un castel și o avere. L-a ruinat."

„Cum l-a distrus?"

Seamus se zvârcoli inconfortabil, dar degetele lui Margot i-au urmărit partea sensibilă a burticii, chiar sub buricul. „Se pare că a avut o aventură. Acesta este de obicei un motiv suficient pentru divorț, nu-i așa? Presupun că de aceea toți copiii

au fost de partea mamei lor. Îl dau vina pentru ruperea căsătoriei și pentru nefericirea mamei lor.

„Presupun că este greu să ascunzi așa ceva într-o comunitate mică ca aceasta. Toată lumea știe afacerile celorlalți. Întotdeauna există cineva care a văzut sau a auzit ceva. Îmi imaginez că castelul era plin de personal cu urechile la uși.

'Nu greșești. Cred că dacă aș fi lucrat la castel, aș fi fost la fel de băgăroasă.

„Ascultă, există întotdeauna două părți în fiecare poveste. JP a avut o aventură, dar poate că a fost împins în ea. Poate că și el era nefericit.

„Dacă mă întrebați pe mine, acel castel nu a adus niciodată fericirea niciunuia dintre proprietarii săi."

„Sigur unii au fost fericiți?"

'Să-mi spuneți. Tu scrii istoria."

— Bridie și contele ei au fost fericiți?

„Ei bine, există o poveste. Trebuie să vorbești cu fratele lui Bridie, Michael. Știi că locuiește în ferma de pe drum. Trebuie să aibă nouăzeci de ani acum. Vine aici din când în când și, după o halbă sau două, i se dă să vorbească. El va vorbi cu tine. Întotdeauna a avut un ochi pentru o femeie frumoasă.

Ea a zâmbit. — Mulțumesc, Seamus.

'Pentru puțin. Dacă poveștile sunt adevărate, Michael l-a eliminat pe Conte. L-a îngropat până la gât în nisip și a lăsat valul să-l ia. O cale groaznică de urmat. Sigur, acel castel este blestemat.

Margot mai auzise această poveste de la doamna B. „Trebuie să vorbesc cu Michael Doyle", spuse ea. „Dar eu nu cred în blesteme, ci doar în oameni răi."

Cu toate acestea, în timp ce se gândea la asta, și-a dat seama că Seamus s-ar putea să se gândească la ceva. Niciunul dintre moștenitori nu se bucurase de o viață liniștită, armonioasă. Au sacrificat mult pentru casa lor, poate prea mult. — Un castel al lui Deverill este regatul lui, repetă ea gânditoare. „Crezi că și-au pus întotdeauna locul în familie mai presus de bunăstarea celor care locuiesc în el?" Dar ea nu avea nevoie să răspundă. Un val de entuziasm i-a trecut prin vene, trezindu-o din apatia ei post-coitală. Ea s-a ridicat. „Cred că aceasta este tema cărții. Atâta timp cât pun cărămizi și mortar deasupra dragostei, nu vor fi niciodată fericiți. Castelul în sine nu este blestemat, dar atașamentul lor de el aduce ghinion." Ea clătină din cap. „Doamne, sună ca Dan."

— Cine este Dan?

„Un prieten de-al meu care pretinde a fi un medium psihic. Îi plac toate acele lucruri precum karma, o conștiință universală, legea universală, feng shui, cărți de tarot și legea atracției. Nebună, a adăugat ea râzând. Seamus o privi uluit; o pierduse după karma. „Dar nu contează", a continuat ea. „Cred că am ajuns la ceva." Ea se aplecă și îl sărută pe buze. „Bine, destulă muncă, asta se vrea să fie despre plăcere. Să o facem din nou?

Doamna B deschise ușa sălii de jocuri și îl găsi pe Lord Deverill stând lângă șemineu, răsfoind o carte legată de piele roșie, cu o țigară fumând între degete. A fost surprinsă să-l vadă acolo. Sala de jocuri a fost una dintre multele încăperi în care nu a intrat niciodată. „Bună ziua, doamnă B", a spus el când a văzut-o. — Domnișoara Hart nu a intrat astăzi, nu-i așa?

— Nu, domnule, nu a făcut-o.

Și-a ridicat privirea din jurnal. — Crezi că este suficient de cald aici? Nu vreau ca ea să lucreze în frig.

„Când focul este aprins, va scăpa de frig."

— Și destul de lumină? Aruncă o privire spre ferestrele mari, încadrate de perdele grele de catifea verde. — Acum se întunecă devreme. Oftă. „Sumbru iarna, locul ăsta. Întotdeauna a fost.'

„Aș spune că aici este o lumină bună. Ea nu s-a plâns."

A tras o țigară din țigară și a stins un șuvoi de fum. „Nu este o reclamantă. Are un temperament ușor. Bine dispus. Îmi place asta. E plăcut să ai o persoană veselă prin casă, nu-i așa, doamnă B?

„Oh, este, domnule. E veselă.

Se uită în jos la carte. — Știți ce este asta, doamnă B?

— Nu, nu, domnule. Ce este?'

„Jurnalul stră-străbunicii mele. Face o lectură fascinantă. Înțeleg de ce domnișoara Hart este cuprinsă de istorie. Este destul de interesantă să înveți despre cei care au trăit în trecut. Stră-străbunica mea Hermione a salvat măgari. Avea zeci de ele. Fiecare avea o panglică de culoare diferită legată de urechi, astfel

încât ea să le poată urmări numele. Avea și un ponei Shetland pe nume Billy, care obișnuia să intre în sala de mese la micul dejun și să bea ceai dintr-un castron de porțelan.

Doamna B zâmbi și chipul ei solemn deveni moale și drăguț. — E grozav, adică.

„Dar soțul ei a murit tânăr. S-a înecat și a lăsat-o cu cinci copii mici pe care să-i crească singură.

„Oh, e foarte trist."

'Este. Dar era o englezoaică dură și și-a câștigat respectul chiriașilor și angajaților săi și a condus castelul cu eficiența unui colonel. Îndrăznesc să spun că a fost genul de femeie care a construit Imperiul. Dur și de neclintit într-o criză. Când a murit, tot orașul a ieșit să le aducă omagiu și sicriul ei a fost pus pe un cărucior plin cu flori și tras de o pereche de măgari. Bărbații din Deverill au o tradiție de a se căsători cu femei puternice, se pare.

— Ai putea spune că bunica ta Adeline a fost o femeie.

„Ea a fost într-adevăr."

JP s-a gândit la propria lui soție, fosta lui soție, apoi a îndepărtat imaginea înainte ca aceasta să poată prinde prin strânsoarea ei dureroasă. — Crezi că domnișoara Hart se va întoarce mâine? întrebă el, lăsând cartea jos. Întregul corp îl durea brusc după o înghițitură de whisky. S-a îndreptat spre uşă.

Doamna B se dădu deoparte pentru a-l lăsa să treacă. — Sunt sigur că o va face, domnule.

'Bun. Dă-i locului un praf și poate că băieții vor mai aduce niște bușteni. Bușteni potriviti, nu gazon. Numai lemnul va încălzi locul acesta și nu vreau ca domnișoara Hart să se răcească.

Doamna B l-a privit îndreptându-se cu pași mari spre bibliotecă, unde știa că se va ajuta cu un pahar de whisky. Nu s-a oprit după unul, ci și-a turnat altul și altul. Adesea îl găsea adormit pe scaunul lui, focul se reducea până la jar moartă, un frig pătrunzând în cameră. Oftă și speră că domnișoara Hart se va întoarce mâine. Lordul Deverill s-a înveselit când era prin preajmă.

În noaptea aceea, Margot stătea întinsă în pat, privind în sus la tavan. Afară, luna era plină de față și strălucea, o minge luminoasă pe un cer de stele sclipitoare. Perdelele erau deschise ca o aşchie, permițând luminii apoase să intre într-un puț, aducând mobilierul și grinzile într-un relief ciudat. Totul era liniştit, în afară de țipetele intermitente ale unei bufnițe sau țipetele unui animal speriat. Până și vântul era liniştit. Margot a avut o senzație ciudată că era urmărită. Ea știa că era absurd. Nu era nimeni în cameră în afară de ea. Era destul de singură. Cu toate acestea, era ca și cum o prezență era chiar lângă patul ei, privind-o. S-a răsturnat și a încercat să doarmă. Dorothy își băgase idei în cap. Dacă nu ar fi fost ea și poveștile ei cu fantome, Margot nu s-ar fi gândit niciodată la ele.

De îndată ce a început să plece, JP Deverill a apărut în minte. O creatură patetică, pierdută. Cuprinsă brusc de un val de milă, ea deschise ochii. Nu voia să simtă compasiune. Ea nu voia ca dependența lui să o absorbă. Nu l-a putut ajuta. Nici ea nu a vrut. Ea închise din nou ochii și se gândi la Seamus. Cu toate acestea, JP continuă să se clătinească până la capătul minții ei ca un dop de plută în apă, persistentă și implorând.

Capitolul 6

Margot și-a petrecut dimineața următoare în salon, care fusese redenumit Suita Lady Adeline, deși Margot i-ar fi plăcut să sublinieze că Adeline nu a fost niciodată o doamnă de sine stătătoare, așa că Lady Adeline era incorectă din punct de vedere tehnic. Cu toate acestea, ea stătea acolo, indiferent, la un birou pe care domnul Dukelow îl adusese special pentru ea și pus în fața uneia dintre ferestrele mari cu vedere la grădină. Gazonul era alb de ger, strălucind ca o mie de perle sub cerul senin și sub un soare scăzut de iarnă. Copacii, goi și tremurând, erau tăiați pe cerul albastru într-o zăbrele de ramuri subțiri, liniile lor fine stricate doar de un stol zgomotos de vile negre care se așezase peste ei.

Salonul era armonios proporționat, cu pereți de culoare verde pal și perdele de culoare verde damasc căptușite cu franjuri și ținute în spate de aplice mari, în formă de scoică. Focul a fost aprins, pernele de pe canapele au fost umflate, luminile strălucind bogat. Totul despre hotel era luxos, extravagant și de cea mai bună calitate. Totuși, totul păli în nesemnificație sub privirea captivantă a formidabilului Tarquin Deverill, al cărui portret atârna deasupra șemineului pe două lanțuri grele. Margot stătea în fața lui și o examină cu interes. A fost magnific, așa cum păreau să fie toate portretele lui Deverill. Totuși, acolo unde Barton avea o față largă și frumoasă, cea a lui Tarquin era lungă, slabă și răutăcioasă. Poza în fața unui peisaj decolorat, într-o jachetă de catifea albastru indigo, drapată în mătase purpurie. Părul lui era o cascadă de bucle maro, iar pe piept purta o medalie enormă de stea de diamant. La gât avea o cravată albă care îi accentua bărbia înaltă și privirea scrutatoare. La o privire mai atentă, Margot a observat răsucirea urâtă a gurii sale și privirea plată și impasibilă din ochii lui, care nu părea capabilă de o mare profunzime de sentiment, cu siguranță nu de compasiune sau iubire. Arăta fiecare centimetru drept stăpânul castelului și

fiecare centimetru un om capabil de o mare cruzime. Îl putea vedea lăsându-și fiul cu handicap să se înece în iazul ornamental și să-și imagineze ușurarea când pata de pe numele său bun a fost îndepărtată pentru totdeauna. Portretul emana o energie întunecată. Se îndepărtă și totuși, în timp ce făcea asta, aproape că simțea ochii lui urmând-o prin cameră.

Margot a apărut la ușa din față a Lovii de vânătoare la începutul după-amiezii. Aerul era umed, vântul era gheață. În spatele copacilor, soarele ardea ca un cărbune îndepărtat. Ea tremura, așteptând cu nerăbdare sala de jocuri și focul ei trosnind. Așteptăm și cu nerăbdare acele cutii pline de comori.

Doamna B deschise ușa un trosnet. Când a văzut-o pe Margot, a deschis-o larg și chipul i s-a înmuiat cu un zâmbet timid. — Intră imediat, domnișoară Hart. Vântul are dinți astăzi.

— Mulțumesc, doamnă B. Margot o privi închizând ușa, închizând iarna afară. Și-a scos haina și pălăria, îndesând mănușile într-unul dintre buzunare.

— O să vrei ceai, bănuiesc. Îi voi spune lordului Deverill că ești aici.

— Oh, te rog, nu-l deranja, spuse Margot, urmând pașii repezi ai menajerei pe coridor.

„Se va bucura că ești aici. Casa a fost liniștită ca un mormânt toată dimineața.

Când au ajuns la bibliotecă, JP deja ieșea. Fața i s-a luminat când a văzut-o pe Margot. „Ah, bine, te-ai întors."

„Da, sunt", a răspuns ea, surprinsă că el nu considera vizita ei o impunere. O lăsase în mod deliberat o zi ca să nu fie plictisitoare.

„Doamna B a aprins un foc în sala de jocuri, dacă nu veți veni. Ar trebui să fie frumos și cald acolo până acum. Arde de la ora nouă. Margot îl urmă. „Acum, am vrut să vă spun că am citit jurnalul stră-străbunicii mele."

„Hermione Deverill?" a spus Margot.

„Da, Hermione. Ce vieți interesante au dus acești oameni." Au intrat împreună în sala de jocuri. — Mai degrabă m-ați inspirat, domnișoară Hart, continuă el. „Mi-am petrecut toată ziua de ieri aici, citind."

A existat o vigoare pentru JP astăzi, care nu fusese acolo la vizitele ei anterioare. Un entuziasm care a înlocuit energia jalnică, de câine spânzurat, pe care o emanase. Îi făcea plăcere să se gândească că aprofundarea în istoria familiei lui ar fi putut să-l înveselească. — Ai vrea să-mi spui Margot, spuse ea, punându-

și geanta pe masa de biliard. — Pare ridicol de formal să mă numesc domnișoară Hart tot timpul. Mă face să mă simt ca un personaj dintr-un roman cu Jane Austen.

— Atunci trebuie să-mi spui JP, spuse el.

'Eu voi. Mulțumesc, JP." Ea a observat că un alt fotoliu fusese așezat în fața focului. Acum erau doi. Unul pentru ea și unul pentru JP. Era ceva înduioșător în asta, ceva care i-a tras inima și o făcea să se simtă tristă. Toată casa a rezonat de singurătate. Scaunele acelea erau ca o mică oază de companie într-un deșert de singurătate.

JP a deschis jurnalul și i-a citit câteva extrase. — Fermecător, nu crezi?

— Hermione a avut o întorsătură lirică a frazei, nu-i așa?

„Da, iubea poezia. Ea citează multe din scriitorii ei preferați. Fermecător, repetă el.

Doamna B a intrat cu tava de ceai și a pus-o pe masa de biliard unde era un spațiu printre cutii. Ea turnă ceaiul, iar JP îi duse ceașca pe unul dintre fotolii și se așeză cu un oftat mulțumit. Doamna B i-a tăiat o felie de tort și i-a dat-o. El i-a zâmbit cu recunoștință și i-a mulțumit. Ea se uită la el cu afecțiune. Margot a observat relația lor cu interes. Se părea că doamna B era singura persoană care ținea de JP în zilele noastre.

Afară, norii violet întunecau cerul. Înăuntru, luminile electrice străluceau aurii. Grătarul strălucea cu un foc puternic. Flăcările au lins bușteniі cu limbi purpurie și au trosnit de bucurie când au găsit bucăți de mușchi cu care să se ospăte. Margot se așeză în fotoliul vizavi de JP. Erau ca o pereche de vechi prieteni, care se acomodau pentru seară.

„Unde locuiai când erai copil, JP?" a întrebat ea.

„Într-o casă mare de pe moșie cu Kitty, sora mea vitregă și soțul ei, Robert. Nu departe de aici, a răspuns el. „Se numea Casa Albă. Este încă acolo, dar nu-l dețin. Asta s-a întâmplat când am vândut castelul. Singurul loc pe care l-am păstrat a fost această casă și o mică bucată de pământ pentru a merge cu ea.

— Era Kitty în viață când ai vândut castelul?

„Avea șaptezeci și șase de ani. Ea a murit patru ani mai târziu. Mi-e teamă că i-am rupt inima. Îl iubea mai mult decât orice pe lume. Doamna de Lisle a lăsat-o

să trăiască la Casa Albă, plătind o chirie de boabe de piper. Dar nu ne-am mai vorbit după aceea. Ea nu m-a iertat niciodată.

„Este foarte trist."

El a ridicat din umeri. „Amândoi aveam multe de ce să fim amărâți." Margot nu spuse nimic, conștientă că orice întrebare despre relația lui cu sora lui vitregă ar putea fi considerată intruzivă. Dar JP a vrut să vorbească. „Kitty a fost o mamă pentru mine. După cum ți-am spus, adevărata mea mama a fost o menajeră care a atras atenția tatălui meu. Eu și sora mea geamănă... Se întoarse spre ea. — Ți-am spus despre Martha?

Margot clătină din cap, interesul îi trezi. — Nu, nu ai făcut-o.

„Martha și cu mine ne-am născut într-o mănăstire din Dublin. Martha a fost adoptată de un cuplu american și dusă în Connecticut. Am fost furat de fratele mamei mele înainte să mi se întâmple aceeași soartă și am fost lăsat în pragul lui Kitty într-un coș.

— Ca Moise, interveni Margot cu un rânjet.

— Ei bine, aici se termină asemănarea, Margot. Mama mea, Bridie Doyle, a început o nouă viață în America. A lucrat pentru o femeie foarte bogată care i-a lăsat o avere în testament când a murit. Ea s-a căsătorit cu contele di Marcantonio și a cumpărat castelul, mutandu-se în cele din urmă în el în 1940, la aproximativ douăzeci și trei de ani după ce lucrase în el ca servitoare. Am crescut crezând că mama a murit. Kitty mi-a spus că așa este și nu aveam niciun motiv să nu o cred. Am aflat adevărul abia după ce Bridie a murit de cancer. A lăsat două scrisori, una pentru mine și una pentru Martha, care venise la Ballinakelly în căutarea adevăratei ei mame.

— Ai cunoscut-o pe Martha?

„Ne-am întâlnit întâmplător într-un restaurant din Dublin și ne-am îndrăgostit. Aveam amândoi șaptesprezece ani. Copii, într-adevăr.

— Te-ai îndrăgostit de sora ta?

„Nu știam că suntem frați. Nu eram identici. Un truc crud al destinului." Ochii lui JP se întoarseră spre ea și erau sticloși și triști. „A fost o lovitură teribilă când tatăl meu ne-a spus. Nu ne-am gândit că ar putea exista vreun motiv pentru care să nu putem fi împreună. Dar a existat, și asta a fost tot. El a ridicat din

umeri. „Aceasta a fost prima mea dezamăgire. Viața a fost lipsită de griji până în acel moment."

„Cum ai trecut peste asta?"

„Aruncându-mă în război. Am zburat cu Spitfires și nu mi-a păsat dacă trăiesc sau mor. Nu am fost deosebit de eroic, dar am primit o medalie pentru curaj." El a chicotit, apoi și-a pierdut concentrarea în flăcări. „Știi, am o amintire ciudată din prima copilărie. Probabil una dintre primele mele amintiri. Stau în camera de joacă și o femeie ciudată se aplecă pe fereastră și îmi dă un ursuleț de pluș. Îl iau de la ea, dar mă îndepărtez. Nu știu cine este și e ceva la ea care mă sperie. Ea încearcă să mă apuce și eu țip. țip tare și nu mă opresc. Arată îngrozită și pleacă la fel de misterios cum a venit.

— Crezi că a fost Bridie?

'Da da vreau. Cred că asta a fost mama mea venită să mă revendice.

— I-ai spus vreodată lui Kitty?

„Nu-mi amintesc dacă am făcut-o sau nu în acel moment, dar amintirea mi-a revenit abia după ce i-am citit scrisoarea. Nu i-am menționat-o lui Kitty în acel moment. Cred că încercam să înțeleg și eu însumi și nu am vrut să-mi împărtășesc gândurile cu nimeni. Aveam nevoie de timp." Oftă și luă o înghițitură de ceai.

„Cum te-ai simțit când ai citit scrisoarea mamei tale?"

„M-am gândit puțin la asta, să fiu sincer. Am crescut cu doi tați și o figură maternă în Kitty. am fost iubit. De fapt, am fost adorat. Am avut tot ce mi-am dorit vreodată, în afară de Martha, desigur. Mă căsătorisem cu Alana, pe care o iubeam profund. Faptul că Bridie a fost dezvăluită brusc ca mama mea mi-a făcut puțină impresie la început. El a zâmbit sumbru. „Dar apoi mintea începe să lucreze la el, ca un gândac în bălegar, rostogolindu-l într-o minge din ce în ce mai mare, până când împinge această greutate mare, încercând să-i dea sens. Atunci a început să se introducă sentimentul de trădare. Sentimentul de nedreptate și rănire. De pierdere. Nu mi-am cunoscut-o niciodată pe mama, vezi. Dacă Kitty ar fi fost sinceră cu mine... Dacă tatăl meu ar fi fost sincer...

— Poate că ai ajuns să o cunoști înainte să moară.

'Da. Regret asta. Foarte profund."

— Ai multe de ce să fii amar, a încuviințat Margot. „Dar fiecare alegere care a fost făcută a fost făcută cu cele mai bune intenții."

„Drumul către Iad este pavat cu bune intenții", a adăugat JP, ironic.

— Presupun că niciunul dintre secrete nu a fost păstrat pentru a te răni.

— Presupun că nu au fost. Dar secretele au o modalitate de a ieși la iveală în cele din urmă și, ca săgețile, rănesc.

Margot a zâmbit plin de compasiune. „Povestea ta bate jurnalul lui Hermione, cu mâinile în jos!"

— Și ai auzit doar începutul. Se ridică țeapăn. — Mai vrei o bucată de tort?

„Mi-ar plăcea unul, mulțumesc. E foarte bine.'

„Doamna B este expertă. Nici ea nu este economică cu Guinness. El a tăiat tortul și i-a adus-o în farfurie. „Când eram copil, în bucătărie era întotdeauna o prăjitură de hamal." Își tăie o felie și se întoarse pe scaun. Nu se distrase atât de mult de ani de zile. Pe lângă compania ei bună, în ochii lui Margot era o lumină caldă care l-a scos din întuneric. O compasiune care promitea înțelegere – și dorea atât de mult să fie înțeles.

„Spune-mi despre Bertie, JP", a întrebat ea.

JP se aşeză pe spate în scaun şi îşi încrucişă picioarele. A luat o înghițitură de ceai. Focul sfârâi, Margot ascultă. A fost frumos să am pe cineva cu care să vorbesc. S-a gândit la tatăl său. „Era, în esență, un om de la țară", a început el. „La fel ca toți cei Deverill, avea o fire îndrăzneață și un ochi pentru doamne..."

Colm și Jack s-au îndreptat pe plajă spre casă. Noaptea se apropia devreme și cu o oarecare grabă. Nori învinețiți s-au adunat deasupra capului, întunecând marea care se răsucea în așteptarea unei furtuni care se apropia. Colm își ridică gulerul hainei când simți primele bucăți de ploaie. Bunicul său, aplecat împotriva vântului, și-a băgat mâinile în buzunare. Câinele, ud și nisipos, tropează lângă ei, simțind că un ceai bun și o vatră caldă nu erau departe.

„Trăiește ca bunica ta, Colm, și nu vei fi niciodată nefericit." Jack nu și-ar sfătui nepotul să trăiască așa cum a trăit el, plin de pasiuni incontrolabile. Emer fusese forța stabilizatoare din viața lui. O iubire consistentă, necondiționată, care

l-a făcut de rușine. „Ea nu permite amărăciunea și resentimentele să o enerveze. Lasă-i sa plece.'

„În timp ce acea femeie se îndreaptă spre încrederea tatălui și scoate la iveală secretele noastre de familie pentru ca toată lumea să le citească, nu pot simți decât furie." Colm vorbea despre Margot Hart.

„Mi-ai cerut sfatul. Ei bine, aș spune că aveți două opțiuni. Unu, nu faci nimic și renunți la mânie. Doi, faci ceva în privința asta. Ceea ce nu faci este să stai la mijloc, fără să faci altceva decât să te lași ca furia să te mănânce. Asta nu te va duce nicăieri.

— Deci, ce este ceva ce pot face în privința asta, atunci?

„Încercați o altă tactică. Apelarea la natura ei mai bună nu a funcționat și de ce ar funcționa? Ce-ți datorează ea, pe care nu-l cunoaște de la Adam? Nu ar fi mai bine să o cunoaștem? Astfel poți lucra la ea din interior, mai degrabă decât din exterior.

Colm râse. — Acesta este bătrânul spion care vorbește!

— Trebuie să fii viclean în privința asta, Colm. Dacă îi devii prieten, în cele din urmă, s-ar putea să-i poți cere să lase anumite lucruri deoparte. Într-adevăr, vei avea mai multă idee despre ceea ce știe ea. Vei fi într-o poziție mai bună să faci ceva în privința asta.

Colm mergea mai departe. Vântul se ridica. Trebuiau să strige peste vuietul valurilor. — Ăsta-i un sfat bun, Granda. Deși, nu va fi ușor să mă prefac că o plac.

— Poți face orice când îți pui mintea, Colm. Dacă obțineți ceea ce doriți, puteți juca orice rol doriți.

Colm știa câteva dintre poveștile bunicului său despre când luptase în Războiul de Independență și era conștient de numeroasele roluri diferite pe care le jucase pentru a obține ceea ce își dorea. Bineînțeles că atunci miza fusese mult mai mare. Colm s-a simțit puțin prost făcând o asemenea dramă dintr-o carte. Dar apoi bunicul lui nu știa ce știa. Nimeni nu a făcut-o. Doar el și tatăl său și nu se putea baza pe JP pentru a păstra secretul acelei cunoștințe. Atâta timp cât își amorțea creierul cu whisky, exista șanse mari să divulge toată povestea.

— Ai dreptate, bunicule, spuse el în timp ce se îndreptau spre casa care strălucea îmbietor prin amurg. „Îmi voi face un prieten cu dușmanul meu."

— Omoară cu bunătate, Colm, spuse Jack. „Așa este modul de a merge mai departe în lume. Lasă-l pe dușmanul tău să creadă că ești prietenul lor.” Jack făcuse asta suficient în viața lui pentru a ști că a funcționat.

Era târziu când Margot se întoarse la hotel și ploua puternic. Și-a parcat mașina cât mai aproape de ușa din față și s-a repezit înăuntru. Domnul Dukelow era în hol. „Domnișoară Hart, am vești incitante.”

Margot nu-și putea imagina ce ar putea fi asta. Oare scăpase el hotelul de fantomele menajere, poate?

Stătea în fața ei și coborî vocea, luând un aer respectuos de parcă ar fi fost pe cale să vorbească despre regalitate sau despre Papă. — Contesa di Marcantonio a venit acum aproximativ o oră și a cerut să te vadă, spuse el.

Margot se încruntă. Trebuie să fie nora lui Bridie, căsătorită cu Leopoldo. „A lăsat un bilet?” a întrebat ea.

„A lăsat un plic la recepție. Róisín îl va primi pentru tine.

El dădu din cap spre Róisín, care își pile unghiile în spatele biroului. Când ea nu a reacționat, el a strigat-o pe nume. — Róisín, scrisoarea pentru domnișoara Hart, te rog.

Róisín ridică privirea speriată, lăsă dosarul în jos și se răsuci pe scaun pentru a scoate plicul alb pe care îl pusese în siguranță în porumbeul lui Margot. „Este o doamnă arătoasă”, îi spuse ea lui Margot în timp ce i-o dădea. — Așa cum ți-ai imagina că este o contesă. Știi că soțul ei a locuit odată aici?

— Da, da, răspunse Margot, distrasă acum că deschidea plicul.

Domnul Dukelow a rătăcit în spatele biroului și a început să pară ocupat, dar era curios să știe ce spunea scrisoarea.

Margo scoase scrisoarea și o desfăcu. Sub o creastă de aur elaborată de trei albine mari, scrisoarea era scrisă de mână, cu cerneală.

Dragă domnișoară Hart

Am observat că scrii o carte despre Castle Deverill și familia Deverill.

După cum știți, soțul meu, Contele, a crescut acolo – până când mama lui a

murit și a ales să-l lase în testament fiului ei nelegitim, JP Deverill. Cred că s-ar putea să te ajut cu cercetarea ta. Aș fi foarte bucuros să te cunosc. Vă las numărul meu de telefon aici pentru a mă contacta. Ne împărțim timpul între diferitele noastre reședințe, dar în prezent ne aflăm la casa noastră din Dublin. Aș fi dispus să vin la tine. Nu primesc adesea o scuză pentru a vizita casa familiei soțului meu.

Cu stimă, contesa di Marcantonio

Margot puse scrisoarea înapoi în plic și îi zâmbi domnului Dukelow. — Contesa di Marcantonio dorește să mă ajute cu cercetările mele, îi spuse ea și se uită la fața lui radiant. „Ea vrea să vină aici. Există o cameră privată pe care să o putem folosi?

Domnul Dukelow și-a frecat mâinile îngrijite, gândindu-se că ar fi împodobit de aristocrație. 'Absolut. Sufrageria doamnei de Lisle va fi locul perfect pentru a avea un tête-à-tête liniștit. Doamna de Lisle ar vrea doar cea mai bună cameră din castel pentru Contesă. O să o anunț imediat.

'Mulțumesc.'

„Îmi face plăcere, domnișoară Hart." Și ridică telefonul, își umflă pieptul și așteptă ca biroul doamnei de Lisle să răspundă.

Margot urcă în camera ei din turnul de vest. Era curioasă să o cunoască pe această contesa di Marcantonio. Avea deja un simț al personalității sale din puținul pe care îl scrisese în scrisoarea ei. Contesa se gândea, îngrozitor, că soțul ei nu fusese lăsat la castel în testamentul mamei sale. Poate că va arunca puțină lumină asupra acele locuri întunecate și secrete?

Kitty

Margot este ca un porc cu trufe într-o pădure de ciuperci ascunse. Odată ce are mirosul în nări, nu mai poate să o oprească. Ea află de la Seamus unde locuiește Michael Doyle și conduce acolo cu micuța ei mașină albastră fără niciun avertisment prealabil, înarmată cu o ladă cu stout-ul lui preferat. Asta mă amuză. Știu că Michael, un bătrân acum, care trăiește din rămășițele putrede ale unei vieți dizolvate, va fi ușor cumpărat.

El trăiește singur. Nu s-a căsătorit niciodată, dar a trăit pentru o scurtă perioadă de timp cu o femeie pe nume Grace, care s-a mutat la el când soțul ei, Sir Ronald Rowan-Hampton, a descoperit aventura lor și a dat-o afară. După umilință, ca să nu mai vorbim de cădere, care a fost de la o mare înălțime pentru că Grace fusese una dintre cele mai respectate doamne din țară, a luat la sticlă. Michael, care era treaz de mulți ani, i s-a alăturat. Cei doi au devenit o pereche rău, deși înduioșător de devotată. Grace și cu mine am fost prieteni neliniștiți odată, dar asta este o altă poveste.

Michael vine la ușa fermei unde el, sora lui Bridie și fratele Seán au crescut cu paie pentru saltele și vaci de alături pentru căldură. Aceeași casă în care el și Jack și ceilalți rebeli și-au plănuit raidurile și ambuscadele în bucătărie, peste jarre cu țigări și țigări. Casa a fost renovată, datorită banilor lui Bridie, dar rămâne aproape la fel, doar cu apă curentă, electricitate și genul de confort pe care majoritatea oamenilor le consideră de la sine înțeles. Michael are nouăzeci și patru de ani și are o sănătate surprinzător de bună. După toate lucrurile nespuse pe care le-a făcut în timpul Războiului de Independență și, îndrăznesc să spun și după ce s-a încheiat, m-aș fi așteptat să-și spargă saboții de mult, dar karma nu se limitează doar la această viață. Nu am nicio îndoială că își va plăti datoriile karmice în viața de apoi pe care și-a creat-o.

Se uită la Margot cu o expresie iritată pe față. El bănuiește că ea vrea să-i vândă ceva, chiar dacă localnicii știu să nu se aventureze atât de departe pe această cale. Se uită la ea și văd strălucirea veche a Lothario luminându-i ochii tulburi. Lui Michael i-au plăcut întotdeauna fetele drăguțe. El rânjește cu un colț al gurii, mai degrabă ca o grimasă sau o strângere laudată. Este un om amar în aceste zile.

„Domnule Doyle, eu sunt Margot Hart. Scriu o carte de istorie a familiei Deverill și mi-ar plăcea să vorbesc cu tine, dacă poți să-ți rezervi timpul."

Timpul este ceva pe care Michael îl are din abundență. Nu are nimic de făcut toată ziua, decât să puie. Aruncă o privire la lada cu stout și deschide larg ușa. „Intră", spune el.

Margot este o femeie curajoasă. Ea nu ezită. Rețineți că Michael nu este amenințarea pe care obișnuia să fie. Pe vremuri, era înalt și puternic construit, ca un taur, cu ochi plini de amenințare și o imaginație pe măsură. Avea o reputație în acest oraș și cei care doreau să se rezolve probleme au venit la el. Știau cum lucra el. Toată lumea știa, chiar și Garda. Dar nimeni nu s-a încurcat cu Michael Doyle. Acum este aplecat și subțire ca o trestie. Mușchii i s-au consumat și are un tremur în mâini. Într-adevăr, este la fel de slab ca un pisoi pe măsură ce se apropie de sfârșitul vieții. Mă întreb dacă se uită înapoi de-a lungul anilor și regretă lucrurile pe care le-a făcut. Mă întreb dacă câinii negri care l-au urmărit de-a lungul vieții îi plesnesc acum de călcâie. Într-un fel sau altul, lucrurile rele pe care le facem ne ajung din urmă până la urmă. Trebuie să fie aproape, câinii ăia. Foarte aproape.

Îl arată pe Margot în bucătărie. Miroase a țigări și a varză fiartă. Ferestrele sunt închise. Nu-mi imaginez că Michael se gândește să lase aerul să intre. Margot pune sticlele de stout pe masă, ia un scaun și se așează. Michael trece la fierbător și îl pornește. „Presupun că bei ceai?" spune el.

„Da, mulțumesc. Ai prefera un pahar de bere?' Ea ridică o sticlă din ladă și o ridică. 'Este bun? Nu eram sigur și, pentru că nu sunt irlandez, nu știam ce marcă să cumpăr. Femeia din magazin a fost totuși de mare ajutor."

Se uită la ea și îl simt salivând. Ar prefera întotdeauna un pahar de stout decât ceai.

„Deci scrii despre familia Deverill, nu?" spune el, venind și luând o sticlă de la ea.

„Da, este o istorie a familiei, de la Barton Deverill până în zilele noastre."

El mormăie. Nu-i plac Deverill. „Nu vei auzi nimic pozitiv de la mine."

— Ești unchiul lui JP Deverill și, desigur, al lui Leopoldo, care a crescut la castel.

„Nu îl văd pe Leopoldo zilele astea și în ceea ce privește JP, nu l-am văzut niciodată atunci și nu îl văd acum. Nu am nicio relatie cu niciunul. Mă tem că îți pierzi timpul venind aici.

— Ai cunoscut-o pe soția lui Leopoldo?

Michael toarnă stout-ul într-un pahar. Găsește o cană curată și o umple cu apă clocotită. „O femeie plină de aer și grații, dar Leopoldo a fost întotdeauna un eejit."

Margot râde. — Nu vă tocați cuvintele, nu-i așa, domnule Doyle.

„Spun simplu, în regulă." Dă jos jumătate din pahar dintr-o singură mișcare, apoi își șterge gura cu mâneca. „Sora mea și soțul ei negru l-au răsfățat. Apoi Bridie i-a refuzat moștenirea și a lăsat castelul nemernicului ei. Ce speranță avea?

Îi aduce cana cu ceai la masă, pune lângă ea o sticlă de lapte pe jumătate goală și se așează vizavi. „Este o poveste tristă", spune ea.

„Nimic bun nu iese vreodată din încrucișarea căilor cu un Deverill." Zâmbește. — Dar trebuie să știi asta deja. Cum merge, cercetarea ta?

„JP a fost de acord să mă ajute".

„Nu vă lăsați păcăliți. Niciunul nu vă va mulțumi când va apărea cartea.

Ea a zâmbit dulce. „Ei bine, ce îmi pasă de asta? Până atunci voi fi plecat de mult.

El dă din cap, impresionat. Admir felul în care manipulează oamenii pentru a-și servi scopul. Dacă Michael simte că le-ar putea lipi familiei Deverill, va fi mai probabil să vorbească cu ea. Îl cunosc și cum îi funcționează mintea. Este amar și răzbunător și nu are nimic bun de spus despre nimeni. Deși, acum îmi este clar că dintre toți oamenii cu care a intrat în contact în viața lui el se place cel mai puțin.

Ei beau și vorbesc, iar lui Michael se bucură de compania ei. El este singur de cele mai multe ori în zilele noastre. Uitase ce înseamnă să ai companie. Se simte bine și acel sentiment bun îl face să vorbească.

„Ce s-a întâmplat cu tatăl lui Leopoldo?" întreabă Margot și se uită fix la el.

Michael și-a aprins o țigară. Ia o târâtură lungă și suflă fumul din partea laterală a gurii. „Contele a fost un oportunist. S-a căsătorit cu sora mea pentru banii ei și apoi a tratat-o ca pe un rahat. El a stăpânit peste sat, s-a învârtit ca și cum ar fi proprietarul lui, iar cei care au fost captivați de aspectul lui superficial superficial erau eejits. Dar satul ăsta e plin de eejits, nu-i așa?' El chicotește fără bucurie și mai ia o râs. Degetele lui noduroase sunt pătate de galben de la tutun.

— Am auzit că tu l-ai făcut, sugerează Margot cu viclenie.

„După cum am spus, eejits! Dar nu pot spune că dau vina pe persoana care a făcut-o. Cesare a fost o fraudă. Acele albine Barberini sângerânde pe care le-a continuat, Doamne ferește-ne!

— Albine? Margot se încruntă.

„Emblema familiei Barberini erau albinele. Cesare a pretins că este descendent de la cardinalul Maffeo Barberini, care a devenit Papa Urban. El a avut la fel de mult de-a face cu acel Papa ca mine. A pus chiar și albine de piatră sângerândă deasupra ușii castelului, deși mi-a dat o oarecare satisfacție să văd cum distrug motto-ul familiei Deverill. Fugea cu averea lui Bridie și o fată tânără pe care reușise să o seducă, bietul miel, când l-au băgat în ea. Dacă nu ar fi făcut-o cineva, aș fi făcut-o eu însumi. . „Un sfârșit bun al veștilor proaste."

„Mi s-a spus că a fost îngropat în nisip până la gât și lăsat să moară."

'Este adevărat. A venit valul și l-a înecat. Ar fi fost lent. Foarte incet.'

„O cale îngrozitoare de parcurs", spune Margot cu o grimasă.

„Nimic mai puțin decât a meritat paznicul".

— Sărmanul Leopoldo.

„El era mai bine fără el. La fel a fost și mama lui.

„Totuși, nu sunt sigur cum o persoană își revine după ce și-a găsit tatăl ucis și în acest mod oribil."

„Leopoldo nu și-a revenit niciodată din asta sau de la dezmoștenit, nu îmi imaginez. Este un bărbat rănit, cu o soție stridentă și însemnată, care visează să fie chatelaine a castelului pe care soțul ei ar fi trebuit să-l moștenească." Zâmbește din nou și se uită la Margot prin fumul care plutește din nările lui. — Ești căsătorit, Margot Hart?

„Nu", răspunde ea. „Nu este ceva în care să cred."

El dă din cap. „Veți găsi singuri singur.” Apoi, de parcă i-ar citi gândurile, el adaugă: „Iubitorii vin și pleacă, domnișoară Hart. Nu sunt departe de a fi înțelept când vine vorba de întrebări despre inimă, dar îți voi spune asta: aventura, independența, viața egoistă sunt foarte bune, dar în cele din urmă, vrei doar ca cineva să-i pese de tine.

Pe măsură ce Michael Doyle se apropie de sfârșitul vieții sale, își dă seama că nimănui nu-i pasă de el.

JP așteaptă cu nerăbdare vizitele lui Margot. Se zbârnește în privința focului, aruncând bușteni proaspeți, alimentându-l pentru a nu fuma, oprindu-se pentru a se bucura de scânteile care dansează în jurul flăcărilor ca niște licurici. El vrea ca camera să fie plăcută pentru ea. El vrea ca acele cutii să o țină aici la nesfârșit. Nu vrea ca ea să nu mai vină. Apoi așteaptă. Ceasul bunic ticăie zgomotos în hol, subliniind cu ecoul său gol golul din casă, căci în afară de acel sunet locul este tăcut. La fel de tăcut ca o criptă.

JP trece prin cutii, extragând documente și măturandu-și ochii peste ele, încercând să-și petreacă timpul. Pe unii îi duce în fotoliul unde stă și le citește cu atenție, dar nu este același lucru fără Margot să le împartă. Când apare în cele din urmă, parcând mașina ei albastră în fața casei, el sare din fotoliu și se îndreaptă pe coridor să o întâlnească pe hol. Tot corpul i se aprinde ca un bec. Mă întreb dacă el nu este puțin luat de ea; la urma urmei, este o tânără izbitoare. El este suficient de mare pentru a fi tatăl ei, desigur, dar asta nu contează. Este bărbat și a apreciat întotdeauna femeile frumoase.

Pot spune că și Margot se îndrăgostește de el. Dar poate pentru că îi este milă de el. Este o privelițte jalnică, desigur, deși am observat că acum are mai multă grijă de aspectul lui. Petrece mult timp în fața oglinzii, căutându-l pe tânărul frumos care a fost cândva și întrebându-se unde a plecat. Aș putea să-i spun unde s-a dus, dar chiar dacă m-ar auzi, nu m-ar asculta.

În săptămâna următoare se instalează într-o rutină, ei doi. Doamna B aduce ceaiul și prăjitura. Margot scotocește în cutii, scoțând lucrurile, în timp ce JP se uită peste articolele de interes pe care le trece pe lângă el și își spune poveștile sale.

Margot este fascinată. Ea scrie totul în caietul ei, iar și eu sunt fascinată. Mare parte din ceea ce îi spune lui Margot este nou pentru mine. Și, desigur, propria experiență este subiectivă. Îi aud povestea din punctul lui de vedere pentru prima dată și îmi dau seama cât de diferită este această viziune față de a mea, ca două fețe ale aceleiași monede. Toate alegerile pe care le-am făcut pentru el au venit din inima mea, pot spune sincer că este adevărat, și totuși au fost făcute din punctul meu de vedere, nu din punctul lui de vedere. I-am spus că mama lui a murit pentru că nu voiam să fiu nevoită să explic de ce nu l-a ținut. Nu m-am gândit niciodată că se va întoarce la Ballinakelly. Nu mi-am imaginat niciodată că va cumpăra castelul. Nu m-am gândit niciodată, în cele mai sălbatice vise ale mele, că ar fi putut naște gemeni. Am sperat că JP va fi mulțumit de mine și de soțul meu Robert și de tatăl nostru, Bertie. Și a fost, până când Bridie a dezvăluit gaura din viața lui despre care nu a știut niciodată că este acolo.

După câteva zile, rutina lor se schimbă și JP îi cere doamnei B să le facă prânzul. Ei stau împreună în sufragerie, la un capăt al mesei lungi unde obișnuiam să stăteam cu fratele și surorile mele când eram mari și vorbesc ca vechii prieteni. Margot este curioasă în legătură cu fiecare aspect al vieții sale și este dornic să o lumineze. Nimeni nu s-a interesat de el de ani de zile. Îl întreabă despre fiica mea, Florence, care este căsătorită și locuiește în Edinburgh cu copiii ei. Ea îl întreabă despre mine, iar el îi spune despre eroismul meu din timpul Războiului de Independență, care este foarte exagerat, despre dragostea mea pentru cai și călărie peste dealuri și despre viața noastră de familie cu Robert. Dar îi va spune despre Jack, mă întreb? Acesta este unul dintre multele subiecte dureroase pe care Colm va spera ca tatăl său să le evite. Vedeți, când JP s-a îndrăgostit de fiica lui Jack, Alana, ea a descoperit că eu, sora lui vitregă, am avut o aventură cu tatăl ei și a anulat logodna. JP a fost devastat și m-a învinuit pentru că i-am distrus șansa de fericire. Adevărul era că eu și Jack ne-am iubit toată viața. Când am renunțat la planul nostru de a fugi împreună în America, el a plecat singur și, în cele din urmă, l-a cunoscut pe Emer, cu care s-a căsătorit. S-au întors la Ballinakelly ani mai târziu și a trebuit să înfrunt adevărul, că decizia mea de a nu merge cu el îi deschisese ușa pentru a găsi dragostea cu altcineva. Și iubește-o, a făcut-o. Ne-a iubit pe amândoi.

Dar asta nu a fost suficient pentru mine. Am vrut dragostea lui Jack și am vrut totul pentru mine. Nu aveam de vină decât pe mine, iar regretul îmi ardea în inimă ca o bucată de cărbune; încă o face.

Emer este o femeie mai bună decât mine. Și-a iertat soțul, iar Alana s-a căsătorit cu JP până la urmă și s-a mutat la castel. După aceea, eu și JP nu am mai vorbit niciodată despre Jack. L-am privit de departe, pe acest om pe care-l iubeam mereu, ascunzându-mi adevărata inimă, prefăcându-mă că sentimentele pe care le-am avut cândva muriseră ca jarul într-un grătar rece. L-am văzut cum se angajează din toată inima față de soția lui și renunță la trecut, definitiv. Dar nu se poate șterge astfel de experiențe din suflet. Sunt de neșters. Ei ne fac ceea ce suntem. Jack și cu mine eram una și totuși, cu toate acestea, nu m-a mai privit niciodată cu ochii plini de înțelegere și dragoste. Mi-a întors spatele pentru a se devota soției și familiei și viitorului său. Era un sacrificiu pe care trebuia să-l facă. Amândoi a trebuit să reușim. Dragostea lui JP și Alana a înflorit și pentru o vreme fericirea lor a fost deplină. Din ceva rupt a înflorit ceva întreg.

Plutesc acum, în timp ce JP deliberează cât de mult din povestea mea să divulg. Și apoi lasă jos cuțitul și furculița, își șterge gura cu un șervețel și se așează pe spate în scaun. Este poziția cuiva care se simte confortabil pentru a începe o poveste lungă. Mă gândesc la Colm. Colm, care își dorește atât de mult să-și protejeze familia de rănirea care va fi provocată dacă fantomele trecutului sunt dezgropate.

„Kitty a fost o femeie pasionată, cu capul fierbinte", începe el. „Iubea un bărbat din partea greșită a căilor pe care nu putea să-l aibă, așa că s-a căsătorit cu Robert Trench, care îi fusese tutore când era tânără. Era blând și amabil, dar nu avea nimic din extravaganța celuilalt." Știu atunci că el o să-mi spună povestea. Puținul pe care îl știe este suficient pentru a răni. Nu pot permite asta. De dragul lui Colm, nu voi permite. Trimit un val în atmosferă și ambele pahare de vin se răstoarnă pe față de masă. pauzele lui Margot. JP sângerează claret pe bumbacul alb. Amândoi se uită la ochelari nedumeriți. Povestea mea moare în gâtul lui JP. Margot se încruntă. Ea, care nu crede în fantome, încearcă să găsească o explicație logică pentru cum s-a întâmplat. Îi simt mintea lucrând, ca un șoarece care se grăbește printr-o cameră în căutarea unei gauri. Dar nu există nicio gaură.

Se mută înapoi în sala de jocuri, zguduiți, dar amândoi încercând să-și ascundă frica. JP își aprinde o țigară. „Cum ți-ar plăcea să mergi la călărie?" întreabă el, alungându-și gândul de fantome din minte și îndreptându-și atenția către lucruri mai plăcute.

„Mi-ar plăcea asta", răspunde Margot.

„Știi, cândva mi-a plăcut să călăresc mai mult decât orice altceva. E în sângele meu, vezi. Mi-am petrecut tot timpul pe care l-am putut petrece pe dealuri călare. A fost entuziasmant." Se oprește și primește o privire îndepărtată în ochi. „Am întâlnit-o pe Alana călare", adaugă el încet. „Eram la călărie și am văzut, în depărtare, un copil rătăcit rătăcit printre stânci. Când am ajuns la ea, era mândră și nu voia să știu că nu își poate găsi calea înapoi. Dar din expresia anxioasă din ochii ei îmi dădeam seama că îi era frică. Am ridicat-o și ne-am întors împreună în Ballinakelly. Atunci era o fetiță. Era înainte să plec la război. Când m-am întors, se maturizase într-o femeie tânără. O tânără frumoasă și formidabilă." El chicotește, dar nu există veselie în ea, doar un regret amar și nostalgie pentru ceva prețuit în trecut, acum pierdut.

Ei stau în fața focului, care a ars până la cenușă și ultima bucată de buștean rămasă, strălucind purpuriu. JP ridică un buștean proaspăt din coș și îl aruncă în grătar. Sfârâie și scuipă și ia foc. „Ce s-a întâmplat cu Alana?" întreabă Margot încet și sunt uimit de cât de îndrăzneață este ea să-l întrebe așa, fără teamă.

Spre surprinderea mea, el nu obiectează. Își trage lung de țigară, se scărpină pe cap acolo unde părul i se rărește și respiră adânc. Sunt curios. Nu știu de ce s-a încheiat căsătoria lor. De data asta rămân foarte nemișcat. Nu trimit valuri pentru a le zgudui lumea. Ascult, recunoscător pentru neînfricarea ei.

În acel moment crucial, doamna B deschide ușa. „Domnule, maestrul Colm este aici să te vadă." Doamna B l-a numit cu acest nume încă de când era băiat.

JP se uită la Margot și oftă. Margot zâmbește în felul ăla fără griji, dar știu că este dezamăgită. S-a pierdut o ocazie de a descoperi de ce a trebuit să vândă castelul. Se preface că nu-i pasă. Ea se preface și că apariția lui Colm nu o face neliniștită. „Îmi pare rău, Margot", spune JP. — Ar fi bine să văd ce vrea.

„Te rog, nu-ți cere scuze. Am multă treabă aici." Ea trage una dintre cutii spre ea pentru a arăta că a trecut deja de la conversația lor.

— Vom pleca mâine dimineață, dacă vremea este frumoasă.

'Minunat. Voi veni pregătită", răspunde ea. Mă întreb ce ar fi putut aduce în valiză potrivită.

JP îl găsește pe Colm în bibliotecă. Salonul este prea mare și prea rece pentru a sta. Au trecut ani de când cineva a aprins un foc acolo. Ani de când a fost plin de oameni. Tatăl meu obișnuia să se distreze în mod regulat, dar JP este întotdeauna singur. Doar doamna B cu praful ei înfruntă frigul și liniștea. Biblioteca, pe de altă parte, este caldă și primitoare. Colm stă lângă fereastră, privind spre grădină, când tatăl său intră. Se întoarce și zâmbește. Au trecut ani de când i-a arătat tatălui său vreo căldură și îmi trezește imediat bănuielile. Aici, în mijloc, simțurile mele sunt ascuțite – am avut mult timp să le perfecționez.

„Bună, tată", spune el.

„O băutură?" întreabă JP, îndreptându-se direct către tava cu băuturi pentru a-și turna un whisky.

„Nu, mulțumesc", răspunde Colm și îl privește pe tatăl său urmând paharul. A îndurat prea mulți ani în care a asistat la coborârea lui JP în alcoolism pentru a fi șocat de acesta. În schimb, simte doar o dezamăgire obosită și o resemnare, pentru că nu poate face nimic în privința asta.

„Nu cred că este un apel social?" spune JP, dar se simte bine cu el însuși astăzi din cauza prânzului cu Margot. Nu va permite ca vizita lui Colm să-l dezumfle.

„Am venit să-mi cer scuze."

„Îmi ceri scuze?" Aceasta este o surpriză pentru JP.

„M-am gândit la această carte pe care acea femeie o cercetează și, ei bine, poate că am exagerat." Colm își bagă mâinile în buzunare și își ridică umerii. Simt că nu-i vine ușor să-i cer scuze.

— Da, ei bine, poate că ai făcut-o. JP bea din whisky. „Dar toți facem greșeli."

Maxilarul lui Colm se încordează. „Mi-ar plăcea să văd unele dintre lucrurile din acele cutii, dacă este în regulă cu tine. M-am gândit că poate aș putea intra în spiritul lui, mai degrabă decât să condamn proiectul fără să știu nimic despre el.

„Cred că asta ar fi o idee capitală."

Colm dă din cap. 'Bun. Speram că vei spune asta.

— De ce nu vii să o cunoști pe Margot. E în sala de jocuri. Își stinge țigara.

„Am cunoscut-o deja."

JP ridică din sprâncene. 'Aveți?'

„Da, și nu am fost foarte politicos. Poate ar trebui să-mi cer scuze și față de ea.

'Da ar trebui. Este un oaspete în casa mea și mi-aș dori să fie tratată ca atare.

„Desigur." Colm este foarte agreabil astăzi. Mă întreb ce face.

Whisky în mână, JP conduce pe coridor spre sala de jocuri. El bate. Margot îl cheamă să intre. Întoarce mânerul de alamă și împinge ușa. Margot își ridică capul din ziare și zâmbește. Când îl vede pe Colm, zâmbetul ei îngheață.

„Îmi dau seama că v-ați cunoscut deja", spune JP.

„Mi-e teamă că domnișoara Hart m-a văzut cel mai fierbinte. Îmi pare rău pentru asta, spune Colm. Zâmbetul lui este la fel de superficial ca al lui Margot.

Ea se ridică de pe podea unde a citit în fața focului. Ea nu știe ce caută Colm aici. Așteaptă ca unul dintre ei să vorbească.

„Aș dori să-i arăt lui Colm câteva dintre comorile din aceste cutii", spune JP.

Margot este vizibil uşurată. Îmi imaginez că a crezut că a venit să o mustre din nou. „Dacă vrei, te las pe tine și mă întorc mâine".

„Nu, te rog să nu mergi pe contul meu." Colm se grăbește să o rețină. „Probabil știi mai bine decât tata ce este de interes și ce nu."

Margot a început să facă grămezi pe masă. Ea se plimbă pentru a le arăta. „Totul este în ordinea datei. Începând de aici cu actele asupra pământului, datate 1662.' Ea mângâie fiecare grămadă, urcându-și pe masă. „Anii 1700, începutul anilor 1800, sfârșitul anilor 1800, 1900–10, 1910–20 și așa mai departe."

Colm este surprins să vadă o cantitate atât de mare de informații despre familia sa. El a fost atât de consumat de istoria propriei vieți, încât nu a luat în considerare trecutul îndepărtat. Interesul îi este trezit. Se duce la prima grămadă și deschide un registru vechi, legat în piele, gravat în aur cu stema familiei Deverill. Gâfâie mirat de rândurile îngrijite de conturi scrise de mână. Cheltuielile gospodăriei, de la mâncare la muncă, și fiecare articol este scris cu cerneală neagră, cu cea mai bună mână.

Zâmbetul lui Margot este mai cald acum. „Nu este fascinant?", spune ea.

Colm dă din cap. El uită să se îngrijoreze de ea în timp ce este atras în trecut. „Este uimitor!", este de acord el, răsfoind paginile. „Incredibil să cred că asta a

fost scris acum peste trei sute de ani." Își trece degetele peste cerneală. „Se simte foarte real, nu-i așa. Foarte imediat.' Apoi citește câteva dintre articolele pe care le consideră amuzante. „Barton îi plăcea să se distreze din plin", spune el zâmbind. „Nu a scutit de cheltuieli. Imaginați-vă că cheltuiți cincizeci de lire, ceea ce trebuie să fi fost o avere în acele vremuri, pe lumânări!

„În timp ce cei din Ballinakelly au murit de foame", adaugă Margot ironic.

'Nu sunt de acord. Bănuiesc că a menținut tot satul în funcțiune", argumentează Colm. „Cine erau armatele de lachei, servitori, bucătari, servitoare, grădinari și paje? Localnici, desigur. Înainte de castel, ei ar fi putut muri de foame, cu siguranță armatele lui Cromwell i-ar fi decimat, dar atunci când Barton Deverill și-a construit castelul, trebuie să fi fost aruncați un colac de salvare. Pun pariu că au fost recunoscători. Nu există nicio dovadă de conflict între oamenii din Ballinakelly și castel, nu-i așa?

„Doar Maggie O'Leary și armata ei care au încercat și nu au reușit să-l ardă."

„Maggie, verișoara mea îndepărtată, a ars pe rug pentru vrăjitorie."

— Da, ai sângele ambilor în vene, spune Margot gânditoare. „Cine ar fi crezut că la vreo trei secole după ce Barton a luat pământul familiei O'Leary pentru castelul său și i-a trimis în mlaștini, descendentul său s-ar căsători cu un O'Leary și va uni cele două familii." Ea zâmbește bucurându-se de ea. romantismul lui. „Este o poveste frumoasă."

Colm aruncă o privire la tatăl său. Ar fi o poveste frumoasă dacă JP și Alana nu ar fi stricat-o. Totuși, Margot are dreptate, Colm este floarea care crește din pământul carbonizat al câmpului de luptă al lui Barton Deverill și Maggie O'Leary. Cu siguranță ar fi un simbol al mântuirii dacă ar trăi în castel. Dar nu, pentru că tatăl său nebun și-a pierdut dreptul de întâi născut. Cum a putut?

Sunt cuprins de o explozie bruscă de furie. Trimit o undă prin aer și bucăți de hârtie flutură pe podea ca niște frunze. Colm și Margot fac priviri. Sunt la fel de surprinși ca iepurii care tocmai au auzit bubuitul pistolului fermierului. Se lasă pe podea împreună pentru a aduna hârtia. JP se duce la ferestre unde vede noaptea căzând devreme prin sticlă. „Este curent de aer aici", spune el, dar știe că nu există curent de aer, cu siguranță nici unul suficient de puternic pentru a deranja o grămadă de hârtie. Îi simt suspiciunea în timp ce trage draperiile grele de catifea. La urma urmei, el a crescut cu mine și cu al șaselea simț. El este

familiarizat cu spiritele și fantomele pământești și cunoaște foarte bine diferența. Mă întreb dacă bănuiește că nu am plecat. Că nu voi pleca până când castelul va fi înapoiat unui Deverill – la Colm. Mă întreb dacă la un nivel profund, poate inconștient, el știe.

Niciunul dintre ei nu menționează cuvântul „fantomă", deși este ceea ce gândesc toți. Margot se uită la ceas și declară că trebuie să plece. JP îi reamintește că vor merge mâine cu călărie. Margot își ia rămas bun de la Colm. răspunde stângaci Colm. Acum că nu se uită la registru, se înțepenește, de parcă și-ar aminti brusc de sine și își amintește să nu lase garda jos.

Margot pleacă. Ea este acasă aici acum și se lasă afară. JP și Colm rămân singuri împreună. JP și-a terminat whisky-ul și deja tremură de pofta de mai mult. Cei doi bărbați nu spun nimic. Stau inconfortabil împreună în fața focului. Apoi intră doamna B.

„Domnișoara Hart a plecat?" întreabă ea.

„A plecat acum o clipă", răspunde JP.

„Oh, e păcat. Știu că îi place prăjitura mea de portar.

— Într-adevăr, doamnă B.

— Aș dori niște prăjituri de portar, spune Colm deodată.

Tatăl lui nu se aștepta la asta. „Vei sta la ceai?" întreabă el.

„Sigur", răspunde Colm. 'De ce nu? Nu am mai mâncat tortul doamnei B de ani de zile.

Doamna B zâmbește. Fața ei se înmoaie în timp ce îl privește pe Colm cu tandrețe. Ea l-a cunoscut de când era un băiețel. Bănuiesc că această frig a familiei a rănit-o la fel de mult pe cât i-a rănit pe toți. „O aduc imediat", spune ea și dispare.

Colm se întoarce spre masa de biliard. „Deci, ce altceva ai găsit aici care să fie interesant?"

JP îi dă jurnalul lui Hermione Deverill. „Înapoi într-o căpușă", spune el. Colm se așează în fotoliu și începe să citească.

O clipă mai târziu, JP își umple paharul cu whisky și îl dă înapoi. Simt un val de tristețe în timp ce se uită în pahar, deliberând dacă să-l umple sau nu pentru a doua oară. Simt, de asemenea, un sentiment de neputință. Nu pot face nimic pentru a-l ajuta de aici. Nu pot decât să văd cum încearcă să înece orice

sentimente pe care le are de vinovăție sau regret – pentru că trebuie să fie acei colegi de pat nocivi care îl chinuiesc. O persoană bea așa doar dacă găsește puțin în sine de iubit.

Capitolul 7

Margot venise pregătită pentru călărie. Știa destule despre Irlanda, și mai ales despre familia Deverill, pentru a presupune că erau șanse mari să se treacă pe un cal. Bunicul ei fusese în vremea lui un vânător priceput și, în copilărie, Margot luase lecții de călărie. Mamei ei nu-i păsa de peisajul rural, dar s-a străduit din greu să se potrivească cu stilul de viață al soțului ei, cel puțin la început, ceea ce a făcut-o plăcută ca Margot să se înscrie la Pony Club Camp și ceva ciudat punct la punct. De cea de-a opta aniversare, tatăl ei i-a cumpărat un ponei pe nume sergent Percy, care a sosit împreună cu cel mai bun prieten al lui, un măgar pe nume Charlie, iar timp de câțiva ani Margot a petrecut ore fericite împletindu-și coama poneiului, periindu-l, lustruind tacurile și smulgând. afară din grajd. Charlie urmărea întâmplările cu un ușor interes, însuflețindu-se doar când Margot îl scoase pe Percy de pe teren. Apoi măgarul s-a gânjit frenetic până când prietenul lui i-a fost înapoiat. Margot a fost pasionată de poneiul ei, până când a descoperit băieți. Apoi sergentul Percy s-a îngrășat și a îngrășat pe teren, iar Charlie a fost fericit.

Acum a pornit cu Beetle-ul ei albastru spre Cabana de vânătoare, îmbrăcată într-o pereche de salopete și jachetă bleumarin, cizme negre de călărie și pălărie. Când domnul Flannigan și-a urcat valiza pe scări până în camera ei, acele cizme și pălăria erau ceea ce o făcuseră atât de grea. Ultima dată când călărease a traversat Anzii din Argentina până în Chile, dormind sub stele. Acum anticipa o zi glorioasă pe dealurile din jurul Ballinakelly. Vremea promitea să fie bună, dar s-ar putea schimba rapid pe coastă, vânturile mării ridicându-se pe neașteptate și suflând nori în interior pentru a-și dezlănțui averse asupra turistului nebănuit. Chiar acum, cerul era de culoarea denimului spălat. Soarele strălucea în toată

splendoarea lui, scălând câmpurile într-o lumină aurie strălucitoare, transformând iarba într-un verde aproape fosforescent.

JP o aștepta pe Margot în hol, arătând mult mai puțin plin de farmec într-o haină de ploaie lungă de ceară verde măsline și șapcă de tweed. Nu purta jodhpurs, ci o pereche de pantaloni din piele de aluniță, iar în picioare avea o pereche veche de cizme de mers cu șireturi. Doamna B pregătise un balon Thermos cu ceai, iar JP umpluse un balon de șold cu whisky, a cărui perspectivă îl încălzi de parcă ar fi fost un cartof fierbinte în buzunar.

— Arăți foarte bine, Margot, spuse el când a văzut-o. Fața ei era drăguță, în formă de inimă, goală, fără părul ei, care era acum tras pe spate și legat într-o împletitură. Arăta și ea mai tânără, fără machiaj.

„Nu am vrut să greșesc", a răspuns ea zâmbind.

„Nu poți înțelege greșit în Irlanda. Nu-i așa, doamnă B?

„Oh, da, domnule. Noi irlandezii nu facem întotdeauna lucrul gata.

„Sper că ai luat un mic dejun copios?" a întrebat el.

„Cât de generos pot tolera la această oră a dimineții."

„Voi face un prânz bun pentru când vă întoarceți", a spus doamna B. „Voi face o friptură de fazan".

Doamna B a fost încurajată să-l vadă pe JP atât de plin de entuziasm. Tonul vocii lui era ciripit, umorul i-a restabilit. Acesta era bărbatul pe care îl cunoștea, nu străinul sumbru și dezolat care îl luase treptat în ultimul deceniu. I-a privit plecând, apoi a închis ușa în urma lor și s-a îndreptat spre bucătărie să pregătească fazanul. Trecuse foarte mult timp de când nu se simțise atât de pozitivă, a fost chiar și o mică săritură în pasul ei. În timp ce își punea șorțul și lua oalele și tigăile jos de pe raft, și-a dat seama că, de fapt, aștepta cu nerăbdare să gătească această masă și să se gândească la modalități de a o face mai interesantă. Prezența lui Margot ridica casa din umbră și o umplea de lumină.

Apoi doamna B a făcut ceva radical. Injectată de optimism, a intrat în magazie și a dat jos vechiul wireless de pe raft. A aruncat praful, pentru că nu mai fusese folosit de ani de zile, și l-a conectat la perete. Ea a pornit-o. Imediat, sunetul muzicii clasice a plutit și doamna B se uită la el cu mirare. Era magie în felul în care scăpa de locul tăcerii, liniștea temută cu care doamna B se obișnuise atât de mult încât încetase să o observe. Devenise o parte din ea, această tăcere, ca

un bazin trist și stagnant de singurătate în centrul ființei ei, unde zăceau îngropate toate rănile ei. Acum muzica îl stârnea, trimițând ondulații peste el, inspirând-o să se întrebe cum a îndurat-o atât de mult timp. A mărit volumul și a oftat de plăcere. Lucrurile urmau să se schimbe; o putea simți în schimbările interne care au loc în interiorul ei. Și putea simți asta în muzică. Nu avea de gând să permită ca acea tăcere să-i invadeze din nou bucătăria.

JP o conduse pe Margot la grajduri, care se aflau în spatele casei, dincolo de grădina de bucătărie. Nimic nu creștea în această perioadă a anului, iar grădinile aveau un aer de melancolie, de parcă ar fi fost cândva cultivate cu generozitate și acum ar fi fost tăiate, minimizate și pur și simplu întreținute. Locurile de legume erau goale, pământul brun-ciocolat bine greblat. Sera era goală, sticla ei tulbure de mucegai, bântuită de aceeași dezolare care bântuia casa. Ea nu și-a imaginat că JP a ieșit prea mult. Ea nu și-a imaginat că era interesat de grădini. Margot se întrebă cum fusese locul când fusese plin de dragoste.

Au ajuns la grajduri și JP i-a prezentat lui Tomas și Aidan O'Rourke, care înșeau caii. Margot a crezut că îi recunoaște de la cârciumă. Frați, întunecați și arătoși, cu ochi albaștri limpezi, fețe subțiri, împietrite și dinți canini mai lungi decât ceilalți, dându-le un aspect de vulp. Margot nu avea nevoie de ajutor pentru a se urca în șa. Își strecură piciorul stâng în etrier și se ridică cu ușurință. JP, pe de altă parte, a fost mai puțin agil. Tomas a poziționat calul lângă un bloc de piatră construit special în acest scop și JP a urcat pe el cu un geamăt.

— A trecut ceva vreme de când nu am mai călărit, spuse el, luând frâiele.

„Când spui puțin, cât timp vrei să spui?" a întrebat Margot.

El a ridicat din umeri. 'Ani.'

Ea a fost surprinsă. „Ai doi cai frumoși și nu ieși niciodată?"

„Am șase cai frumoși", a corectat el. Apoi s-a prăbușit, învins. — Nu am avut voința, Margot.

„Cine le exercită când tu nu?"

— Băieții ăștia, a răspuns el, dând din cap spre Tomas și Aidan. „Ei țin locul în funcțiune."

„Dacă nu aș fi scriitor, mi-ar plăcea slujba lor”, a spus ea, privindu-i zâmbind cu mândrie. Ea și-a imaginat totuși că este unul singuratic.

— Ne-am descurca oricând cu o altă pereche de mâini, spuse Aidan cu un rânjet, dinții aceia de vulpe dând zâmbetului său un farmec de râs.

— Da, și unul cu un scaun la fel de bun ca al tău, domnișoară Hart, a adăugat Tomas. Îi mângâie flancul calului. „Vei avea o dimineață bună acolo sus. Vremea este bună. Nu te vei uda.”

„Dacă te înșeli și mă ud, va trebui să-mi cumperi o băutură în seara asta la O’Donovan’s”, îi spuse ea în timp ce își strângea gleznele și calul mergea mai departe.

„Deci, acolo mergi seara, nu?” a spus JP.

„Am fost de câteva ori. Este un loc bun pentru a observa oamenii.”

El a chicotit. „Este inima orașului. Întotdeauna a fost. Știi, când eram copil, femeile nu aveau voie să intre acolo.

— Ei bine, păreau destul de surprinși să mă vadă intrând singur.

„Pariez că au făcut-o. Vechile obiceiuri mor greu în locuri ca acesta.’

Au părăsit moșia și au pornit pe o potecă care șerpuia ușor în jurul contururilor pământului, ducându-i în mediul rural deschis. Curând, urcau în dealuri – verde catifelat presărat cu stânci, oi pășunate, ziduri de piatră uscată, ierburi lungi și căldură. De acolo puteau vedea marea. Stânci abrupte, cu straturi orizontale, ca felii de tort, se ridicau brusc din apă, valuri spărgând împotriva lor, nori de spumă sângerând. Pescărușii strigau în vântul care purta pe respirația lui geroasă mirosurile de ozon și saramură. Margot a fost brusc injectată de entuziasm. M-a simțit încântător să fiu acolo sus, în elemente, în acest pământ sălbatic și neînfrânat. A eliberat ceva în interiorul ei care i-a făcut ochii să se umple de lacrimi. S-a gândit atunci la tatăl ei. În loc să-l împingă afară, ea l-a lăsat să stea o clipă. Ea și-a imaginat chipul, în formă de inimă ca a ei, și zâmbetul lui plin de bucurie și a fost surprinsă că imaginea pe care o evoca mintea ei era una pozitivă. Ea a tras aer în piept, inhalând mirosurile bogate de sol umed și de căldură, ingerând gustul Irlandei, permițând farmecei străvechi care este semănată adânc în pământ să se ridice și să-și găsească drumul în inima ei.

Probabil că a simțit-o și JP, pentru că se întoarse către ea și zâmbi, un zâmbet atât de plin de recunoștință, încât Margot simți un sentiment de recunoștință al

ei, răsturnând înăuntrul ei ca umflarea ascendentă a unui ocean. „Hai să galopăm”, a sugerat ea.

JP și-a întors fața în vânt. „Urmează-mă!” strigă el și porni, tunetul copitelor calului său stingându-se când o lăsa în urmă. Margot și-a strâns maxilarul și a dat cu piciorul în coastele calului. Într-o clipă, ea zbura peste iarbă în urma lui, cu aerul rece pe fața ei, adrenalina curgându-i prin vene ca focul. Ea a râs în hohote, râsul nebun și abandonat al cuiva care tocmai a descoperit ceva în interiorul ei despre care ea nu știa că este acolo. În acel moment de eliberare totală de reținere, se simțea mai vie decât se simțise vreodată. Nici măcar să traverseze Anzi nu îi dăduse acest fior, pentru că plăcerea era în pământ, în vânt și în huruitul valurilor. Sălbăticia ei a dezlănțuit sălbăticia din ea și ea nu a încercat să o stăpânească, ci a lăsat-o să se exprime liber. Când s-a alăturat lui JP, care își oprise calul și o aștepta pe creasta unei colțuri, ea era fără suflare și zâmbea atât de tare că o durea fața.

Își întinse balonul. „Asta te va întări”, a spus el.

Margot luă o înghițitură. Whisky-ul i-a ars până la stomac. „A fost incredibil”, a icnit ea. „Nu cred că am râs așa, niciodată.”

Ochii lui JP scânteiau, obrajii îi înroșiră în roz. Părea cu un deceniu mai tânăr. Nu mai este umbra tânărului nesupărător care fusese cândva, ci o versiune mai veche a lui, așa cum era drept. Și-a aprins o țigară, ferindu-o de vânt cu mâinile, în timp ce dădea bricheta și sugea până când capătul mic strălucea purpuriu. Apoi s-a așezat pe spate în șa și s-a uitat în jurul lui, admirând frumusețea uriașului orizont, simțindu-se mic sub ceruri, dar deloc neînsemnat. A scuturat din cap. — Ar fi trebuit să vin aici mai devreme, spuse el. „Dacă aș fi știut că m-ar face să mă simt așa, aș fi știut.”

Margot i-a dat înapoi balonul. L-a scurs. Amândoi oftară de satisfacție. „Când ai spus că ai pierdut testamentul, JP, ce ai vrut să spui?” a întrebat ea.

„Mi-am pierdut voința de a face orice. Să văd pe oricine. Să merg oriunde. Am fost copleșit de un fel de inerție.

— Pentru că ai vândut castelul?

„Din cauza rupturii căsniciei mele.” Se încruntă și a permis ca privirea să fie atrasă în orizontul îndepărtat. Sentimentul de eliberare pe care îl găsise aici, pe dealuri, îl inspira acum să-și împărtășească durerea. „M-am simțit teribil de

vinovat, Margot. I-am rănit pe cei mai apropiați de mine. Oamenii pe care i-am iubit cel mai mult din lume. Din cauza mea și-au pierdut familia și casa. Dacă nu eram eu, am fi încă o familie și casa noastră ar fi în continuare casa noastră."

„Poate că castelul a fost prea mult pentru tine? La urma urmei, ai fost crescut într-o casă mai mică și fără bogății mari. A fost, până la urmă, o povară insuportabilă?'

El a privit-o ferm și a zâmbit. — Ești foarte ascuțită, Margot, nu-i așa? Fără muște pe tine.

'Sunt doar curios. Nu pentru cartea mea, JP, ci pentru că suntem prieteni. Ea zâmbi jucăușă. „Am împărțit un galop."

El a râs cu ea. „Asta face o diferență", a fost de acord el. „Un galop este o legătură."

„Uite, felul în care văd eu asta este. Crești fără grijă în lume. Ești un Deverill, care este sinonim cu „special". Ești prețuit și răsfățat, iar viața este necomplicată. Apoi o întâlnești pe sora ta geamănă și lumea ta este răsturnată. Deodată, viața pe care ai trăit-o este o minciună. Descoperi adevărul despre mama ta. Teribilul adevăr. Și femeia în care ai avut încredere mai presus de toate celelalte, Kitty, te-a mințit. Mai mult, aventura ei cu tatăl Alanei aproape că te înșeală de fericire. Apoi moștenești pe neașteptate castelul. Casa de familie care are un preț: marea pondere a responsabilității. Aceasta nu este o casă obișnuită. Este chiar inima familiei Deverill și depinde de tine să o menții să bată. Dacă nu, familia ta nu va supraviețui. Toți acești moștenitori Deverill se vor întoarce în mormintele lor și vei fi blestemat. nu-i asa? Un castel al lui Deverill este regatul lui. Dar ceva lipsește. Focalizarea asupra castelului este clipită. Asta este tot ce se vede: castelul, moștenirea lui, viitorul său, semnificația sa enormă. Dar este doar un castel. Ceea ce este mai important sunt oamenii din interiorul ei. Ai fost, poate, prea absorbit de castel și de ce a însemnat pentru familia Deverill faptul că ți-ai neglijat soția și copiii?

JP se gândi la cuvintele ei. Mestecându-le de parcă ar fi adevăruri amare, neplacute. Suflă fum în vânt. „Am început să beau", a mărturisit el încet. Și-a scos pălăria și s-a scărpinat pe cap. Vântul a prins smocuri de păr și le-a aruncat răutăcios. Nu a spus nimic o vreme. Strigătul strident al unui cârcel s-a ridicat

deasupra zgomotului mării și Margot a așteptat, simțind că trebuie să-și împărtășească povestea, dar nu știa cum să o spună.

JP oftă, lăsând aerul să iasă din plămâni într-un zgomot puternic, de parcă l-ar fi costat să-și recunoască obiceiul de a bea și totuși, în același timp, l-a eliberat de povara unui secret murdar. „Am avut trei copii, Alana și eu. Trei copii frumoși. Dar Alana și-a dorit încă una. Un gând ulterior. Până atunci, Aisling avea paisprezece ani, iar cel mic zece. nu mai doream. Deja mă luptam să fac față trecutului meu, dar nimeni nu voia să recunoască asta. Nimeni nu a vrut să știe. Nimeni nu a ascultat." Chipul i sclipi de furie. A mai luat o gură de aer și a clătinat din cap. Buzele i se subțiră, bărbia îi tremura. El și Alana divorțaseră de paisprezece ani și totuși tăietura pe care o făcuse strălucea de o durere proaspătă. „Alei nu-i păsa", a continuat el cu o voce plată. „Nu s-a gândit decât la copii. Este posibil să nu fi fost acolo. Tatăl meu a căutat alinare în sticlă și presupun că l-am urmat pe acel drum. nu o voi nega. Dar Alana sa jucat cu mine. Ea a fost de acord că nu vom mai avea copii, dar a spus asta doar ca să-și ia drumul. Când mi-a spus că așteaptă un copil, nu l-am sărbătorit așa cum ar fi trebuit. am reactionat prost. M-am simțit trădat și furios. Rănită, ea a încetat să-mi vorbească. m-am retras. I-am izolat pe ea, pe ea și pe copilul ei nenăscut și m-am închis afară. El și-a coborât bărbia și privirea i-a căzut în mâini. „Am căutat mângâiere la o altă femeie."

Deci zvonul era corect. — Și Alana a aflat?

— Numai după ce a avortat la șase luni.

Margot aspira aer prin dinți. 'Ai!'

„Tatăl ei a avut o aventură cu Kitty, care a tăiat-o adânc."

„Atunci i-ai făcut-o. Înțeleg de ce nu te-a iertat. Cu cine a fost?

JP clătină din cap. Nu a vrut să detalieze mai mult. „Nimeni de vreo importanță." Și-a pus pălăria la loc și și-a aruncat mucul de țigară pe iarbă. „De atunci a fost o spirală descendentă. Am facut o greseala. O greșeală gravă. O greșeală pe care o voi regreta pentru tot restul vieții și nu pot face nimic în privința ei. Se aduna. Vântul se ridicase și un zid de nori gri își croia încet spre ei, închidend lumina soarelui și umezind aerul. Oftă și Margot simți că nu avea de gând să spună mai mult. Ce mai era de spus? „Trebuie să ne întoarcem pentru

prânzul doamnei B", a sugerat el. „Nu vrem s-o facem să aștepte." El și-a dat pinteni calului și s-au îndreptat pe deal spre casă.

— Îmi pare rău, JP, spuse Margot.

El a recunoscut simpatia ei cu un semn din cap. „Îmi pare rău și mie, dar am doar vina pe mine."

„O învinovățiți pe Alana că își dorește un alt copil?"

„O învinovățesc că m-a atras în asta sub pretenții false. Presupun că s-a gândit că m-ar putea cuceri odată ce va rămâne însărcinată. Odată ce a pierdut copilul, mi-a respins simpatia ca fiind lipsită de sinceritate, pentru că nu mi-am dorit-o niciodată. Când am încercat să o consolez, ea m-a respins. Nu am putut câștiga."

— Aventura te-a asigurat că ai pierdut, spuse Margot.

„Nu m-am putut întoarce de la asta."

Au mers mai departe în tăcere.

Orice vinovăție pe care JP a simțit-o că și-a făcut încredere unei femei pe care abia o cunoștea, care scria o carte despre familia lui, a fost lăsată deoparte cu justificarea că Alana luase în considerare doar partea ei a poveștii. Ea le spusese familiei și copiilor lor versiunea ei despre evenimente și nimeni nu-l ascultase vreodată. Fuseseră atât de repede să-l învinovăţească, în timp ce ştiau doar jumătate din poveste. Ei bine, dacă refuzau să-i audă cuvintele, le puteau citi pe pagină, în alb-negru. Dacă nu le-a plăcut, ar putea să-l adună. Nu avea nimic de pierdut; pierduse deja totul.

Margot a rumiat despre ceea ce tocmai îi spusese JP. A fost destul de o poveste. Intim și blestemat, dar atât de uman. Era povestea pe care Colm nu voia să o știe. În timp ce îl urmărea pe JP înapoi pe potecă, se întrebă dacă Colm avea sens. Ea nu ar trebui să știe. A fost prea personal. O făcu să se încremenească să se gândească la asta tipărită. Apoi și-a amintit că trebuie să rămână detașată. Dacă JP și-a luat responsabilitatea de a-și spune povestea, atunci era treaba ei să o scrie. Nu avea nicio responsabilitate față de nimeni, doar față de ea însăși. Obiectivul ei a fost să scrie cea mai bună carte despre familie pe care a putut-o scrie și să nu permită nimic, inclusiv emoțiile și un sentiment de loialitate deplasat, să îi ia în cale. Aceasta era treaba ei. Asta a făcut ea. Și-a spus să rămână cu ochii pe poveste și să nu se lase distrasă de empatia ei pentru protagoniști.

Doamna B gătise un prânz delicios, așa cum spusese că va face. Ea pusese masa cu grijă și aprinsese focul. JP a consumat o sticlă întreagă de vin roșu. Margot nu a băut nimic. Nu-i plăcea să bea alcool în timpul zilei, pentru că îi facea somnolență și era contrar să piardă timpul făcând siesta, dacă nu găsea pe cineva atractiv cu care să le împartă. JP a fost încântat de călătoria lor și de vin și i-a povestit din nou Margot cum a trăit pentru călărie când era tânăr. „Dacă aș fi nefericit, m-aș îndrepta pe stânci pe calul meu. Dacă aș fi fericit, aș face la fel. Viața mea a fost definită de ea. Este ceea ce am făcut noi, Deverills.

După prânz au intrat în bibliotecă. JP a scos vârful de pe carafa de whisky. Mărturisise că a apelat la sticlă pentru mângâiere când fusese nefericit în timpul căsătoriei sale. În mod clar nu a recunoscut că are o problemă acum. Nu a încercat să-l ascundă de Margot sau de doamna B. Nu a fost nicio jenă când l-a bătut înapoi și și-a umplut din nou paharul, fără scuze. Margot a simțit o senzație de rău care se ridică în stomac. Ea mai văzuse toate acestea. A încercat să se detașeze, să nu se simtă responsabilă, dar devenise imposibil pentru că se îndrăgostise de el. Fusese în Ballinakelly de puțin peste două săptămâni și, totuși, simțea că îl cunoștea pe JP pentru totdeauna. Nu doar că simțea că îl cunoaște pe el, bărbatul, ci că cunoștea dinamica lor. Ea o trăise înainte, acest tipar de alcoolic și salvator.

Când JP s-a așezat lângă foc, s-a scuzat.

„Ai plecat, nu?” a spus el, fără să se ridice. Margot nu era sigură că se putea ridica.

— Da, am de lucru.

— Bineînțeles că ai, spuse el și clipi la ea somnoros, de parcă s-ar strădui din greu să rămână treaz.

'Mă voi întoarce curând. Mai sunt multe de făcut în acele cutii.

'Bun. Poți veni oricând vrei. Doamna B va avea grijă de tine. Ar putea fi o idee să o suni ca să poată aprinde focul. Nu vreau să te răcești. Poate fi foarte frig acolo. Întotdeauna am făcut-o.

— Mulțumesc, JP. Ea l-a lăsat dând din cap în fața focului.

A găsit-o pe doamna B în hol. „Voi doi v-ați simțit bine acolo, nu-i așa?” a spus ea zâmbind. „Nu l-am văzut atât de fericit de ani de zile.”

„Cred că a fost singur.”

— Într-adevăr, el are, biata creatură bătrână.

— Desigur, ești aici să-i ții companie.

— Amândoi știm că nu este același lucru, spuse doamna B, uitându-se la Margot cu privirea ei blândă. „Sângele este mai gros decât apa.”

'Știu. Desigur ca este.'

Doamna B clătină din cap. „Trebuie să se impace cu familia lui. Asta este ceea ce trebuie făcut și am genunchii uzați, rugându-mă pentru asta.

„Aveți familie, doamnă B?” a întrebat ea.

Bătrâna a zâmbit cu tandrețe. „Lord Deverill este toată familia pe care o am acum”, a spus ea. — De aceea îmi pasă, domnișoară Hart. Dumnezeu să-l păzească și să-l protejeze de orice rău.” Ea și-a făcut cruce. „Deși, nu sunt sigur că nici măcar Dumnezeu îl poate proteja de el însuși și de momeala sticlei.”

Margot a părăsit casa, iar doamna B a închis ușa în urma ei și a pornit pe coridor către bibliotecă. Acolo și-a găsit stăpânul prăbușit în fotoliul lui, sforăind zgomotos. Paharul de cristal zăcea lejer în mână, iar decantorul de whisky pe masă lângă el. Ambele erau goale. Ea se uită la ceas. Tocmai trecuseră trei și deja leșinase. Doamna B oftă. Anxietatea îi strânse stomacul cu strânsoarea lui rece obișnuită. Nu era sănătos să bei atât de mult, dar era irlandez. Îi cunoștea pe mulți care au trăit până la o vârstă înaintată, în ciuda consumului de cantități mari de alcool. Totuși, erau la fel de mulți ale căror vieți fuseseră scurtate de asta. Doamna B spera ca Lordul Deverill să fie inspirat să învingă dependența, dar nu părea probabil; trecuseră ani și până acum inspirația nu venise.

Lăsându-l adormit, ea duse radioul sus în podul unde era dormitorul ei, mic și ordonat sub streașină. L-a conectat la perete și l-a pornit. Din nou muzica clasică i-a umplut inima cu armoniile ei înălțătoare. Muzica a fost un balsam pentru sufletul ei. A făcut-o să se simtă pozitivă. A pus radioul pe comoda, apoi a luat o cutie de chibrituri și a lovit una. În fața a patru fotografii alb-negru în

rame simple de piele se aflau patru lumânări votive. Rând pe rând, ea le aprinse, mormăind o rugăciune pentru fiecare suflet plecat. „Până ne întâlnim din nou, Dumnezeu să te țină în palmă." La rândul lor, fețele familiei ei au fost luminate în lumina strălucitoare a lumânărilor. Mama și tatăl ei, fratele ei mai mare care își pierduse viața în războiul civil când avea doar șaptesprezece ani și soțul ei care murise de leucemie cu vreo douăzeci și șapte de ani în urmă. Ea și Alfie nu fuseseră binecuvântați cu copii. Făcuse tot posibilul, dar corpul ei nu reușise să le țină. Douăsprezece avorturi spontane. Douăsprezece dezamăgiri. Douăsprezece suflete care au încercat și nu au reușit să vină pe lume. Dar Dumnezeu lucrează în moduri misterioase și poate că ea nu a fost menită să le aibă. Era menită să aibă grijă de copiii altora. Copii Deverill.

Acum avea grijă de JP.

Ea și-a dat jos pantofii și s-a întins pe pat. Apoi a închis ochii și a lăsat muzica să o cuprindă, clătind durerea, eliberând strânsoarea anxietății, restabilindu-i spiritul tulburat. Îi era dor de părinții ei și de soțul ei, dar cel mai mult îi era dor de fratele ei. Fratele cu părul auriu la care se uitase și îl adorase, care fusese luat de la ea când avea doar treisprezece ani. Ea a închis ochii și a simțit o lacrimă prelingându-i pe tâmplă în părul ei. Încă m-a durut după toți acești ani. O rană care nu s-a vindecat niciodată. Dacă mă auzi, Rafferty, să știi că te iubesc. Că te voi iubi mereu și, într-o zi, când voi muri, mă voi alătura ție în Rai. Nu asta ne învață Biblia? O cruce în această viață, o coroană în următoarea?

Cât de liniștitoare era muzica. Ce minunat să nu trebuiască să înduri tăcerea. Aproape că o putea vedea acum pe Rafferty, în ochii minții ei, stând lângă ea, luând-o de mână. Aproape că simțea asta. Pielea lui împotriva a ei, caldă și moale și profund liniștitoare. Așa cum era când era copilă. Se aude muzica și Bessie Brogan a adormit.

Capitolul 8

În noaptea aceea, Margot se simțea ciudat de jos. Îi adorase să călărească peste dealuri, dar prânzul cu JP după aceea fusese deprimant. Nu a fost conversația lor și cu siguranță nu a fost mâncarea. Nu o deranja atmosfera singuratică din casă: era o liniște care o atrăgea. Ceea ce o afectase era declinul lui lent în ebrietate. Nu s-a purtat rău, doar a scăpat. La sfârșitul mesei, știa că îl pierduse. Intră târâind în bibliotecă, se clătinase pe scaun și se scufundase într-o stupoare de beție. Fusese agresată de un sentiment de neputință atât de familiar pentru ea, încât nu mai avea nicio altă opțiune decât să plece cât mai repede posibil. Să fugi de el. Să găsești pe cineva sănătos de care să te ții.

Seamus a fost prea fericit să-l oblige. În brațele lui, ea a fost adusă în siguranță în momentul prezent. Trecutul s-a retras, cu toată nefericirea asociată, și ea s-a simțit din nou persoana care era acum, persoana care și-a dorit să fie.

Margot aranjase să se întâlnească cu contesa di Marcantonio în dimineața următoare la hotel. Își telefonase la birou cu câteva zile înainte și vorbise cu PA. Întâlnirea fusese aranjată, iar AP, o tânără fără suflare, cu o voce tremurătoare, îi spusese Margotei cât de nerăbdătoare era contesa să revadă „casa de familie" a soțului ei. Margot scosese toate zgomotele potrivite, iar PA păruse ușurată, confirmând întâlnirea de la ora unsprezece.

Margot a așteptat în hol la 10.45. Era o dimineață liniștită. Afară, ceața se așezase peste moșie, atenuând culorile și dând hotelului un aer ciudat. Înăuntru, focul trosnea și luminile electrice străluceau călduros. Domnul Dukelow târâia, pantofii săi negri lustruiți alunecând lin peste covor, în timp ce se prefăcea că este ocupat. Róisín era la fel de alert ca un iepure vigilent, ochii alunecând la fiecare câteva clipe spre uşă pentru a vedea dacă oaspetele special soseşte. Privirea lui Margot a fost atrasă de portretul lui Barton Deverill. Ea se întreba ce ar face

acum despre casa lui. Măcar doamna de Lisle făcuse o treabă bună, se gândi ea. Poate că nu era casa în care intenționase să fie, dar era totuși magnifică.

În cele din urmă, un Mercedes strălucitor se opri în fața hotelului. Un portar s-a grăbit afară să ajute. Șoferul, îmbrăcat într-un costum negru, șapcă și mănuși, a ieșit vioi și a ținut deschisă ușa pasagerului din spate. Contesa părea să nu se grăbească. Se strânse în timp ce portarul aștepta răbdător pe pietriș, iar domnul Dukelow și Róisín priveau cu nerăbdare nervoasă din hol. Margot era curioasă să vadă cum arăta contesa. Judecând după scrisoare și după tonul reverențial al asistentei, se aștepta ca ea să fie foarte grandioasă.

Când Contesa a ieşit, Margot a fost surprinsă să vadă că era mult mai tânără decât îşi imaginase. La sfârşitul ei de patruzeci de ani, poate. Cu mult mai tânără decât soțul ei, care trebuie să fi fost la sfârșitul de șaizeci de ani. Era înfășurată într-o haină de nurcă care îi ajungea sub genunchi și o pălărie asortată. Fața ei era lungă și colțoasă, cu pomeți înalți și cizelați și buze subțiri stacojii. Părul ei negru, strălucitor ca aripa unui corb, era vizibil sub pălărie, legat într-un chignon elegant la ceafă. Ea s-a purtat într-un mod impunător. Portarul deschise ușa din față și ea intră înăuntru. Domnul Dukelow întinse mâna și o salută într-o succesiune de superlative. Margot era sigură că s-a înclinat. Gura subțire a contesei a zâmbit cu grație, privirea ei imperioasă cenușie ardezie îl mărește ca un șoim cu prada lui. Era evident că era obișnuită cu acest tip de primire și nu o găsea deloc teatrală și nici nu se simțea înclinată să fie recunoscătoare. I se cuvenea. Margot nu era impresionată. Contesa fusese secretară la Ambasada Austriei la Londra înainte de a se căsători cu Leopoldo, așa că nu avea de ce să fie arogantă.

— Trebuie să fii domnișoara Hart, spuse ea, întinzându-și mâna să-i strângă mâna. Ea și-a strecurat haina și i-a întins-o domnului Dukelow. Și-a ridicat pălăria de pe cap și i-a întins și asta. Domnul Dukelow i-a dat ambele articole lui Róisín, care lăsase nesupravegheată biroul de la recepție, în nerăbdarea ei de a se face utilă oaspetelui lor distins. Fața ei era plină de uimire la vederea acestei femei izbitoare, care avea strălucirea îndepărtată a unei vedete de film de la Hollywood. Purta o rochie elegantă, neagră, imprimată cu buline albe, o curea neagră strălucitoare și un choker mare cu perle la gât. Închiderea sa centrală era formată din trei albine mari de aur și diamant. Și-a lipit mâna la sân și a oftat. „Sunt

mișcată", a declarat ea cu un accent austriac aspru, trecându-și ochii prin hol. „Aceasta a fost cândva casa familiei soțului meu. Ar fi fost casa noastră dacă lucrurile s-ar fi făcut așa cum ar fi trebuit. Dar viața nu este întotdeauna corectă, nu-i așa? Ea îi zâmbi strâns lui Margot. „Ei bine, unde să mergem să vorbim?"

Domnul Dukelow i-a escortat prin castel până în sufrageria privată a doamnei de Lisle, situată departe de agitația hotelului. Erau fotolii și canapele asamblate îngrijit în jurul unui șemineu. Un foc a ars ospitalier.

— Vreme îngrozitoare, se plânse contesa. „Săracul Roach a trebuit să conducă la fel de încet ca o țestoasă ca să ajungă aici." Cele două femei se așezară. Contesa pe una dintre canapele, Margot pe un fotoliu, mai aproape de foc. Margot își deschise caietul și își ținu pixul la loc.

— Deci, scrii o istorie a familiei Deverill, începu ea, fixându-l pe Margot cu ochi reci și lipsiți de emoție. „Când mi-a spus Angela de Lisle, am profitat de ocazia de a vorbi cu tine. Este important să vorbiți cu toți cei implicați. Că nu vorbești doar cu familia Deverill.

Așa că i-a spus doamna de Lisle, gândi Margot suspicioasă. Se întrebă care era motivul ei pentru a face asta. „Sunt de acord", a răspuns ea. „Vreau să scriu un cont echilibrat."

Chipul contesei se întări. „Soțul meu a fost înșelat din moștenirea lui de către mama lui, ceea ce l-a tăiat la viteză. Îți poți imagina propria mamă făcând așa ceva? Sunt sigur că nu poți."

A avea o moștenire de care să fie înșelată era ceva ce Margot nu și-a putut imagina deloc.

„JP a fost primul ei copil și un Deverill, așa că presupun că a crezut că a făcut ceea ce trebuie", a spus ea.

Contesa s-a grăbit să sară în apărarea soțului ei. „Tatăl contelui, contele Cesare, i s-a închinat. Dacă ar fi trăit, nu ar fi lăsat niciodată casa lui să treacă în mâinile unui Deverill.

Margot miji ochii. — Nu vreau să vorbesc pe loc, dar nu este adevărat că banii lui Bridie au fost cei care au cumpărat castelul?

Contesa se înțepeni și își ridică bărbia. — Permiteți-mi să vă spun puțin despre familia soțului meu, domnișoară Hart. Contele Leopoldo este descendent din cardinalul Maffeo Barberini al Romei, care a devenit Papa Urban al XIII-lea

în 1623. Bunica lui a fost o prințesă. Palatul Barberini din Roma a fost finalizat de faimosul Bernini în 1633 și este acum La Galleria Nazionale d'Arte Antica. Familia lui era ilustră și fabulos de bogată. Și-a pus degetele lungi peste clema de albine de la gât. „Stema familiei este trei albine. Celebrele albine Barberini, care sunt sculptate în arhitectura peste tot în Roma, ilustrând puterea lor. Acest choker a fost una dintre comorile Prințesei, transmise din generații lui Leopoldo al meu." Margot a vrut să sublinieze că au trecut doar două generații, dar nu credea că Contesa i-ar aprecia pedanteria. — Ați fost la Roma, domnișoară Hart?

„Da, am", a răspuns Margot.

— Atunci s-ar putea să fi văzut faimosul Baldacchino di San Pietro, L'Altare di Bernini.

„Baldachinul Sfântului Petru", a tradus Margot. Nu avea răbdare pentru pretenții, deși contesa vorbea clar italiană fluent.

„Atunci vei ști că există patru socluri care susțin stâlpii acelui baldachin magnific. Pe fiecare dintre cele două laturi exterioare ale fiecărei plinte se află albinele Barberini. Nu le poți rata. Sunt enorme și flamboyante, la fel ca întregul Baldacchino. Aceste albine sunt acolo ca simboluri ale supremației și influenței familiei Barberini."

„Ei bine, acum trei sute de ani. Nu sunt sigur că au vreo influență acum.

— Ideea este, domnișoară Hart, și sunt surprins că trebuie să lucrez, familia soțului meu este bogată în sine. După cum se spune, banii se căsătoresc cu banii. Așa a fost cazul părinților contelui.' Margot și-ar fi dorit să-i spună doar Leopoldo. Contesa aruncă o privire spre caietul lui Margot. „Scrii asta?" a întrebat ea, părând stinsă.

— Absolut, spuse Margot, scriind în grabă pe pagină cuvintele Barberini, Urban XIII, albine.

„Întoarcerea la moștenire și lăsarea emoțiilor cuiva deoparte", a continuat ea, „JP este un Deverill, așa că nu era corect ca el să moștenească castelul? La urma urmei, a fost construit de un Deverill și a fost în familie de aproape trei sute de ani.

— Bineînţeles că nu! a replicat Contesa nerăbdătoare. „JP este ilegitim. Tatăl lui s-a comportat atroce. Bridie avea doar șaptesprezece ani când a luat-o din plăcerea lui! Dacă nu ar fi fost fratele lui Bridie, Michael, JP ar fi ajuns în

America și Ballinakelly și familia Deverill nu ar fi auzit niciodată de el. Dar a fost scos din mănăstire și pus în pragul ușii lui Bertie Deverill. Știi istoria, sunt sigur. Ideea este, domnișoară Hart, Bridie i-a lăsat castelul pentru că se simțea vinovată. Asta e tot, vinovăție. A fost bolnavă. Moarte de cancer. În acel moment, când viața ei se scurgea, ea a decis să facă ceea ce credea că este corect. Dar ea nu era în mintea ei bună. Dumnezeu știe cine a transformat-o. Banii mei sunt pe Kitty Deverill. De ce ar dezmoșteni Bridie fiul pe care l-a împărțit cu iubitul ei soț? Fiul pe care l-a crescut de la naștere? În favoarea fiului pe care nu l-a cunoscut, nu l-a ținut sau l-a iubit niciodată. Cum poți iubi pe cineva pe care nu l-ai întâlnit niciodată? Nu poţi. Îți place ideea, dar asta nu este dragoste, este fantezie. Vedeți, pur și simplu din vinovăție i s-a refuzat soțului meu casa de drept, ca să nu mai vorbim de averea care a dus-o cu ea." Nările i s-au deschis și buzele i s-au micșorat într-o linie strânsă.

„A fost complet exclus din testament?"

„I s-au dat bani într-un trust", a răspuns Contesa, respingând-o ca pe un fleac. „Trebuia să-l întrebe pe unchiul său de fiecare dată când dorea. Imagina? Cât de umilitor! Dacă l-ai cunoaște pe contele, l-ai înțelege. Este un om mândru și mama lui l-a umilit."

„De ce i-ar fi dat Bridie castelul și banii lui JP fără nicio condiție, dar bani într-un trust lui Leopoldo cu multe obligații? Nu avea încredere în el să-și gestioneze banii?' Margot bănuia că știa răspunsul, dar era curioasă să audă ce avea de spus Contesa.

„Era flamboyant. Îi plăcea să trăiască viața înaltă." Contesa zâmbi și ochii ei străluceau cu o strălucire febrilă. „Soțul meu are mai mult caracter decât toți cei Deverill la un loc. Ei cred că sunt atât de îndrăzneți și fascinanti, dar soțul meu le pune pe toate la umbră, domnișoară Hart.

„Poate că nu a fost o idee atât de bună până la urmă, să-l părăsești pe JP la castel. Și-a pierdut-o și averea.

— Ai dreptate, răspunse Contesa cu putere, încântată că Margot a înțeles. — Contele nu i-ar fi lăsat niciodată drumul. Nu ar fi devenit niciodată alcoolic și și-ar fi risipit toți banii. Ruşinos! Asta e. Ruşinos!'

„În mod clar, soțul tău s-a descurcat bine pentru el însuși. Aveți case în toată lumea. Duci o viață de invidiat. Dacă nu a moștenit o avere, trebuie să fi făcut

una.

„Este un antreprenor, la fel ca tatăl și bunicul său înaintea lui. Orice atinge se transformă în aur.

„Atunci de ce nu și-a răscumpărat casa când JP a fost forțat să o vândă?"

Contesa se zvârcoli atunci și Margot simți că o prinsese. Femeia mai în vârstă a scuturat puțin din cap, de parcă ar fi jucat timp, sau ar fi încercat frenetic să se gândească la un motiv convingător. Margot nu era sigură că auzea mult adevăr în relatarea contesei. „Când contele a auzit de vânzare, doamna de Lisle își făcuse deja oferta și JP acceptase. Prea târziu. Tant pis." Ea a ridicat din umeri și a adulmecat puțin. Genul de adulmecare pe care cineva îl face după ce spune o minciună îngrozitoare.

— Îl cunoști pe JP, contesă?

Femeia și-a ridicat din nou bărbia și și-a înțepenit maxilarul. „L-am cunoscut. La urma urmei, el este fratele vitreg al soțului meu. Dar nu-l cunosc. Cei doi bărbați nu au fost niciodată prieteni. După ce Bridie a părăsit castelul către JP, soțul meu a părăsit Irlanda cu totul și s-a stabilit la Londra.

— Dar și-a cumpărat o casă în Dublin.

„L-am convins să-l cumpere. Și-a petrecut paisprezece ani din viață în Ballinakelly. L-a întristat să-l părăsească. Am ținut un ochi pe fosta lui casă în toți acești ani. A devenit o oarecare obsesie. De înțeles, nu crezi, având în vedere împrejurările? Ea oftă cu regret și își aruncă ochii peste pereți. „Acum este un hotel. Angela de Lisle a făcut o treabă bună, dar chiar ar fi trebuit să rămână o casă. Casa noastra. Ai observat motto-ul lui Deverill sculptat în piatră deasupra ușii? Tatăl contelui, contele Cesare, l-a acoperit cu albinele Barberini, dar când JP s-a mutat, le-a dat jos și a afișat din nou motto-ul lui Deverill. Albinele alea au mai mult prestigiu decât ar putea vreodată acele cuvinte în latină. Ea își scurse ceașca de ceai. „Aș fi fost o gazdă superbă. Aș fi umplut acest castel cu cel mai înalt din pământ și l-aș fi făcut grozav din nou.

Margot a zâmbit. „Este plin de oameni acum și, într-un fel, este din nou grozav. Este încă relativ nou, dar aș spune că are potențialul de a fi unul dintre cele mai bune hoteluri din lume.

„Nu va mai aparține niciodată unui Deverill. Epoca aceea s-a terminat. Deverill s-au terminat.

Deodată, temperatura din cameră s-a scufundat și un fior s-a răspândit pe pielea lui Margot. Contesa se încruntă iritată și se întoarse spre ferestre pentru a vedea de unde venea curentul. Ferestrele erau însă bine închise. Cele două femei se priviră nedumerite, cu cuvintele prinse în gât, de parcă simțind că ceva ciudat era pe cale să se întâmple. O vibrație a zguduit aerul – o forță invizibilă, dar amândoi au simțit-o, frigul și mișcarea. Flăcările din grătar au pufnit, apoi s-au aprins.

— Contele a susținut întotdeauna că acest loc este bântuit, șopti ea.

— Nu este bântuit, spuse Margot hotărât, dar începea să se îndoiască de convingerea ei. „Nu cred în supranatural".

„Nici eu, dar fantomele nu sunt supranaturale. Ele fac parte din viață. Oameni care au trecut și nu și-au găsit drumul în lumea următoare. Oameni pierduți. Oameni triști." Contesa și-a ridicat bărbia și a inspirat prin nările dilatate.

— Cred că probabil că ai dreptate că familia Deverill nu va mai deține niciodată castelul, deși acea familie are talent să se ridice din cenușă, nu-i așa, continuă Margot, încercând să-și recapete calmul.

„De data asta nu va mai exista Phoenix. JP este pierdut, pierdut în fundul sticlei lui de whisky. O asemenea rușine. Știi că era chipeș și atrăgător pe vremea lui. Dar el este slab. Și-a pierdut soția datorită slăbiciunii sale."

„Infidelitatea pare să curgă pe linia masculină, nu-i așa?"

— Într-adevăr, este de acord, contesa. „Tatăl lui cu o servitoare. El cu guvernanta.' Margot nu și-a dezvăluit surpriza. Ea doar dădu din cap și îi dădu Contesei spațiu să detalieze. „Dacă ai de gând să ai o aventură, nu o faci în pragul tău. O faci departe și de preferință cu cineva care are la fel de mult de pierdut ca și tine. Guvernanta, într-adevăr. Acei copii o adorau. Ce trădare. Nu aș fi deloc surprins dacă Colm nu ajunge și el alcoolic. Vezi tu, sunt toxice. Toate. Ea clătină din cap și o privi pe Margot cu fermitate, ținându-și privirea. — Ați făcut notițe, nu-i așa, domnișoară Hart?

— Am, a liniştit-o Margot. „Am și o memorie foarte bună. Pot să întreb, se știe că aventura lui JP a fost cu guvernanta?

— Sigur că nu, spuse contesa, oferindu-i lui Margot un zâmbet viclean, conspirator. „Am sursele mele, așa că poți avea încredere că nu te induc în eroare.

Oamenii bănuiau o aventură. Dar știu sigur.'

„Această guvernantă, unde este acum?"

„Mi-e teamă că nu vei scoate nimic din ea. S-a mutat în Canada. Nici nu aș ști unde se află ea în Canada.

— Înțeleg. Margot a fost dezamăgită. Ar fi vrut să fi vorbit cu ea.

„Era o tânără englezoaică dintr-o familie bună. O fată de la țară. Nu a fost rapidă. Nu a fost cazul ca ea să-și seducă șeful. Departe de. Dar un caz în care el o seduce. După cum ai spus, infidelitatea se întinde pe linia masculină în acea familie.

Margot și-a imaginat pe JP întorcându-se către guvernantă din nefericire și din nevoia de a fi mângâiată. „Există întotdeauna două părți în fiecare poveste", a spus ea.

„Dar fiecare parte nu are neapărat aceeași greutate. Îmi este milă de săraca Alana, soția lui JP. Nu sunt surprins că a divorțat de el. Ce mizerie.'

„Mi se pare că castelul nu a adus nimănui prea multă fericire."

„Dacă insinuezi că este blestemat, te înșeli. Familia Deverill este blestemată, nu castelul. Sau poate este karma. Castelul nu ar fi trebuit niciodată lăsat în seama lui JP și, în cele din urmă, el a plătit pentru acea faptă greșită.

„Nu cred că karma funcționează așa. Dacă a fost o faptă greșită, nu a fost a lui, ci a mamei sale."

Contesa îşi scutură capul cu o mică nerăbdare. — A fost greșit, punto. O privi pe Margot scriind ceva. „Trebuie să mă ții la curent cu cercetările tale. Dacă aveți nevoie de ajutor suplimentar, sună-mă. Știi unde sunt."

„Dar călătorești atât de mult, între toate casele tale diferite", a spus Margot.

„Vom fi la Dublin în viitorul previzibil. Voi fi bucuros să vin din nou. Îmi place atât de mult să petrec timpul în casa strămoșească a Contelui, deși mă doare de fiecare dată când vizitez.

— Și cum se simte contele? întrebă Margot.

Chipul contesei se întări. „Nu-și va ierta niciodată mama sau fratele său vitreg. JP ar fi trebuit să-și împartă moștenirea. Dar nu a făcut-o. A păstrat totul pentru el. Ruşinos! Pune asta în cartea ta. Sper că nu va fi plin de puf și puf, domnișoară Hart. Sper că veți scrie o istorie corectă a adevărului.

„Aceasta este intenția mea".

„Bine.” Contesa se ridică. „Ei bine, a fost o plăcere să te cunosc. Sper că am fost de ajutor.”

„Ai, foarte util.”

„Sunt atât de mulțumit. Soțul meu este mult prea demn pentru a vorbi despre nedreptatea pe care a suferit-o, dar eu nu sunt. Asta nu înseamnă că nu sunt demnă, nu vei găsi o femeie mai demnă în toată Irlanda, dar adevărul înseamnă mult pentru mine și nu pot suporta nedreptatea nicăieri. Trebuie să vorbesc. Este în natura mea să fiu sincer.

„Este important să avem atât partea lui JP, cât și a lui Leopoldo”, a spus Margot.

Contesa tresări când Margot folosea prenumele soțului ei fără titlul acestuia. „Sunt sigură că familia Deverill l-au șters pe contele din istoria lor”, a spus ea, punând accent pe cuvântul „conte”. „Mă bucur că am avut ocazia să clarific recordul. Acum, unde este managerul? Trebuie să-l anunț pe Roach că sunt gata să plec. Sper că acea ceață s-a dispărut.

Kitty

Sunt furios. Sunt complet și total consumat de furie. Cât de disprețuiesc acea femeie pretențioasă și mincinoasă! Cum îndrăznește ea să sugereze că Leopoldo ar fi trebuit să moștenească castelul. Cum îndrăznește ea! Tatăl lui Leopoldo, contele Cesare di Marcantonio, a fost un fraudulos. Nu avea bani ai lui, iar titlul a fost inventat de ticălosul său de tată care a trăit o viață disolută pe spatele ei, păcălindu-i pe toți pe care i-a întâlnit că era un aristocrat italian bogat. Leopoldo este la fel de înrudit cu familia Barberini din Roma ca și eu cu Papa! Și tatăl său a fost ucis de Michael Doyle, prins în flagrant fugind cu banii lui Bridie și iubitul său. Michael, fratele lui Bridie, nu va permite niciodată să se întâmple asta. S-a descurcat cu Contele în modul în care știa cel mai bine. O moarte îngrozitoare. Dar Michael s-a specializat în acestea.

Cu toate acestea, contesa m-a lămurit cu un lucru: că JP a avut o aventură cu guvernanta copiilor săi. Nu e de mirare că Alana era furioasă și rănită. Dar nu sunt unul care să judece după felul în care m-am comportat în viața mea. Poate că Margot și Contesa au dreptate că infidelitatea are loc în familie, deși nu doar în linia masculină. Am păcătuit iubindu-l pe Jack, dar nu regret. Nici o clipă. Îmi pare rău doar că am rănit oamenii. Nu-mi voi regreta niciodată dragostea mea.

Trec trei zile și Margot nu vizitează Cabana de vânătoare. JP este neliniștit și iritabil. Casa coboară încă o dată în tăcere. Singurul sunet este ticăitul obișnuit și jalnic al ceasului bunicului, ceea ce este un afront pentru doamna B acum că a redescoperit radioul. „A sunat domnișoara Hart?” o întreabă JP cu speranță de

fiecare dată când trece pe lângă bibliotecă. „Nu trebuie să lăsăm acea cameră să se răcească."

„Nu, domnule. N-am auzit nimic", răspunde doamna B.

Umerii lui JP cad dezamăgiți.

Altcineva este și el dezamăgit. Colm. Apare zilnic, pretinzând că este interesat de istoria familiei, dar JP nu se deranjează să-i aprindă focul în sala de jocuri.

„Unde este domnișoara Hart?" îl întreabă el într-o seară pe tatăl său degajat, după ce a dus jurnalul lui Hermione Deverill în bibliotecă pentru a-l cerceta pe lângă foc.

„Ocupat cu cercetări, bănuiesc", răspunde tatăl său din fotoliul în care citește Irish Times.

„Nu a mai fost aici de zile."

„Trei", spune JP, care a numărat.

„Nu a terminat încă cu astea, nu-i așa?" întreabă Colm, ridicând jurnalul. „Vreau să spun, nu pare să fie nici măcar la jumătatea acestor cutii."

JP rânjește. „I-am distrat atenția. Ferindu-o de munca ei. Îi place să vorbească. Ea este o companie bună. Am fost mai degrabă înfometată de o companie bună."

Colm nu-i permite tatălui său să-l facă să se simtă vinovat pentru că este un fiu neatent. Din câte vede, JP și-a înstrăinat familia de unul singur. „Ai scos-o afară călare", spune el.

'Într-adevăr. Este o călăreață surprinzător de bună.

Colm ridică din sprâncene. Nu se aștepta la asta. — Încrezătoare, nu-i așa?

JP se uită în paharul lui de whisky, uimit că s-a golit atât de repede. Se pare că nu-și amintește deloc să fi băut. Se împinge de pe fotoliu și își croiește drum încet pe podea pentru a turna altul. 'Ce vrei să spui? Este o femeie modernă, asta este. Independent. Are o minte proprie și opinii. Multe pareri. Cu siguranță nu este o floare de perete.

Simt o absorbție de energie în jurul lui Colm în timp ce discută despre Margot. Îi deranjează că ea se îndreaptă spre încrederea lui JP pentru a scoate secrete care nu ar trebui să fie difuzate. Dar este suficient de inteligent pentru a ști că distanțarea de ei doi nu va face decât să facă o insulă din ei și să încurajeze coluziunea. Trebuie să se apropie și să vadă dacă poate influența lucrurile din interior.

„M-am înșelat în privința ei”, spune el.

Tatăl său și-a umplut din nou paharul și acum este așezat pe spate în fotoliul său. „Mă bucur că ești suficient de decent să recunoști asta, Colm”, răspunde el.

„La urma urmei, doar își face treaba. Presupun că ar trebui să accept că familia noastră a fost cândva grozavă și să fiu flatată că cineva vrea să scrie despre noi.

„Sunt surprins doar că nimeni nu a vrut să scrie despre noi înainte. Desigur, au fost bucăți mici ici și colo. Scurte relatări în cartea ciudată despre anglo-irlandezi și castele. Dar aceasta este istoria familiei Deverill de la început. Din momentul în care a fost construit castelul și s-a construit numele familiei noastre cu el. Va fi foarte interesant de citit. Bănuiesc că este o fată deșteaptă.

„Îmi dau seama că a scris o carte despre Eva Perón din Argentina. S-ar putea să văd dacă pot pune mâna pe o copie.

'Bună idee.'

„Deși, cred că aș prefera să citesc despre soțul femeii”, spune Colm.

„Nu-i spune asta”, adaugă tatăl său. Colm îi aruncă o privire. Când vede sclipirea glumeală din ochi, rânjește. Au trecut ani de când s-au înțeles.

În acea seară, când Colm merge la O'Donovan's pentru paharul său obișnuit de stout, el o găsește, spre surprinderea lui, pe Margot cocoțată pe un scaun la bar, vorbind cu Seamus în timp ce servește băuturi în spatele lui. Colm a spus clar că nu o place. Totuși, simt că nu îi place meseria pe care o face ea, nu persoana ea. Nu poate să nu fie intrigat de ea. El este un bărbat, până la urmă, iar ea este o femeie atrăgătoare. Eram o femeie atrăgătoare pe vremea mea, chiar frumoasă, și știu bine acea expresie de pe fața unui bărbat atunci când este interesat. Colm este interesat. Margot este mai puțin ușor de citit. De fapt, este închisă la fel de strâns ca o scoică.

„Te superi dacă mă alătur ție?” întreabă el, scoțându-și șapca și trecându-și degetele prin păr. Are părul des, ca toți bărbații Deverill – păr des, aspect frumos și talent de a-și face viața dificilă.

„Dacă vrei”, răspunde ea. Asta nu este chiar o invitație, dar Colm se așează oricum și își pune șapca pe bar.

Seamus umple un pahar de halbă cu stout. Îi urmărește pe cei doi discutând și îl simt că este înțepenit de posesivitate, ca un câine teritorial care simte că un rival pășește în domeniul lui.

„Am fost la tata”, îi spune Colm. „Îi lipsește compania ta.”

„Pare destul de singur”, răspunde ea.

„Trebuie să iasă mai mult.”

„Trebuie să renunțe la băutură”, spune ea serioasă.

— Și asta, acceptă Colm, ferindu-și privirea. Urmează o pauză incomodă. Colm nu vrea să intre în problema tatălui său cu băutura. El este conștient că orice spune ar putea intra în cartea ei. Seamus alunecă paharul de stout peste bar. Colm schimbă subiectul și o întreabă pe Margot despre ea. „Cum ți-a plăcut plimbarea ta?”

„L-am adorat.” Ea zâmbește. Este drăguță când zâmbește. Cineva ar putea fi păcălit să creadă că nu are nicio grijă în lume. Încep să-mi dau seama, totuși, că are multe, se pricepe doar să le ascundă. „Este ceva foarte special în aceste dealuri. Am călătorit mult, dar există ceva profund și magic în acest loc pe care nu l-am găsit în altă parte.

Colm îi zâmbește înapoi și nu se preface. El este cu adevărat mulțumit că ea simte farmecul din țara pe care noi irlandezii am știut dintotdeauna că este acolo. „Mă bucur că și tu simți asta.”

„Am simțit o mare ușurare acolo. O greutate ridicată. Un val de sălbăticie, de nesăbuință.’ Ochii ei sclipesc la amintirea ei. 'A fost minunat.'

— Bunica mi-a spus că ai sânge irlandez în tine?

'Fac. Bunicul meu era anglo-irlandez, dacă asta contează.

'Contează. Mătușa mea Kitty s-a referit întotdeauna la ea însăși ca irlandeză, chiar dacă, din punct de vedere tehnic, era anglo-irlandeză.

„Nu cred că pot pretinde că sunt nici eu.”

„Dar acea serie sălbatică și nesăbuită există, fără îndoială. Moștenit de la bunicul tău, fără îndoială. Poate l-ai dezlănțuit pe dealuri.

'Poate. Aș vrea să o fac din nou.

— Și tata ar face-o. A spus că ești un călăreț bun. Ar profita de șansa să iasă din nou cu tine.

„Atunci îl voi întreba. Poate, dacă o fac suficient, îmi voi descoperi irlandeza interioară.

„Orice este posibil." Colm rânjește în ciuda lui.

„Bunicul meu i-ar fi plăcut asta. Pentru el, vremurile bune de vânătoare cu familia Deverill au fost cele mai bune zile din viața lui.

— Deci erau buni prieteni, el și Harry?

'Erau. Bunicul a murit nu de mult. Dar îmi amintesc toate poveștile minunate pe care le-a spus despre unchiul tău Harry și tatăl său Bertie.

„Aș vrea să-i aud."

În timp ce Margot împărtășește anecdotele bunicului ei, simt că o căldură crește între ei. Colm nu vrea să o placă, iar Margot este conștientă că îi displace să scrie despre familia sa. Totuși, în ciuda acestui fapt, se stabilesc într-o conversație ușoară, deoarece Seamus își servește obișnuiții cu un ochi pe slujbă și cu celălalt pe ei doi. Margot nu se uită la Seamus. Ea nu simte nicio obligație față de el doar pentru că se culcă cu el. Este evident că este o femeie care își ia plăcerea acolo unde o găsește și nu se gândește la asta. Seamus, care provine dintr-un mic oraș irlandez precum Ballinakelly, nu este obișnuit cu femei ca ea. Preotul ar numi-o păcătoasă, alții ar putea-o spune o curvă – dar sunt anii 1980, poate că este doar modernă – cu toate acestea, faptul că Seamus nu o poate ține de ea îl face să o dorească cu atât mai mult.

„Unde ești acasă pentru tine, domnișoară Hart?" întreabă Colm.

Ea ridică din umeri. „Nu am cu adevărat o locuință fixă, domnule Deverill." Ochii ei sunt plini de râs, ceea ce îl face să spună:

„Sună aiurea, nu-i așa? Domnișoara Hart, partea domnului Deverill.

„Dacă ai de gând să stai pe scaunul de la bar lângă mine și să-mi vorbești ca o prietenă, atunci eu sunt Margot."

Ia o înghițitură de stout apoi șterge spuma de pe buza de sus cu mâneca. — Deci, Margot, dacă nu ai casă, unde îți agăți pălăria?

„Mama mea este franceză și locuiește la Paris. Tatăl meu locuia în Dorset, dar a murit când eram adolescent, așa că nu m-am gândit la acea casă de ani de zile.

'Îmi pare rău.'

„Nu fi. Viața nu este un pat de trandafiri pentru nimeni. Trucul este să trăiești momentul, nu-i așa?

„Asta este ideea, dar nu este atât de ușor când ai lucruri în trecut care dor."

„Nu mă gândesc la ei." Margot ridică din umeri și îi explică, cu un adulmec disprețuitor, că nici acum nu vrea să se gândească la ei.

— Atunci ești un nomad?

Ea rânjește, plăcându-i sunetul. „Am un pașaport englez și un apartament mic în Londra. Mă întorc din când în când pentru a deschide poștă, în principal facturi și să mă asigur că este încă acolo. În rest, îmi place să mă mișc. Găsesc că călătoriile sunt revigorante.

„Nu te simți niciodată singur?"

'Uneori. Dar mi-am făcut prieteni peste tot. Uite, am fost în Ballinakelly doar de câteva săptămâni și deja mi-am făcut una nouă." Ea îi zâmbește, un zâmbet fermecător, fără viclenie.

Nu este sigur cum să răspundă, dar ridică totuși paharul. „Pentru noi prieteni", spune el.

„Prieteni noi", repetă ea și clintește paharul de al lui.

Margot se întoarce în turnul ei simțindu-se mai ușoară după ce a împărțit o băutură cu Colm. Nu se mai simte dușman. Ea își scoate pantofii și se întinde pe pat. Apoi o sună pe doamna Walbridge. Ea vorbește cu ea în majoritatea serilor, informând-o cu cele mai recente evoluții. Vorbesc mult timp și Margot îi povestește despre băutura ei la O'Donovan's cu Colm. Margot râde la ceva ce spune doamna Walbridge și simt că o afecțiune reală crește între aceste două femei.

Margot nu își cheamă mama. Încep să mă întreb despre rădăcinile ei – sau despre aversiunea ei față de ele. Mă întreb de ce trece prin viață evitând legăturile de durată cu oamenii, mutându-se din oraș în oraș, dintr-o țară în alta, fără să rămână niciodată foarte mult timp în niciun loc. În exterior ea pare mulțumită, fermecătoare, lipsită de griji și necomplicată. Încep să realizez că acesta este doar

un front. O deghizare. O momeală. Cine este Margot Hart și care este povestea ei?

Capitolul 9

La începutul lunii februarie ghioceii au început să-și scoată capetele albe și delicate din pământ, iar grădinile castelului au fost impregnate de parfumul dulce al lui Daphne odora. Zilele se simțeau mai lungi, lumina puțin mai strălucitoare, soarele mai îndrăzneț în încercările lui de a scăpa pământul de diminețile întunecate de iarnă și de frigul. Margot se simțea acum ca acasă în Ballinakelly. Ea făcea progrese în cercetarea ei și se bucura de excursiile ei pe dealuri călare cu JP și incursiunile ei între cearșafuri cu Seamus. Ea avea să se întâlnească cu Colm la casa tatălui său, unde el era absorbit încet în abisul fascinant al istoriei familiei sale. Părea să-și fi uitat animozitatea față de ea. Poate că începea să-și dea seama ce poveste remarcabilă era familia lui și nu mai era supărată de ea pentru că dorea s-o scrie.

Cele mai multe seri își găsea divertisment la O'Donovan's. Era de obicei muzică live, o trupă folk sau pop sau un muzician singuratic cu un acordeon cântând balade romantice cu lacrimi în ochi. Toată lumea știa cântecele și seara se termina de obicei cu participarea întregului pub. Ea începea să cunoască localnicii. Tomas și Aidan O'Rourke, care lucrau pentru Lordul Deverill, erau dornici să o joace la darts. Domnul Flannigan să-i vorbească despre fantome și să încerce să-și pună mâna pe fundul ei – ea l-a evitat cât a putut, mai ales după ce bătuse câteva halbe. Seamus era mereu acolo, ocupat să scoată halbe, ținând un ochi posesiv asupra ei când Colm o făcea să râdă, spunându-i povești amuzante despre aventurile lui ca veterinar. Îi plăcea atmosfera blândă, ușor adormită din cârciumă, fumul de țigară și focul deschis, faptul că oamenii se încălzeau încet la ea și nu o mai priveau suspicios când intra singură.

Într-o duminică a decis să meargă la Liturghie. Nu era catolică. Ea nu era chiar nimic. Mama ei fusese crescută catolică de părinții ei francezi stricti, dar

tatăl ei fusese Biserica Angliei până când războiul i-a răpit credința în Dumnezeu. Cum ar putea Dumnezeu să existe, argumentase el, într-o lume în care există atâta ură și violență? Avea treizeci și cinci de ani când s-a născut Margot și nu mai păşise într-o biserică de optsprezece ani. Se căsătorise într-un birou de registru, iar Margot nu a fost nici botezată, nici confirmată. Ea a mers la Liturghie în Biserica Catolică Tuturor Sfinților din Ballinakelly din curiozitate, nu pentru că ar fi avut vreo dorință de a se ruga sau de a asculta un preot a cărui unică misiune părea a fi să-i facă pe toți să se simtă vinovați pentru că s-au născut. Dar bisericile erau locuri exotice, misterioase pentru Margot, din cauza faptului că le-au fost refuzate. Erau înțepătoare cu vibrațiile rugăciunii, a cererii și a speranței, amețitoare de mirosul de tămâie și de tradiție și amărăci de contradicție. Margot s-a mirat de conflictul dintre învățăturile spirituale ale lui Isus, care în esență erau despre iubire și iertare și viața de după, și mentalitatea de club a religiei, care separa oamenii unii de ceilalți și îi făcea dușmani. S-a așezat pe scaun și s-a bucurat de frumusețea și armonia clădirii antice și totuși nu a putut împăca acea frumusețe, care era spirituală, cu dogma, care nu era.

La sfârşitul Liturghiei, ea a rămas pe scaun, în timp ce toată lumea ieşea. Ea i-a observat pe Jack și Emer O'Leary și Colm și diverși localnici din pub. Róisín a fost acolo cu părinții și frații ei, copiii mai mici dornici să iasă la soare, încântați că s-a terminat Liturghia pentru încă o săptămână. Odată ce cea mai mare parte a congregației a plecat, și mai precis Jack și Emer O'Leary, despre care nu credea că ar fi încântat să o vadă, Margot s-a ridicat. Atunci a observat-o pe doamna B, aprinzând lumânări votive pe masa din fața bisericii, în dreapta naosului. Părea mică acolo, singură cu rugăciunile ei, trecând sticlă strălucitoare din fitil în fitil. Era îmbrăcată într-o fustă neagră și o cămașă lungă, cu un șal negru în jurul capului și umerilor. Era ceva demodat la ea. Ar fi putut să iasă cu ușurință dintr-una dintre acele fotografii victoriane la care se uita Margot în Cabana de vânătoare. S-a întrebat câți ani avea doamna B și a decis că, deși părea mai tânără din cauza plinuței ei, era probabil să aibă peste șaptezeci de ani.

După un timp, doamna B a stat în fața altarului și a făcut genuflexiuni. Apoi s-a întors și a mers încet pe culoar spre uși. Margot s-a dus să o salute. — Bună, doamnă B, spuse ea.

Doamna B a ridicat din sprâncene surprinsă și a zâmbit. — Păi, acesta este ultimul loc în care aș crede că te voi găsi, domnișoară Hart.

'Știu. nu sunt catolic. Sunt nimic. Am vrut doar să vin și să mă bucur de liniște și pace. Este o biserică frumoasă, nu-i așa?

„Într-adevăr, este foarte frumos."

„Este un loc frumos să vii și să reflectezi asupra lucrurilor."

„Oh, este. Vin aici pentru a reflecta mult. Simt că este un loc în care Dumnezeu aude ce am de spus."

„Vorbiți des cu Dumnezeu, doamnă B?" a întrebat Margot în timp ce se îndreptau spre ușă și vederea potecii cu pietriș și a cimitirului scăldate de lumina soarelui.

„Nu vorbiți cu Dumnezeu, domnișoară Hart?" a întrebat ea.

'Nu chiar.'

„Ei bine, ar trebui. Ar trebui să-ți arăți recunoștința pentru binecuvântările tale și să te rogi pentru cei pe care îi iubești, atât în viață, cât și pentru cei decedați."

„Mă simt un pic prost când vorbesc cu cineva pe care nu-l văd."

„Atunci închide ochii."

Margot râse. „Nu știu de ce nu m-am gândit la asta."

Odată afară, Margot a întrebat-o pe doamna B unde au fost îngropați familia Deverill.

„Majoritatea familiei sunt îngropate alături de colegii lor protestanți pe drum. Nu aveau aeruri și grații, știi. Nu există mausoleu sau criptă mare familiei. Unele sunt împrăștiate ca Kitty și Arethusa. Au vrut să fie luate de vânt. Erau spirite libere, vezi tu. Nu veți găsi pietre funerare pentru ei.

— Familia dumneavoastră este îngropată aici, doamnă B?

„Într-adevăr sunt." Ea a mers încet prin iarbă, pe lângă pietre antice înnegrite de vârstă, cuvintele sculptate în ele corodate de ani de vânt și ploaie, astfel încât abia puteau fi citite. Unii se aplecau precar, alții stăteau mândri. Erau de toate dimensiunile, de la cele mici și modeste la cele mari și arătatoare, iar unele erau acoperite cu mușchi verde și lichen. Doamna B se opri. — Aici zace îngropat fratele meu, spuse ea încet.

Margot i s-a alăturat. Ea a citit cuvintele înscrise pe piatra simplă. Rafferty Brandon Carbery 1906–1923. „A murit tânăr", a spus Margot.

„Într-adevăr, a făcut-o. Avea doar șaptesprezece ani, Dumnezeu să-l binecuvânteze." Doamna B respiră adânc pentru că încă o șoca să-i vadă moartea afișată atât de flagrant în acele două seturi de curmale cioplite în piatră. „A fost ucis în războiul civil. irlandez contra irlandez. Frate contra frate. Tânărul care l-a omorât era însuși doar un băiat. Au fost împreună la școală. Împărțiseră aceeași masă, aceeași pâine. Ea clătină din cap neîncrezătoare și îi usturau ochii. Amintirile, ca trandafirii, au spini.

'Cati ani aveai?'

'Treisprezece. Eram doar noi doi. Eu și Raffie. Și m-am închinat pământului pe care a pășit."

— Îmi pare atât de rău, spuse Margot. „Trebuie să porți mereu cu tine greutatea pierderii."

— Da, domnișoară Hart. Este o încărcătură pe care mă bucur să o port. Sunt eu Grădina Ghetsimani.

Margot o luă de mână. Doamna B tresări. Nu era obișnuită să fie atinsă. De fapt, nu-și putea aminti ultima dată când cineva o ținuse de mână. Dar cel al lui Margot era cald și moale și gestul a fost făcut cu sinceritate. Doamna B a simțit mângâierea în ea și a lăsat umerii în jos.

„Nu îmi imaginez că cineva își va reveni vreodată după pierderea unui frate", a spus Margot.

— Durerea este mereu acolo, a fost de acord doamna B. „Este o problemă, dar există o parte din mine căreia încă nu-i vine să creadă că a plecat. Dacă îmi închid ochii și îmi imaginez, el este la fel de real pentru mine ca și cum aș închide ochii și m-aș gândi la tine. Totuși, am șaptezeci și cinci de ani. A plecat șaizeci și doi de ani. În mintea mea, el este încă tânărul cu părul auriu care tocmai a început să se bărbierească. Dacă ar fi trăit, ar fi fost la fel de gri ca mine până acum.

— Pun pariu că era frumos.

— Oh, era, domnişoară Hart. Un diavol frumos, era. O știa și el. A scăpat cu totul datorită aspectului său, datorită zâmbetului său.

Pun pariu că și-a iubit sora mai mică.

La asta, doamna B sughiță. Își duse o mână la gură, înăbușind suspinele care urma. Margot și-a văzut fața prăbușită de întristare. Ea și-a strâns mâna, care a eliberat ceva în interiorul bătrânei pentru că a început să plângă. Margot a rămas lângă ea. Voia să-și înfășoare brațele în jurul ei, dar nu credea că doamna B se va simți confortabil cu o astfel de manifestare modernă de afecțiune. În schimb, ea și-a ținut strâns de mână și a așteptat ca durerea ei să-și facă drum prin ea. În cele din urmă, ea a lăsat-o să plece. Doamna B băgă mâna în buzunar după o batistă și își sufla nasul. — Îmi pare rău, spuse ea. „Nu știu ce m-a cuprins."

— E în regulă, a liniştit-o Margot. „Distea te ia prin surprindere, uneori, nu-i așa?" Doamna B dădu din cap. „Te ajută să vorbești cu Dumnezeu?" a întrebat ea.

„Oh, nu aș fi supraviețuit dacă nu ar fi fost credința mea", a răspuns ea.

— Aș vrea să am credință, spuse brusc Margot.

— Nu trebuie să mergi la biserică pentru a-L găsi, domnișoară Hart. Dumnezeu este în frumusețe și există frumusețe în toate. Muzică, natură, lumină. Data viitoare când vă aflați într-un loc frumos, acolo sus, pe deal, cu Lordul Deverill, de exemplu, căutați-L acolo. Sunt sigur că Îl vei găsi. El este dragoste și aveți o inimă mare, domnișoară Hart. El este deja în tine, abia așteaptă să fie recunoscut.

— Știi că poți să-mi spui Margot.

Doamna B a zâmbit și și-a șters ochii. „Poți să-mi spui Bessie. Dar nu și când suntem în Loja. Atunci trebuie să-mi spui doamnă B ca toți ceilalți. Am putea să-i facem de rușine domnia și localnicii ar crede că sunt fericit.

— Foarte bine, răspunse Margot. „Îmi place numele Bessie. Ți se potrivește.'

'Mulțumesc. Și mie îmi place.'

— Acum te întorci la Casa de vânătoare?

'Intr-adevar sunt.'

— Vrei un lift?

„Ar fi grozav".

— Îți mulțumesc că mi-ai arătat mormântul fratelui tău.

Doamna B băgă batista înapoi în buzunar. „Mulțumesc pentru ascultare, Margot", a răspuns ea.

În acea după-amiază, Margot și-a lăsat deoparte cercetările și a plecat în căutarea lui JP. Nu era în bibliotecă, deși focul era aprins și cartea și ochelarii lui de citit erau la locul lor obișnuit pe masa de lângă scaunul lui. Ea i-a strigat numele, dar nu a primit niciun răspuns. În cele din urmă, a găsit-o pe doamna B în bucătărie, ascultând radioul în timp ce pregătea tocană pentru cină. Era încurajator să aud muzică în loc de ticăitul ceasului bunicului și liniștea. A umplut casa cu viață, ca și cum ar fi putut să se infiltreze în crăpăturile din podea și să restabilească oasele clădirii la sănătate. Doamna B a zâmbit când a văzut-o. Muzica o însuflețise și ea și obrajii îi străluceau de un roșu slab. Când Margot a întrebat după lordul Deverill, doamna B a spus că l-a văzut rătăcind în grădină. — A început să se intereseze de asta dintr-o dată, o informă ea încruntat. „Obișnuia să iubească să fie în natură, dar asta a fost înainte...” Vocea ei se stingea, lăsând nespuse detalii despre divorț și alcoolismul lui în aerul dintre ei. „Dar el pare să fi găsit o nouă sursă de viață recent”, a spus ea și era sigură că știa de ce. Cu toate acestea, a simțit că ar putea s-o jeneze pe Margot să-i atribuie renașterea lui și a adăugat simplu: „A trecut mult timp până a venit”. Ea luă lingura de lemn și începu să amestece tocana.

Margot a ieșit la soare. Fâșii de ghiocei acopereau pământul în bălți de lăstari de narcise albi și verde închis, care ieșeau deja din pământ. Cântecul păsărilor a umplut aerul și a umflat spiritele lui Margot de plăcere, pentru că primăvara aducea zile mai lungi, lumină mai strălucitoare și o adiere caldă, parfumată de zahăr, care trezește ușor copacii și tufișurile din somnul lor lung de iarnă. În timp ce trecea prin peluză, era sigură că putea simți o mișcare adâncă sub picioarele ei, înainte de a o considera fantezie. Ea a zâmbit la nebunia ei. Era în Ballinakelly de puțin peste o lună și deja înnebunea. Dacă nu era atentă, urma să vadă spiriduși!

JP era la graniță tăind un viburnu ale cărui flori de iarnă se terminaseră. Era îmbrăcat într-o pereche de pantaloni galbeni din catifea și un pulover cu decolteu în V, cu o eșarfă în dungi la gât. îl strigă Margot când se apropia. „Ei bine, uită-te la tine!” a spus ea, zâmbind larg.

Își întrerupse munca și îi întoarse zâmbetul cu unul vesel al lui. „E bine să fii afară.”

„Este o zi minunată. Ar fi păcat să-l risipesc înăuntru.

„Vrei să te faci util?"

— Sigur, deși, mărturisesc că nu am deloc degetele verzi.

„Obișnuiam să fiu, cu mult timp în urmă. Se întoarce la mine încet. Mai este o pereche de foarfece în geanta aia. Poți să mă ajuți să tai acești arbuști.

„De ce le tunzi acum?"

„Încurajează creșterea, previne bolile, păstrează forma. Vino, o să-ți arăt cum să o faci corect."

Ea a râs și a îngropat în punga de pânză maro pentru tocatoare. „Amuzant, nu te-aș lua niciodată drept grădinar", a spus ea.

— Am fost multe lucruri cândva, Margot. Am fost amuzant, atrăgător, arătos – deși știu că îți este greu să crezi – și am realizat."

— Și acum te regăsești pe tine însuți, adăugă ea, alăturându-se lui în grani ță, ținând perechea de tocare.

„Ceva din mine. Piesele frumoase și atrăgătoare de care mă tem că au dispărut pentru totdeauna.

„Nu sunt importante."

„Nu crezi asta. Nu o fată drăguță ca tine.

„Oh, sunt percepuți ca fiind foarte importanți la tineri, dar când ești bătrân, nu devin ei irelevante? Aș vrea să cred că atunci când voi fi bătrân nu-mi va mai păsa. Voi mânca prăjitură fără să mă simt vinovat.

„Nu cred că vei înceta vreodată să-ți pese. Când ești obișnuit să fii frumoasă, trebuie să fie greu să renunți la asta.

„Toți îmbătrânim până la urmă. Este marele nivelator al vieții.'

„Unii îmbătrânesc mai grațios decât alții", a adăugat JP. „Mi-e teamă că am îmbătrânit destul de rușinos."

— Ei bine, ai cam adus asta asupra ta, nu-i așa? se aventură Margot cu îndrăzneală. „Ar trebui să te lași de fumat, știi." Ea a vrut să adauge că și el ar trebui să se trezească, dar cumva acel subiect se simțea prea sensibil pentru a fi menționat.

'Ai dreptate, ar trebui. Dar câte un pas, nu?

Se încruntă la implicarea că el luase deja una. „La ce pas te referi mai exact?"

„Sunt bucuros să vă informez că am luat deja două”, îi spuse el cu un zâmbet înalt.

„Oh, chiar?” Ea zâmbi cinic. Din câte și-a dat seama, respirația lui încă mirosea a whisky și a țigări.

„M-am apucat din nou de călărie și acum fac grădinărit. Recuperând încetul cu încetul vechiul eu. Un pas la un moment dat, nu-i așa?’ Ea nu se putea certa cu asta. Și-a ridicat tocarea. „Acum, lasă-mă să-ți arăt cum să tunzi un viburn.”

Era deja întuneric când Colm i-a găsit pe cei doi în bibliotecă, bând ceai. Doamna B se grăbi în bucătărie să aducă o altă ceașcă, un mic, dar perceptibil săritură în mers. De ani de zile Colm și tatăl său abia vorbiseră, frigul aproape palpabil între ei ca un zid de gheață, totuși acum zidul se dezgheța și atmosfera se încălzește, chiar și, pe măsură ce se redescopereau unul pe celălalt. Se întrebă dacă Colm putea să-și înțeleagă mai bine tatăl și eșecurile lui acum, deoarece era bărbat. Nu mai era băiatul care văzuse prăbușirea căsniciei părinților săi. Băiatul care nu știa nimic despre dragoste, pierdere, dezamăgire și durere. Poate că a fost în stare să se retragă și să-l judece mai degrabă cu detașare decât cu pasiune pentru că el însuși experimentase ceva din vicisitudinile vieții și învățase empatia. Nu era sigură, dar spera că acesta va fi începutul unei reconcilieri între lordul Deverill și toți copiii săi. Poate în cele din urmă și cu Alana.

Luă vesela jos de pe raft și se întoarse la bibliotecă, cu fericirea fragilă din cauza obișnuinței, pe jumătate așteptându-se să-i găsească luptând ca înainte. Ceea ce a auzit a fost râs. În mijlocul râsului era tonul feminin al lui Margot, relatând o anecdotă despre JP, imitându-i vocea cu ireverent. Doamna B a intrat în cameră și l-a găsit pe Colm trântit pe canapea, cu lacrimi de veselie curgându-i pe față, în timp ce tatăl său zâmbea amuzat și bucuros în fotoliul său. Margot stătea în fața focului cu mâinile pe șolduri, angajându-se în întregime la imitația ei, dar ducând-o cu afecțiune. Doamna B nu voia să întrerupă, așa că rămase în prag în timp ce Margot își termina impresia.

„Ce crezi din asta, doamnă B?” a spus JP chicotind când s-a terminat. — Cred că Margot ar fi o actriță bună, nu-i așa?

„Oh, da, într-adevăr ar face-o”, a răspuns doamna B. Ea îi zâmbi lui Colm. — Îmi amintesc când erai băiețel, maestru Colm, și obișnuiai să faci piese de teatru cu surorile tale.

„Aisling și-a luat întotdeauna cele mai bune părți pentru ea, dacă îmi amintesc”, a spus Colm.

„Cred că te-ai descurcat mai bine decât Cara”, a adăugat tatăl său.

„Săraca Cara se juca de obicei cu o pisică sau cu un șoarece”, a spus doamna B, amintindu-și cu încântare de acele vremuri nevinovate și lipsite de griji înainte ca zidurile castelului să se închidă peste ele.

— Cel puțin ai avut frați cu care să te joci. Am fost mereu singur, a spus Margot.

„Ei bine, aveți un public bun în noi”, a spus Colm.

Ea a făcut o plecăciune teatrală. „Mulțumesc.” Și s-a așezat. „Ce ai mai făcut, în afară de a pune piese de teatru?” l-a întrebat ea.

„Obișnuiam să jucăm biliard. De cele mai multe ori ne jucam cu iepuri.’

„Ce sunt iepurii?”

„Ah, iepuri!” oftă JP cu nostalgie.

„Este un joc jucat în jurul mesei de biliard. De obicei, cu mulți oameni. Ideea este de a menține bila albă în mișcare lovind-o cu bila neagră, pe care o poți rostogoli doar de la fiecare capăt al mesei. O persoană după alta apucă mingea neagră, aleargă până la capătul mesei și o rostogolește peste catifea pentru a lovi albul și a o menține în mișcare. Dacă mingea albă nu se mai mișcă, pierzi.

„Pe vremea mea, dacă pierdeai, trebuia să scoți o bucată de îmbrăcăminte”, a spus JP.

— Asta e toată ideea, tată, spuse Colm.

Margot râse. „Sună foarte distractiv. Să ne jucăm!'

„Ce, acum?” a spus Colm.

'Da acum.'

„Nu sunt sigur că vreau să-mi scot hainele”, a spus JP, părând nesigur.

„Vom juca pentru puncte”, a sugerat Margot. „Este prea frig să-ți scoți hainele oricum.”

„Mă duc să pun un alt buștean pe foc”, a spus doamna B, părăsind camera.

— Sunt încântată, spuse Margot, aşezându-se lângă Colm. „Iepurii sună ca genul meu de joc." Apoi îi zâmbi lui Colm. „Modul tradițional."

Colm îi ținu privirea. „Nu m-am jucat niciodată cu doi."

— Poate că ar trebui să afli dacă funcționează. Ea zâmbi și Colm se încruntă. Nu era sigur dacă ea îi făcea propuneri sau pur și simplu făcea o glumă.

„Oh, nu mă îndoiesc că va funcționa", a răspuns el, hotărând să ia cu ușurință comentariul ei. „Îmi imaginez că se va termina destul de repede, totuși."

'Sunt intrigat. Grăbește-te, Colm, altfel tatăl tău va adormi.

'Ce! Pe mine? Sunt la fel de treaz ca o santinelă de serviciu.

Margot a observat că JP bea ceai. Carafa de whisky a rămas neatinsă pe tava cu băuturi. Câte un pas pe rând, îşi spuse ea.

În timp ce focul trosnea în grătar și luminile electrice străluceau cu căldură, Colm și JP i-au demonstrat lui Margot regulile iepurilor pe masa de biliard fără cercetările lui Margot. Fiind tânăr, Colm era mai rapid în jurul mesei decât tatăl său, dar mai puțin priceput. Ani de experiență îl învățaseră pe JP toate trucurile. Colm se aruncă prin cameră, dornic să-i arate lui Margot priceperea. JP și-a amintit de tinerețe și și-a amintit cu nostalgie amăruie de vremurile în care alergase prin cameră cu Bertie și Kitty, și mai târziu, când Colm era doar un băiat și se jucaseră cu iepuri la masa de biliard din castel. Margot i-a privit cu fascinație pe ambii bărbați, în timp ce afecțiunea lor unul pentru celălalt, adormiți atât de mult timp, s-a rematerializat în lupta pentru bal și renașterea modelelor vechi, familiare. „Ah, îmi amintesc mișcarea aceea!" exclamă Colm încântat. — Dar să nu crezi că o să mă începi, Old Fox!

„Vârsta va câștiga ziua de fiecare dată. Este în rulare lentă, spuse JP, lăsând mingea neagră să alunece peste masă, chiar la îndemâna lui Colm, pentru a o săruta pe cea albă, oprindu-l și câștigând-o pe JP. „Fără vulpe, tânără vulpe!" a declarat el, triumfător. Margot și-a dat seama că acestea trebuie să fi fost poreclele pe care le aveau cândva unul pentru celălalt. Se întrebă cât de mult trecuse de când le folosiseră.

— Ești gata, Margot? spuse Colm, cu ochii strălucind de competitivitate.

— Absolut, răspunse Margot, suflecându-și mânecile cămășii.

„Începe, văzând că este prima oară." El i-a întins mingea neagră, apoi a pus-o pe cea albă în mijlocul mesei. „Bine, gata când ești."

Margot a țintit apoi a rostogolit mingea peste catifea, lovind mingea albă într-un unghi. Colm a apucat negrul și a mers calm spre celălalt capăt pentru a lovi mingea albă cu ușurință. Tatăl său s-a grăbit să lovească ferm mingea albă, pentru a-i oferi lui Margot mai multe șanse. — Vei regreta asta, a râs ea, întinzând mâna spre bila neagră și eliberând-o pentru a răzui doar marginea albului.

„Ah, știi ce faci!", a răcnit JP. „Atunci nu voi fi atât de amabil data viitoare!"

Au alergat în jurul mesei, s-au bătut la capete, râzând tot timpul. S-a făcut cald în cameră. JP și-a scos puloverul. Cozile cămășii lui Colm au scăpat din blugi. Margot și-a legat părul cu o bandă. Obrajii lor străluceau, respirația li se scurta, competiția s-a intensificat. Când doamna B a părut să le întrebe dacă ar dori cina, a stat un moment în tocul ușii, privindu-i. Nu s-a gândit niciodată că va mai vedea așa ceva. Dar iată-i, tată și fiu, jucându-se la iepuri, la fel ca pe vremuri.

După cină, când Margot a anunțat că ar fi bine să se întoarcă la hotel, JP a ridicat decantorul de cristal de pe masă și ia oferit fiului său un pahar de whisky. „Vreți să vă alăturați mie?" a întrebat el.

Colm se uită la ceas. Era târziu. „De ce nu?" a răspuns el și a luat fotoliul vizavi de cel al tatălui său.

„Om bun", a spus JP. — Margot?

„Mulțumesc, JP, dar cred că vă voi lăsa pe amândoi. Mă voi vedea afară."

„Conduceți cu grijă", a spus el, privind-o plecând. S-a întors către fiul său. „Spune-mi, Colm, cum merge treaba?" Își umple paharul și i-l întinse. „Din câte am auzit, te descurci destul de bine."

— Destul de bine, răspunse Colm. A luat o înghițitură. „Deși nu voi fi niciodată un om bogat."

„Dar tu faci ceea ce iubești și asta este cheia fericirii, cred."

„Cu siguranță este unul dintre ele."

„Nu voi introduce celelalte chei. O voi lăsa pe mama ta să facă asta. JP și-a ridicat din sprâncene, sperând că fiul său i-ar spune oricum.

Colm îşi coborî paharul. — Despre mama, spuse el. — Presupun că nu știi că va zbura peste câteva zile.

JP îşi aruncă privirea în whisky-ul lui. „Nu, nu știam", a răspuns el plictisitor. Mențiunea Alanei îi dezumflase entuziasmul. Acum dispăruse, se evapora în aer. — Presupun că vrea să te vadă pe tine și pe părinții ei. Jack nu devine mai tânăr, nu-i așa?

Lui Colm îi pare rău că a stricat seara. — Poate că n-ar fi trebuit să vă spun, spuse el cu regret. „Ți-am stricat ziua."

JP zâmbi amar. „Nu mi-ai putea strica niciodată ziua, dragă băiat. A fost destul de magic, nu-i așa? Suntem amândoi aici acum, tu și eu, și vorbim așa cum obișnuiam. Nu, Alana nu poate strica nimic, cel puțin, dacă nu îi permit. Bea până la fund. Noaptea este încă tânără. Să vorbim despre cheile fericirii. Ceva fete drăguțe despre care să-mi povestești?

Colm zâmbi și mai luă o înghițitură de whisky. — Ai spus că nu vei întreba.

'Am mintit.'

„Totodată bătrâna vulpe".

JP chicoti și ochii lui scânteiau. „Mă bucur că încă mă vezi așa."

Capitolul 10

Margot se uită la orizont, unde marea se topea spre cer într-o ceață fascinantă de un albastru-gri și se întrebă dacă Dumnezeul despre care vorbea doamna B locuia acolo, la Poarta spre Rai, dacă exista vreodată. Un vânt înfățișat a zburat de pe apă, urcând în viteză pe stâncă și prin ierburile lungi, unde stăpânii galbeni și slăbănog au crescut sălbatic, iar nori groși cenușii au acoperit cerul deasupra capului, ascunzând soarele. — Ești foarte tăcut, spuse ea, privind spre JP. Cei doi stăteau pe cai la marginea stâncii. Mai jos, valuri s-au izbit de stânci, acoperind apa cu spumă.

JP și-a aprins o țigară și a oftat. — Alana urmează să sosească în câteva zile. El a clătinat din cap și a aruncat un jet de fum în furtuna. — Mi-a spus Colm aseară după ce ai plecat. Mai degrabă mi-a luat vântul din pânze.

„Pariez că a făcut-o. Va dori să te vadă?

'Mă îndoiesc de asta. Ea nu o face niciodată. Nu mai avem ce să ne spunem unul altuia."

— Dar gândul că se află în Ballinakelly te face neliniștit.

„Hotărât."

„Când a fost ultima dată când v-ați văzut?"

El a ridicat din umeri. „Nu-mi amintesc. Cu ani în urmă. Poate două, poate trei și doar în treacăt. Evit să merg în oraș când ea este aici și sunt sigur că mă evită la fel.

S-a întors din nou cu fața spre mare și Margot a văzut tensiunea din profilul lui și a decis să spună ceva pozitiv. — A fost distractiv noaptea trecută, se aventură ea strălucitoare. — Mă bucur să văd că tu și Colm te înțelegi atât de bine.

„Da, a fost o schimbare binevenită. Nu sunt sigur ce a inspirat-o, dar nu voi privi un cal cadou în gură.

„Poate că aveai nevoie doar să petreci timp împreună."

„Am crezut că l-am pierdut. Dar aseară mi-a arătat că este posibil să mă împac. Că nicio relație nu poate fi reparată dacă cineva dorește cu adevărat să îndrepte lucrurile."

„Uneori, pe sub pod trece suficientă apă pentru a permite cuiva să renunțe la vechile nemulțumiri. Viața este prea scurtă pentru a suporta ranchiună."

„Paisprezece ani sunt suficient de lungi, ai crede."

— De când ai divorțat?

'Da.'

„De ce nu încerci să-ți repari relația cu Alana? În felul acesta l-ai repara și cu restul familiei. Simt că ea este portarul copiilor și socrilor tăi.

Fața i s-a răsucit de aversiune. „Cincizeci de ani nu ar fi suficient de lungi pentru ea", a spus el. „Mă îndoiesc că mă va ierta vreodată, în lumea asta sau în alta."

'Îmi pare rău. A fost o prostie din partea mea să o sugerez. Sunt sigur că ai încercat.'

Se uită la ea, cu ochii întunecați de deziluzie. „La început ne-am luptat. Apoi ne-am îmbufnat și am refuzat să ne vorbim. Apoi ne-am despărțit și am comunicat doar prin avocații noștri. După aceea, se părea că am uitat cum să vorbim unul cu celălalt. Un canion s-a deschis între noi și era prea mare și prea periculos pentru a încerca chiar să trecem un pod, așa că l-am lăsat să rămână, devenind din ce în ce mai lat. Acum ea este de o parte și eu de cealaltă și așa stau lucrurile. Bănuiesc că va fi mereu.

— A găsit pe altcineva?

'Nu din cate stiu eu.'

— Ai? Margot știa că era o întrebare prostească. Era mai singur și mai singur decât oricine ea întâlnise vreodată.

El a rânjit amar. — Cine ar vrea să fie cu mine, Margot? Ea se încruntă, îngrozită de autocompătimirea lui. „Nu am nimic de oferit nimănui".

'Nu este adevarat.'

— Ești foarte bună, Margot. Dar nu sunt omul care am fost cândva. Sunt o persoană total diferită acum.

„Poți fi oricine vrei să fii, JP. Este nevoie de voință, cu siguranță, dar, așa cum ai spus, un pas la un moment dat. Te-ai apucat din nou de călărie și de grădinărit, de ce să nu încerci să-ți schimbi starea de spirit în continuare? Încetează să te mai vezi ca pe o victimă, atunci și alții vor înceta să te mai vadă ca pe tine.

El a chicotit. „Ești prea tânăr ca să înțelegi cum este să pierzi totul. Te invidiez, Margot. Ești tânără și frumoasă. Nici o grijă în lume. Puteți merge oriunde doriți. Nu ai legături, nu ai angajamente. Îți poți scrie cartea oriunde alegi. Lumea ta este plină de lumină. Este o briză. Nu ai nicio idee despre cum este să fii eu.

Margot își întoarse privirea brusc. Făcea presupuneri masive despre ea. Habar nu avea dacă ea suferise sau nu. El nu știa nimic despre viața ei. Era atât de consumat de propriile necazuri, încât se credea că deține monopolul suferinței.

Atenția ei a fost distrasă de apariția bruscă a luminii care cădea în raze strălucitoare pe apă, în punctul în care cerul se îmbina cu marea, locul pe care și-l imagina că este poarta de intrare în Rai. Vederea ei era fermecatoare și imediat iritația ei s-a dizolvat, de parcă lumina îndepărtată o scotea din ea însăși și o îndepărta de grijile ei. — Uite ce frumos, murmură ea. „Dumnezeu ne dă o privire în lumea următoare".

JP își ridică bărbia și se uită la asta. Încetul cu încetul, tensiunea i s-a uşurat în maxilar şi el a fost şi el scos din sine şi în lumină. Respiră adânc, involuntar. „Irlanda este într-o clasă proprie când vine vorba de frumusețe. Nu știu ce este, dar este magic.

„Îmi imaginez că toți imigranții trebuie să fi luat viziuni ca aceasta cu ei când și-au început noua viață în America și oriunde s-au stabilit. Trebuie să fi ratat-o din toată inima.'

„Sunt sigur că au făcut-o și încă mai fac. Mă întreb dacă Alana dorește vreodată acasă. Ea a iubit Irlanda la fel de mult ca mine.

„Nu a trebuit să plece."

„A făcut-o dacă a vrut să se îndepărteze cât mai mult posibil de mine."

Interesant că Colm nu a plecat cu ea în America, că a rămas cu tine.

‘Corectare, a rămas cu bunicii. Nu putea suporta vederea mea. M-a învinuit în întregime pentru divorț.

„Cum este relația ta cu Aisling și Cara?”

„Au fost mai puțin critici decât fratele lor. Când erau adolescenți veneau și stau în vacanța școlară. Obișnuiam să văd mult mai multe dintre ele. Relația noastră a fost bună. Ei nu au luat parte și mama lor nu a încercat să le facă. Îi dau credit pentru asta. Pentru că nu am încercat să-i întorc împotriva mea. Acum sunt mari cu soți și copii ai lor, le este mai greu să găsească timp să vină. Ironia este că văd mult mai mult la Colm și el a fost întotdeauna copilul care m-a supărat cel mai mult.”

„Totuși, nu este tipic pentru fii? Ei de partea mamelor lor. Ei simt că, fiind bărbați, trebuie să-i protejeze.”

'Nu știu. Povestea noastră este probabil un mare clișeu. Divorțul pare să fie același în majoritatea cazurilor, nu-i așa? Dar nimic nu este niciodată alb-negru. Există întotdeauna două părți în fiecare poveste, iar atât soțul, cât și soția se cred victime ale faptelor greșite.”

„Cunosc doar partea ta a poveștii.”

JP se uită la ea și zâmbi. „Dacă te apropii de Alana, s-ar putea să o faci să-ți spună pe ale ei.”

„Asta m-ar face să mă simt mai puțin ca un scriitor și mai mult ca un terapeut de familie!”

„Cred că te-ai califica cu ușurință ca terapeut.”

„Ei bine, am citit suficiente cărți de auto-ajutor pentru a fi destul de bine informat despre natura umană.”

Părea surprins. 'Tu? Cărți de auto-ajutor? De ce ați avea nevoie de acestea dintre toți oamenii?

Margot îi respinge întrebarea dând din cap. Nici măcar nu a putut începe să răspundă. „Hai, hai să galopăm. Îmi face frig aici sus și caii sunt neliniştiți.

Fața i s-a luminat. „Voi concura cu tine”.

Ea a râs la provocare și și-a strâns flancurile calului. 'Prinde-ma daca poti!'

Colm avusese o dimineață încărcată. Practica fusese plină de animale care aveau nevoie de tratament, printre care un Labrador șchiopătând, o pisică cu stomacul deranjat și un terrier care mâncase un ciorap. A luat o pauză la prânz și și-a închis ușa biroului, lăsându-și partenerul să țină fortul. În timp ce stătea la birou mâncând un sandviș, deschise cartea lui Margot pe care o cumpărase în acea dimineață. Era curios să vadă cum scria ea. Spera că asta îi va da vreo indicație despre cum avea să scrie despre ei. Fusese hotărât să nu o placă, dar acum își dădea seama cât de prostesc fusese, să judece pe cineva fără să-l cunoască. Faptul că cerceta o carte despre familia lui nu a făcut-o o persoană rea. Greșise când o concediase atât de repede. La urma urmei, dacă nu era un Deverill, ar fi găsit-o simpatică de la început. Adevărul era că intențiile lui fuseseră spulberate de farmecul ei, care era în mod neașteptat câștigător. Sigur, era minunat la ea, dar la fel erau multe alte fete din Ballinakelly. Ceea ce avea Margot era diferit. Avea căldură, un spirit independent, inteligență și un spirit ascuțit. În plus, era evazivă. Nu a vorbit niciodată despre ea însăși. Parcă ar fi vrut să țină oamenii la distanță. De parcă nu ar fi vrut să se apropie de nimeni. Acea calitate l-a făcut doar să-și dorească să se apropie. Începu să citească prima pagină și, în timp ce făcea asta, îi auzea vocea de parcă i-ar fi citit-o cu voce tare în capul lui. Nu era deloc interesat de Eva Perón, dar a constatat, în timp ce întorcea pagina, că devenea din ce în ce mai interesat de Margot Hart.

În acea după-amiază, când Margot s-a întors la hotel, a observat imediat o schimbare în atmosferă. A fost electrificat. Statul major stătea în atenție ca soldații, cu spatele drept, cu umerii drepti, cu fețele alerte, de parcă în orice moment colonelul lor șef ar putea urli o comandă. Nimeni nu a zăbovit, nu a vorbit, nici nu a zăbovit. S-au mișcat cu scop și energie, de parcă întregul loc ar fi primit un fel de șoc. Prin urmare, nu a fost o surpriză pentru Margot să găsească o invitație scrisă de mână care o aștepta în camera ei, solicitându-i companiei să bea un pahar în sufrageria privată la ora șase. Redutabila doamnă de Lisle era în reședință.

„Așadar, draga mea, cum te descurci cu cercetările?” Doamna de Lisle, într-o jachetă stacojie și o fustă creion, a sărutat-o pe ambii obraji, învăluind-o într-un nor de Rive Gauche. „Sper că personalul meu are grijă de tine.”

„Sunt tratată ca o regină”, a răspuns Margot. „Hotelul tău este frumos.”

„Sunt atât de încântat că-ți place. Este bijuteria din coroana mea. Vino, stai jos. Ce ți-ar place să bei? Un pahar de vin poate? Un gin tonic?

Margot s-a așezat pe canapea pe care stătuse cu contesa di Marcantonio și a luat în seamă părul roscat și țesut și unghiile roșii lucioase ale doamnei de Lisle și s-a gândit cât de americană arăta. Englezomele nu au reușit să atingă acel nivel de lustruire. „Un pahar de vin alb ar fi minunat, mulțumesc”, a răspuns ea.

Doamna de Lisle îi aruncă o mișcare din mână către membrul personalului care plutea lângă ușă. Brățări grele de aur zgârâiau la încheietura mâinii și un inel mare cu diamante i se fulgeră pe deget. Când i-a dat ordinul, a făcut-o atât de vioi, în felul cuiva obișnuit să conducă oamenii prin preajmă, al cuiva care consideră plăcerile o pierdere de timp. Dar putea fi fermecătoare când i se potrivea. Se aşeză pe unul dintre scaunele tapiţate şi îşi îndoi picioarele ordonat într-o parte, cu o gleznă peste cealaltă, cu pantofi stiletto purpuriu. Apoi s-a uitat la Margot cu ochi inteligenți, cenușii, și a zâmbit, arătând un set perfect de dinți albi orbitori. „Spune-mi, draga mea, cum te descurci cu cercetările? Mor de nerăbdare să știu.”

„Ei bine”, a început Margot, „Lord Deverill mi-a fost surprinzător de util, permițându-mi să parcurg cutiile cu înregistrările de familie.”

Doamna de Lisle ridică sprâncenele subțiri, prea smulse. „Este surprinzător. Am crezut că vei întâlni rezistență acolo.

„La fel am făcut și eu. Nu sunt sigur că restul familiei lui este la fel de entuziasmat să ajute.”

„Dacă îl ai, nu ai nevoie de nimeni altcineva, nu-i așa?”

— Ei bine, contesa de Marcantonio a venit să mă vadă.

Doamna de Lisle dădu din cap cu bună știință. — Credeam că o va face.

„Ea crede că ar trebui să fie stăpâna acestui loc.”

„Are rost”.

„Și ea vrea să includ drama în carte.”

„Și așa ar trebui. Un jurnalist bun explorează toate unghiurile. În plus, ai nevoie de puțină tensiune, puțin condiment, dacă vrei ca cartea să se vândă.

„Oh, se va vinde bine. Există destule condimente în istoria acestei familii pentru a depăși o piață indiană. L-ai cunoscut pe Leopoldo? întrebă Margot.

'Nu. Nu cred că a mai pus piciorul pe proprietate de ani de zile.

— Dar Contesa vizitează din când în când?

„Da, cred că îi place să-și aducă prietenii aici și să arate casa ancestrală a soțului ei." Margot a râs la utilizarea cuvântului „ancestral".

Tânărul a reapărut cu două băuturi pe o tavă. Margot îi mulțumi în timp ce îi întinse paharul de vin. Doamna de Lisle pur și simplu întinse o mână.

— Este o femeie foarte hotărâtă, spuse Margot, alegându-și cuvintele cu grijă.

— La fel de dur ca pielea veche, adăugă doamna de Lisle cu mai puțină reținere. „Bărbații aristocrați atrag întotdeauna femei ambițioase, cu mobilitate socială ascendentă, ca ea. Din câte am înțeles, Leopoldo a fost un playboy în tinerețe și a risipit sume uriașe de bani la jocurile de noroc, distrându-se din belșug și, practic, făcându-și plăcere. Nu este chiar surprinzător că mama lui a lăsat castelul și cea mai mare parte a averii ei lui JP Deverill. Ironia este că dacă Leopoldo l-ar fi moștenit, probabil soția lui l-ar fi pus în formă și ar fi condus acest loc cu mare eficiență.

„Și nu ai fi avut niciodată ocazia să-l cumperi."

Doamna de Lisle râse. „Lord Deverill mi-a făcut o favoare. Vedeți, ceea ce distinge acest loc este istoria. Asta iubesc oamenii. Câte hoteluri se pot lăuda cu trei sute de ani de proprietate a unei familii? Barton Deverill l-a construit și JP Deverill l-a pierdut. Anii dintre ele sunt plini de scandal, tragedie, pierderi și dragoste. Este o poveste minunată și tu, draga mea, o să scrii cea mai strălucită carte și se va vinde în toată lumea și va trimite oameni grămadă aici în grămadă." Ochii ei cenușii străluceau de ambiție. „Am investit bani serioși în acest proiect, Margot, pentru că îi cunosc potențialul. America iubește Irlanda. Atâția sunt descendenți de aici. Avem o afecțiune deosebită pentru irlandezi. Hotelul a fost deschis doar de cinci ani, dar reputația noastră este solidă și strălucitoare. Vedeți, faptul că Lordul Deverill a căzut în vremuri grele și a fost nevoit să vândă doar îi face pe oameni să-l iubească. El nu este aristocratul îndepărtat, fără inimă, care și-a exploatat săracii chiriași, trimițându-i în mormintele lor în timpul foametei sau

în America în corăbii de sicrie, ci un om care s-a luptat sub povara vastului său cămin strămoșesc și a fost forțat să-i dea drumul. . Este o poveste cu un asemenea patos. Tragedia lui este câștigul meu. Oamenii vor să vină aici să guste ceva din viața privilegiată a acestor aristocrați și nu le supără, le e milă.

„Cred că lordul Deverill ar urât să știe asta."

„Mai bine decât să-l detesti. Ar trebui să o îmbrățișeze. Ne-ar plăcea să-l avem să vină și să vorbească cu oaspeții noștri. Am putea percepe o avere pentru cine. Putea să se ridice și să spună oamenilor cum era viața când trăia aici. Ar fi fascinati. S-ar putea să-l facă să se simtă mai bine în privința întregii chestii dacă ar mai face parte din ea.

— L-ai întrebat vreodată?

Doamna de Lisle și-a încrețit nasul și a clătinat din cap. „Nu cred că este în măsură să vorbească cu nimeni. Din câte știu eu, s-a pierdut pe fundul sticlei de whisky. Păcat, într-adevăr. Ar putea câștiga bani buni. L-am plătit frumos pentru acest loc, dar banii nu durează pentru totdeauna. Voi aștepta până când nu își mai poate plăti facturile și apoi voi încheia o înțelegere. Cu cartea ta și cu Lordul Deverill vorbind la petrecerile mele, voi refuza oamenii!

Era ceva dezagreabil în ambiția ei care a făcut-o pe Margot să se teamă pentru JP.

Alana Deverill a ajuns acasă, în casa de la malul mării în care se născuse, cu emoții amestecate. Puțin se schimbaseră. Casa în sine era aceeași, cu acoperișul ei cu țiglă gri și pereții văruiți, la fel ca golful și valurile strălucitoare care se înălțau pe suprafața apei. Îi aducea aminte de multe ori în care se plimbase pe plajă în copilărie, căutând crabi în nisip și arici în bazinele de stânci. Râsese în vânt jucându-se la urmărire cu frații ei și plânsese în ploaie când se luptaseră, așa cum fac toți copiii. Cu toate acestea, ea plânsese cel mai tare când descoperise scrisori de dragoste de la Kitty Deverill în geanta veterinară a tatălui ei. Ea a jurat atunci că nu-l va ierta niciodată pentru că și-a trădat mama, pentru a afla mai târziu că mama ei a știut de tot timpul și a așteptat cu răbdare ca pasiunea să se stingă.

Alana îl iertase în cele din urmă pe Jack, pentru cine era ea să-și țină ranchiună când mama ei nu avea niciuna.

Alana nu-și imaginase niciodată că va fi trădată în același mod, dar plânsese din nou pe acea plajă când aflase de aventura lui JP cu guvernanta. Spre deosebire de mama ei, ea nu acceptase, sau tolerase, sau așteptase să treacă în aer. Ea plânsese, plânsese și aruncase fiecare obiect la îndemână în capul lui înșelător și declarase că de data aceasta, când făcuse jurământul de a nu ierta niciodată, se va ține de cuvânt. Trecuseră paisprezece ani de la divorț, dar acum, privind peste mare, la marea neschimbătoare, ar fi putut fi ieri când își aruncase visele spulberate în apă.

S-a așezat la masa din bucătărie cu părinții ei, acum mai în vârstă și mai slabi, și cu fiul ei Colm, care s-a făcut mai frumos odată cu trecerea anilor, și și-a împărtășit veștile. Când era acasă, Alana avea întotdeauna impresia că nu ar fi fost niciodată plecată. Era atât de confortabil de familiar. Atât de adăpostit. Se întreba de ce năvălise peste Atlantic pentru a-și face viață acolo, când ar fi putut rămâne în locul pe care îl cunoștea și îl iubea. Dar ea nu ar fi putut rămâne în același oraș cu JP, temându-se să se lovească de el de fiecare dată când mergea să cumpere alimente. Irlandezii au făcut să fugă la New York, iar americanii au făcut-o pe ea și pe fiicele ei să se simtă bine-venite. Mama ei nu se născuse acolo și tatăl ei, pentru o scurtă perioadă, și-a făcut acasă și acolo? America era în venele ei, la fel ca și Irlanda. Și totuși, stând acum la acea masă, aceeași masă la care mâncase, studiase și bârfise în primele două decenii din viață, Alana simți un sentiment de apartenență inegalabil, precum și un regret că l-a pierdut.

Cei patru au savurat un prânz consistent de cartofi și tocană. Emer a copt o plăcintă cu mere pentru budincă, făcând de la zero crema pe care Jack o iubea atât de mult. Ea s-a împotrivit să cumpere lucruri în pachete când le putea găti singură.

— Trebuie să-ți spunem ceva, Alana, spuse Emer, lăsând jos lingura și furculița.

Alana știa că ar avea ceva de-a face cu JP. „Ce se întâmplă?" a întrebat ea, cu un sentiment familiar de groază strângându-i stomacul.

Jack a șlefuit restul cremei direct din ulcior cu o lingură. — Acum este un scriitor în rezidență la castel, spuse el. — Și ea scrie o istorie a familiei Deverill.

Nu credea în împachetarea adevărurilor dure în vată.

„JP i-a dat acces la înregistrările familiei", a adăugat Emer.

Alana a ridicat din umeri. „Care este dreptul lui. La urma urmei, el este un Deverill. Ce legătură are cu mine?

— Va avea multe de-a face cu tine când va ajunge la ultimii douăzeci de ani, spuse Jack.

Colm rămase tăcut. Se simțea ca un trădător în mijlocul lor. Nu a vrut să recunoască că nu s-a împrietenit doar cu scriitorul, ci și cu tatăl său. Știa cât de mult conta mama lui pe el pentru sprijin. Întotdeauna o luase de partea ei. Acum și-ar fi dorit să nu fi luat niciodată partid.

Alana se uită la fiul ei. — Ai cunoscut-o pe această femeie?

„Am", a răspuns el.

„Cum este ea?"

Colm ezită. Și-a ridicat paharul cu apă și l-a ținut în fața buzelor. — Nu știu, deștept, presupun, și...

— E frumoasă, îl întrerupse Jack. „Frumoasă și vicleană ca o vulpe. Are JP înfășurat în jurul degetului ei mic. Privirea lui a zăbovit asupra nepotului său. „Bănuiesc că te-a înfășurat și pe degetul ei mic", a adăugat el. „Bărbații sunt chit în mâinile unor oameni ca Margot Hart."

Alana se încruntă. — Vrei să-mi spui că JP dezvăluie toate secretele familiei?

Colm a fost rapid în apărarea tatălui său. „Cred că o ajută să cerceteze trecutul îndepărtat. Au discutat despre Hermione Deverill ultima dată când am fost acolo.

Ochii Alanei s-au întunecat. „Dacă va folosi această carte ca o modalitate de a se răzbuna pe mine, atunci trebuie să știu."

„Nu se știe ce va face", a spus Emer.

„Din experiența mea, nu există ceva mai periculos decât un bețiv cu limba slăbită și o grămadă de secrete", a spus Jack.

— Margot scrie o carte de istorie, nu un sărut și o poveste, interveni Colm. Simți căldura înțepătându-i sub guler și se întrebă de ce devenise atât de cald în bucătărie. „A scris o biografie a lui Eva Perón. Il citesc acum si e bine. Ea este un istoric, nu o scandalagioasă.

Jack rânji. — Ei bine, ți-ai schimbat părerea, Colm, gândi el. Atunci se gândi la Kitty Deverill. Unele femei erau imposibil de rezistat. El a cercetat fața nepotului său și și-a dat seama, în timp ce făcea asta, că mai văzuse acea expresie – pe propria lui față în oglindă.

„Voi vorbi cu JP", a spus Alana. „O să aflu ce se întâmplă. Nu i se permite să vorbească despre mine, despre noi și relația noastră, în consemn. Nu îi voi permite să mă umilească în mod public.

„Sunt sigur că nu ar face asta", a spus Colm.

Mama lui se uită la el, neîncrezătoare. — Ești? a replicat ea. Nu era ca Colm să-l apere pe JP. Ea și-a împins scaunul. „Mă duc să-l văd acum."

— Voi merge cu tine, sugeră Colm.

„Nu, voi merge singură", a răspuns ea. „Acesta este între mine și tatăl tău." Ea oftă. „Întotdeauna a fost între mine și el."

Kitty

Necazurile se pregătesc în castel și pentru o dată nu au nimic de-a face cu mine. Doamna Carbery este cea care bântuie. Domnul Dukelow a angajat o nouă fată din Kinsale numită Annie Dineen, o creatură dulce, șoarece, cu părul șaten și cu ochi căprui plictisiți și o gură mică și timidă din care nu se spune vreodată nimic interesant. Ea este neremarcabilă ca înfățișare și își îndeplinește îndatoririle făcând paturi și curățând camerele într-un mod liniștit, eficient, fără a atrage niciodată atenția asupra ei. De fapt, celălalt personal abia o observă deloc. Cu toate acestea, ea este remarcabilă într-un singur lucru: este intuitivă. Ea este unul dintre acei oameni rari care simt vibrațiile mai fine de care cei mai mulți nu sunt conștienți, dar spre deosebire de bunica mea și de mine – care în viață am fost foarte nonșalant cu privire la darul nostru – îi este frică de asta. Ea îl blochează fredonând pentru ea însăși când simte că temperatura scade în cameră sau simte o prezență în spatele ei în firele de păr care i se ridică pe ceafă. Dacă aș fi în viață, mi-aș explica că nu e nimic de care să te temi. Nu există spirite rele aici, ci doar ființe blânde care veghează asupra celor dragi care vin și pleacă în hotel, sau pe cei, precum doamna Carbery și cu mine, care suntem în mijloc, fie la alegere, fie implicit. Cu toate acestea, Annie nu știe diferența dintre fantome, spirite legate de pământ și spirite și nu sunt în măsură să-i spun. Ea crede în fantome în cearșafuri albe și în fantome fără cap care i-ar putea face rău. Aș vrea să-i șoptesc la ureche că poate Castle Deverill nu este locul ideal de muncă pentru ea, dar are nevoie de bani și este dispusă să suporte scârțâiturile și gemetele care îi însoțesc îndatoririle zilnice. Cu toate acestea, doamna Carbery în camera de lenjerie este cu totul altă chestiune.

Doamna Carbery se împacă încet cu ideea că este moartă. După ce și-a petrecut zeci de ani trăind într-o stare de vis, ducându-și rutina obișnuită în

realitatea pe care și-a creat-o, începe să se trezească. Iluzia tremură și se stinge ca niște reflecții pe apă. Ea începe să locuiască în același tărâm ca mine și nu-i place deloc. „Castle Deverill este un hotel, zici?" m-a întrebat ea confuză când am încercat să explic adevărul. — Pleacă cu tine, domnișoară Kitty. Presupun că, cu toți oaspeții domniei sale, uneori s-ar putea simți ca un hotel. Deși ce aș ști? Nu am mai intrat niciodată într-un hotel până acum.

— Castelul nu mai aparține unui Deverill... am început eu.

La acestea, ea și-a făcut cruce, cu o expresie îngrozită pe chip. „Atunci, ce s-a întâmplat cu Lord și cu Lady Deverill, vă întreb? Dumnezeu să-i salveze și să-i ferească de orice rău."

„Au murit cu mult timp în urmă. Vă amintiți focul, nu-i așa, doamnă Carbery?

Se încruntă, o privire tulburată întunecându-i fața. „Focul..." mormăi ea, scotând amintirea din adâncul ei. Cu siguranță, ea o îngropase, odată cu moartea bunicului meu Hubert, care era stăpânul ei.

„Și îți amintești de bunica mea, Adeline, înnebunind în turnul de vest, singura parte a castelului care a supraviețuit incendiului? Îți amintești moartea ei, cu siguranță?

Brazdele de pe frunte i-au tremurat în timp ce a pescuit și ea acea amintire, din apele tăcute și nemișcate ale minții ei subconștiente. Mi-am dat seama atunci că focul, moartea bunicilor mei și a propriului ei fiu iubit au făcut-o să-și piardă mințile și, în moarte, să creeze și să locuiască cumva această lume iluzorie.

M-a privit apoi cu groază în ochi, în timp ce ceața se limpezește și imaginile ieșeau la suprafață una câte una pentru a dezvălui adevărul pe care ea îl ascunsese în mod intenționat. „Îmi amintesc focul, într-adevăr îmi amintesc", șopti ea, uimită că putea să-l uite. „Îmi amintesc că am format un lanț uman și am trecut pe lângă găleți cu apă, dar au fost inutile împotriva flăcărilor. Toată clădirea ardea și nu puteam face nimic în privința ei, dar privim cum distruge locul pe care îl iubeam." Ea și-a dus o mână la gură. 'Ce s-a întâmplat după aceea? Nu-mi amintesc... nu pot..."

Am îngenuncheat lângă scaunul ei și am luat-o de mână. Parcă se trezea din comă și trebuia să se confrunte cu trauma care o pusese acolo. — Ați rămas acasă, doamnă Carbery, i-am spus cu blândețe. „Fiica ta Bessie a avut grijă de

tine. Îți amintești de Bessie, nu-i așa? Era doar o copilă, dar a avut grijă de tine ca o mamă mică." Doamna Carbery și-a mijit ochii, încercând să-și recupereze și să se confrunte cu acele amintiri dureroase.

— Bessie, da, mi-o amintesc pe Bessie. Unde este ea acum?'

„Ea încă trăiește."

„Dar fiul meu a fost ucis." Ochii i s-au întunecat. „Fiul meu a fost luat de la mine." Ea și-a apăsat din nou o mână pe buze, înăbușind suspinele care veneau odată cu durerea.

„Fiul tău a murit în războiul civil și tu ai murit la scurt timp după".

Ea oftă, resemnată. „Deci, este adevărat. Chiar sunt un dispărut." Ea clătină din cap neîncrezătoare. „Nu mă simt diferit. Încă mă doare inima." Și-a luat mâna din gură și și-a dus-o la piept. „Încă mă doare, aici. Ar trebui să mă doară acum că sunt mort?

„Inima este sufletul tău, doamnă Carbery. Sufletul tău nu poate muri niciodată."

„Oh, dacă aceasta este moartea, atunci n-o vreau", s-a plâns ea. „Dar raiul, atunci? Ce zici de asta?'

Și nu am putut să o ajut. Ea știa că era moartă, dar lumina nu a venit așa cum am crezut că va veni. Mă așteptam să știu foarte bine cum să o trimit pe drum, dar nu am făcut-o. Nu am putut. S-a uitat la mine îngrozită. — Raiul este unde vei merge... am început, dar ea nu m-a crezut.

„Am fost rău. Trebuie să fi fost rău, mormăi ea.

— Nu ești rea, doamnă Carbery. Pur și simplu ești pierdut, i-am spus.

— Și tu? a răspuns ea. 'Şi tu?'

„Și eu sunt pierdut", am răspuns și pentru prima dată m-am îndoit de mine. Refuzasem să merg mai departe. Era posibil ca atunci când am decis că sunt gata să nu-mi găsesc drumul spre casă?

Acum, doamna Carbery face ravagii. Biata Annie Dineen refuză să intre în camera de lenjerie. Ea spune că este bântuită. E frig, se plânge ea, și este locuită de o femeie furioasă care strigă la ea să o lase în pace de fiecare dată când intră să ia

lenjerie curată pentru paturi. Acum că doamna Carbery știe că este moartă, este hotărâtă să-i facă pe toți la fel de nenorociți ca ea. Dacă am bătut clanța ușii ca să sperie oamenii, ea bate în toate ușile ca o nebună. Din fericire pentru hotel, ea nu poate să se facă auzită de cele mai multe ori. Mintea ei este neconcentrată și nu înțelege cum se face. Nu am de gând să o luminez. Dar pentru sărmana Annie Dineen, care o poate vedea, frica doamnei Carbery este o problemă reală. Am auzit-o pe doamna de Lisle vorbind cu domnul Dukelow și dându-i instrucțiuni stricte să rezolve aceste presupuse bântuiri. „Nu vreau ca personalul meu să sperie oaspeții", a spus ea ferm. 'Fă ceva în privința asta imediat!'

Nu sunt sigur cum poate.

Sunt atras de Cabana de vânătoare unde Alana a apărut pe neașteptate pentru a vorbi cu JP. Când doamna B deschide ușa, fosta soție a lui JP nu așteaptă să fie invitată înăuntru. O salută pe bătrâna menajeră călduros, dar vioi și intră înainte ca doamna B să se gândească la ceva de spus pentru a o opri. O privește alarmată cum Alana urcă cu pași mari pe coridor spre bibliotecă. Ea știe unde să-l găsească pe JP.

El o aude apropiindu-se înainte de a o vedea și energia lui se contractă. Dacă ar avea o carapace ca o broască țestoasă, s-ar retrage în ea. Încremenește la birou, cu stiloul așezat deasupra scrisorii pe care o scrie, cu ochii mari de anticipare. El știe că este ea. Se aștepta, nu, temându-se de asta. Și el nu are nicio îndoială de ce a venit ea.

O clipă mai târziu, ea este în prag. Își ridică bărbia. — Bună, Alana, spune el rece.

Își pune mâinile pe șolduri. Furia ei este o miasmă în jurul ei pe care o văd la fel de clar ca ceața. „Trebuie să vorbim", spune ea.

Se ridică ţeapăn şi merge spre foc. Scoate un buștean din coș și îl aruncă în grătar. Își face timp. Dar nu poate decât să întârzie inevitabilul. 'Vrei o bautura? Niste ceai?'

„Nu voi sta mult", răspunde ea concis. Cred că simte că are mai multă putere în picioare, așa că nu ocupă loc. La urma urmei, ea nu este aici ca oaspete. Sunt

peste douăzeci de ani de când ea a stat în această bibliotecă ca oaspete, când părinții mei locuiau aici. Erau fericiți atunci. Eram toți fericiți atunci.

„Am auzit că e un scriitor în rezidență la castel", spune ea. „Și ea scrie o carte despre familia ta".

„Asta este adevărat", spune JP. Stă cu spatele la foc. Bușteniul trosnește și sfârâie în spatele lui în timp ce devine cuprins de flăcări. Își aprinde o țigară cu mâinile tremurânde.

„Înțeleg că i-ai permis să verifice înregistrările tale de familie. Este foarte generos din partea ta.

'Eu am.'

„De ce ai face asta?" Chipul Alanei se ciupește de furie. „Nu înțeleg de ce ai lăsa inamicul să intre în casa ta și i-ai da frâu liber să parcurgă istoria familiei tale. De ce ai face asta?'

„Cred că va face o treabă bună", răspunde el. Isi ia o tigara din tigara. Degetele de pe cealaltă mână îi tremură agitate. Știu că este disperat după o băutură. Dacă ar fi știut că va veni Alana, ar fi bătut o jumătate de decantor de whisky în pregătire. Așa cum este, el este sobru și se zbate.

„Nu știi nimic, JP." El face să vorbească, dar ea îl întrerupe. „Cât de bine o cunoști pe această femeie? Tu nu. Tocmai ai cunoscut-o. Nu știi ce va face cu informațiile pe care i-o oferi. Cu siguranță, va dori să scrie o carte care să vândă. Scandal vinde, JP, și va dori să-și umple cartea cu el. Știe ea despre aventura lui Kitty cu tatăl meu? Este asta în carte?' Am fost atât de concentrat pe dezintegrarea căsătoriei lui JP și Alana și pe vânzarea castelului, încât nu m-am gândit la aventura mea cu Jack. Dar Alana are dreptate. Dacă Margot află despre asta, bietul Emer va fi rănit din nou. Chiar dacă sunt mort, sunt sigur că rana pe care trădarea lui a provocat-o inimii ei nu s-a vindecat niciodată pe deplin. Cum ar putea? Alana are grijă de mama ei.

„Și cum rămâne cu sinuciderea lui Archie?" continuă ea. „Celia este încă în viață. Te-ai gândit la ea? Ea nu va dori ca acea tragedie să fie dezgropată și scrisă pentru ca toată lumea să o citească. Și homosexualitatea fratelui tău vitreg Harry? Dacă crezi că această femeie va lăsa toate acele lucruri din carte, gândește-te din nou. Dacă își face treaba bine, va dezgropa totul. Sunt o mulțime de oameni în jur care îi vor oferi bârfele. Nu te înșela. Ea nu este prietena ta. Ea va fi

prietena ta atâta timp cât are nevoie de tine. Apoi va dispărea înapoi în Anglia și nu o vei vedea ca praf. Ea va face o carte din carte și vei rămâne prost. Și ce rămâne cu noi? Vrei să știe toată lumea de ce s-a rupt căsnicia noastră? Chiar? Pentru că nu, JP.

JP se uită la ea. El caută cuvinte, dar ele nu vin. L-a lăsat cu fața roz și zdruncinat ca un pește spălat pe o plajă. „De dragul copiilor noștri, JP, încetează orice contact cu ea deodată." Apoi expresia ei se schimbă. Ea se uită fix la el și văd o adevărată compasiune în ochii ei. „Nu m-am căsătorit cu un prost", spune ea încet. „Dar mă tem că asta ai devenit."

„N-ai dreptul să intri aici și să-mi spui ce să fac, Alana", exclamă el și mă gândesc la un câine încolțit și cum ar putea să mârâie și să mârâie, cu spatele la perete și fără unde să fugă.

„Am un drept, pentru că sunt mama copiilor tăi. Am tot dreptul să-i protejez. Și eu te protejez, nu că îmi vei mulțumi vreodată pentru asta.

„Mă protejezi de ce?" întreabă el cu un chicot amar.

„Tu însuți." El se uită la ea. „Nu am nimic altceva de spus", adaugă ea.

„Doamna B vă va vedea afară."

„Mă voi vedea afară", se corectează ea și iese din cameră. Ochii lui zăbovesc pe locul în care stătea ea de parcă și-ar fi lăsat o amprentă acolo. Se legănă puțin, apoi se îndreaptă spre tava cu băuturi. Își turnă un pahar mare de whisky și îl doboară. Cenușa din țigară picătură pe covor, dar el nu observă. Își mai toarnă o băutură. El este plin de vinovăție. Sigur, vrea ca Margot să spună partea lui a poveștii, dar acum îmi este clar că vrea și el să provoace durere. El este o creatură rănită care se lovește de cei mai apropiați lui, sperând că și ei vor suferi, deoarece el suferă. Asta fac oamenii nefericiți.

Își duce decantorul și paharul lui gol în fotoliu unde stă și privește în foc. Își umple din nou paharul, se lasă pe spate și oftă din greu.

Alana are dreptate, nu s-a căsătorit cu un prost. Cum s-a ajuns la asta?

Capitolul 11

În acea după-amiază a suflat o furtună, lovind stâncile și biciuind marea, astfel încât să se ridice și să coboare în valuri înalte ca clădirile. Vânturi puternice șuierau în jurul zidurilor castelului și ploaia se zvârnea de geamuri ca mii de gheare mici care se zgâriau pentru a intra înăuntru. Era un sentiment neliniștit în hotel. Oasele clădirii scârțâiau și gemeau și toată lumea vorbea cu voci tăcute, de parcă nervoși de o prezență nevăzută care pândea pe coridoare. Margot hotărâse să rămână lângă foc în salonul castelului și să citească câteva dintre însemnările ei. O servitoare cu chipul palid a intrat să tragă draperiile, stingând întunericul și furtuna. Margot își ridică ochii de la pagină și o privi. Ea cunoștea până acum majoritatea personalului hotelului și era considerată o parte din mobilier. Fata i-a zâmbit, dar a știut să nu vorbească. Cu toate acestea, Margot simți, după expresia obosită de pe chipul ei, că ceva nu era în regulă.

„Este totul în regulă, Evie?" a întrebat ea când servitoarea a venit să arunce un alt buștean pe foc.

Evie se uită în jur pentru a se asigura că nu va fi auzită. — Sunt din nou Annie, șopti ea. „Ea are o criză veche, este."

— Din nou fantome?

„Cred că este furtuna. Furtunile intotdeauna ii pun pe oameni. Noi irlandezii suntem o mulțime superstițioasă. „Problema este că un loc vechi ca acesta va fi mereu bântuit, nu-i așa?"

— Chiar nu e chiar atât de veche, o corectă Margot. „Celia Deverill a reconstruit-o în anii 1920."

„Dar asta e treaba. Este pe locul vechiului castel, și care a fost construit în secolul al XVII-lea. Nu contează de câte ori este reconstruită, energia clădirii

originale rămâne aceeași, ca un plan. Sub toate acestea se află o magie foarte veche.

Bunule Dumnezeu! îşi spuse Margot, dar se abţinu să-şi dea ochii peste cap.
— Atunci nu ți-e frică de această magie străveche?

'Desigur că nu! Găsesc genul ăsta de lucruri fascinante. Adică, cât de mult este acolo pe care nu le putem vedea? Nu am văzut încă o fantomă, dar jur că uneori simt că sunt urmărită.

Margot se gândi la prietenul ei Dan Chambers. De ce de fiecare dată când cineva a menționat o fantomă se gândea la el? Își închise caietul și se ridică. Poate că exista o modalitate de a folosi aceste așa-zise fantome, de a profita de ele pentru binele afacerii doamnei de Lisle. Dacă toată lumea credea că locul este bântuit, de ce să nu profite de el?

A găsit-o pe doamna de Lisle în sufrageria ei privată, având o întâlnire cu domnul Dukelow și PA Jennifer, care era o tânără americancă șlefuită, cu piele și ochelari măslinii fără cusur. Întâlnirea părea informală. Ei beau ceai și domnul Dukelow, cel puțin, își croia drum printr-o farfurie cu biscuiți. Jennifer stătea cocoțată pe un scaun, caietul deschis, stiloul plutind. Doamna de Lisle însăși era în fotoliu, cu ceașca de ceai într-o mână și farfuria în cealaltă, părând că pur și simplu se bucura de o după-amiază plăcută cu prietenii.

— Pot să te deranjez o clipă? întrebă Margot din prag. Ea își dădu seama că, dacă nu s-ar fi obosit să închidă ușa, nu le-ar deranja să fie întrerupte.

„Vă rog să intrați", a spus doamna de Lisle zâmbind. „Doar discutăm despre furtună. Mă bucur că nu zbor în seara asta.

— Va fi explodat până mâine, a liniştit-o domnul Dukelow.

— Prognoza este bună pentru mâine, a adăugat Jennifer cu seriozitate. „De fapt, se spune că norul se va limpezi până dimineața devreme și soarele va apărea la mijlocul dimineții."

— Am o idee care te-ar putea interesa, începu Margot.

— Ia loc, Margot, spuse doamna de Lisle. Margot se aşeză pe canapea, lângă domnul Dukelow, care întinse mâna după un alt biscuit. Margot simți că era nervoasă. Nu avea silueta unui bărbat care se satură cu biscuiți. „Deci, ce idee ai ta, Margot?" întrebă doamna de Lisle, cu capul pe o parte, cu o încruntătură interesată ciupind pielea netedă dintre sprâncene.

„Ei bine, mi se pare că sunt mulți care cred că castelul este bântuit”, a răspuns ea. „Și mulți oameni iubesc ideea de fantome. Poate că asta e ceva ce ai putea exploata.

Doamna de Lisle miji ochii. 'Continua.'

„Am un prieten care este medium. El este extrem de solicitat. Am fost la unul dintre evenimentele lui în urmă cu câțiva ani la Royal Geographical Society din Londra și a fost doar loc în picioare. Eu însumi sunt un sceptic, dar chiar și eu am fost uimit de informațiile pe care le-au dat-o spiritele din viața de apoi. Adică, sunt rapid să găsesc explicații pentru așa ceva, dar pot spune sincer că cu acea ocazie nu am găsit niciuna. A fost extraordinar.”

Doamna de Lisle se gândi o clipă la asta. Dacă credea sau nu în lumea spiritelor, nu era nici aici, nici acolo. Dacă ar putea face bani din asta, ar crede în orice. „Nu este o idee rea. În loc să încercăm să negăm observările ciudate, am putea face o caracteristică a acestora. Bună gândire, Margot. Imi place. Am putea să-l invităm pe acest prieten de-al tău aici. Am putea avea un Medium în rezidență. Ea zâmbi cu viclenie. „Poate că, dacă este cu adevărat bun, poate scăpa de fantomele mai puțin atrăgătoare care par să-mi supără personalul.” Ea a râs, iar domnul Dukelow și Jennifer au râs cu ea.

„Cum e el, acest prieten al tău?” a continuat ea.

„Se numește Dan Chambers. La sfârşitul lui şaizeci de ani, aş ghici. Frumos, elegant, fermecător. Doar genul de persoană care îți va îmbunătăți hotelul. El este ca o lumină pentru molii. Oamenii îl iubesc.”

„Cum l-ați cunoscut?” a întrebat domnul Dukelow, încercând să recâștige teren.

„Ne-am întâlnit acum aproximativ șapte ani în Montana din toate locurile. Făceam un profil pentru Ralph Lauren și el găzduia o retragere acolo. Este o persoană bună. Dacă cineva te poate convinge că spiritele sunt reale și prezente, acesta este el.

Doamna de Lisle se întoarse către Jennifer. — Ia-i numărul de la Margot, vrei? Aflați dacă este disponibil să vină o săptămână în primăvară. Sunt de acord cu Margot. Ea îi zâmbi. „Am putea transforma aceste așa-zise bântuiri în avantajul nostru.”

În acel moment s-a auzit o bătaie în uşă. Era Róisín. — Scuzați-mă, doamnă de Lisle, dar există un telefon pentru domnișoara Hart. Femeia spune că este urgent.

Margot nu-și putea imagina cine ar putea fi. Nu ar fi mama ei și era puțin probabil să fie Dorothy, pentru că vorbiseră cu o seară înainte. „Unde să-l iau?" a întrebat ea, ridicându-se.

„Pot să-l pun pe acest telefon", a sugerat Róisín.

Dar Margot știa că va avea puțină intimitate aici. — Îl iau la recepție, spuse ea scuzându-se și urmându-l pe Róisín pe coridor.

Când și-a pus receptorul la ureche, vocea tremurândă a doamnei B a fost cea care s-a repezit în panică pe linie. — O, Margot, eu sunt, Bessie. Este domnia sa. El este într-o stare groaznică. nu stiu ce sa fac. Am încercat să-l sun pe maestrul Colm, dar am primit robotul lui. Am lăsat un mesaj, dar nu pot fi sigur că îl va primi și chiar am nevoie de ajutor. Domnia sa a fost la sticlă, Margot. El este supărat. nu stiu ce sa fac. Nu știam pe cine altcineva să sun.

— E în regulă, Bessie. Am să vin acum.

„Îmi pare rău că te trag într-o noapte ca aceasta, dar el este într-o stare groaznică."

— Un pic de vânt și ploaie nu mă deranjează, Bessie. Rămâi cu el și voi ajunge la tine cât de curând pot.

— Dumnezeu să te binecuvânteze, Margot.

Margot se grăbi în camera ei să-și ia haina și pălăria și să-și schimbe pantofii într-o pereche de cizme de piele. A simțit un sentiment familiar de presimțire în timp ce cobora pe scări în hol. O strângere a stomacului și o strângere a gâtului. Cu toate acestea, știa că trebuie să meargă în ajutorul lui JP. Nu o putea lăsa pe biata doamnă B să se ocupe singură de dramă. Ea știa foarte bine cum era. Și o parte din ea a vrut să meargă în ajutorul lui. Trebuie să plec, chiar.

Ea a ieșit în furtuna. Cu capul în jos și pălăria de lână trasă jos peste frunte, ea s-a străduit spre mașină. Era un frig amar și noaptea era întunecată ca cerneala. A pus cheia în broască și a urcat înăuntru. Farurile au luminat ploaia și arbuștii și

copacii din apropiere, care erau înclinați în supunere de vânt. Nu era o noapte să ieși, dar nu avea de ales. Margot nu avea lipsă de curaj și nu era nimic ca un apel de primejdie pentru a o propulsa la acțiune. Era o femeie acum, nu o fată. De data aceasta a avut șansa de a face diferența.

Ea a ieșit pe porți și a intrat pe bandă. Crenguțe și frunze ude erau împrăștiate pe tot asfaltul, iar bălțile străluceau în faruri și stropiră zgomotos în timp ce trecea cu motorul peste ele. A avut grijă să conducă încet, ținând un ochi pe copacii care îi aliniau traseul în cazul în care vântul îi aruncă o creangă în cale. Nu i-a luat mult să ajungă la Cabana de vânătoare. A parcat cât a putut de aproape de ușa din față. Doamna B trebuie să fi așteptat-o în hol pentru că de îndată ce coborîse din mașină, ușa din față s-a deschis și chipul ei palidă și rotundă a apărut îngrijorată în crăpătură.

Margot se grăbi înăuntru. „Ce noapte groaznică!" a exclamat doamna B, ajutând-o să-și scoată haina și pălăria. — Ești ud, dragă.

'Sunt bine, mulţumesc. Unde este el?'

'In biblioteca.'

Margot aproape că a alergat pe coridor, cu inima groasă în gât de anticipare și groază. Se aștepta să-l găsească pe JP prăbușit pe scaunul lui într-o stupoare beată, dar ceea ce a găsit a fost mult mai alarmant.

Camera era o mizerie, de parcă ar fi luat totul la îndemână și l-ar fi aruncat pe podea. Cărți, ornamente, lămpi, imagini. Doar focul fusese lăsat neatins. Strălucea calm în grătar, flăcări aurii și purpurie lăcuind ușor pe bușteni și cenușă, de parcă ar fi fost doar o altă seară liniștită de iarnă. În mijlocul camerei, JP stătea trântit pe covor, cu spatele lipit de canapea, picioarele întinse, bărbia pe piept. În mână îi atârna o sticlă de whisky goală.

Margot se ghemui lângă el și îl bătu cu prudență pe umăr. — JP, spuse ea, sperând să-l reînvie. Ea l-a scuturat. „Hai, JP. Trezește-te." Doamna B i s-a alăturat acum. „Ce s-a întâmplat?" a întrebat-o Margot.

Buzele doamnei B s-au ciupit. „A primit o vizită de la doamna Alana, asta s-a întâmplat."

'Înțeleg. Presupun că s-au luptat.

— Nu-mi place să-mi fac urechi, Margot, dar nu m-am putut abține să aud o parte din asta.

Margot o privi fix. „Îmi imaginez că a fost despre mine și despre cartea pe care o scriu."

Doamna B dădu din cap. „A fost, mă tem. Doamna Alana a fost foarte supărată.

„Ce pereche!" Oftă ea. „Acest lucru trebuia să se întâmple. Îmi imaginez că ea vede cooperarea lui cu mine ca pe o trădare teribilă. nu o învinuiesc. as fi la fel. Știi, nu intenționez să rănesc pe nimeni scriind această carte, Bessie", a adăugat ea. „Nu vreau să despart familia."

„Nu ați putea face situația mai rău decât este deja", a spus doamna B, dar Margot știa că nu era adevărat.

O rafală de vânt a suflat pe coridor și în bibliotecă, în timp ce ușa de la intrare a fost deschisă și închisă trântind. Margot se uită la doamna B și se încruntă. Dar doamna B știa cine era și nu a fost deloc surprinsă când, o clipă mai târziu, Colm a intrat cu pași mari în cameră. „Ce s-a întâmplat?" a întrebat el. Doamna B se dădu deoparte pentru a-l lăsa să treacă.

„S-a leșinat", îi spuse Margot.

Colm îngenunche lângă tatăl său și îi simți pulsul. El a clătinat din cap și a oftat. Nu și-a exprimat dezamăgirea, dar din expresia de pe chipul lui obosit era clar că a fost greu încercat. „Să vedem dacă îl putem duce sus și în pat", a spus el.

„S-a mai întâmplat asta?" a întrebat Margot.

„Nu din câte știu", a răspuns el.

— Nu așa, adăugă încet doamna B. „Nu l-am văzut niciodată atât de tulburat. E ca și cum și-ar fi pierdut brusc voința.

Colm știa ce-l trimisese până la fundul sticlei. Îi aruncă doamnei B o privire înțelegătoare. Ea i-a zâmbit înapoi cu înțelegere și compasiune – un zâmbet care conținea toată dragostea și loialitatea pe care le simțise pentru el încă din copilărie. Un zâmbet care, în timp ce totul în viața lui fusese măturat de frământările din căsătoria părinților săi, a rămas constant.

— Te simți puternic, Margot?

„O să încerc", a răspuns ea.

I-au pus brațele lui JP peste umeri și l-au târât pe jumătate, pe jumătate l-au urcat pe scări. Cu forța mișcării se trezi, dar băutura îi umpluse capul de ceață. A încercat să vorbească, dar cuvintele erau incoerente și neclare. Cel puțin a încercat să meargă, ceea ce a fost de ajutor în timp ce Colm și Margot se străduiau să-l ducă în dormitor.

Odată ce stătea întinsă pe pat, Margot le-a lăsat pe doamna B și pe Colm să-și scoată hainele murdare și să-l pună sub cuverturi. Ea a coborât și a început să facă ordine în bibliotecă. O senzație de rău i se agita în stomac, ca o băltoacă de gudron care începuse să clocotească. Era ca și cum ar fi fost mereu acolo sub o piele de negare, ca un vulcan adormit care abia aștepta ca ceva să declanșeze o erupție. Iată-o, încercând încă o dată să salveze pe cineva care, cel mai probabil, nu putea fi salvat și apropiindu-și problemele altcuiva.

Margot a început să plângă în timp ce punea încet cărțile la loc în bibliotecă și ornamentele de pe mese. Focul se diminuase în jar care strălucea reconfortant în grătar. A pus un alt buștean și a privit o vreme cum fumea și trosnea și în cele din urmă lua foc. Acolo a găsit-o Colm, privind cu tristețe în flăcări, luptându-se cu un oribil sentiment de déjà vu. — Mulțumesc că ai venit, Margot, spuse el, trecându-și ochii prin cameră cu o senzație de neputinciune și de scufundare. Cum a putut să repare pe cineva care era atât de stricat?

Margot și-a șters ochii și s-a întors spre el. „Nu e bine, nu-i așa?" a spus ea.

„Nu este problema ta. De ce nu te întorci la hotel? O să clarific asta cu doamna B. Ai făcut destule.

„Nu, te voi ajuta. nu am nimic altceva de făcut. În plus, mă simt oarecum investit în tatăl tău.

„Nu ești deloc investit în el. Probabil că nu ar fi trebuit să fie atât de repede să te invite în casa lui. Nu sunt chiar sigur de ce a făcut-o. Mama mea a înnebunit.

'M-am gândit eu. Îmi pare rău.'

„A fost inevitabil." El nu a adăugat că ea îi făcuse să promită că nu o va vedea pe Margot.

Doamna B părea palidă. „Este cel mai rău pe care l-am văzut vreodată", a spus ea, cu ochii umezi de tristețe. Ea a ridicat o lampă de pe covor și a pus-o pe masă. Se uită în jur după umbră. „Nu știu ce să fac. Este atât de dureros să-l privești autodistrugându-se, cunoscând omul care a fost.

Margot închise ochii pentru o secundă. Acesta ar fi momentul să plecăm, se gândi ea. Colm îi spusese să-i lase pe ei. O persoană înțeleaptă ar face ceea ce i s-a spus. Chiar nu a fost problema ei. Dar ceva în interiorul ei a împiedicat-o să-l abandoneze pe JP. — Îți spun ce faci, spuse ea ferm, cu mâinile pe șolduri, făcând pasul de la care nu s-ar mai putea întoarce înapoi. „Primiți fiecare sticlă de alcool din casă și o turnați în chiuvetă. Apoi îi spui adevărul despre ceea ce i-a făcut alcoolul și îi faci de rușine. Și cel mai important, a adăugat ea blând, îi dai ceva pentru care să se facă bine.

— Nu are nimic, spuse cu disperare doamna B.

— Nu are nimic, răspunse Colm, ridicând bărbia. „El mă are".

Margot și-a dus o mână la buze și a simțit că lacrimile curg din nou. — Îmi pare rău, mormăi ea. Ea s-a întors și a găsit niște porțelan spart pe podea, care trebuia curățată.

— Vrei să ne faci niște ceai, doamnă B, a întrebat Colm. Doamna B dădu din cap cu înțelegere și părăsi în liniște camera. — Ești bine, Margot?

Ea respiră adânc. — Tatăl meu m-a avut, i-a spus ea pe deplin. 'Doar eu.'

Colm s-a apropiat și a eliberat-o de porțelanul spart. 'Vino și stai jos. Putem să lămurim asta mai târziu." El o privi ștergându-și nasul pe dosul mâinii. „Dacă aș avea o batistă, ți-aș da-o."

Margot a zâmbit. „Dacă ai avea o batistă, n-aș lua-o pentru că îmi prefer cu mult mâneca." El a chicotit la gluma ei și s-a dus și s-a instalat în fotoliul tatălui său. Margot stătea cu picioarele încrucișate pe covorul din fața focului. O clipă au stat în tăcere, ascultând sfârâitul liniştitor al focului, întrebându-se cum să procedeze.

„De aceea îți pasă atât de mult la tatăl meu. Pentru că propriul tău tată era alcoolic, spuse el în cele din urmă, alegându-și cuvintele cu grijă în caz că ea ar vrea să încheie subiectul.

Ea dădu din cap și, în loc să țină totul pentru ea, așa cum făcea întotdeauna, se trezi că îi spune totul. Poate că focul a fost cel care a scos-o din ea, sau poate că a fost Colm și felul în care a lăsat capul pe o parte și a ascultat cu adevărat. Puțini au capacitatea de a asculta. Oricare ar fi fost, Margot a început să vorbească. „Tatăl meu a fost alcoolic toată viața mea", i-a spus ea. „Aveam paisprezece ani când a murit. Eu l-am găsit într-o dimineață, când eram pe punctul de a pleca la

școală. Murise în somn. A fost ginul care l-a luat. Întotdeauna avea să fie ginul. Mama mea renunțase de mult la el și plecase să locuiască la Paris cu iubitul ei, un muzician slăbănog cu șapte ani mai mic. Eu și tata eram singuri. Am încercat să-l salvez." Se uită în flăcări și oftă. — Dar nu poți ajuta pe cineva care nu vrea să fie ajutat. Ea se întoarse și se uită la Colm. Ochii ei erau strălucitori și plini de răni. „JP îmi amintește foarte mult de el. Tata nu era un beat răutăcios. Sigur, a avut momentele lui, dar în general era un bețiv patetic. Pur și simplu s-ar lăsa pe scaun, așa cum face tatăl tău. Este jalnic și trist și o astfel de risipă. Am golit în mod constant sticlele în chiuvetă, dar el era deștept în a le ascunde. Le-aș găsi în cele mai ciudate locuri. Le-a plutit chiar și în cisterne de toaletă. Adică, a fost o nebunie. Când nu încercam să-l salvez, eram la școală, rămâneam în urmă la muncă și îmi era greu să-mi fac prieteni, pentru că nu puteam niciodată să invit pe nimeni acasă. Îmi era rușine de el și mă simțeam cumva pătată din cauza lui. Ea chicoti amar. „Așadar, am inventat povești. Le-am spus oamenilor că este un tată extraordinar. Că m-a răsfățat și m-a răsfățat, că eram ca două mazăre într-o păstaie, dar adevărul era că îi păsa mai mult de ginul lui decât de mine. Până la urmă, nu cred că m-a văzut deloc. am fost o pacoste. Obstacol în calea plăcerii lui. Personajul negativ. Și tot ce îmi doream era ca el să fie bine, ca tații altora.

„Care era profesia lui?"

„Era un jurnalist și unul bun. Avea o rubrică într-un ziar național și era foarte respectat. Multă vreme a fost ceea ce ai numi un alcoolic funcțional, mai degrabă ca JP. Dar apoi pur și simplu l-a preluat. În momentul în care l-am văzut pe tatăl tău, am știut exact ce este. M-am gândit că aș putea să mă detașez, să cercetez cartea și să nu mă implic. Dar nu pot să-mi întorc spatele unui bărbat care are nevoie de ajutor ca și el. Așa cum a făcut tatăl meu. Nu l-am putut salva pe tata, dar poate îl pot salva pe JP." Ea râse amar, știind cât de ridicol suna asta. Salvarea lui JP nu l-ar aduce înapoi pe tatăl ei.

— Nu sunt sigur că se poate, Margot, spuse Colm cu blândețe. „Este un lucru nobil să vrei să faci, dar nu cred că este capabil să-și schimbe viața acum."

Margot se întoarse pentru a-l înfrunta, privirea ei strălucind brusc de pasiune. „Vezi tu, acolo greșești. În ultimele săptămâni a avut loc o astfel de transformare. A ieșit la călărie, a fost în grădină. S-a interesat de viață și i-a plăcut persoana care

devenea. Totul mergea atât de bine. Nu te poți preface că seara trecută, când ne jucam cu iepuri, nu era din nou vechiul lui sine.

'Este adevărat. Am observat. Cu siguranță a existat o schimbare în modul în care el și cu mine ne înțelegem.

„Atunci mama ta a sosit la fața locului și, deși nu știu ce i-a spus, am o idee destul de bună. Acum se urăște atât de mult pe sine și se simte vinovat, încât toate progresele pe care le-a făcut s-au pierdut într-o excese groaznică. Dar nu a încetat niciodată să bea, Colm. Nici o clipă. Cred că este timpul să-i spui ce este și să-l forțezi să renunțe. Nu există jumătate de drum pentru un alcoolic. Știu asta din experiență. Este fie totul, fie nimic. Nu trebuie să fie nimic."

Doamna B a apărut cu o tavă cu ceai. Ea își făcuse în mod deliberat timp pentru ca cei doi să poată vorbi. A pus tava jos. „Acum, deci, am ceva să vă spun celor doi. Este îmbuteliată în mine suficient de mult și trebuie să iasă. Sărmana mea mamă mereu spunea că este mai bine să ai o casă goală decât un locatar murdar.' Doamna B și-a dat jos șablonul și și-a încrucișat mâinile în fața stomacului și și-a răsucit degetele mari. Colm și Margot au privit-o surprinși, întrebându-se ce secret era pe cale să dezvăluie. Apoi ochii ei palizi se fixară pe Margot și se înmuiară. — Lordul Deverill îți place foarte mult, domnișoară Hart. Nu vreau să vorbesc pe loc, dar de când ai venit să-l întâlnești în ianuarie, a așteptat cu nerăbdare vizitele tale ca un copil de Crăciun." Chipul lui Margot a înflorit într-un zâmbet când își amintea cât de multe necazuri îi făcuse. fă-o să se simtă binevenită. Cum a fost atras din sine de acest nou vizitator care a adus lumină, căldură și compasiune și, cel mai important, companie. „Focul trebuia întotdeauna aprins în sala de jocuri, indiferent dacă vii sau nu", i-a spus ea. — Îi era groază să te răcești. El a vrut să fii confortabil și să te simți ca acasă. Obișnuia să mă necăjească să fac prăjituri și să cumpăr biscuiți și să tragă draperiile devreme pentru a nu trece curentul de aer. Doamne ajută-ne, dacă ai ști cum este el înainte, ai realiza ce schimbare i-ai făcut. Slavă Domnului, chipul lui se luminează mereu ca Farul Fastnet când ajungi, iar când nu vii, el rătăcește în transă ca un dop pe ocean. Aș putea să spun că, fără să-mi dau seama, este puțin îndrăgostit de tine, dar nu cred că este un tip de dragoste romantică. Cred că este pentru că ești însorit și amabil și ești interesat de el. Ești singura persoană care l-a ascultat de ani de zile și Dumnezeu știe că a avut multe nenorociri și tragedii. Așa

cum am spus săraca mea mamă, toți avem propria noastră cruce și propriul nostru Calvar. Și nu, maestru Colm, nu mă consider ca sunt ca o piesă de mobilier, a adăugat ea, întorcându-se spre el. — Dacă cineva îl poate convinge să renunțe la băutură, ești tu, domnișoară Hart. Inima este încrucișată în mine în cazul în care pleacă pe alt bender. După aceasta, mă îndoiesc că ar supraviețui și, să vă spun adevărul, nici eu nu știu cum aș supraviețui fără el.

Margot era uluită. Habar n-avea că JP se îndrăgostise atât de mult de ea. O mică scânteie de speranță s-a aprins în inima ei și senzația de rău din stomac s-a domolit. „Putem face club împreună, noi trei, și să-l ajutăm", a spus ea entuziasmată. Se uită la Colm. Expresia lui era plină de îndoială. „Nu va apărea în carte, promit", l-a asigurat ea. 'Trebuie sa ai incredere in mine.'

Oftă, renunțând la orice rezistență. — Foarte bine, nu am de ales decât să am încredere în tine, Margot. Te rog, nu mă dezamăgi.

Colm a trimis-o pe doamna B la culcare, iar el și Margot au rămas, făcând ordine în cameră și eliminând orice urmă de alcool pe care o puteau găsi în casă. Au golit decantoarele în chiuvetă și au dus sticlele de whisky, vin și alte băuturi spirtoase în cutii la mașina lui Colm, luptându-se cu vântul și ploaia, deoarece furtuna nu dădea semne de atenuare. Era miezul nopții când au terminat. Biblioteca a fost aproape complet restaurată la ordinea ei inițială, în afară de ornamentul ciudat spart și sticla spartă care nu a putut fi reparată. Un vid bun i-ar da luciul final. Până acum, focul se stingea în grătar, doar jarul strălucea liniștit, în timp ce ultimele bucăți de lemn carbonizat erau reduse treptat în cenușă. „Nu pot să-ți mulțumesc suficient", a spus Colm. Părea obosit și îngrijorat în timp ce o escorta pe coridor până la ușa din față. „Voi rămâne aici, ca să fiu aici dimineața când tata se trezește. Ești binevenit să stai dacă vrei. Există o mulțime de dormitoare. Nu este o noapte pentru a fi pe drum.

„Mulțumesc, dar voi fi bine. Este doar o scurtă călătorie cu mașina până la castel și mașina mea este mai dură decât pare. Ea îi puse o mână pe braț, mișcată brusc de emoția crudă din ochii lui. — Îmi pare atât de rău, Colm.

El știa acum că ea a vorbit serios. — Este un real ajutor să ai sprijinul tău, Margot. Oftă. „De când mama și surorile mele au plecat în America, a trebuit să mă descurc singură cu tata și nu a fost ușor."

„Ei bine, acum nu ești singur. Mă ai. Ea a zâmbit plin de compasiune.

Ochii lui zăboviră pe chipul ei. Păreau să pătrundă în ea. Ea nu și-a îndepărtat privirea. Ea dezvăluise prea multe despre ea în seara asta pentru a fi timidă acum. — Ascultă, îmi pare rău că te-am judecat greșit, spuse el încet. „Îmi dau seama acum cât de greșit am greșit."

— Înțeleg de ce ai făcut-o, Colm, răspunse ea. „Nu m-am gândit la familia ta când mi-am început proiectul. Dar mă gândesc la ei acum.

El a dat din cap. 'Stiu ca esti.'

A tras-o într-o îmbrățișare aprigă. Nu se așteptase la el și pentru o secundă a simțit ca și cum o linie a fost depășită. Nu mai erau jurnalist și subiect, ci doi oameni uniți de o durere comună. Doi oameni care aveau nevoie unul de altul. Margot închise ochii. Se simțea bine să o aibă cu brațele în jurul ei, să renunțe la rezistența ei și să cedeze. Era prea obosită să reziste în seara asta. Colm a ținut-o strâns pentru o clipă lungă și Margot și-a dat seama cât de obosită era, nu din cauza lipsei de somn sau chiar din cauza emoțiilor epuizate, ci din cauza ținerii de armura pe care o înfășurase în jurul inimii ei. Și-a dat seama că el avea nevoie de această îmbrățișare la fel de mult ca și ea. Ea și-a pus brațele în jurul taliei lui și și-a sprijinit capul de pieptul lui. Ea îi spusese totul. Nu mai avea nimic de ascuns.

Apoi buzele lui le găsiră pe ale ei și o sărută. El nu plănuise și ea nu se așteptase. Dar era cald și încântător și, pe măsură ce sărutul s-a adâncit, anxietatea lui Colm s-a ridicat și Margot nu se mai simțea obosită. Era firesc să se țină astfel unul pe altul, să se sărute așa, de parcă ar fi fost destinați să se unească în acest fel încă de la prima lor întâlnire.

Prinși în acest moment, niciunul nu s-a gândit la numeroasele motive pentru care nu ar trebui.

Capitolul 12

Abia dimineața, Colm și Margot s-au gândit la motivele pentru care nu ar fi trebuit să se sărute.

Margot se întorsese la hotel la scurt timp după aceea, înfruntând furtuna, în ciuda faptului că Colm încerca să o convingă să rămână. Tot drumul înapoi, ea zâmbise pentru sine și se ținuse de senzația buzelor lui pe ale ei, savurând amintirea ei, făcând-o să dureze. Cu toate acestea, când zorile se prelingeau slab prin golul din perdelele dormitorului ei din turn, aducând cu ea un sentiment ascuțit al realității, ea și-a dat seama că nu ar fi trebuit să-l lase. Cum ar putea ea să scrie cartea dacă avea intimitate cu unul dintre protagoniști? Ar părea că profita de el pentru a obține povestea interioară. Și dacă ar fi să-i dea povestea interioară, ar putea ea să o scrie? S-a culcat cu bărbați de care știa că nu se va atașa. Asta i se potrivea cel mai bine. Dar Colm Deverill nu era genul acela de om. Margot simțea asta în intestine. Dacă i-ar lăsa să intre, el ar fi acolo să rămână.

Mai bine să nu-l lași să intre, se gândi ea în timp ce se ridică și se îmbrăcă. Ea spera că el ajunsese la aceeași concluzie. La urma urmei, din punctul de vedere al familiei sale, ea era inamicul. Și a fost un om prost care s-a culcat cu dușmanul. Avea să treacă mai departe în câteva luni. Nu voia nimic care să o împiedice să plece.

Margot a luat micul dejun în sala de mese, la o măsuță singură, și a citit Irish Times. IRA a lansat un atac cu mortar asupra bazei Royal Ulster Constabulary din Newry, Irlanda de Nord, ucigând nouă ofițeri și rănind alți aproape patruzeci. Se întrebă dacă chestiunea irlandeză va fi vreodată rezolvată. Dar avea probleme la care să se gândească. Ea închise hârtia, își scurse ceașca de cafea și se

uită la ceas. Era timpul să mergem la Cabana de vânătoare și să ne confruntăm cu JP și Colm.

Colm știa că nu ar fi trebuit să o sărute pe Margot. În timp ce stătea întins în pat, privind dormitorul ieșind încet în lumină, și-a dat seama că, deși știa că nu ar fi trebuit, și-a dorit foarte mult. Nu a regretat. Nici o clipă. S-a întins pe spate și s-a întins în timp ce fragmentele din seara precedentă i-au apărut în minte, dându-i din nou plăcere. El dorise s-o ducă în pat, dar ea se strecurase în noaptea furtunoasă și dispăruse în întuneric. S-a ținut de imaginile care acum se solidificau în imaginația lui. Pielea lor avusese acea chimie rară, când doi oameni au o conexiune sexuală puternică, ca o coardă jucată în armonie perfectă. Se întrebă dacă și ea simțise asta. Îl lăsase în hol, dureroasă de dorință și totuși, în ciuda evenimentelor traumatizante ale serii, fericită. Știa cum s-ar simți mama lui dacă ar afla. Și-a imaginat, de asemenea, cum s-ar simți tatăl său dacă ar ști. Dacă era de crezut doamna B, JP era puțin îndrăgostit de Margot însuși. Dar Colm a împins acele obstacole în calea fericirii sale din linia de gândire. Nu trebuia să se oprească asupra lor acum. Și-a imaginat că o aduce pe Margot în pat și făcând dragoste cu ea. A închis ochii și a savurat fantezia. Era un bărbat matur la vârsta de douăzeci de ani; chiar nu conta ce credeau părinții lui.

În cele din urmă s-a îmbrăcat și a coborât la micul dejun. Doamna B nu a fost surprinsă să-l vadă. Ea observase că mașina lui era încă parcată în curte când își deschisese draperiile în acea dimineață. Ea a presupus că el a rămas acolo ca să poată fi cu ochii pe tatăl său. Lordul Deverill încă dormea. Doamna B aruncase cu ochiul în jurul ușii dormitorului său în drumul ei de jos, iar el respira încet, agonia din noaptea precedentă pierdută într-un somn liniștit.

— Ce vei mânca la micul dejun, maestru Colm, a întrebat ea când a intrat în bucătărie.

El a zâmbit larg. Doamna B nu-l văzuse zâmbind așa de foarte mult timp și suspiciunile i-au crescut. „Îmi place muzica, doamnă B”, a spus el, referindu-se la radio.

Bătrâna menajeră a zâmbit înapoi, simțindu-se mai bine cu privire la noaptea dinainte din cauza energiei sporite a maestrului Colm, care era contagioasă. „Este grozav, nu-i așa? Îmi pune un arc în pas.

„Îmi pune un izvor." Colm a râs și doamna B a râs cu el. Cât de atrăgător era când râdea, se gândi ea. — Voi lua ouă și pâine prăjită, doamnă B. Mulțumesc.

— Va veni domnișoara Hart astăzi? Îl urmărea cu atenție pe Colm.

„O să-l ajute să-l rezolve pe tata. După cum ai spus, ea este probabil singura care poate.

„Cred că voi doi împreună veți fi o pereche puternică, maestru Colm." Ea scoase câteva ouă din coșul de pe bufet și turnă puțin ulei într-o tigaie. „Mă rog lui Dumnezeu să-ți permită să-l ajuți."

— Cred că avem nevoie de mai mult decât de rugăciuni, doamnă B, răspunse Colm, părând îndoielnic.

Și-a luat micul dejun. Doamna B cumpărase ziarele așa cum făcea în fiecare dimineață, oprindu-se la biserică să aprindă lumânări votive pentru cei dragi în drum spre magazin. Cu toate acestea, nu se putea concentra asupra cuvintelor. Mintea lui era la Margot și la provocarea pe care urmau să o înfrunte împreună. El a ascultat după mașina ei, brusc nervos că o va revedea. Se întreba cum se simțea ea în această dimineață și spera că nu regretă.

Doamna B și-a îndepărtat farfuria. „Am aprins focul în bibliotecă", a spus ea. „Va coborî într-un minut, bănuiesc. Cunoscându-l, va fi uitat totul despre noaptea trecută.

— Eu și Margot îi vom aminti cu blândețe, răspunse Colm, punându-și șervețelul pe masă.

Zgomotul unui motor i-a alertat pe amândoi despre sosirea lui Margot.

— Mă duc, spuse doamna B, părăsind camera.

Colm trase adânc aer în piept și o urmă afară. — Arată-o în bibliotecă, doamnă B, și adu-ne niște ceai, vrei?

Margot se opri în fața Lojei de vânătoare. Vântul era încă puternic, dar norii de ploaie s-au mutat la primele ore ale dimineții, lăsând pete tot mai mari de cer

albastru. Ea a coborât din mașină și a observat crengi și frunze înmuiate presărate peste pietriș, precum și un copac care coborase peste râu. Doamna B deschise ușa. Margot intră în grabă din frig. — Bună dimineața, doamnă B, spuse ea, frecându-și mâinile. 'Este treaz?'

„Care?" a întrebat doamna B.

„Lord Deverill".

'Nu încă. Maestrul Colm este în bibliotecă și te așteaptă.

'Grozav. Mulțumiri. Mă duc să-l găsesc."

Margot a mers pe hol, îngrijorată de ce avea de gând să-i spună. Nu ar fi trebuit să-l sărute niciodată. Fusese erupție. Un lucru „în moment", care este atât de des regretat.

Colm stătea la fereastră când ea a intrat, privind spre gazon, la fel ca tatăl lui când îl întâlnise pentru prima dată cu toate acele săptămâni în urmă. El a zâmbit la vederea ei. Un zâmbet de bucurie temperat de speranță, care era și drăguț și fermecător. De fapt, era atât de atrăgător încât a luat-o pe nepregătite. Deodată, regretul ei era mai puțin sigur. „Bună", a spus ea.

„Bună", a răspuns el. S-au privit unul la altul, căutând o afirmare.

Margot nu știa ce să spună. Fusese atât de sigură că făcuse o greșeală, dar acum, văzându-l acolo, frumos și vesel, se îndoia de ea însăși. Nu se îndoise niciodată de ea însăși înainte. Ea a știut întotdeauna exact ce își dorea și, mai precis, ce nu își dorea.

Colm a vrut să o sărute din nou pentru a alunga stânjenia, dar deodată tatăl lui se afla în prag în spatele lui Margot, arătând de parcă în noaptea dinainte ar fi fost doar o altă seară petrecută lângă foc cu o carte și un pahar de whisky și a trebuit să îndepărtează-și atenția de la Margot. — Bună, voi doi, spuse JP surprins. Pe lângă un ten roșu și ochi strălucițI, roșii, nu arăta prea rău pentru uzură, având în vedere devastarea pe care o provocase bibliotecii, precum și lui însuși.

Colm și Margot îl priviră uimiți. Niciunul nu se așteptase să-l vadă atât de generos. S-au uitat unul la altul. Sărutul ar trebui să aștepte. — Bună dimineața, JP, spuse Margot.

„Vrei micul dejun?" A vorbit atât cu Margot, cât și cu Colm. „Doamna B poate să pregătească orice doriți, în limita rațiunii."

— Tocmai am mâncat, răspunse Colm. — Dar vom bea o ceașcă de ceai sau o cafea, nu-i așa, Margot, ca să-ți ținem companie.

'Sigur. Chiar mi-aș descurca cu niște cafea, a răspuns ea.

JP se târâi pe coridor spre sala de mese. „A fost o furtună groaznică aseară", a spus el, de parcă nu ar fi știut. „M-am uitat pe fereastră chiar acum și am văzut că un copac a coborât peste râu. Din fericire, nu unul prețios. Doar o cenușă veche. Oricum, probabil pe drum. Acei cenuși le este greu să lupte împotriva bolii. Îi pierdem în toată țara. O să-i fac pe băieți să o taie pentru lemne de foc.

Margot îl urmă. Simțea prezența lui Colm în spatele ei și știa că el gândea la fel ca ea. Cum aveau de gând să abordeze subiectul alcoolismului său când nu-și amintea ce sa întâmplat cu o seară înainte?

JP și-a luat locul obișnuit în fruntea mesei. Margot și Colm stăteau de o parte și de lângă el. Doamna B a ridicat puțin din umeri când l-a văzut. Ea știa că va fi așa. Întotdeauna fusese așa. Amnezia selectivă era așa cum o numea ea. Ea a adus micul dejun lui JP, însoțit de o oală de ceai. Margot și Colm au purtat conversație, ținând-o lejer, băundu-și cafeaua de parcă ar fi fost pur și simplu o dimineață normală. JP nu a întrebat ce făcea Colm acolo la acest moment al zilei. Dacă știa că fiul său a dormit, nu a lăsat să treacă. Margot a presupus că, dacă ar recunoaște succesiunea neobișnuită a evenimentelor, va trebui să recunoască ce făcuse aseară, iar ea știa că va evita asta cu orice preț. La fel cum făcea tatăl ei. În timp ce vorbeau despre vreme și despre cercetările lui Margot, ea și Colm au făcut tot posibilul să nu atragă privirile, ca nu cumva JP să le simtă complicitatea și să devină suspicios.

— Deci, spuse JP oftând, punându-și șervețelul pe masă, luând pachetul de țigări și eliberând unul. „Ce este pe ordinea de zi azi, Margot?" Aprinse țigara, suflând fum peste masă.

Margot a zâmbit dulce și Colm și-a dat seama că avea de gând să arunce bomba, chiar acum, la masă. S-a înțepenit. „Astăzi, JP, este prima zi a sobrietății tale", a declarat ea.

A durat un moment pentru ca cuvintele ei să se înregistreze. — Îmi pare rău, Margot, ce ai spus?

— O să renunți la băutură, JP. Eu și Colm te vom ajuta. Ea îi puse o mână pe a lui. Se uită la el, nesigur dacă să-l scoată sau să-l lase acolo. Colm nu îndrăznea

să vorbească. Știa că există pericolul ca tatăl său să explodeze în furie dacă se alătură.

JP se încruntă, clătinându-se la limita dintre indignare și calm. A trecut un moment care i s-a părut minute și apoi și-a forțat un zâmbet. — Nu sunt sigur despre ce vorbești, Margot. Dar este foarte amuzant. Ești foarte amuzant." Și-a retras mâna. „Acum, bănuiesc că doamna B a aprins deja focul în sala de jocuri."

Colm s-a pregătit și s-a aruncat. — Tată, nu e amuzantă. Îți amintești ceva despre noaptea trecută?

Fața lui JP s-a întărit. S-a întors către fiul său. 'Aseară?'

— Îți amintești ce sa întâmplat?

Acum era frică în ochii lui. 'Nu s-a intamplat nimic. Nu știu despre ce vorbești, se răsti el. — Ce spui, Colm?

„Te-ai îmbătat, ai aruncat tot ce puteai să ajungi pe podeaua bibliotecii și ai leșinat."

Era pe cale să nege. Furia i-a urcat în piept, clocotind și scuipat de jignire. Cum a putut propriul său fiu să-l acuze de așa ceva? Cu toate acestea, încet amintirea s-a materializat din ceață ca o creatură urâtă, sau poate că fusese mereu acolo, doar că el alesese să nu o vadă. Fața lui a căzut de rușine. Ce rost avea să o infirme, când știa foarte bine că este adevărat? „Și m-ai pus în pat, presupun. De aceea ești aici la micul dejun, spuse el cu o voce liniștită.

— Și Margot a fost aici, a adăugat Colm.

JP se uită îngrozit la Margot. „Îmi pare rău că a trebuit să mă vezi așa."

Privirea rănită din ochii lui îi făcu inima să inundă de compasiune. — E în regulă, JP, îl liniști ea cu blândeţe. „Am crescut cu un tată alcoolic. Am mai văzut totul înainte. Sunt peste măsură de șocant."

„Uite, asta nu s-a mai întâmplat niciodată. Eram supărat, începu el, întorcându-se înapoi către Colm. „Mama ta a venit. Am spus amândoi niște lucruri groaznice. Am întins mâna spre sticlă. Este normal. A chicotit, respingând-o ca fiind o întâmplare rară și minoră. „Știu că beau prea mult. Și eu fumez prea mult." Se uită la țigara dintre degete și ridică din umeri. 'Nimeni nu este perfect.'

— Ești alcoolic, JP, spuse Margot. „Și dacă nu te faci bine, vei muri."

JP îi bătu mâna. „Să nu fim prea dramatici."

„Are dreptate, tată. Știi că are dreptate.

„Nu se va mai întâmpla. Îmi pare rău că te-am îngrijorat.

— Ne-ai îngrijorat, spuse Colm.

JP s-a uitat la fiul său surprins. — Erai îngrijorat, Colm?

„Desigur că eram îngrijorat. Ești tatăl meu."

JP a căutat cuvinte, dar nu a reușit să le găsească.

„Când te-am văzut pe jos, am crezut că ești mort", a adăugat Margot. „Mi-ai făcut un adevărat șoc."

'Îmi pare rău. Voi bea mai puțin în viitor. Și-a împins scaunul, semnalând sfârșitul conversației.

— Nu, n-o să bei deloc, spuse Colm ferm. El s-a ridicat. „Nu a mai rămas nici o picătură de alcool în casă."

Fața lui JP s-a înroșit. „Mi-ai eliberat casa?" a exclamat el. — Ai ieșit din minți, Colm?

„Nu a fost doar Colm, JP. Am fost și eu, a spus Margot. „Am făcut-o împreună. Pentru că vrem să te faci bine.

„Acest lucru este inacceptabil!" a spus el, ridicând vocea. Nu s-a uitat la Margot. Nu a putut să-și îndrepte furia asupra ei. „Cine crezi că intri ca hoții și îmi furi proprietatea? Nu poți să iei ceea ce vrei fără să ceri.

„Tată, trebuie să faci față faptului că ai o problemă. Nu suntem inamicul. Suntem aici pentru a vă ajuta.'

Nările lui JP s-au deschis. Arăta de la unul la altul ca un taur dat înapoi în colț de câțiva matadori. „Vreau să pleci", a spus el. „Vreau să plecați amândoi în acest moment." Dacă a avut vreodată nevoie de un pahar, era acum. Simțea panica urcându-i în piept.

— Nu plecăm, JP, spuse Margot cu blândețe. „Hai să intrăm în bibliotecă și să vorbim despre asta calm. E frumos și cald acolo.

JP nu s-a certat. Și-a stins țigara în scrumiera de lângă casa lui. Cu umerii cocoșați și mâinile în buzunare, rătăci încet pe coridorul rece spre biblioteca unde doamna B aprinsese un foc puternic. Se lăsă în fotoliu. Știa că nu era whisky în cameră, dar ochii lui l-au căutat la fel. Colm luă celălalt fotoliu și Margot canapea. JP bâjbâi după o altă țigară și o aprinse. „Deci, sunt toată urechile. Spune ce vrei să spui. Știu că nu voi scăpa de tine până nu o faci.

„Până când nu recunoști că băutura ta scapă de sub control, JP, nu te vei face mai bine. Nu te putem ajuta decât dacă vrei să te ajuți singur."

— N-am nevoie de ajutor, Margot, a replicat el supărat.

„Să vă lamuresc cât de rău a fost aseară?" a spus Colm. — Că te-am găsit acoperit de vărsături și...

JP ridică mâna, aruncă o privire către Margot, apoi înapoi către Colm. „Bine, bine. Înțeleg punctul tău. Nu am fost o priveliște frumoasă, se răsti el. „Doamne, să nu am demnitate?"

„Ți-ai pierdut demnitatea aseară. Nu este prima dată, tată. Nu ești același bărbat care ai fost înainte.

— Cu toții îmbătrânim, Colm. Ți se va întâmpla și ție, apoi poți vedea cum îți place!

„Nu are nimic de-a face cu vârsta și cu alcoolul."

Margot se aplecă înainte. „Îți amintești că mi-ai spus că te-ai plâns de pierderea bărbatului care ai fost cândva?" a spus ea, cu vocea ei blândă și plină de bunătate. El mormăi, temându-se să nu fie de acord cu ceva. „E încă acolo, JP, în tine. El este încă frumos, fermecător, plin de duh și deștept. Poți fi el din nou, dacă vrei. Dar trebuie să vrei, pentru că nimeni altcineva nu o poate face pentru tine. Tatăl meu nu a vrut niciodată să se facă mai bine. Pentru el, a ales să moară tânăr cu alcool, decât să îmbătrânească fără el. A fost alegerea lui. Aveam paisprezece ani când a murit. Am pierdut omul pe care l-am iubit mai mult decât oricine altcineva din lume. Dar, într-adevăr, îl pierdusem cu ani în urmă, când a încetat să mă pună pe primul loc. Nimeni nu era mai important pentru el decât ginul lui. Nici măcar eu, copilul lui. Aș fi putut să mă înec și el ar fi preferat să întindă mâna spre sticlă decât să întindă o mână ca să mă salveze." Margot și-a șters o lacrimă cu degetele. JP se uita la ea, cu fața mototolită de compasiune. — Chestia este, JP, că nu cred că ești la fel de departe ca tatăl meu. Nu ai ajunge la sticlă dacă Colm s-ar îneca. Ai plecat cu mine și te-ai bucurat de lumina care sară în apă și de florile mici care cresc în iarbă. Ai început să lucrezi în grădină, să plantezi lucruri și să aștepți cu nerăbdare să crească. Tata nu era interesat de natură. Nu-i făcea plăcere frumuseții, pentru că nu mai vedea dincolo de următorul pahar. Dar tu nu ești așa. Puteți renunța la toate astăzi și, cu sprijinul

nostru, puteți găsi din nou vechiul JP. Vechiul tău prieten, cel pe care toată lumea l-a iubit.

Buzele lui JP tremurau de autocompătimire. „Chiar crezi că pot să-l recuperez, vechiul JP, vreau să spun? Este posibil?' Când i-a privit pe amândoi, ochii lui nu mai ardeau de furie, ci străluceau de regret.

— Poți, tată, pentru că, așa cum spune Margot, este încă acolo.

„Foarte bine", a răspuns el, cu vocea plină de intenție. „Voi începe azi. Prima mea zi de sobrietate. Îi aruncă lui Margot un mic zâmbet smerit. — Cât un pas, nu?

— Cât un pas, repetă ea.

S-a ridicat în picioare.

„Unde te duci?" a întrebat Colm.

„Voi face o plimbare prin grădină. Voi doi veți vorbi." Amândoi s-au uitat la ea confuzi. Colm se târâi inconfortabil pe scaun. „Tu, JP, îi vei spune lui Colm de ce ți-a stricat căsnicia și de ce ai vândut castelul. Tu, Colm, nu vei întrerupe sau te încinge, dar vei asculta cu compasiune și înțelegere, pentru că la baza poveștii lui JP este motivul pentru care a început să bea. Veți fi sinceri unul cu celălalt, știind că niciunul dintre voi nu va fi judecat. Aș rămâne, dar nu este potrivit. Trebuie să puteți vorbi unul cu celălalt în privat, știind că orice se va spune va rămâne în aceste patru ziduri.

JP se uită la Colm. — Să o rog pe doamna B să ne facă un ceai?

— Ar fi o idee bună, spuse Colm.

Margot părăsi camera. A trecut pe lângă doamna B pe coridor. — Cred că ajungem undeva, Bessie, șopti ea.

Doamna B își făcu cruce. „Din harul lui Dumnezeu", a răspuns ea solemn.

— Cred că aș fi un terapeut bun, a adăugat Margot zâmbind.

Dar doamna B era mai înțeleaptă decât toți împreună. Ea a bătut mâna pe brațul lui Margot. „Cred că aveți nevoie de terapie la fel de mult ca și ei", a spus ea și a continuat pe coridor spre bibliotecă. Margot o privi plecând, dar nu se putea gândi la nimic de spus, cu excepția faptului că probabil avea dreptate.

Margot porni peste gazon. Soarele și-a găsit drum printre lacrimile din nor și a aruncat umbre lungi peste iarbă. Simțea un sentiment prudent de optimism. JP nu era încă ieșit din pădure, nu prea mult, dar făcuse primul pas. Nu spusese el, la prima lor întâlnire, că vrea să spună partea lui a poveștii? Nu se plânsese că nimeni nu l-a ascultat vreodată? Că nu le-a păsat să audă ce avea de spus. Ei bine, ea spera că el o spunea acum și că Colm ascultă.

Și-a băgat mâinile în buzunare și și-a privit respirația ceață în aerul umed. Mintea i se întoarse înapoi la sărut. Ea oftă adânc în timp ce greutatea dilemei se așeză din nou puternic pe umerii ei. Oricât de reticentă era să se atașeze de cineva, îi plăcuse foarte mult să-l sărute. Erau deja complice, ce ar conta dacă s-ar apropia puțin în acest proces? De când devenise atât de sensibilă? Se bucurase de mulți bărbați; Colm era doar unul în plus, nu-i așa? Margot se gândi la doamna B și zâmbi în sinea ei. Se întreba ce va spune, în înțelepciunea ei neobișnuită, despre asta.

Kitty

Alana și tatăl ei sunt pe plajă. Siluete mici pe întinderea vastă a mării, sub cerul enorm, bătute de vânturi care mătură umezeala și rece de pe apă. Nori gri supărați se zvârnesc deasupra lor, de parcă furia și durerea Alanei s-ar fi materializat în vapori, închidend soarele, întunecând ziua, înaintând în noaptea dinaintea timpului.

Ea plânge. Jack o înconjoară cu brațul în timp ce ei se plimbă împotriva furtunii. Ea este din nou ca un copil, aplecat în îmbrățișarea lui. Bazându-se pe tatăl ei pentru a îndrepta lucrurile. Dar nici măcar Jack, cu toată înțelepciunea lui, nu poate face asta. „Ce s-a întâmplat cu bărbatul de care m-am îndrăgostit, ta?", întreabă ea. Cu toții ne-ar plăcea să știm răspunsul la asta. „Ce s-a întâmplat cu râsul și cu răutățile, cu distracția?"

„Viață", spune Jack. „Viața s-a întâmplat, asta este."

Viața ni s-a întâmplat și nouă, nu-i așa, Jack?

„Lucrurile erau mai puțin complicate când eram tineri."

„Par mai puțin complicate când te uiți înapoi la ele de la distanță, dar la acea vreme, problemele tale erau la fel de mari ca și acum, doar diferite."

„Nu-mi amintesc deloc probleme", spune ea.

„Pentru că problemele cu care te confrunți acum i-au eclipsat. Priviți înapoi la trecut prin ochelari nuanțați de trandafir. Dar viața nu a fost nuanțată de trandafir. A fost greu și ne-a învățat pe toți niște lecții grele."

Alana merge mai departe în tăcere. Jack a declanșat o amintire întunecată care se trezește din somn și își dezvăluie dinții. Știu că amândoi se gândesc la mine. „Ai dreptate", este de acord ea. „Mi-am anulat logodna cu JP din cauza aventurii tale cu Kitty Deverill. Îmi amintesc.'

— Chiar ai făcut-o.

„Nu am vrut să am nimic de-a face cu familia Deverill. Am crezut că au sânge rău. Ar fi trebuit să mă țin de arme. Am mers înainte și m-am căsătorit cu unul și uite unde m-a ajuns!

— Și ce rămâne cu mine, Alana? Nu ar trebui să-mi asum o anumită responsabilitate pentru afacerea mea? Am și eu sânge rău?'

'E diferit.'

„Nu, nu este. Am fost la fel de vinovat pentru că mi-am încălcat jurămintele de căsătorie ca și Kitty pentru că le-a încălcat pe ale ei. JP l-a rupt pe al lui și te-a rănit, la fel cum i-am rănit-o pe mama ta. Există foarte puțină diferență când le fierbi pe amândouă.

„Sunt jumătate din femeia care este mama", spune Alana, iar vocea ei este plină de defetism.

„Asta pentru că jumătate dintre voi sunt eu. Capul fierbinte și încăpățânat ca toți O'Leary tind să fie.

„Mi-ar plăcea să fiu mai mult ca mama", spune ea.

„Într-adevăr, este o femeie bună", este de acord el. Și el are dreptate, ea este, o femeie mai bună decât am fost vreodată.

— Știi că i-am promis că nu îi voi spune mamei despre scrisorile de la Kitty pe care le-am găsit în geanta veterinarului tău? Ei bine, mi-am încălcat promisiunea și i-am spus", mărturisește ea.

„Ai făcut-o?" spune Jack, deși nu-i pasă de asta acum. La urma urmei, a fost acum peste treizeci de ani.

„Știi ce a spus ea?"

'Ce a spus ea?'

— Că a știut întotdeauna că o iubești pe Kitty.

Se oprește din mers și o privește surprins. 'Ea a spus asta?'

'Ea a facut. Ea nu te-a învinovățit și nu a avut-o cu tine. Ea a așteptat cu răbdare ca pasiunea să moară, ceea ce a făcut până la urmă, nu-i așa. Am promis că nu-ți voi spune niciodată.

— Deci ai încălcat ambele promisiuni?

— Presupun că am făcut-o.

„Unele promisiuni sunt menite să fie încălcate pentru binele superior."

„Atunci unde este binele superior în aceste promisiuni încălcate?"

Jack oftă, fără îndoială, întorcându-și mintea înapoi la vremea când trebuia să aleagă între mine și soția lui și și-a ales soția. Dar dragostea noastră nu a murit niciodată, așa cum crede Alana, a trebuit doar să-i onorăm pe cei pe care i-am jurat înaintea lui Dumnezeu să-i iubim și să-i prețuim. A trebuit să ne îndeplinim angajamentul față de ei. Aventura noastră ajunsese la capătul drumului și nu mai avea unde să meargă. Trebuia să facem ceea ce trebuie. Ai spus că vrei să fii mai mult ca mama ta. Ei bine, mama ta știe când să dea drumul", spune el. — Trebuie să ierți și să renunți și tu, Alana.

Nu-i place sunetul asta. Inspiră prin nări și își trage buzele într-o linie subțire. Sunt puțini, precum Emer O'Leary, care au capacitatea de a se ridica deasupra ego-urilor lor. Alana este rănită. Este supărată și este dezamăgită. Și JP colaborează la o carte despre familia ei despre care se teme că va expune toate secretele ei în lumina controlului public. „Nu sunt pregătită pentru asta", spune ea încet. „Nu merită iertarea mea."

„Nu l-am meritat pe cel al mamei tale."

„Mama este o femeie mai bună decât mine." Este o femeie mai bună decât noi doi, Alana.

„Din cauza alegerilor pe care le face", adaugă Jack cu înțelepciune.

„Sunt cu alegerile mele. Nu a fost alegerea mea ca soțul meu să se culce cu o altă femeie.

„Dar este alegerea ta să-l ții împotriva lui. Au trecut, ce, paisprezece ani de când ai divorțat? Ai de gând să permiți ca o alunecare să stea între voi pentru tot restul vieții?

Alana ridică vocea. „Nu este alegerea mea că s-a transformat într-un bețiv fără speranță. Nu este alegerea mea că el o ajută pe scriitoarea să-și cerceteze cartea despre familia noastră. Și nu a fost alegerea mea că a vândut casa familiei. Nimic din toate acestea nu a fost alegerea mea."

Jack se uită la ea, chipul lui este plin de compasiune și dragoste, dar și de milă, pentru că îi poate vedea slăbiciunile, pe care ea nu le poate vedea singură. „Până nu îți asumi responsabilitatea pentru rolul pe care l-ai jucat în toate aceste alegeri, Alana, nu vei fi niciodată fericită."

Și iată-o, înțelepciunea rostită de un om care înțelege cu adevărat sensul smereniei și valoarea iertării.

Capitolul 13

Margot era în sala de jocuri, plimbându-se pe podea, când Colm a venit să o caute. Ea încercase să muncească, stătea în fotoliul lângă foc, citea, dar mintea ei continuase să se întoarcă la bibliotecă, sperând că Colm îi permitea tatălui său să-și spună articolul și că amândoi erau empatici. A împins ușa cu o crăpătură.

„Pot să intru?" a întrebat el.

'Desigur. Am avut ușa închisă doar pentru a păstra căldura, a răspuns ea, apropiindu-se, dornică de un debrief.

'Vii la plimbare cu mine? Trebuie să ies din casă. Am nevoie de puțin spațiu."

Colm părea grav și obosit, ceea ce nu era o surpriză, deoarece el și JP vorbiseră de peste trei ore.

Au pornit pe poteca care făcea umbră râului, pe lângă cenușa căzută care îl întindea și pe lângă arbuștii veșnic verzi care purtau mărgele de ploaie ca niște bijuterii fine. Colm a inhalat aerul rece în respirații puternice, de parcă ar avea nevoie de oxigen pentru a-și restabili puterea. Margot a mers în tăcere în spatele lui, dându-i spațiul de care spusese că are nevoie, până când poteca s-a lărgit suficient pentru ca ei să continue unul lângă celălalt.

— Ești o fată îndrăzneață, Margot, spuse el. „Nu aș fi putut să-l confrunt pe tata fără tine."

„Mă bucur că am putut ajuta."

„Poate că nu ai reușit să-l salvezi pe tatăl tău, dar cu siguranță îl ajuți să-l salvezi pe al meu."

„Nu îmi imaginez că cineva l-ar fi putut salva pe tata. Diferența este că JP vrea să se îmbunătățească. Asta face toată diferența din lume."

„Cred că i-a fost cel mai mult rușine să fie văzut în acea stare de tine."

„Îmi pare rău că a trebuit să-i spunem asta, dar rușinea a fost singura modalitate de a-l face să vrea să se schimbe. Nu o putem face pentru el. Trebuie să facă el însuși pașii."

„Vreau să vă mulțumesc și pentru că ne-ați încurajat să vorbim despre trecut, vreau să spun. Nu l-am procesat niciodată cu adevărat. S-a atârnat între noi ani de zile, la care se face aluzie, dar nu s-a discutat niciodată. Cred că trebuia să vorbim despre asta. Colm se uită în jos la ea. 'A fost greu.'

„Te-a ajutat să-i aud partea din poveste?"

„A fost, dar l-a ajutat și să audă partea mea a poveștii."

Margot nu se gândise la asta.

„Este interesant câte părți sunt la același eveniment", a continuat el. „Toți vedem același lucru în moduri diferite. Era important ca tata să înțeleagă că nu a fost doar drama lui și a mamei, ci a devenit și a mea și a surorilor mele." Margot a vrut să întrebe de ce surorile lui menținuseră o relație bună cu tatăl lor, în timp ce Colm nu. Dar ea nu voia să pară curioasă. Cartea pe care o scria era mereu în fundul minții ei. Și-a imaginat că era și în fundul minții lui.

S-au îndreptat printr-o poartă din zidul de piatră uscată și au continuat în sus pe deal spre stânci. Auzea bubuitul îndepărtat al mării și strigătul dezolant al unui pescăruș. Au urmat o potecă de șarpe bine bătută, care șerpuia pământul. Flori mici și galbene înfloreau în ierburile lungi cu usturoi sălbatic și erică, iar soarele, tot mai sus pe cer, a încălzit pământul pe măsură ce primăvara se întindea pentru a risipi pământul iernii. Vântul s-a jucat cu părul lui Margot și a început să simtă acel sentiment de bucurie pe care l-a simțit când a plecat cu JP. Să fi fost acea magie străveche îngropată adânc în pământ, se întrebă ea, ridicându-se pentru a o îmbăta din nou?

— Vreau să-ți arăt ceva, spuse Colm.

'Ce?'

'E o surpriza.'

„Îmi place un mister", a răspuns ea.

„Atunci o să-ți placă asta."

Ea a râs. Mi-a plăcut să râd după evenimentele emoționante din ultimele douăzeci și patru de ore. 'Sunt intrigat.'

„Simt că, sub exteriorul tău cool, ești un romantic." El a zâmbit la ea.

Se gândi la sărutul lor și se înroși. În mod normal, nu era un fard de obraz. „Este un compliment?”

„Cu siguranță este înțeles ca unul”, a răspuns el.

„Nu cred că am fost deloc cool în ultimele două zile.”

Ochii lui zăboveau pe ai ei și erau plini de cunoștințe. — Dar ai fost romantic.

Și-a furat ochii înapoi și a râs. Un mecanism de apărare pe care l-a folosit pentru a devia momentele incomode. „Atunci, ceea ce vrei să-mi arăți este romantic?”

„Este cel mai romantic loc din Ballinakelly.”

Ea a simțit că roșul i se adâncește. Ea știa că el se gândea și la sărutul lor. Poate că se gândea să o facă din nou?

Când treceau peste creasta unei colțuri, un cerc de pietre uriașe s-a ridicat în depărtare, ca un coloan de vrăjitoare în mantii gri închis, cocoșate împotriva vântului. Dincolo de ei, marea strălucitoare se întindea până la orizont. Margot vizitase cel mai faimos dintre cercuri de piatră de la Stonehenge ca școală și fusese fascinată de misterul originilor și scopului său, care rămânea încă nerezolvat. A fost surprinsă să descopere că Ballinakelly avea propriul său cerc de piatră. „Acesta este misterul nostru local. Avem câteva, ca Madonna care se legănă, i-a spus Colm.

„Madona legănată?” Margot nu auzise niciodată de asta.

— Este o statuie faimoasă de lângă Drumul Ballinakelly, care se leagănă de la sine. Și-a arcuit sprâncenele.

— L-ai văzut vreodată balansându-se?

'Nu.'

— Chiar se leagănă?

'Asa se pare.'

Ea a râs. 'Și asta? Știe cineva pentru ce a fost construit?’

„Nu, este și un mister. Sunt șaptesprezece pietre și se presupune că au peste o mie de ani. Legenda spune că sunt femei blestemate să trăiască ca niște pietre ziua, dar să prindă viață noaptea.”

'Grozav. Cine i-a blestemat?

— Un bărbat, evident. El zâmbi. — Întotdeauna este un bărbat, nu-i așa?

— Poate un vrăjitor, spuse Margot, simțind începutul unei povești bune. „Un vrăjitor foarte posesiv care avea șaptesprezece fiice. De teamă că se vor căsători și se vor îndepărta, i-a blestemat să rămână aici ca niște pietre. Dar puterea lui nu era suficient de puternică pentru a-i transforma în stâncă pentru totdeauna, doar în timpul zilei. Așadar, când soarele apune, ei revin la viață, doar pentru a reveni la formarea lor tristă de piatră la primul înroșire a zorilor.'

„Ar trebui să fii scriitor", a glumit el.

Ea a oftat. „Cred că aș avea o treabă mai ușoară dacă aș scrie The Cursed Daughters of Ballinakelly. Să mergem și să aruncăm o privire mai atentă.'

Au mers spre ei. „Mama mi-a spus că acesta era locul secret al ei și al tatălui când s-au întâlnit prima dată", a spus el. „Ar fura aici pentru a fi singuri împreună".

Pun pariu că nu au fost primii sau ultimii.

'Probabil ca ai dreptate. Este un loc ideal pentru a fura un sărut."

Margot nu îndrăzni să se uite la el. Nici ea nu îndrăznea să menționeze sărutul lor. Au fost atât de multe motive pentru care nu ar trebui. Un singur motiv bun pentru care ar trebui. „Aceste pietre dețin multe secrete", a spus ea, apropiindu-se să atingă una. Își puse mâna pe stânca tare și rece. „Dacă ar putea vorbi."

Vântul năvălea în jurul pietrelor, așa cum făcuse cu siguranță timp de sute de ani, jucându-se cu ele, încercând să le trezească din somn sau din vrăjirea lor. Și totuși au rămas tăcuți, nemișcați și vigilenți, observând întâlnirile secrete care aveau loc în sanctuarul lor și ascultând comploturile și intrigile șoptite în umbra lor. Margot și-a imaginat cât de mult fuseseră martori de-a lungul sutelor de ani din istoria turbulentă a Irlandei și cât de multe ar putea spune dacă ar fi putut. Irlanda era o țară cufundată în război. Ca iubitor de povești, cercul de piatră a fascinat-o nu numai pentru dragostea sa, ci și pentru complotul și intrigile care trebuie să fi avut loc acolo.

Se întoarse spre Colm, care stătea rezemat de unul dintre ei, privind-o cu o privire melancolică pe chipul lui. „Este foarte frumos aici", a spus ea.

„De aceea te-am adus. Știam că ți-ar plăcea.

— Și aveai nevoie de puțin aer.

— Trebuia să fiu singur cu tine, o corectă el. „Departe de casă. Departe de toată lumea. Doar noi doi. El se îndreptă spre ea. „Mi-a plăcut să te sărut aseară",

a spus el. Și iată-l, în aer liber, expus, iar Margot nu știa ce să facă cu el.

„A fost erupție", a început ea.

'Știu.'

Ea oftă adânc. — Uite, nu sunt un pariu bun, Colm, și scriu o carte despre familia ta. Este doar o idee proastă pe atât de multe niveluri.'

'Ai dreptate. Este o idee groaznică. Încă te supăr că ai scris acea carte.

— Încă te supăr că mi-ai cerut să nu o fac.

„Mama ar fi furioasă dacă ar ști că vorbesc cu tine."

— Și tatăl tău ar putea fi puțin supărat, dacă ar ști că m-ai sărutat.

„Dar m-ai sărutat înapoi." El a zâmbit.

Ea nu s-a putut abține să nu zâmbească cu el. 'Am facut.'

Simți piatra dură pe spate. El stătea în fața ei, cu ochi albaștri privind în jos la ea și în ea, de parcă ar fi lăsat să nu se intersecteze nimic între ei, mai ales nici logica. — Îmi place de tine, Margot. Doamne ajută-mă, dar nu mă pot abține să-ți plac."

Ea se încruntă. "Si mie imi place de tine, dar..."

Apoi a sărutat-o din nou. Apăsând-o de piatră, mâinile lui alunecând pe sub haina ei și în jurul taliei ei, trăgând-o în brațele lui, ținând-o strâns. Și îi întorcea sărutul fără inhibiție, cu ochii închiși, fiecare nerv din corpul ei electrizat, scufundându-se în clipă fără rezistență. Și pietrele și-au păstrat veghea tăcută, învăluindu-le în sanctuarul lor, așa cum făcuseră pentru sute de îndrăgostiți înaintea lui Margot și Colm. Cât de puțin se schimbă dragostea, ar fi spus ei dacă ar putea vorbi. Întotdeauna secretă, urgentă, pasională și înfricoșată. Sus, pe deal, fără nimeni pe kilometri în jur, cercul de piatră le-a oferit cadoul momentului, plasându-i pe deplin în el.

În cele din urmă, s-au așezat împreună pe iarbă, la adăpost de vânt, la poalele unuia dintre megaliți, și au vorbit despre JP.

„Eu și tata am păstrat un secret de ani de zile", i-a spus Colm. „Nu am discutat niciodată despre asta. Dar a stat între noi ca un lucru putred. Mi-ai dat curajul să-l aduc la lumină.

— Nu trebuie să-mi spui ce este, Colm.

— Margot, nu pot fi cu tine dacă nu pot avea încredere în tine. Deci, voi avea încredere în tine și sper că nu sunt un eejit pentru a face asta.

„Nu ești un eejit”, îl liniști ea. „Trebuie să ai încredere că am sensibilitatea să știu ce și ce nu să pun în carte.”

„Nu voi mai vorbi de încredere, promit.” El o trase spre el și o sărută pe tâmplă. „Aveam doisprezece ani. Mama era afară cu surorile mele și eu stăteam în jurul râului cu prietenul meu Paul. Paul și cu mine ne-am certat. Nu-mi amintesc despre ce era vorba. Dar am fugit și am plecat acasă. Nu eram așteptat până la cină. M-am gândit să mă duc să mă plâng de lupta cu Rosie, guvernanta noastră. Nu era cu adevărat o guvernantă, mai degrabă o dădacă glorificată sau o soră mai mare. Avea doar douăzeci de ani sau cam așa ceva. Și m-am gândit la ea. Era drăguță și amuzantă. Presupun că am fost blând cu ea. A fost prima femeie care mi-a trezit sentimente.” Margot ar fi râs de asta dacă nu ar fi simțit deja ce era pe cale să-i spună. „M-am dus în camera ei. Urmând coridorul, toți dornici să-i spun nefericirea mea. Avea un dormitor la primul etaj cu o sufragerie alături. Ne jucam adesea jocuri de societate acolo pentru că era cald cu focul aprins. Nu am găsit-o doar pe Rosie. I-am găsit pe tata și pe Rosie, în pat împreună.

— Doamne, e groaznic, spuse Margot, imaginând chipul băiețelului plin de groază și neîncredere.

„Nu știam aproape nimic despre sex, dar știam bine ce făceau.”

'Ce-ai făcut?'

„Am alergat după el. M-am ascuns în camera mea și mi-am plâns inima.”

„Oh, Colm, e îngrozitor. Și nu ai spus niciodată nimănui?

„Nu un suflet.”

— Rosie nu a menționat-o niciodată?

„Nu m-a putut privi în ochi după aceea, iar tata s-a prefăcut că nu s-a întâmplat nimic.”

„Cum a aflat mama ta?”

„Ea a devenit suspicioasă. Lucruri mici la început, cred. Ca mirosul parfumului Rosie pe hainele lui tata. Apoi s-a uitat după el și, când cauți ceva cu acest fel de dăruire, de obicei îl găsești. Mama i-a prins sărutându-se. Rosie a fost concediată. Cred că a plecat să locuiască în Canada. Nu am mai auzit de ea. Am fost rănit. Nu și-a spus niciodată la revedere, nici unuia dintre noi.

„Așadar, ai pierdut femeia în care aveai încredere, totul din cauza nepăsării tatălui tău.”

„Asta înseamnă a spune politicos."

„Și apoi căsătoria s-a despărțit și ți-ai pierdut și familia."

„Mama a plecat să locuiască în America. Aisling și Cara au ales să meargă cu ea. Am stat aici, cu bunicii mei. Nu am vrut să trăiesc cu tata. Deja bea mult și devenea răutăcios.

Pun pariu că a fost răutăcios pentru că s-a simțit vinovat că l-ai văzut așa. Erai doar un băiat.

„L-am învinuit pentru tot. Abia acum, ca bărbat, îl pot judeca cu mai multă perspectivă. Totuși, sentimentul de trădare și rănire rămâne.

— I-ai spus asta?

'Am facut.'

'Ce a spus el?'

„A spus că îi pare rău. Era trist și rău. Ar fi trebuit să vorbim despre asta înainte. Face o mare diferență să auzi aceste cuvinte, mai ales când sunt sincere.

— Ți-a spus de ce a găsit mângâiere în Rosie?

'Da. După cum am învățat, există multe moduri diferite de a privi același lucru. Noi, ființele umane, suntem o mulțime complicată."

Se întoarse să se uite la el. — Băutura tatălui tău provine dintr-o antipatie severă față de el însuși, Colm. Acea antipatie probabil se întoarce chiar la momentul în care l-ai găsit pe el și pe Rosie împreună. JP este un om decent, onorabil. Probabil că l-a ucis să fi fost dezvăluit ca dezonorant. Pentru că nu este cine este el cu adevărat. A fost împins la asta de nefericire. Dar s-a dezamăgit la fel de bine ca toți ceilalți. Sunt sigur că l-ai pus pe drumul spre recuperare vorbind despre asta. El dădu din cap. Își duse mâna pe obrazul lui și își trecu degetul mare peste bărbia lui despicată. — Și tu trebuia să vorbești despre asta, Colm. Băiețelul din tine trebuia să-i dea drumul și să-i dea drumul."

„Viața este o luptă și toți suntem lăsați cicatrici de ea, într-un fel sau altul", a spus el, înfășurându-și degetele în jurul gâtului ei, sub părul ei. A inspirat, gândurile lui îndreptându-se către chestiuni mai prezente.

— Ar trebui să fii și tu scriitoare, chicoti ea, observând schimbarea expresiei lui și simțind din nou un fluturat de anticipare nervoasă în stomacul ei.

Își înclină capul, cu ochii lui albaștri intensi și plini de scop. „Nu sunt sigur că a fost foarte original, dar a sunat bine." El a zâmbit și a sărutat-o din nou.

Când s-au întors la Cabana de Vânătoare, JP era în grădină, aruncând gunoi de grajd în grăniță. Obrajii îi erau roz de frig și efort și părea să lucreze cu o nouă vigoare, de parcă fiecare mișcare obositoare a cazmalei ar fi fost un pas deliberat în direcția recuperării. Margot i s-a ridicat moralul când l-a văzut. Avea coloana vertebrală de care îi lipsea tatălui ei. O voință puternică și hotărâre de a face o schimbare în viața lui pe care Jonathan Hart nu a putut să o găsească. Acolo unde îi dăduse lui Margot un sentiment de neputință, JP îi dădu un sentiment de optimism. Ea știa că cel mai bun mod de a se îmbunătăți era să se mențină ocupat, de preferință afară, în natură. Ar avea nevoie de sprijinul lor mai mult seara, când obiceiul de a se scufunda în fotoliul său lângă foc l-ar face să-și dorească să atingă carafa de whisky. Ea și Colm ar trebui să ia pe rând să rămână cu el. Nu ar fi corect să-l lași singur. Ea îi aruncă o privire lui Colm în timp ce traversau iarbă cu pași mari spre JP și îi imagina pe cei trei jucând cărți în bibliotecă. În mod ciudat, acea imagine nu era una neplăcută.

— Presupun că ar fi bine să mă întorc la muncă, spuse Colm, băgându-și mâinile în buzunare și zâmbindu-i tatălui său.

JP și-a băgat cazma în pământ și i-a zâmbit înapoi. „Bine, fiule. Ne vedem mai târziu, poate?

'Veți. Eu și Margot vom fi în preajmă foarte mult pentru a fi cu ochii pe tine și pentru a-ți oferi sprijin. Te vei sătura de noi, mă tem.

JP a râs. „Nu mă voi sătura niciodată de voi doi."

„O să lucrez puțin aici, apoi mă întorc la hotel la ora ceaiului", a adăugat Margot. „Trebuie să-mi arăt fața acolo sau voi fi trimis înapoi în Anglia în dizgrație."

Au pornit pe gazon, lăsându-l pe JP la truda lui. Land Rover-ul lui Colm era parcat pe pietrișul din fața casei. El o luă de mână și o trase în spatele ei. „Nu putem fi văzuți de tata sau de doamna B, de altfel."

— Sau mama ta, adăugă Margot zâmbind. „De fapt, nu putem fi văzuți de nimeni."

„Doamne, este ca și cum ai fi din nou adolescent.” El și-a strecurat mâinile în jurul gâtului ei, sub părul ei.

„Este mai mult în joc decât să fii pus la pământ”, i-a amintit ea.

El a râs. „Mai bine să nu-ți asumi niciun risc.” El și-a lipit buzele de ale ei și, pentru o clipă, amândoi au fost distrași. Margot a simțit că corpul ei se încălzește și și-a dorit să se poată strecura și să folosească unul dintre dormitoarele din Cabana.

Colm îi citi gândurile. — Vreau să fac dragoste cu tine, Margot, îi mormăi el la ureche.

— Vreau să faci, șopti ea înapoi. Chiar gândul la asta o făcu să-și tragă răsuflarea.

El a ezitat un moment, deliberând. „Vino în seara asta”, a spus el. „Putem lua cina cu tata și apoi... nu știu, trimite-l la culcare devreme.”

„Sună bine pentru mine”, a fost de acord ea și l-a privit urcând în Land Rover și plecând.

După dimineața pe care o petrecuse, Margot nu era sigură că se va putea concentra asupra muncii ei, dar s-a dus totuși în sala de jocuri. Doamna B aprinsese un foc. Afară ieșise soarele și inunda gazonul cu lumină. Auzea cântecul păsărilor și o făcea să se gândească la primăvară, la clopoței și la narcise, la seri mai lungi și la dimineți mai ușoare. Se uită la grămezile de registre și hârtii stivuite cu grijă pe covor și își aminti jocul lor de iepuri. În ochii minții ei, îl văzu pe Colm alergând în jurul mesei, cu fața plină de râs și părul ondulat căzându-i peste frunte.

A fost deranjată de o bătaie în uşă. Era doamna B. „Vrei o ceașcă de ceai, domnișoară Hart?” întrebă ea.

„Mi-ar plăcea unul, doamnă B, vă mulțumesc mult.”

Urmă o pauză în timp ce doamna B zăbovea în prag. — E bine să-l văd pe maestrul Colm despre casă, spuse ea în cele din urmă. — Bine că ei doi vorbesc. Margot dădu din cap în semn de acord și zâmbi. — Ești o fată îndrăzneață, Margot, a adăugat deodată bătrâna menajeră, iar ochii ei blânzi erau plini de recunoștință. „Ai un dar rar.” Margot nu știa ce să spună, dar doamna B nu avea nevoie de un răspuns. — Mă duc să ud ceaiul, spuse ea și închise ușor ușa.

Margot s-a așezat la muncă. Ea a deschis cutia finală. Era cel mai mic din lot, motiv pentru care îl lăsase până la urmă. Înăuntru era un cufăr în miniatură purpuriu din lemn. Părea vechi, la începutul secolului al XIX-lea, ghici ea. O ridică cu grijă și încercă să o deschidă. Spre frustrarea ei, era blocat. Mica gaură a cheii a cerut o cheie și totuși, la o inspecție ulterioară în interiorul cutiei, nu a fost găsită nici una. Ea a scuturat-o. A zbuciumat. Erau lucruri înăuntru – comori, spera ea. Fără tragere de inimă, ea l-a lăsat deoparte. I-ar cere lui Colm să o ajute mai târziu. Era exact genul de lucru pe care probabil ar fi putut să-l facă cu unul dintre instrumentele sale veterinare.

În schimb, a scos o grămadă de scrisori, legate între ele cu o panglică de mătase albastră. Trecuse deja prin o mulțime de scrisori. Unii erau de interes, alții doar i-au satisfăcut curiozitatea, dar nu au servit pentru carte.

Ea desfăcu blând panglica și scoase prima literă. Era scris cu un scris de mână îngrijit, înclinat, cerneala s-a estompat până la un maro deschis, dar încă lizibil. Plicul era adresat unei doamne Jane Chadwick din Lancashire, Anglia. Margot se întrebă cine era această Jane Chadwick și de ce scrisorile adresate ei ar trebui să ajungă în arhivele Deverill. Ea a scos altul. Spre uimirea ei, era adresată aceleiași femei. În timp ce Margot răsfoia toate plicurile, își dădu seama că fiecare îi era adresat lui Jane. Interesul i-a stârnit, a deschis prima scrisoare și a scanat pagina până când a găsit semnătura în partea de jos. Acum era cu adevărat intrigata. Scrisoarea a fost semnată sora ta iubitoare, Frances. În grabă și cu o emoție crescândă, ea întoarse pagina în căutarea datei. 12 iulie 1821. Frances nu era alta decât Frances Wilson, căsătorită cu Tarquin Deverill.

Margot se ghemui în fotoliul de lângă foc și începu să citească. Scrisorile, pe lângă că erau pline de știri mondene, erau pline de dragoste pentru băiețelul cu dizabilități al lui Frances, Gabriel. Frances mai avea cinci copii – Peregrine fiind cel mai mare și moștenitor – care erau robusti și sănătoși, iar ea pierduse trei în copilărie. Gabriel era cel mai tânăr al ei și o sursă de mare îngrijorare pentru ea. Scrisorile erau din ce în ce mai mult despre el. Nu numai că s-a născut cu o coloană răsucită, ceea ce facea un picior mai scurt decât celălalt, dar era retardat mintal. Frances l-a descris ca fiind „iubitor”, „plin de râs”, „neobișnuit de

afectuos" și „lent". Mă tem că va fi întotdeauna un copil, chiar dacă va crește. Tatăl său nu-l poate suporta și nu-l va avea în vedere, dar l-a ascuns în turn pentru a nu-l face de rușine. Îmi frânge inima să-l văd tratat în acest fel. Tarquin dă mai multă afecțiune câinilor. Margot se întrebă dacă acest biet copil a fost ținut în turnul ei. Ea și-a ridicat ochii de pe pagină o clipă și și-a imaginat că Gabriel se uită pe fereastră spre gazonul de dedesubt, unde frații lui se jucau pe iarbă, poate chiar cu tatăl lor, în timp ce el trebuia să rămână izolat și închis în dormitorul lui. Cu inima bătând în viteză de indignare, ea a citit mai departe.

Tarquin s-a referit la fiul său drept „un monstru", „un ciudat al naturii" și „o fiară". A refuzat să-l facă educat împreună cu ceilalți fii ai săi, astfel încât mama lui a fost nevoit să-l învețe să citească ea însăși, ceea ce era aproape imposibil din cauza dezvoltării sale mintale întârziate. Atât de mare era antipatia lui Tarquin pentru băiat, încât în public pretindea că are doar cinci copii. Odată, când Frances i-a amintit de al șaselea, el i-a lovit fața cu dosul mâinii, rupându-i pielea cu inelul lui. Nu a mai îndrăznit niciodată să facă asta.

Doamna B a intrat cu o oală cu ceai și niște prăjitură, dar Margot abia s-a agitat de pe scaun, doar că a bolborosit un „mulțumesc" liniștit înainte de a se întoarce la scrisori. De mai multe ori Frances s-a temut pentru viața băiatului. Detesta soțului meu față de copil este atât de mare încât sunt plin de groază la ceea ce ar putea face în timp ce băiatul meu doarme. Am început să mă urc în pat cu el noaptea pentru a-l ține în siguranță. Și apoi scrisorile au atins apogeul lor teribil. Scrisul lui Frances a devenit mai neregulat. Margot și-a simțit suferința în lovirea neîntreruptă a penei pe pagină. Tarquin făcuse un lucru extraordinar. Dusese copilul în grădină de ziua lui să-i arate florile. Asta nu mai făcuse niciodată înainte. Frances era cuprinsă de anxietate. Își cunoștea soțul și de ce era capabil. Și atunci s-a întâmplat de neconceput. Băiatul, a susținut Tarquin, întindea mâna spre peștele din iazul ornamental și a căzut. Când tatăl său a ajuns la el, se înecase.

În disperare, Frances i-a scris surorii ei: Nu cred niciun cuvânt din asta, Jane. Dumnezeu să mă ierte că arunc vina, dar cred că soțul meu a vrut ca băiatul meu iubit să moară în acest fel, în această zi, pentru a-l scuti de povara de a avea un copil imperfect. Deși frumosul meu băiat nu era o povară pentru nimeni. Doar o sursă a luminii și iubirii lui Dumnezeu întruchipate într-un copil nevinovat și

schilod. El este în pace. Dar sunt într-un iad etern, dragă Jane. Nu văd nicio eliberare pentru mine.

Margot și-a șters o lacrimă și a tras aer în piept. A lăsat scrisoarea în poală. Ea știa ce s-a întâmplat în continuare. La scurt timp după, săraca Frances Deverill a murit, Margot a ghicit că are o inimă frântă.

Ea a presupus că scrisorile erau în arhiva familiei, deoarece sora lui Frances dorea ca Tarquin să fie tras la răspundere pentru crima lui. Asta nu sa întâmplat niciodată, desigur. Dar cumva aceste scrisori și-au găsit drum în castel pentru ca, cel puțin, istoria să consemneze lucrul teribil pe care îl făcuse. Margot se uită în foc, la flăcările dansatoare ale luminii aurii și se întrebă ce s-a întâmplat cu suflete ca ale lui Tarquin, dacă există într-adevăr viață după moarte. A existat un Iad pentru cei ca el? Dacă justiția nu s-a făcut în timpul vieții lui, a fost făcută după?

Mai mult decât oricând înainte, Margot a simțit un scop în scrierea acestei cărți. Trebuia scris pentru cei precum Frances și Gabriel ale căror povești nu văzuseră niciodată lumina. Și-a sprijinit capul de scaun și a închis ochii. S-a gândit la fantomele din castel în care atât de mulți oameni păreau să creadă și și-a dorit deodată să creadă și ea în ele. Nenumărați oameni răi au scăpat de dreptatea pe pământ. Ce consolare ar fi să știi că, de fapt, vor fi trași la răspundere pentru acțiunile lor, într-un loc întunecat și mizerabil după moarte.

Ea deschise ochii și se uită la micul cufăr purpuriu așezat pe masa de biliard. Se întrebă ce lucru secret se afla înăuntru.

Capitolul 14

Margot i-a spus lui JP despre scrisori la prânz. „Mă tem că unii dintre strămoșii mei nu erau oameni foarte drăguți", a spus el, arătând sfiat. „De fapt, când Alana mă acuză că am sânge rău, cred că probabil că are dreptate."

— Nu este adevărat, spuse Margot. „Păcatele lor nu sunt păcatele tale și, în plus, dacă te acuză că ai sânge rău, atunci își acuză și copiii, ceea ce mă îndoiesc că vrea să facă. Este doar un mod de a te face să te simți vinovat. Dar fiecare poveste are două părți și, din câte văd eu, ea are de ce să se simtă vinovată ca și tine.

JP o privi cu tandrețe. — Îmi ești foarte loială, Margot, având în vedere că nu ne cunoaștem cu adevărat de foarte mult timp. Îți amintesc, poate, de tatăl tău?

Margot se încruntă. „Există asemănări. Dar, să fiu sincer, te plac pentru tine, JP. Tatăl meu a fost un caz fără speranță. Tu, pe de altă parte, mă umple de speranță. Știu că poți să te faci mai bine. Contez pe tine ca să te faci mai bine.

El întinse mâna și îi bătu mâna. „Îți sunt recunoscător pentru încrederea în mine. Nu te voi dezamăgi." Apoi a zâmbit. „Aștept mai degrabă cu nerăbdare să-i arăt fostei soții a mea un nou, treaz. Asta îi va da ceva de gândit.

Margot îi zâmbi înapoi surprinsă. Cine ar fi crezut că persoana care l-ar inspira pe JP să se îmbunătățească ar fi chiar o persoană care l-a făcut să se simtă rău?

Margot se întoarse la hotel la timp pentru ceai. A fost surprinsă să o vadă pe Contesă stând la o masă rotundă în mijlocul sălii de mese, ținând în față un grup de șase turiști americani încântați. Elegantă, într-o bluză cu fundiță, părul ei măturat într-un stil elaborat și cercei mari cu diamante sclipind în lobi, a privit

fiecare centimetru la contesa cu sânge albastru – cel puțin, se gândi Margot, la turiștii care nu știau mai bine. „Vedeți, când soțul meu, contele, locuia aici", spunea ea cu accentul ei austriac intens, „aici era locul unde familia își lua masa, la o masă lungă, servită de lachei. Câte un servitor pentru fiecare persoană, știi, care stă în atenție în spatele scaunelor. Așa era pe atunci. Era perfect normal să trăiești așa. Desigur, servitorii au trebuit să pretindă că nu aud conversațiile, dar vă puteți imagina, trebuie să fi auzit totul. Oaspeții erau oameni importanți, nobilimi, politicieni..." Contesa inspiră și aruncă un mic zâmbet mulțumit de sine. „Chiar și regalitatea."

Margot își dădu ochii peste cap. Nu credea că bietul Bridie a respirat vreodată același aer ca un membru al familiei regale. În timp ce traversa holul spre scări, a fost întâmpinată de domnul Dukelow, mergând cu pași mari spre ea, pe chipul lui un zâmbet mulțumit de sine, asemănător cu al contesei. — Bună, domnișoară Hart, spuse el, frecându-și mâinile. 'Am vesti noi.'

A așteptat ca el să-i spună că, chiar în acest moment, erau încântați de prezența distinsă a contesei. Dar nu a pomenit de ea. — Am vorbit cu prietenul dumneavoastră, domnule Chambers, spuse el.

— Ah, răspunse Margot surprinsă.

„L-am rezervat pentru prima săptămână din mai. Nu am cerut referințe. Referirea dvs. este tot ce am nevoie. Sunt sigur că va fi foarte distractiv. Ridică bărbia. „Deși, așa cum am spus de multe ori, acest castel nu este bântuit. Nici măcar.

„Nu cred că le va contacta fantomele castelului."

Domnul Dukelow se încruntă. — Atunci, ce fantome va contacta?

— Cei dragi morți ai oamenilor din audiență. Domnul Dukelow părea îngrozit. „Nu ai văzut niciodată un medium la muncă?"

„Nu, nu am. Și nu mi-ar fi trecut prin cap să invit pe cineva la hotel dacă șeful nu ar fi insistat. Ridică din umeri. „Ceea ce vrea doamna de Lisle, doamna de Lisle primește."

„Cred că vei fi surprins de câți oameni sunt interesați de paranormal."

'Bun. Doamna de Lisle a mai menționat că i-a cerut lordului Deverill să fie vorbitor după cină.

Margot i se răsuci stomacul. „Nu cred că ar vrea să facă asta."

Domnul Dukelow și-a frecat degetul mare și arătător împreună. „S-ar putea când va auzi cât îi va plăti ea. Ar fi o mare remiză. Lordul Deverill însuși, vorbind despre istoria familiei sale chiar în castelul unde a avut loc totul.

„Îl poți întreba cu siguranță." Margot și-a amintit că JP nu era responsabilitatea ei. Cine era ea să spună dacă va fi sau nu de acord să lucreze pentru doamna de Lisle?

'Eu voi. Doamna de Lisle mi-a cerut să fac.

— Și dacă refuză, ai putea o invita oricând pe contesa. Ea a zâmbit jucăuș.

— Contesa ține deja discursuri gratuit.

— Poate că cauți un loc de muncă?

Doamna Dukelow nu părea amuzată. 'Desigur că nu. Asta ar fi sub ea, a răspuns el.

— Cel puțin arată ca adevăratul McCoy, chiar dacă nu este cu adevărat.

„I-am pomenit-o doamnei de Lisle, dar m-a trântit", a spus domnul Dukelow.

„Sunt sigur că a făcut-o. Din câte știu despre formidabila doamnă de Lisle, îi place ca lucrurile să fie autentice. Leopoldo nu este un Deverill și a locuit în castel doar paisprezece ani. Mă tem că oaspeții tăi s-ar simți scurt schimbați dacă el sau soția lui ar ține discursuri după cină. Dacă ai de gând să o faci, trebuie să fie un Deverill.

— Sau tu, a adăugat el, ridicând sprâncenele de parcă tocmai s-ar fi gândit la asta.

„S-ar putea să înțeleg bine istoria familiei, dar dacă există o alegere, cu siguranță aș alege Lord Deverill. Cred că ar fi o remiză masivă.

— Apropo, cum merge cartea ta?

„Aproape mi-am terminat cercetările."

Și-a frecat bărbia o clipă. — Poate, domnișoară Hart, având în vedere că acum ești un prieten atât de bun al lordului Deverill, ai putea să-l întrebi să fie orator după cină.

Margot râse. — Mă tem că nu, domnule Dukelow. Dacă vrei să lucreze pentru tine, trebuie să-l întrebi singur."

Margot era pe cale să urce scările spre dormitorul ei, când s-a răzgândit și a intrat în salon. Ademenită de magnetismul întunecat al lui Tarquin Deverill, ea a stat sub portret și l-a privit cu o fascinație macabră. Acum că citise scrisorile soției sale, bărbatul nu mai era o interpretare plată în ulei, ci o persoană, care trăia și respira cu vene pline de sânge și o energie care iradia în cameră, dându-i un sentiment puternic al personalității sale amenințătoare. . Pe măsură ce ea era atrasă mai adânc în imagine, el păru să-și întoarcă încet fața și să o privească moartă în ochi. Privirea rece și resentită a unui bărbat căruia nu-i place să fie cercetat. Ea și-a luat respirația și s-a uitat înapoi șocată. Ea clipi. Apoi clipi din nou. Era înfricoșător cât de puternică putea fi imaginația, se gândi ea, în timp ce portretul revine la starea inițială. Acum nu se mai uita la ea, privirea lui era fixată pe vreun obiect dincolo de cadru, sau poate pierdut într-un gând neplăcut. Căci acolo era, plin de aroganță și de spectacol, cu pieptul umflat, bărbia ridicată, buzele întinse într-un rânjet, de parcă nimic nu i-ar fi plăcut. Se întreba cum devine o persoană atât de nemulțumită de viață încât să coboare în cruzime, pentru că o persoană mulțumită nu ar putea fi niciodată crudă. Oamenii fericiți sunt, prin natura lor, amabili și generoși. Se gândi la Frances și Gabriel și se întrebă încă o dată despre dreptate. Tarquin Deverill murise liniștit în patul său la vârsta de șaptezeci și opt de ani. Asta nu părea corect.

S-a dus în dormitorul ei și s-a uitat pe fereastră. Își puse mâinile pe pervazul de piatră și se întrebă dacă Gabriel și-a pus și mânuțele acolo și a văzut cum se schimbă anotimpurile prin sticlă. Ce făcuse el din toate acestea?

Când Margot s-a întors la Cabana de vânătoare, era după-amiaza târziu și aproape întuneric. Și-a parcat mașina și a intrat. A fost imediat lovită de o schimbare radicală a atmosferei. Casa se simțea mai caldă, nu doar la temperatură, ci și la energie. Muzica clasică plutea pe coridor, ca sângele care curge prin vene, redând locului la viață. JP și Colm nu erau în bibliotecă, ci stăteau în salon, în hainele lor de călărie. Focul era aprins, draperiile trase. Fețele lor erau îmbujorate de vânt, cu spiritul ridicat.

— Margot! a exclamat JP. 'Alătură-te nouă.'

„Am avut o după-amiază grozavă călare pe dealuri”, a spus Colm, amintindu-i de sărutul lor la cercul de piatră în conspirația zâmbetului lui.

— Și iată-te, folosind această cameră frumoasă, spuse Margot, bucurându-se de muzica încântătoare care iese din difuzoarele din bibliotecă. Ea a presupus că în dulapul de dedesubt era un aparat de discuri ascuns.

„A fost camera preferată a bunicilor mei”, i-a spus Colm. „Locuiau aici, jucând cărți și distrându-și prietenii. Era timpul să fie restaurat la strălucirea de odinioară.”

„Încă o cameră pentru săraca doamnă B de făcut curat”, a spus JP.

„Nu mă deranjează”, a spus doamna B, intrând înăuntru. „Casa este fericită când toate camerele sunt folosite, nu-i așa? Nicio casă nu vrea să lânceze sub cearșafuri de praf și în tăcere. Nu-i așa că muzica este grandioasă, domnișoară Hart? Îmi place să ascult muzică.” Ea s-a oprit un moment și a zâmbit. „Doar grozav.”

Margot se așeză pe una dintre canapele.

„M-am uitat prin vechile mele înregistrări”, a spus JP. „Am o colecție destul de mare, știi. Acesta este Richard Strauss. Ridică mâna și se mișcă în ritm ca și cum ar fi dirijat o orchestră mică. „Nu te face să te simți bine?”

„Cum a fost după-amiaza ta?” a întrebat Colm. Felul în care o privea acum pe Margot era intim, amintindu-i de profunzimea sărutului și de atingerea mâinii lui. Cât de repede se schimbă energia între doi oameni a căror atracție reciprocă a fost scoasă la iveală, se gândi ea și își ferește privirea de teamă să nu-și trădeze sentimentele lui JP.

— Vreau să-ți arăt ceva, spuse ea ridicându-se. Ea a părăsit camera, revenind o clipă mai târziu cu cufărul încuiat. „Am deschis ultima cutie azi dimineață și am găsit asta.”

Colm întinse mâna. 'Ce este?'

I-a dat-o. 'E incuiat.'

— Ah, și nicio cheie.

‘Poți să-l alegi?’

El a râs. ‘Pentru ce mă iei? Sunt un veterinar, nu un hoț.

Pun pariu că ai ceva în geanta aia de veterinar care îl va debloca.

„Nu am geanta cu mine, mă tem. Dar cred că pot face mai bine decât atât. A scos un cuțit din buzunar. „Toți cercetașii buni poartă unul dintre acestea."

„Ești un cercetaș bun, Colm?" a întrebat ea.

„Niciodată nu a fost, dar acest cuțit a fost util de multe ori."

„Cui îi aparținea acel cufăr?" a întrebat JP. 'Ai vreo idee?'

„Cred că ar fi aparținut lui Frances Deverill, soția lui Tarquin. Era în aceeași cutie cu scrisorile pe care le-a scris surorii ei, a răspuns Margot.

Colm a folosit perechea minusculă de foarfece pentru a alege lacătul. — Sunt interesante, scrisorile?

'Foarte. Fiul lor cu dizabilități a murit prin înec și ea și-a dat vina pe soț.

Colm ridică privirea de la muncă, îngrozit. 'Într-adevăr?'

„S-a înecat în iazul ornamental la cea de-a zecea aniversare. Tatăl său a închis ochii. Tarquin a fost un bărbat brutal.

— Asta-i o poveste groaznică, Margot, spuse Colm, mișcând cu grijă foarfecele în speranța de a închide lacătul.

„Mă tem că este. Sper că acel cufăr conține ceva interesant.

„Toate aceste comori, închise de peste o sută de ani și nu m-am gândit niciodată să le privesc", a spus JP mirat.

„De ce?" întrebă Margot. „De ce nu ai fi curios despre propriii tăi strămoși?"

„Nu știu", a răspuns JP ridicând din umeri. „Presupun că este ca și cum ai trăi într-un oraș plin de cultură, nu te deranjezi să vizitezi muzeele pentru că le iei de la sine înțeles. Nu am fost niciodată interesat de istoria familiei mele, până acum.

„Mă bucur că te-am inspirat."

— Ah, spuse Colm. 'Am terminat!'

Margot se grăbi lângă el. El îi întinse cufărul. „Hai, vezi ce e înăuntru."

Ea și-a ținut respirația. Cu grijă, ea ridică capacul. În interior se afla o cruce simplă de lemn și un obiect oval. Ea a scos obiectul oval și l-a răsturnat. Când a văzut ce era, a fost injectată de emoție. Era un portret în miniatură al unei mame și al fiului, plasat într-o cutie de aur și sticlă. — Trebuie să fie Frances și Gabriel, șopti ea. „Ce descoperire!" Chipul femeii era plin de tandrețe și dragoste în timp ce își ținea băiețelul la sânul ei. „Era atât de drăguță", a exclamat Margot, luând în ureche părul ei lung, de in și privirea blândă, brună. „Și uită-te la micul Gabriel. Blond, ca mama lui, cu ochi căprui mari, curioși. Ce păcat să mor așa

cum a murit el." Ea îi întinse miniatura lui JP. „Trebuie să citiți scrisorile", le-a spus ea ambilor bărbați. „Atunci vei ști toată povestea. Au fost trimiși la cineva din castel, îmi imaginez, ca să iasă la iveală adevărul. Dar nu cred că s-a întâmplat vreodată pentru că Tarquin nu a fost acuzat niciodată că și-a neglijat fiul.

„Este un miracol că nu au fost distruși", a spus Colm.

„De aceea mă îndoiesc că Tarquin le-a citit vreodată", a răspuns Margot.

„Atunci cine a făcut-o?" a întrebat JP.

„Este un mister pe care nu îl vom rezolva niciodată", a spus Margot. „Dar cineva le-a pus în această cutie pentru păstrare. Au fost menite să fie citite, iar crima lui Tarquin a fost menită să iasă la iveală. Ei bine, va fi acum. O sută șaizeci de ani întârziere!

În timp ce JP studia portretul, Colm și-a trecut degetele peste pielea antebrațului lui Margot. A rămas acolo o clipă, nevrând ca el să se oprească și totuși, în același timp, conștientă că nu erau singuri.

— O descoperire intrigantă, spuse JP, întinzând miniatura. Colm și-a retras mâna. Margot luă portretul și l-a pus la loc în cufă.

S-a ridicat în picioare. — Mă duc să iau scrisorile, JP. Fac lecturi sfâșietoare", a spus ea și a părăsit camera.

S-a întors în sala de jocuri simțindu-se trezită. Își duse o mână pe obraz. Atingerea lui Colm fusese suficientă pentru a-i acoperi fața în roșuri. A tras aer în piept și și-a spus mental să se calmeze. Îi atinsese doar brațul. S-a rezemat de masa de biliard și a așteptat ca bătăile inimii să-i încetinească. Focul aproape că se stingea, lăsând doar cenuşă cenuşie şi strălucirea căldurii. Perdelele erau închise, cercetările ei stivuite îngrijit în grămezi pe podea. Ea terminase de trecut prin cutii. Acum era timpul să începem să scriem cartea.

Deodată, Colm intră cu pași mari în cameră. A închis ușa încet în urma lui. Apoi, cu o privire intenționată, s-a dus direct la ea, a tras-o în brațe și a sărutat-o. Ea îi întoarse sărutul cu urgență, trecându-și mâinile prin părul lui care mirosea a praf de cal și a vântului sărat. „Tata s-a dus la etaj să facă baie și să se schimbe", a spus el, răspunzând la întrebarea ei nespusă, înainte de a-și apăsa buzele de ale ei și de a o săruta din nou. Mâinile lui au alunecat sub puloverul și cămașa ei și i-au găsit pielea moale a spatelui. Margot simți că se înfierbânta. Tot trupul o durea pentru el. El o ridică pe masă.

— Să facem dragoste, Colm, murmură ea.

„Și să fii prins de doamna B? Nu e o idee bună, Margot, râse el.

Ea i-a luat fața și i-a ținut privirea cu a ei. — Asta mă înnebunește, Colm. Suntem adulți."

„Cu o datorie față de tata", îi aminti el.

Ea și-a sprijinit fruntea de a lui și a oftat. 'Atunci pe mai tarziu. Odată ce s-a culcat.

— Îți place să-ți asumi riscuri, nu-i așa?

— Știu doar ce vreau, Colm.

„La fel și eu", a răspuns el serios. „Și asta ești tu, cât mai curând posibil."

După cină, doamna B a degajat masa și s-a spălat, apoi a urcat în dormitorul ei. A luat radioul cu ea pentru că îi plăcea să asculte muzică în timp ce stătea întinsă sub huse și citea înainte de a merge la culcare. Întotdeauna era ceva frumos de ascultat. Acum Lordul Deverill cânta vechile sale discuri, casa se scuturase în cele din urmă de giulgiul ei de tăcere și vibrase din nou de viață. Până și ceasul bunicului părea să aibă un arc în sonerie. Era ca și cum totul în casă și-ar fi schimbat culoarea, de la un gri plictisitor la o paletă vibrantă de nuanțe frumoase. Într-adevăr, când soarele se revărsase astăzi prin ferestrele salonului, întreaga cameră fusese scăldată într-un roz chihlimbar frumos.

Le-a fost recunoscătoare maestrului Colm și Margot. Cei doi l-au inspirat pe Lordul Deverill să se schimbe și, pentru a-i da cuvenitul, pentru că era foarte greu să-și schimbe felul în care o făcea, el fusese pregătit și dispus, ceea ce înseamnă jumătate din bătălie, sau așa ar fi făcut ea. A fost spus. Ea a simțit totuși că ceva se prepara între cei doi tineri. Nu că lordul Deverill ar fi observat. Era mult prea ocupat să-și lupte poftele ca să prindă semnele subtile pe care și le dădeau unul altuia. Dar ea observase. Femeile tindeau să fie mai observatoare, credea ea. Era în felul în care se priveau și se vorbeau unul cu celălalt. Era o intimitate acolo care nu mai existase înainte, chiar dacă, Dumnezeu să-i iubească, se străduiau din greu să o ascundă. Se întrebă cum s-ar simți Lordul Deverill dacă ar observa și el. Ea știa că avea un punct slab pentru Margot.

Doamna B a aprins un chibrit și a aprins lumânările votive din fața fotografiilor părinților, soțului și fratelui ei Rafferty. Ea și-a șoptit rugăciunea și, în timp ce se uita la chipul serios al fratelui ei, a simțit că tandrețea curge în rănile din inima ei, unde pierderea ei nu se va vindeca niciodată. Cu toate acestea, ea a simțit un sentiment de pozitivitate și optimism pe care nu le-a mai simțit de mult timp și care cu siguranță a ajutat-o să iasă din durere. Durerea nu a fost ceva depășit, era ceva cu care ai învățat să trăiești. Muzica și râsetele răsunând prin casă o ajutau cu siguranță să trăiască cu ale ei.

S-a îmbăiat și s-a schimbat în cămașa de noapte, apoi a îngenuncheat lângă patul ei. O zi la rând, se gândi ea oftând, strângând palmele și închizând ochii. Ea mormăi o rugăciune pentru lordul Deverill, maestrul Colm și Margot, pentru doamna Alana și fete. Ea s-a rugat ca ei să fie reuniți ca familie, pentru că știa că toți vor fi mai fericiți așa.

Apoi s-a urcat în pat, a oprit radioul, și-a deschis cartea și a început să citească.

JP s-a retras în dormitorul lui. Nu a fost ușor să te abții de la alcool, dar a fost mult mai ușor pentru Colm și Margot să-i distragă atenția. L-au făcut să se simtă prețuit. Nu se simțise prețuit de mult. S-a schimbat în pijama și s-a dus la baie. Se uită la reflexia lui în oglindă. Trecuseră doar câteva zile, dar deja simțea că arată mai bine. Mai sanatos. A fost posibil? Sigur nu.

Era hotărât să se schimbe. În acea seară în bibliotecă fusese un semnal oribil de trezire. Spera că Margot nu văzuse ce e mai rău. S-a îngrozit să creadă că ea ar fi putut. Și-a îndreptat gândurile către Colm care stătea în casă. A fost frumos să-l am aici. Bine să nu fii singur. Desigur, doamna B era sus, în pod, dar nu era același lucru cu fiul său în preajmă. Cum a regretat trecutul. A regretat-o amarnic. Cu toate acestea, aruncarea de lumină asupra lui a risipit o parte din frică. Discuția despre asta cu Colm a început un proces puternic de vindecare. O idee simplă, într-adevăr, de a vorbi despre ceva, și totuși dificil de realizat în practică. Fusese greu să găsesc cuvintele. Duroase, de parcă ar fi fost învelite în spini. Totuși, de îndată ce le spusese cu voce tare, spinii se slăbiseră. Cu cât vorbeau mai mult, el și Colm, cu atât deveneau mai liberi.

Cel mai puternic dintre toate cuvintele pe care le spusese era rău. Ce cuvînt simplu este, se gândi el. Îmi pare rău. Cinci litere. Totuși, cât de greu de spus cu sinceritate. Dar chiar a vrut să spună. Simțise că i se scăpa din inimă și, spre surprinderea lui, rostirea asta îi îndepărtase o parte din durere – atât pentru el, cât și pentru Colm.

În timp ce JP se strecură sub cearșaf, simți un sentiment ușor și fericit răspândindu-și în piept. Nici el nu simțise asta de mult timp.

Jos, în sala de jocuri, Margot a sugerat o rundă de iepuri. „Modul tradițional", spuse ea zâmbind.

„Știi că nu mă poți învinge", a răspuns Colm. — Vei fi goală înainte ca eu să-mi deschei cămașa.

„Vom vedea", a râs ea, luând mingea neagră în mână și așezându-se la un capăt al mesei. „Voi merge primul", i-a spus ea.

A pus mingea albă în mijlocul mesei. „Când ești gata", a spus el.

Ea a țintit apoi a împins mingea încet peste catifea. A trimis mingea albă să se rostogolească spre stânga. Colm a apucat repede negrul și l-a lăsat ușor să pășească partea de alb. Margot a smuls mingea neagră și a alergat spre capătul mesei, unde Colm o împiedica acum să țintească. A urmat o încăierare. „Asta este o obstrucție!", a exclamat ea în timp ce mingea albă se opri.

— Acesta va fi un articol de îmbrăcăminte, domnișoară Hart.

„Foarte bine", a răspuns ea. „Și eu pot să joc murdar." Își desfăcu încet bluza în timp ce Colm o privea, amuzat și excitat.

„Știi că ai putea să-ți dai jos un pantof sau o șosetă", a spus el.

„Nu am fost niciodată timidă." Ea desfăcu ultimul nasture și lăsă bluza să plutească pe podea.

„Asta îmi place", a spus el. S-a îndreptat spre ea.

Ea întinse mâna. 'Fără atingere. Este împotriva regulilor. Poți să te uiți, dar nu poți să atingi – iar câștigătorul ia totul."

„Toate ce?" a întrebat el.

„Învinsul."

„Îmi place foarte mult sunetul asta."

„La fel și eu." Ea râse. „Mă simt deosebit de lacom în seara asta."

'Foarte bine. Pe măsură ce ai pierdut, încep." El a eliberat mingea neagră.

O clipă mai târziu, Margot stătea întinsă peste masă, blocând vederea lui Colm și ungea ușor bila albă cu cea neagră. „Ah, ce rușinos să fii bătut de o femeie în sutien", cântă ea în timp ce bila albă se rostogoli până la oprire.

„Vizualizarea distrage oarecum atenția", a spus el.

„După cum am spus, și eu pot juca murdar. Deci, cât de timidă vei fi, Colm?

„Like for like", a răspuns el, descheindu-și cămașa. O clipă mai târziu stătea gol de la brâu în sus. Și-ar fi dorit să nu fi introdus regula fără atingere. Corpul lui era lat și musculos. Voia să-și treacă degetele prin părul de pe pieptul lui și peste puf de pe burta lui.

— E rândul meu să încep, spuse ea.

De data asta a pierdut. Fără să piardă timpul și-a scos pantalonii, șosetele și pantofii. „Devii din ce în ce mai puțin timid", a râs el. „Este ca cinci puncte pierdute dintr-o singură lovitură."

„Nu sunt sigură că pot rezista prea mult", a spus ea, stând în fața lui în chiloți și sutien. Părul îi cădea în fire peste umeri, pielea ei palidă strălucea încet în lumina electrică. Îl durea de dorință și făcu din nou o mișcare spre ea.

„Ești sigur de regula interzicerii atingerii?" a întrebat el, cu ochii urmărind contururile corpului ei cu dor.

Ea se apropie de el și se ridică la câțiva centimetri distanță. „Dacă mă pot abține, atunci și tu poți", a spus ea, dar a fost tot ce a putut să nu întindă mâna și să-l atingă.

Au alergat în jurul mesei. Margot avea negrul. A lăsat-o să mângâie ușor albul. Colm întinse mâna spre el, dar, în timp ce ținta, Margot se întinse între ele, zâmbindu-i triumfător. Bila albă se opri în spatele ei. Ea a râs cu gutural. „Like for like", a spus ea, arcuind o sprânceană.

Colm a aruncat mingea și a urcat pe masă. — M-am săturat de jocul ăsta, murmură el, luând-o de încheieturile mâinilor și ținând-o. — Să-i spunem remiză, spuse el, lipindu-și buzele de ale ei într-un sărut.

Kitty

O prezență întunecată a început să se schimbe în și din Cabana de vânătoare. În timp ce casa pare mai ușoară și mai strălucitoare pentru cei de pe planul pământesc, pentru mine din mijloc, această creatură odioasă este prea evidentă. Nu stă mult. Simt că este masculin și cu o vibrație mai mică decât mine, venind poate dintr-un plan mai mic, dar de ce, nu știu. Sunt obișnuit cu venirea și plecarea altor spirite, dar această entitate este diferită. Nemulțumită, supărată și supărată, forma sa întunecată stăruie în salon, scăzând temperatura și energia, precum și starea mea, care este din ce în ce mai nerăbdătoare. Devine singur aici, în acest limb, cu nimeni cu care să vorbești, în afară de doamna Carbery.

Nu m-am simțit niciodată singur înainte. Am fost înfuriat de furie, dar acea furie se diminuează treptat. Presupun că nu se poate fi furios pentru totdeauna. Până și spiritele rămân fără suc. Doamna Carbery m-a aruncat, recunosc. M-am gândit că, odată ce o voi trezi că e moartă, va găsi lumina și va pleca spre casă. Ea nu a făcut nici una. Lumea ei iluzorie s-a prăbușit și acum știe exact unde se află și nu este deloc încântată de asta. Poate că ar fi trebuit să o las acolo unde era, într-o ignoranță fericită.

Din cauza ei, o întrebare inconfortabilă rămâne în mintea mea. Dacă lumina nu a venit pentru ea, înseamnă că nu va veni pentru mine? Să rămân aici ca ea? Și pentru cât timp? Când voi fi gata să plec, voi descoperi că nu pot?

Doamna B și JP nu cunosc prezența. Cu excepția scăderii temperaturii, pe care o pun la baza curentului care se strecoară prin ferestrele vechi și șubrede, sau pe coș. Ei aprind focul, se adună pe bușteni, dar atâta timp cât Prezența rămâne, camera nu se va încălzi. Totuși, lui JP îi place să folosească acea cameră. Este muzica, cred, acum și-a redescoperit vechile discuri. Poate că și lui Prezența îi

place muzica, deși bănuiesc că este prea răutăcioasă pentru a avea un loc în inima ei pentru frumusețe.

JP se îmbunătățește în fiecare zi. S-ar putea ca familia Deverill să nu-și facă viața ușoară cu pasiunile lor incontrolabile, dar au voințe de oțel. Odată ce JP a decis că se va abține de la alcool, asta a fost. Margot și Colm au ridicat o oglindă pentru a se putea vedea pe sine și ceea ce devenise și a luat o decizie conștientă de a se schimba. Îl admir pentru asta. Poate că, odată ce se va recupera complet, ar putea lucra la recuperarea castelului, deși nu sunt sigur cum o va face, acum că este în mâinile ambițioasei și avarului doamnă de Lisle. Nu-mi place acea femeie, nici măcar.

Ei au decis să angajeze un mediu pentru a-și distra oaspeții. Când bunica mea Adeline era în viață, ea și cele două surori ale ei, Hazel și Laurel, obișnuiau să țină ședințe pentru a contacta morții. Îmi amintesc că masa tremură în timp ce Barton Deverill, bătrânul nebun, obișnuia să-și saboteze eforturile cu răutate. Cred că pot să-mi creez o mică răutate. Furia mea s-ar putea să-și fi pierdut din forță, dar nu are nevoie de multă forță pentru a fi răutăcioasă și chiar sunt îngrozitor de plictisit.

Colm este îndrăgostit de Margot. Ar fi trebuit să văd asta venind. Are pasiunea atât a familiei Deverill, cât și a celor O'Leary, și ar trebui să știu. Ei cred că Inelul Zânelor este locul lor special, dar a fost al meu și al lui Jack, al lui Alana și al lui JP și al multor alte suflete lovite de dragoste înainte să vină să-l revendice pentru ei înșiși. Pământul pe care au fost așezate acele pietre în urmă cu cinci mii de ani are o energie cu totul specială, îngropată adânc în sol când a fost creat pământul. Istoricii și arheologii dezbat misterul, susținând că pietrele au fost aranjate pentru a vedea soarele și luna, sau planetele și stelele, pentru a comemora morții sau a-i sacrifica pe cei vii, dar nu privesc niciodată în jos. În adâncurile pământului, sub picioarele lor este o atracție magnetică. O energie supranaturală care afectează pământul de deasupra lui și pe toți cei care calcă pe el. Chiar și în moarte sunt atras de ea. Mă scald în strălucirea ei și simt profund legătura dintre sufletul meu și sursa lui, undeva acolo, dincolo de orizontul îndepărtat.

Jack este atras de ea din cauza amintirilor. Printre acele pietre îl găsesc deseori cu câinele lui, uitându-se la orizontul de parcă aș fi găsit acolo, în ceață. Acolo îl găsesc acum. Simt greutatea din inima lui – greutatea iubirii care nu are încotro.

Doliul lui este consolarea mea. Regretul lui și al meu. Cât timp este aici, în cercul de pietre, îmi aparține. El își amintește de pasiune și de durere, iar eu prind viață în memoria lui. Dacă ar ști că încă sunt cu el. El mă caută în punctul în care marea se întâlnește cu cerul și totuși eu sunt chiar aici lângă el, retrăind și eu amintirile.

Apoi, spre surprinderea mea, apare soția lui. Ea intră în cerc și îl trage departe de reveria lui. sunt jignit. Acesta este locul nostru. Ea nu are dreptul să fie aici.

„Ce cauți aici sus, Emer?" întreabă el. As pune aceeasi intrebare, daca as putea.

Ea zâmbește în acel fel senin al ei. Ea a zâmbit mereu așa, fără deșertăciune sau pasiune, iar eu mă simt înrădăcinată pentru că ea este ca fundul calm, liniștit al mării, în timp ce eu am fost mereu ca valurile, schimbătoare, capricioasă și neregulată. „Am venit să te găsesc", răspunde ea.

'Este totul în regulă?'

„Alana face bagajele. Ea va dori să plece în curând.

„Da, sunt conștient de timp."

Ea stă lângă el și se întorc în vânt, bucurându-se de rafale care sufla sărat și umezit de pe apă. Oftă și își bagă mâinile în buzunarele hainei. „Mi-aș dori să nu fie nevoită să plece."

„La fel și eu", acceptă el. „Dar acum și-a făcut viața în America."

„Nu ar trebui să mă plâng. M-am născut acolo. Acolo ne-am cunoscut tu și cu mine. America este o țară bună în care să trăiești."

„Ea este aici, la fel ca noi. M-am stabilit în America de tânăr, dar tânjeam după casă.

Emer îl ia de mână. „Sunt recunoscător pentru viața pe care am construit-o aici împreună. Am fost foarte fericit, Jack.

Își așează ochii albaștri pe fața ei și nu poate să nu-i întoarcă zâmbetul cu tandrețe. Și-au construit viața împreună, dar ea a fost cimentul care a împiedicat-o să se destrame atunci când a fost descoperită povestea noastră de dragoste. Un cuvânt de la el și l-aș fi părăsit pe Robert și aș fi plecat oriunde în lume. Eram gata să renunț la tot. Cu toate acestea, nu a venit niciun cuvânt. Nimic. Am întârziat. Jack era mai înțelept decât mine. Nu poți construi fericirea pe nefericirea celor pe care îi iubești. Pur și simplu nu poți.

„Știu că o plângi pe Kitty”, spune ea deodată.

„Știu că da”, răspunde el.

'Am înțeles. Ea a fost marea ta iubire. Nu vreau să te simți vinovat pentru asta. Este posibil să iubești două femei în același timp, în moduri diferite.”

Se încruntă, uitându-se la ea de parcă s-ar strădui să o desprindă, această creatură la fel de senină ca fundul mării. Oftă, nu într-un mod obosit, ci blând, mângâietor. „Știu că te-ai luptat cu asta pentru toată viața noastră căsătorită”, spune ea.

„Nu toate”, o corectează el.

'Cea mai mare parte.'

„M-am îndrăgostit de tine în America, bine și potrivit”, îi spune Jack ferm și știu că spune adevărul. Refuzasem să părăsesc Irlanda; Nu cred că amintirile lui despre mine erau atât de blânde pe atunci.

„Dar în cele din urmă am venit aici și, ei bine, acolo era ea. Nimeni nu ar putea rivaliza cu Kitty Deverill în aspect sau caracter. Cu părul ei roșu ca flacără și acei ochi cenușii furtunosi, nu semăna cu nimeni altul. Și ea a făcut parte din copilăria ta. Ați crescut împreună. Nu aș putea concura cu frumusețea ei sau cu rădăcinile care te-au conectat.

— Nu trebuia, Emer. Ai fost mereu al meu. Jack se încruntă din nou și îi strânge mâna. „Ce au provocat toate astea?”

Ea ridică din umeri și pare melancolică. 'Viata e scurta. Suntem bătrâni. Sunt lucruri care trebuie spuse. Lucruri pe care trebuie să le spun.

Alana a spus ceva?

„Încă îl iubește pe JP, știi.”

— Bănuiesc că o face.

„Nu ar fi atât de rănită dacă încă nu i-ar păsa.”

„JP este o mizerie. El nu o merită.

„Nu, nu are. Dar a făcut-o odată și au creat împreună o familie frumoasă. Mă întristează când mă gândesc ce ar fi putut fi. Mă întristează acum să mă gândesc la plecarea ei.

„De aceea ieși cu toate prostiile astea?”

Ea râde. — Vreau doar să știi că nu te judec, Jack. De asemenea, vreau să știi că înțeleg de ce ești nefericit uneori. Poți să o plângi fără vinovăție. Nu sunt gelos.

Nu eram geloasă când era în viață și nu sunt geloasă acum că e moartă. Și poți să-mi vorbești despre ea.

Jack se uită la ea uluit. „Ești o persoană mai bună decât aș putea fi eu vreodată", spune el, iar vocea lui este plină de regret.

— Nu trebuie să te bati niciodată pentru că iubești, Jack.

„M-am bătut pentru că nu te-am respectat."

'Oprește asta acum. Să sărbătorim dragostea ta și Kitty. Stăm printre cenușa ei. Să nu fim amărâți de trecut, să-l onorăm în schimb. La urma urmei, este ceea ce este și nimic nu o poate schimba. Te iubesc. Ești soțul meu și prietenul meu, iar călătoria care ne-a dus până în acest punct ne-a transformat în oamenii care suntem astăzi. Ne-am descurcat bine, nu-i așa? Am supraviețuit."

— Numai din cauza ta, Emer. Jack o trage în brațe și o strânge strâns. „Îmi pare rău dacă te-am rănit vreodată, sau nu te-am văzut sau te-am luat de la sine înțeles. Ai dreptate, suntem bătrâni. Sunt lucruri care trebuie spuse."

„Te iert, Jack", șoptește ea, iar eu sunt profund mișcat.

Stau deoparte în timp ce acești doi oameni fac pace unul cu celălalt și îmi dau seama, spre rușinea mea, că este nevoie de curaj să-mi cer scuze și curaj pentru a ierta. Am luptat în Războiul de Independență; Am continuat după ce Michael Doyle m-a violat în ferma lui; Îmi las deoparte propriile dorințe pentru a aduce JP ca pe ale mele; Credeam că, mai mult decât oricine altcineva, am curaj, dar m-am înșelat. Este nevoie de curaj pentru a ierta și nu am niciunul.

Sunt atras de Loja de vânătoare. JP este în salon cu Colm și Margot. Au terminat cina și sunt la masa de cărți, jucând Monopoly. Simt imediat Prezența. Focul este aprins și totuși simt frigul. Margot și-a înfășurat un șal pe umeri, Colm poartă un șal peste pulover, iar JP ține de cald cu o jachetă de catifea, chiar dacă este începutul lunii martie și catifea este în mod tradițional o țesătură de iarnă. Muzica clasică răsună de la recorderul din dulap. Este un sunet înălțător. Prezența rămâne aproape, o figură umbră care, pe măsură ce mă concentrez, devine mai definită. Nu-i pot distinge hainele, pentru că este întunecat și neclar, dar îi pot distinge mărimea. Este un bărbat mare, cu părul lung și un fel de

jachetă, pentru că nasturii strălucesc. Energia lui este atât de densă și grea încât îmi este greu să ajung la el. Dar vorbesc cu el totuși și sper că mă poate auzi. Să vorbesc cu spiritele nu m-a speriat niciodată. În asta am destul curaj.

„Bună", spun eu. Când nu se întâmplă nimic, încerc din nou. „Bună." Prezența nu se mișcă. Rămâne lângă dulap ca și cum ar bea în muzică. Chiar poate fi aici din cauza muzicii? Mă întreb. „Îți place ce auzi?", întreb. „Este frumos, nu-i așa?" Simt senzația înțepătoare a atenției sale în timp ce își îndreaptă atenția de la muzică, spre mine. continui cu curaj. „Este Richard Strauss, cred. Îți place Strauss? Intotdeauna mi-a placut muzica. Este un balsam pentru suflet." Mă simt de parcă Prezența mă vede acum și sunt surprins să descopăr că nu este singură. Mă întreb dacă poate vedea JP, Margot și Colm. Cumva cred că nu. Vine spre mine, un om falnic, cu o energie înfricoșătoare, maro și greu ca noroiul.

„Mă vezi?" aud. Vocea lui este profundă și aspră ca măcinarea pietricelelor pe o plajă pustie.

„Desigur că te văd", răspund eu cu încredere. „Ești un spirit ca mine. De ce nu te-aș vedea?

— Și tu ești aici pentru muzică?

'Nu. Sunt aici pentru că locuiam aici. Ești aici pentru muzică?

„Da, eram într-un loc întunecat și mizerabil și apoi, dintr-o dată, am fost aici. Muzica este cea care o face. Am rezolvat asta acum. Este muzica pentru care sunt aici. Apoi m-am întors în căsuța mea și muzica a dispărut. Nu există muzică acolo unde locuiesc."

'Unde locuiţi?'

„Într-un loc oribil. Locuiam într-un castel.

„Castelul Deverill?", întreb.

„Însuși cel", răspunde el.

„Și eu locuiam acolo", îi spun.

Se apropie și simt senzația usturătoare a examinării lui. „Nu te recunosc".

„Nici eu tu", răspund eu, ridicându-mi bărbia și stând pe picioare. „Sunt Kitty Deverill. Cine eşti tu?'

„Nu cunosc nicio Kitty Deverill", mârâie el, cu vocea plină de acuzație, de parcă m-ar lua drept mincinos.

— Atunci nu poți să fi locuit în castel.

„Nu am locuit doar la castel. Eu am deținut-o.”

Interesul meu este acum bine și cu adevărat stârnit. „Tu nu ești Barton Deverill și nici Egerton Deverill, pentru că am întâlnit pe amândouă. Nici tu nu ești bunicul meu Hubert sau tatăl meu Bertie.

Oftă de parcă lista mea de nume ar fi plictisitoare. „Sunt Tarquin Deverill”, spune el nerăbdător. „Ceea ce trebuie să te facă... prea multe generații trecute pentru a le număra.”

Capitolul 15

Odată cu primăvara a venit un sentiment reînnoit de optimism. Sub soarele cald, peisajul a izbucnit cu erica mov și gălbuș galben. Orhideele sălbatice și cimbru au înflorit printre ierburile lungi și pământul însuși emana parfumul dulce al regenerării. Zgomotul păsărilor a anunțat zorii la primele ore ale dimineții, umplând aerul cu zgomotul lor înălțător, în timp ce cerul a crăpat și a scurs încet aur lichid la orizont.

Senzația de reînnoire a fost contagioasă. JP a muncit în grădină, cu inima plină de uimire de priveliștea minunată a naturii și de propria lui recuperare miraculoasă, pentru că cu siguranță a fost un miracol. Renunțase la băutură și, în locul ei, descoperise o nouă vigoare și un simț însuflețitor al scopului. Cu o minte limpede și o concentrare constantă, își dăduse seama ce își dorea, sau mai degrabă pe cine își dorea. A fost o dorință scandaloasă, dar nu era adevărat că limitările din viața noastră sunt doar cele pe care ni le impunem nouă înșine? Viețile noastre sunt, de fapt, pline de potențial care așteaptă să fie realizate. Trucul era să ai curajul să-l manifesti. JP și-a păstrat secretul pentru el însă. Nu voia ca Colm să-l amâne și nu voia să strice relația fragilă pe care o reconstruiau treptat. Doamna B ar clătina pur și simplu din cap și i-ar spune că astfel de vise nu pot fi manifestate, oricât de tare dorește inima după ele. Singura persoană care ar înțelege era Margot. Bună, plină de compasiune, dulce Margot, care îl pusese în primul rând pe calea recuperării. Dar nu era pregătit să-i spună. Nu încă. Voia să fie o surpriză și voia să fie din nou el însuși. Desigur, persoana de care s-ar teme să o spună cel mai mult a fost Alana. Dar se întorsese în America și avea să treacă ceva timp până să se întoarcă. Asta i-a dat timp. E timpul să găsești vechiul JP.

În fiecare dimineață ieșea pe dealuri, uneori singur, dar adesea cu Colm sau Margot. Cu fiecare plimbare a început să se simtă din nou. Când a galopat peste iarbă, mintea i-a fost smulsă din trecut și așezată ferm în moment. A fost în momentul în care l-a găsit, deși trecător, pe tânărul care a fost cândva, definit nici de timp, nici de experiență, ci de inima lui ascuțită și exuberantă.

Încetul cu încetul, reflexia lui a început să se schimbe în oglinda din baie. Mai întâi, nuanța pielii s-a îmbunătățit, de la pete la uniformă, apoi a fost albul ochilor, de la culoarea pergamentului vechi la un alb strălucitor și sănătos, în cele din urmă a fost grăsimea din jurul maxilarului și umflarea obrajilor. asta l-a lăsat să arate cu ani mai tânăr și mai frumos, chiar. Această transformare l-a stimulat și l-a adus mai aproape de obiectivul său. Era posibil, la urma urmei, ca inima lui bătrână și zdrobită să se umple din nou de dragoste. Sentimentul era îmbătător. Cum supraviețuise atât de mulți ani de amărăciune și resentimente, se întrebă el, când dragostea fusese mereu acolo, așteptând cu răbdare să fie redescoperită?

Margot începuse să scrie cartea. Recunoștința ei față de JP pentru că i-a permis accesul la acele cutii de înregistrări de familie a fost imensă. Și-a dat seama, în timp ce bătea cu mașina de scris electrică, că nu ar fi putut începe să aducă la viață aceste personaje Deverill dacă nu ar fi fost scrisorile, jurnalele și registrele ascunse în acele cutii aparent plictisitoare. Era entuziasmată. O poveste captivantă se desfășura încet, pentru că această familie era într-adevăr stăpânită de tragedie, dramă, scandal și succes. Din momentul în care Barton Deverill și-a construit castelul pe un teren furat familiei O'Leary, a fost semănată o sămânță groaznică. O sămânță care a încolțit în tulpina de fasole care a dat naștere generațiilor de titani și suferințe nesfârșite. JP avusese dreptate. El a fost Jack-ul basmului care l-a tăiat și a pus capăt moștenirii lui Deverill. Dacă teoria ei – că obsesia pentru castel le-a adus doar nefericire moștenitorilor Deverill – era corectă, atunci eliberarea legăturilor lor ar fi trebuit să aducă eliberarea lui JP, dar nu a făcut-o. Îi adusese durere, rușine și un sentiment paralizant de pierdere. Durerea lui JP i-a subminat întregul argument.

Cu toate acestea, ea nu s-a concentrat pe final, ci s-a concentrat pe ceea ce scria în prezent. Cuvintele veneau ușor, ea nu suferise niciodată de blocarea scriitorului, dar era distrasă. De fiecare dată când își ridica ochii de la pagină, îl vedea pe Colm.

La nivel practic, a fost greu să-și păstreze relația secretă. Au petrecut atât de mult timp în compania lui JP și a fost greu să nu se întindă și să nu se atingă unul pe celălalt, pentru a evita glumele pe care doar ei doi le înțelegeau, imposibil de ascunde intimitatea în felul în care se priveau. Dar pentru Margot faptul că nimeni nu știa despre asta i-a lăsat să respire. Pentru o femeie timidă de angajament, secretul a împiedicat-o să se simtă închisă. Pentru Colm, natura secretă a relației lor a fost frustrantă. Se îndrăgostea și voia să spună tuturor despre asta.

Momentele lor împreună au fost smulse. Noaptea târziu, după ce JP se culcase. După-amiezi, când Colm a putut să-și ia timp liber de la serviciu și să o ducă în casa lui de la marginea orașului și la Inelul Zânelor, când ieșeau împreună, furând sărutări în spatele pietrelor uriașe, unde erau siguri că nimeni nu o va face. gaseste-i. Ballinakelly era o comunitate mică. Bârfa s-a răspândit ca focul prin paie. Nu și-au putut permite ca JP să afle sau, de altfel, bunicii lui Colm, Jack și Emer, pentru că i-ar spune Alanei. Margot nu mai merge la O'Donovan's. Nu voia să se lovească de Seamus și să trebuiască să-și explice absența. Nu se simțea bine cu privire la felul în care îl tratase, dar lăsase nenumărate inimi dezamăgite în urma ei de-a lungul anilor. Seamus's a fost doar unul în plus.

Și cum rămâne cu inima lui Colm? Margot știa că era diferit. Ea știa din cauza felului în care se simțea când era cu el și știa datorită felului în care se simțea când erau despărțiți. Ea doar știa, iar cunoașterea a speriat-o. La primele ore ale dimineții, când corul zorilor a trezit-o din somn și a deschis ochii și a constatat că el nu era acolo, a simțit un sentiment de singurătate pe care nu-l mai simțise niciodată înainte. Era acel sentiment care o speria cel mai mult; sentimentul de pierdere înainte de a fi pierdut.

„Vreau să mă trezesc cu tine dimineața, Colm”, i-a spus ea într-o noapte, când stăteau întinși împletite pe canapeaua din bibliotecă, la mult timp după ce JP se retrăsese în pat. Ceasul antic de pe șemineu deasupra șemineului arăta ora 2 a.m. Focul ars până la o strălucire portocalie. „Vreau să-mi deschid ochii și fața ta pentru a fi primul lucru pe care îl văd.”

Colm îi zâmbi tandru. Acesta era cel mai romantic lucru pe care îl spusese vreodată. Inima i se umfla de afecțiune. „Vreau ca fața ta să fie primul lucru pe care îl văd în fiecare dimineață”, a spus el, încrețindu-i părul după ureche. „Nu vreau să fiu nevoit să mă ascund așa.”

„Cât timp vei dormi aici, în casa tatălui tău?”

— Cât timp tata are nevoie de mine.

— Totuși, se descurcă bine, nu-i așa?

„Nu am crezut niciodată că-mi voi recupera tatăl, dar am făcut-o. Minunile se întâmplă uneori.

„Nu crezi că poate fi lăsat singur acum? O are pe doamna B să aibă grijă de el.

„Nu sunt îngrijorat că se va întoarce la băutură dacă nu sunt aici. Îmi fac griji că va fi singur. S-a obișnuit cu mine acum.

— Și eu vreau să mă obișnuiesc cu tine, Colm. Margot îi zâmbi, urmărindu-i maxilarul cu degetele ei. „Vreau să te am pentru toată noaptea, nu doar la început. Nu vreau să mă strecoare ca un hoț în orele mici.’ Am făcut asta suficient în viața mea ca să știu că nu mai vreau, își spuse ea. Dacă ar fi știut ce lucru important era pentru ea să vrea ca iubitul ei să rămână.

„În curând”, i-a spus el. „În curând toată noaptea va fi a noastră.”

Doamna B s-a simțit și ea reînviată. Ea a cules narcise și le-a pus într-un ulcior pe masa din bucătărie. Au înseninat camera și i-au făcut plăcere în timp ce ea gătea. Muzica a rezonat de la radio, ridicându-i moralul și făcând-o să zâmbească. De fapt, din când în când se surprinse uitându-se la jumătatea distanței, un mic zâmbet cântându-i pe buze, în timp ce muzica o transporta într-o perioadă fericită din copilărie, înainte ca războiul civil să-i fi smuls bucuria. Dar nu doar muzica și sosirea primăverii i-au făcut săritura în pas, ci atmosfera din casă. Și ea

își scuturase frigul de iarnă, un frig care îl acoperise într-un strat de gheață invizibilă timp de aproape nouă ani. Lordul Deverill era un om diferit. Doamna B se obișnuise atât de mult cu sufletul moros și sumbru care pândise într-un tărâm umbră al mizeriei lui, încât uitase cât de jovial și fermecător era el. Îi reamintea acum pentru că el stătea din nou în fața ei, nu la fel de tânăr sau de chipeș precum fusese cândva, ci cu strălucirea veche în ochi și cu remarca jucăușă și plină de duh. Era din nou bun, râdea cu abandon, văzând frumusețea lumii și apreciind-o cu bucurie exprimată în superlative. Maestrul Colm părea să se fi mutat înapoi, iar Margot era un vizitator frecvent. Erau ca o familie fericită, cei trei. Totuși, doamna B își făcea griji în legătură cu atașamentul tot mai mare al maestrului Colm față de Margot. Cum s-ar simți Lordul Deverill dacă ar afla? se întrebă ea. Doamna B știa că era suficient de mare pentru a fi tatăl ei – și Lordul Deverill știa asta – dar inima simte ceea ce simte inima și nu se poate ajuta.

Ea spera doar că, dacă și când vor decide să facă publice relația lor, Lordul Deverill nu va fi rănit grav.

April a adus flori de cireș pe terenul castelului, violete pentru câini pe pajiști, strigătul cucului – și Contesa di Marcantonio. Lui Margot i s-a părut că se afla la castel în majoritatea după-amiezii, îmbrăcată în finele ei, distrându-se din belșug și vorbind despre „casa ancestrală” a soțului ei. Margot s-a străduit foarte mult să o evite, dar domnul Dukelow a insistat să petreacă timp în vederea oaspeților, pentru că, i-a amintit el, ce rost avea să aibă un scriitor în rezidență dacă nimeni nu o vede vreodată? A fost un punct corect. La urma urmei, ea nu plătea pentru nimic și, după cum se spunea, nu exista o masă gratuită.

Prin urmare, era inevitabil să se ciocnească de Contesă la un moment dat. Acel moment a venit într-o după-amiază ploioasă când Margot se așezase la biroul de lângă fereastra din salon. Focul era aprins, luminile aprinse, iar gazonul de afară era întunecat sub nori cenușii.

„Draga mea domnișoară Hart”, a exclamat Contesa, mergând în salon într-o jachetă roșie aprinsă, purtată peste rochia neagră cu buline pe care o purtase prima dată când Margot o întâlnise. Bijuterii mari din aur străluceau în orice loc

posibil, de la lobii urechilor până la degete, iar unghiile ei erau vopsite într-un purpuriu viu. Ea a zâmbit entuziasmată, de parcă Margot ar fi fost o prietenă iubită. „M-am gândit atât de mult la tine", a continuat ea cu accentul ei austriac tăiat. „Ma întreb cum te descurci cu cartea. Nu m-ați contactat, așa că presupun că v-ați finalizat cercetarea."

Margot se ridică și strânse mâna osoasă a contesei. „Acum scriu cartea", i-a spus ea. „Cercetarea s-a terminat".

Contesa arcui o spranceana subtire. — Sper că ați luat în considerare ceea ce am vorbit, domnișoară Hart, și veți acorda di Marcantonios importanța cuvenită. Este corect ca Contele să fie recunoscut. La urma urmei, a trebuit să se îndepărteze și să-și privească fratele vitreg cum îi fură moștenirea." Ea râse, genul de râs nevesel menit să-i atenueze intimidarea. Ea a adulmecat puțin. „Dar tu ești istoricul, nu eu. Departe de mine să-ți spun cum să-ți scrii cartea."

— Voi include toate faptele relevante, răspunse Margot cu înțelepciune.

Contesa chicoti, învelindu-și încă o dată amenințarea în râsete false. „Nu lăsa niciun scandal afară, nu-i așa? Acestea sunt cele mai bune bucăți. Deverill-urile sunt un studiu în indiscreții și scandal.

— Crede-mă, cei vii Deverill nu au nimic despre strămoșii lor. Margot și-a întors privirea către portretul lui Tarquin Deverill. „Sunt mai puțin interesat de păcăleala actualului lord Deverill, să fiu sincer. Este mult prea bun pentru a face o copie bună."

Zâmbetul contesei s-a clătinat și ochii ei au căpătat o intensitate de oțel. „Nu diminua durerea soțului meu", șuieră ea. „Dacă ai ști cât de mult l-a rănit trădarea, nu ai folosi cuvântul „benign" pentru JP Deverill. Dar... Făcu o pauză, compunându-se și zâmbindu-și. „Tu ești istoricul. Depinde de tine ce tip de istoric vrei să fii. Cel care spune adevărul sau cel care nu. Simplu, într-adevăr.

Margot ar fi putut să-i spună ceva despre adevăr, dar s-a abținut. A fost întotdeauna prudent să iei terenul înalt și să nu te lași târât de oameni fără scrupule. S-a prefăcut că cuvintele contesei nu au făcut-o deloc impresie și, odată ce a părăsit camera, s-a întors la munca ei. Totuși, ea era furioasă. Cum îndrăznește femeia aceea să o amenințe așa, se gândi ea furioasă. Anterior o crezuse pur și simplu pretențioasă și narcisică, dar acum știa mai bine: Contesa era urâtă.

La sfârșitul lunii aprilie, Margot și Colm s-au strecurat la Dublin în Land Rover al lui Colm pentru un weekend împreună. Drumul a fost frumos pentru că vremea era bună, soarele orbitor și dealurile de un verde viu după atâta ploaie. Margot s-a simțit ca o școală care se joacă, la început nervoasă că ar putea fi prinși, apoi entuziasmată când nu o fac. Au ajuns la Dublin pentru a găsi că înflorește cu flori roz și albe, narcise și lalele. Oriunde se uita Margot, erau coșuri suspendate și cutii de ferestre pline de flori. După nenorocirea iernii, vederea atât de multă culoare era captivantă.

S-au cazat într-un mic hotel pe o stradă demodată. Au prânzul într-un mic restaurant din centrul orașului, împărțind o sticlă de vin și făcându-și timp, ținându-se de mână peste masă, savurând sentimentul de a-și putea arăta afecțiunea unul față de celălalt în mod liber și deschis, fără precauție. Gata cu momentele smulse, sărutări secrete și vigilență nervoasă, cel puțin pentru acest weekend. După prânz, s-au plimbat în jurul St Stephen's Green așa cum fac îndrăgostiții obișnuiți și nimeni nu le-a aruncat o a doua privire, cu excepția bătrânei ciudate, care și-a amintit de tinerețea lor și de efemeritatea unei iubiri tinere atât de pasionate.

În acea noapte, au mâncat aproape de hotel, apoi s-au întors în camera lor. Relațiile lor amoroase au fost lente și senzuale. În seara asta nu a fost nicio grabă. Fără plecare ca un hoț la orele mici, fără dor. Când Margot întinse mâna în zori, Colm era lângă ea. Ea și-a apăsat corpul pe al lui, stomacul ei aliniat cu spatele lui și și-a strecurat brațul sub al lui. Nu se simțea singură și nu simțea pierderea. Ea a închis ochii și a adormit din nou, știind că atunci când se va trezi dimineața, el va mai fi acolo. Nu și-a dorit niciodată să se întâmple așa ceva înainte.

Margot fusese întotdeauna o treaba devreme. Colm încă dormea când primul fir de soare a trecut prin golul din perdele. S-a ridicat și a făcut un duș. Când a ieșit din baie, el încă nu se agitase. Ea a decis să iasă și să cumpere niște produse de patiserie pe care să le mănânce în camera lor. Nu era genul de hotel care să ofere room service.

Ea a lăsat un bilet pe pernă pentru a-l anunța unde se dusese, apoi s-a strecurat în liniște. Trecuseră pe lângă o cafenea cu o zi înainte, cu o expoziție de prăjituri și scones la fereastră și acolo a mers ea. Mirosul de pâine proaspăt coaptă și cafea măcinată i-a deturnat simțurile când a deschis ușa. A inspirat adânc și cu satisfacție, savurând faptul că iată-l, la Dublin, cu Colm. Doar ei doi. De îndată ce se întorcea la hotel, îl trezea și făcea dragoste cu el toată dimineața.

Un bărbat cu părul alb pufos i-a zâmbit din spatele tejghelei și i-a spus bună dimineața cu un accent larg de Dublin. O chelneriță într-o uniformă roz și albă umplea ceașca de cafea a unui bătrân în colț. Citea pe cont propriu Irish Times în liniște. În afară de el, nu mai erau alți clienți. Margot s-a dus la tejghea să aleagă câteva lucruri de mâncare. — Acestea miros proaspăt, spuse ea, măturându-și ochii peste rândurile de felii de barmbrack unse cu unt, scones și chifle de coacăze.

— Toate proaspăt făcute în zori, îi spuse el.

'Cat de delicios! E liniște aici în această dimineață, spuse ea, aruncând o privire la bătrân. Părea răvășit și slăbit, de parcă nu ar fi mâncat bine de mult.

„Este unul dintre obișnuiții noștri", a răspuns bărbatul cu voce joasă. „Va fi ocupat într-o mică vrajă și mă voi întâlni cu mine însumi revenind. Toți se bucură de un somn, deoarece este sâmbătă și Sfintele Marie sunt încă la Liturghie devreme. Nicio odihnă pentru cei răi totuși", a adăugat el zâmbind.

Margot a ales o chiflă cu coacăze pentru ea și un scone și barmbrack pentru Colm. Ea a ezitat înainte de a plăti. Nu și-a imaginat că Colm va fi treaz o vreme și mirosul de boabe de cafea măcinată era prea bun pentru a fi ignorat. Ea a comandat o ceașcă și s-a așezat la o măsuță rotundă și a rontăit chifla. La scurt timp, bătrânul din colț și-a împăturit ziarul și s-a ridicat înțepenit. A fluturat hârtia către bărbatul din spatele tejghelei înainte de a pleca. Margot observă că avea un aplecat și că pantalonii îi atârnau de șolduri. Poate că ar fi fost o priveliște regretabilă, se gândi ea, dacă nu ar fi fost zâmbetul lui, care era zâmbetul unui bărbat care avea nevoie de puțin în viața lui pentru a fi mulțumit.

— Pun pariu că vine aici de ani de zile, spuse Margot.

„Dumnezeu știe, el vine aici de când sunt eu aici", a răspuns bărbatul. „Și asta de când eram un garsún în pantaloni scurti. Nu ai ști niciodată că este un conte după înfățișarea lui, nu-i așa? Și un conte faimos la asta.

Margot încremeni, cu ceașca de cafea la jumătatea distanței dintre masă și buzele ei. Ea nu și-a imaginat că sunt mulți numărători în Dublin. — În continuare, o să-mi spui că el este contele Leopoldo di Marcantonio, spuse ea.

„Însuși bărbatul", a răspuns el și s-a încruntat. „În numele lui Dumnezeu, de unde știi cine este el?"

„Scriu o carte despre Deverills din Ballinakelly", îi spuse ea. „Leopoldo a crescut la Castelul Deverill."

Bărbatul părea impresionat. Și-a pus mâinile pe șolduri și a chicotit. „Ei bine, doamnă, nu-i așa de grozav, așa este. Doi oameni celebri în cafeneaua mea într-o dimineață. Așteaptă să-i spun celui care. Asta sunt eu, doamna.

— Am cunoscut-o pe soția lui, Contesa, spuse Margot, sperând să extragă mai multe informații. Bărbatul nu părea să se sfiească să împărtășească bârfele.

'Stiai. Ea nu întunecă niciodată pragul ușii aici, spuse el și trase o față. „Nu suntem suficient de chic pentru ea."

— Cred că s-ar putea să fie pe partea chicului, aprobă Margot.

„Dar el este un gentleman pur, este. Nu éirí în airde sau aere și grații despre el. Nu, doamnă.'

„Credeam că au petrecut cea mai mare parte a anului călătorind între casele lor de lux."

El clătină din cap, de parcă ideea ar fi fost absurdă. „Contele este aici în fiecare dimineață, când plouă sau soare. A fost de ani de zile. Au un loc după colț. Nimic măreț. A trebuit să fac o livrare acolo odată. Nimic special.'

În acel moment, ușa s-a deschis și câteva doamne în vârstă intrară târâind. Margot își scurse ceașca de cafea și se ridică. „Mulțumesc pentru cafea. Cred că este cea mai bună cafea din Dublin", a spus ea.

Bărbatul zâmbi. — Așteaptă până când îmi gusti barmbrack!

Margot se întoarse la hotel pentru a găsi draperiile dormitorului deschise și patul gol. Zgomotul dușului și cântatul venea prin ușa băii, care fusese lăsată întredeschisă. Ea a zâmbit și a pus punga cu bunătăți pe masă. În grabă, ea și-a dat jos hainele și s-a strecurat goală în baie. Colm era în cabina de duș, cântând o

baladă irlandeză pe care Margot o auzise pe trupă cântând în O'Donovan's. Când a văzut-o, a încetat să cânte și a zâmbit. — Bună dimineața, tu, spuse el, îndreptându-și privirea asupra ei cu apreciere. „Ce priveliște măreață la prima oră de dimineață."

Ea a râs. „Este loc pentru doi?"

„Cel mai sigur există."

Ea a deschis ușa de sticlă și a pășit înăuntru.

Kitty

Sunt atras de Tarquin Deverill. Există o durere în întunericul lui care mă trage la inimă și, în ciuda grosolăniei lui, simt că pot să-l ajut. Nu o pot ajuta pe doamna Carbery. Am crezut că pot, dar nu pot. Poate că sunt un prost să cred că îl pot ajuta pe Tarquin. E nebun să cred că sunt în vreo poziție de a ajuta pe cineva. Nici măcar nu sunt sigur că mă pot ajuta. Dar nu pot rezista. Este un impuls atât de profund și insistent încât este imposibil de ignorat. Mă aflu în Cabana de vânătoare mai des decât la castel, așteptând ca muzica să-l ademenească din umbră.

El vine și pleacă și niciunul dintre noi nu știe cum o face. El nu are nici un control asupra locului în care se află, ca mine. Parcă îl călăuzește o forță invizibilă, aducându-l în acest loc, oferindu-i un scurt răgaz din peisajul mizerabil în care locuiește. Mi-a spus că este o căsuță. Oamenii sunt urâți. Nu există culoare, nici afecțiune, nici natură, nici lumină. E întuneric, spune el. „Întunecat dincolo de imaginația ta și steril."

Dar peste săptămânile în care vine, încep să observ o schimbare treptată. La început a fost resentit și răutăcios, revoltat de prezența mea, de parcă aș fi fost un intrus și n-aș fi avut nicio treabă să fiu acolo. Apoi a început să comenteze muzica. Cum nu era nimic frumos acolo unde locuia. Cum tânjea sufletul lui după frumusețe, precum un om care moare de sete tânjește după apă. Stătea lângă dulap, absorbind notele, toată ființa lui tremurând de emoție în timp ce muzica atingea ceva în interiorul lui – locul tandru din adâncul inimii lui, unde întunericul nu ajunsese. Și acel loc tandru a început să crească. Ca o sămânță, a început să încolțească o tulpină de lumină. Încet și tentativ la început, dar apoi cu mai mult impuls, a crescut. Lumina s-a extins și mi-am dat seama atunci, într-un fulger de inspirație, că Dumnezeu este dragoste și iubirea este frumusețe și, pe

măsură ce frumusețea i-a agitat sufletul, a început să trezească cu blândețe iubirea din interiorul lui care era deja acolo – nu-i așa, cu toții? noi, scântei ale lui Dumnezeu?

Apoi, spre surprinderea mea, dă primele semne de regret.

„Presupun că aș fi putut să-mi trăiesc viața mai bine", îmi spune el.

„Cum ai putut să faci asta?", întreb.

Urmează o pauză lungă în timp ce înconjoară adevărul, temându-se să pășească în el și să înfrunte monstrul care este. „Am avut un fiu. Gabriel era numele lui. Era un infirm."

„Ce sa întâmplat cu el?", întreb.

„S-a înecat".

'Îmi pare rău.'

„S-a înecat la a zecea aniversare."

'Asta e teribil. Trebuie să fi fost devastat.

Energia lui se contractă. Devine ca o carapace stransa in jurul lui, tare si impenetrabila. „Aș fi putut să fiu mai amabil cu soția mea", spune el cu rea. „Nu am fost foarte amabil cu soția mea."

Data viitoare când vine, sunt narcise în cameră. Narcise galbene strălucitoare pe care doamna B le-a cules și le-a pus într-o vază de sticlă. „Nu există flori acolo unde locuiesc. Nimic nu crește, mormăi el.

„Acestea sunt frumoase, nu-i așa?" îi răspund. „Întotdeauna mi-au plăcut narcisele. Sunt un semn că primăvara a sosit.

„Ah, primăvară", oftă el. „Ce aș da să fiu într-o poiană primăvara." Oftă din nou atunci și simt că acea lăstatură de lumină înfloritoare din inima lui devine puțin mai puternică. „Nu am apreciat niciodată florile când eram în viață."

„Ce ai apreciat?", întreb.

El caută răspunsul. Când îl găsește, nu îl mulțumește. Ruminează o vreme pe el, întrebându-se dacă să-l divulge sau nu. Îi simt rușinea. Este greu pentru spirite să-și ascundă sentimentele atunci când nu au corpuri cu care să le ascundă. „Aceasta este o cameră frumoasă, nu-i așa", spune el, de parcă ar fi văzut-o

pentru prima dată. „Culorile sunt frumoase.” Oftă din nou, un oftat greu, plin de dor. „Ar fi frumos să am ceva culoare acolo unde locuiesc. nu ar trebui să am multe. Doar o vază cu flori, ca aceste narcise. Sau ceva culoare pe pereți. Sufletul meu se sătura de întuneric.”

„Spune-mi despre Gabriel”, îl întreb. Știu că Gabriel este în centrul durerii sale.

„Era un infirm”, îmi spune din nou.

„Cum te-a făcut să te simți?”

Se întoarce spre mine atunci. „Cum crezi că m-a făcut să mă simt?” mârâie el. „Era nefiresc.”

„Nefiresc?” îi replic. „Nimic din ceea ce creează Dumnezeu nu este nenatural.”

„A făcut rușine pe numele meu de familie”, mârâie el și îmi dau seama că nu este încă pregătit să vadă greșeala căilor sale.

„Îi plăceau florile?” întreb.

Tarquin se uită la narcise și micul lăstăreț de lumină pâlpâie ușor. „Îi plăceau florile”, spune el încet. „A iubit natura.” Apoi se întoarce din nou și lumina moare. „Dar a băgat mâna în iaz ca să mângâie peștele și s-a înecat. Idiotul!’

Când vine din nou, decid să fiu puțin mai dur cu el. „De ce crezi că locuiești într-un loc mizerabil, fără lumină sau culoare?”, întreb. „De ce nu ești în Rai?”

„Nu știu”, răspunde el. — Nu crezi că aș face ceva în privința asta dacă aș ști?

„Nu are vreo legătură cu viața pe care ai trăit-o?”

Își îndepărtează atenția de la muzică și se uită la mine. „Trăiam într-un castel frumos. Aveam o mare bogăție și putere. Am avut oameni care au lucrat pentru mine, oameni care au depins de mine. Hainele mele erau făcute din cea mai fină mătase și catifea. Caii mei erau cele mai superioare fiare de pe pământ.”

„Dar ai avut un fiu care era infirm”, îi reamintesc. „Cum s-a încadrat el în lumea ta a hainelor fine și a cailor?”

„De ce-l crești din nou?”, întreabă el.

— Presupun că ai avut alți copii. Ți-au adus și ei rușine?

'Desigur că nu.'

„Cel mai mare al tău, Peregrine, a moștenit castelul. Pun pariu că a fost o reflectare perfectă a ta.

„Era tot ce ar trebui să fie un fiu", răspunde el.

„Perfect ca trup, la fel ca armăsarii tăi, îmi imaginez."

— Știu ce faci, Kitty Deverill. Încerci să-mi faci de rușine să recunosc că am greșit l-am tratat rău pe infirm.

— L-ai tratat urât?

Își întoarce privirea. „Nu l-am vrut în ochii mei".

— Pentru că era o rușine.

„Nu era apt să fie văzut".

„Bineînțeles că nu era, nu în casa ta luxoasă, cu mobilierul tău generos și prietenii importanți."

Știe cum îl face să sune și nu-i place. „A fost lent. Încet la minte", adaugă el, pentru a se scuza. „Numai mama lui l-a putut accepta. Își petreceau tot timpul în turn, citind sau plimbându-se în grădină. Întotdeauna împreună, ei doi.

— Te-ai supărat pentru asta?

Face o pauză în timp ce încă o dată caută un răspuns care, atunci când este găsit, nu-l satisface. „Nu era o soție pentru mine", răspunde el pe larg. „A fost prea blândă la inimă. Avea ochi doar pentru băiat.

„L-a iubit pe Gabriel", spun eu.

„Da, a făcut-o", admite el. „Își iubea băiețelul neputincios."

— Și te-ai supărat pentru că nu ai făcut-o.

Se întoarce. „Nu am putut." Și iată-l, durerea din vinovăție intră acum în inima lui. Conștiința lui se trezește încet.

— Te-ai uitat vreodată în ochii lui, Tarquin?

„De ce ar fi făcut asta o diferență?" întreabă el.

'Ai?'

'Nu.'

„Dacă privești în ochii unei persoane, vezi dincolo de corp, în suflet. Pentru persoana care sunt cu adevărat. Gabriel a fost un suflet frumos, Tarquin. Soția ta știa asta.

„Nu m-am putut uita la el."

Muzica atinge un punct culminant sublim. Tarquin este agitat de asta. Îmi profit momentul. „Era doar un băiat", spun eu. „Un băiat nevinovat care vrea doar să fie iubit."

Nu poate vorbi. El rămâne să asculte muzica. Dar am observat că energia lui se înmoaie. Simt regretul. Își pune o mână pe inimă. Știu că nu mai am nimic de spus. Îl las acolo, mâna lui încercând să înăbuşe lumina care acum îi inundă inima, pentru că este dureroasă, acea lumină. Aduce cu sine realizarea. Nu poate fi evitat. Faptele lui rele apar încet în conștiința lui în tot oribilul lor adevăr.

Poate că acum își dă seama că iadul în care trăiește este creat de el.

Capitolul 16

În luna mai, Dan Chambers a ajuns la hotel cu Dorothy, luând din întâmplare același zbor din Londra. Margot a fost încântată să-i vadă și i-a îmbrățișat pe amândoi cu căldură. „Am avut o conversație atât de interesantă în taxi", îi spuse Dorothy în timp ce așteptau la recepție. — Dan vede oameni morți tot timpul, îți place?

— Nu tot timpul, o corectă el zâmbind. „Pot să-l opresc atunci când trebuie."

— Ca un televizor, spuse Dorothy. — Nu-i așa că este deștept!

Dan era înalt și elegant, cu părul des și cărunt, ochi inteligenți cenușii sidefați și o față bună și nobilă. Era un dresser elegant, într-un costum gri pal frumos croit, cravată Hermès cu dungi roz și gri și pantofi negri cu șireturi, care străluceau ca oglinzile. Cu o carismă liniștită și o fire ușoară, el era genul de om care i-a fermecat pe toţi cei pe care i-a întâlnit, iar Dorothy nu a făcut excepţie. — E frumos, nu-i așa? îi șopti ea lui Margot. „Deși sunt suficient de mare pentru a fi mama lui."

— Doar doar, răspunse Margot. Ea a atras privirea lui Dan și amândoi au zâmbit.

„Poți să vezi pe cineva încă?" întrebă Dorothy ascuțită.

Margot se încruntă. — Credeam că ți-e frică de fantome, spuse ea.

„Dan m-a asigurat că sunt prieteni, nu inamici. Totuși, încă nu vreau să văd unul în miezul nopții.

„Acest loc este plin de energii spirituale", i-a spus el lui Margot. „O să-mi fac treaba aici."

„Ei bine, vei avea și tu o mulțime de oameni cu care să faci. Se pare că toți localnicii cred că văd fantome. N-am cunoscut niciodată atât de mulți superstițioși într-un singur loc, a răspuns Margot.

„Nu greșesc. E ocupat, spuse el, aruncându-și ochii pe hol. — Totuși, un loc frumos, nu-i așa?

— Foarte, încuviinţă Margot. „Îmi place să trăiesc aici din ianuarie."

„Cazi în picioare, nu-i așa?" a spus el chicotind.

„Nu este întotdeauna la fel de bun ca acesta".

'Desigur că nu. Faceți fân în timp ce soarele strălucește, este filosofia mea.

— Și al meu, spuse Dorothy. „Este minunat să mă întorci. Pur si simplu adorabil.'

Margot a urmat-o pe Dorothy în dormitorul ei de la primul etaj, lângă scările care duceau la turnul lui Margot. Avea un pat cu baldachin, tapet cu flori albastre și perdele asortate. Erau locuri în nișurile ferestrelor, iar în afara ferestrelor era o vedere a grădinii de cutii, care a fost cultivată într-un labirint. „Spune-mi, draga mea, cum merge cartea?"

Margot se aşeză pe pat în timp ce Dorothy despacheta. „Va fi foarte bine", a spus ea. „Datorită cutiilor de înregistrări ale lui JP, am reușit să-i aduc la viață tuturor strămoșilor."

— Sunt o familie extraordinară, spuse Dorothy, agăţându-şi haina în garderobă.

„Cred că se va descurca foarte bine pentru hotel."

„Doamna de Lisle nu este o proastă. De aceea m-a invitat aici.

'Desigur. Perspicac este cuvântul pe care l-aș folosi.

— Și de ce mi-a prezentat-o pe contesa di Marcantonio.

„Presupun că vrea ca cartea să fie cât mai picantă posibil. Scandalul vinde, la urma urmei. Trebuie doar să te uiți la ziarele noastre tabloide.

„În acest caz, nu cred că va obține ceea ce își dorește. Nu va fi genul ăsta de carte.

— Foarte corect, Margot. Totuși, va aduce oameni care se înghesuie la hotel, în special americani. Îi iubesc pe irlandezi și bănuiesc că se bucură și de un titlu în engleză.

„Vor ca JP să susțină discuții aici."

„Ce spune el despre asta?”

„Nu am menționat asta.”

„Este la îndemână?”

„Dacă vrei să spui, a recidivat? Nu, nu a făcut-o. Nu l-ai recunoaște, Dorothy. Este un om schimbat.”

Dorothy era surprinsă. 'Ce minunat. Un adevărat merit pentru tine și Colm pentru că l-ai sprijinit prin asta.

„Colm și tatăl lui se înțeleg foarte bine.”

Dorothy părea îngrijorată. „Mama lui știe despre asta?”

'Eu nu cred acest lucru. De ce? Nu crezi că va fi mulțumită?

„Cred că i-a plăcut mai degrabă faptul că Colm a susținut-o.”

„Colm este și fiul lui JP. El aparține amândoi. Este un lucru bun că s-a împăcat cu tatăl său. Este un lucru foarte bun că l-a încurajat să-și curețe actul. Va fi foarte surprinsă când îl va vedea pe JP. A fost nevoie de multă voință pentru a face ceea ce a făcut. Ar trebui să sărbătorească asta. De asemenea, ar trebui să încurajeze reconcilierea. Colm îi iubește pe amândoi. Ar fi frumos dacă s-ar putea înțelege cu toții.

Dorothy își închise valiza goală. — Deci, încă mai vezi o mulțime de Colm, nu-i așa?

— Un pic, răspunse Margot cu brio.

Dorothy nu a fost păcălită de nonșalanța ei. „Întotdeauna am știut că v-ați dori unul pe celălalt. E frumos, nu-i așa?

'Ce? Ca Dan? spuse Margot zâmbind.

— Dan lilieci pentru cealaltă parte, răspunse Dorothy, cu o privire plină de cunoștință. — Tu, pe de altă parte, ești genul lui Colm.

„De unde știi care este genul lui Colm? De unde știi că e genul meu?

„Pentru că arăți mult prea bine pentru cineva care a fost închis să scrie o carte de istorie.”

„Am mers cu JP.”

— Și tu ai plecat cu Colm.

Margot oftă. — Bine, Dorothy. Ai castigat. Îmi place Colm. Imi place foarte mult. Dar nu pot spune nimănui că îmi place de el.

Dorothy s-a așezat pe scaunul ferestrei și și-a încrucișat mâinile în poală. 'Înțeleg.'

— După cum știi, Dorothy, e complicat.

Dorothy dădu din cap cu simpatie. „Înțeleg cât de complicat este."

„Ești singura persoană cu care pot vorbi."

— Sunt flatat, Margot, că ar trebui să simți că poți să-mi vorbești și să împărtășești aceste lucruri. Dar ce zici de mama ta? Ai încredere în ea?

„Eu și mama mea nu am mai vorbit de ani de zile. Probabil că nu m-ar recunoaște dacă aș intra pe ușa ei din față. Ea nu a fost niciodată interesată de mine. De fapt, aș merge atât de departe pentru a spune că sunt un inconvenient. Ultima dată când am văzut-o, acum vreo șase ani, abia aștepta să plec. Are un tânăr iubit, așa că bănuiesc că a avea o fiică de vârsta mea îi trădează vârsta, pe care probabil că încearcă din greu să o ascundă.' Margot a ridicat din umeri, apoi a lăsat ochii în jos pentru că compasiunea din Dorothy era prea sinceră.

— Îmi pare rău să aud asta, spuse Dorothy încet.

'Am trecut peste. Am grijă de mine."

Dorothy oftă. „Știi, ești mult mai complex decât arăți", a spus ea.

'Știu. Dar încerc să nu mă definesc după trecutul meu și oamenii care m-au adus pe lume. Și știi ce? Eu fac bine.'

— Cu siguranță ești.

„Coborăm să bem un ceai?"

'Ce idee buna.'

„Dacă ai noroc, o vei vedea pe contesa acolo, strigând minciuni despre casa ancestrală a soțului ei."

— Sper, a spus Dorothy zâmbind. „Sună foarte distractiv."

Margot oftă și se ridică. 'Nu ai nici o idee!'

Nu au găsit-o pe Contesă în sala de mese, ceea ce a fost dezamăgitor, dar l-au găsit pe Dan. Stătea la intrare, așteptând să fie condus la o masă. — Te superi dacă ți ne alăturăm? a spus Margot.

Dan a zâmbit, încântat să o vadă. „Ce moment perfect", a răspuns el.

„Deci, Dan, când este prima ta ședință?" a întrebat Margot când stăteau jos și își savurau ceaiul.

„Mâine", a spus el.

„Ce se va întâmpla?" a întrebat Dorothy puțin îngrijorată. 'O să vedem ceva?'

— Puțin probabil, răspunse Dan. „Văzesc eu pentru tine".

— Și vei vedea fantome?

„Spirite, spirite legate de pământ și fantome. Sunt sigur că voi vedea puțin din toate.

Margot părea nedumerită. „Care este diferența dintre ei? Am crezut că o fantomă este o fantomă.

„Există diferențe foarte importante", a spus el. „Majoritatea oamenilor nu știu ce îi deosebește, dar lasă-mă să-ți spun." Și-a așezat ochii cenușii pe Dorothy, care i-a privit cu nerăbdare. „Ceea ce ai văzut în dormitorul tău era probabil un spirit legat de pământ".

— Fantoma de curățenie? a spus Margot, zâmbind la Dorothy.

— Nu o fantomă, o corectă Dan. „Fantomele sunt pur și simplu energie prinsă aici, pe planul Pământului. Mai degrabă ca un film bidimensional al unei persoane sau al unui eveniment care s-a întâmplat în trecut. De exemplu, Anne Boleyn care bântuie pe coridorul Turnului Londrei nu este ea. Ea a plecat de mult. Energia ei este blocată din cauza traumei, repetându-se iar și iar. În timp se va estompa. Auzi povești despre oameni care aud sunetul bătăliei în locuri unde a existat cândva un conflict oribil. Somme și Bătălia de la Hastings sunt doar două exemple. Soldații nu sunt încă acolo, luptă în spirit. Trauma este blocată și cumva se repetă într-o buclă.

„Atunci, care este fantoma mea de menaj, dacă nu este o fantomă?" a întrebat Dorothy.

„Ea este un spirit legat de pământ. O persoană care a murit încă nu trece în lumină."

„De ce nu ar merge mai departe?"

'Sunt multe motive. Frica de unde se duce. O dorință puternică de a rămâne acolo unde se află. Uneori, oamenii nu își dau seama că sunt morți. Ei există într-o stare ciudată, de vis, în care nu există timp."

„Atunci, cum își găsesc drumul spre Rai?" a întrebat Dorothy îngrijorată, sperând foarte mult că nu va ajunge una dintre aceștia.

„În cele din urmă o fac. Medium ca mine intervin și îi ajută să-i mute mai departe. Au ghizi în spirit care în cele din urmă ajung la ei. Unele spirite sunt fericite să rămână, crezând că ceea ce au deja este Raiul suficient pentru ei. Dacă ar ști ce îi așteaptă în viața următoare, nu ar fi atât de dornici să rămână aici.

— Și spiritele? întrebă Margot, surprinsă de interesul ei real, pentru un subiect care o plictisise anterior.

„Aceștia sunt oamenii pe care îi iubim, care s-au mutat în ceea ce ați numi Rai, revenind pentru a fi lângă noi. Să ne ghideze, să ne ajute în viața de zi cu zi sau pur și simplu să ne bucurăm de a fi alături de noi. Cei pe care îi iubești nu te părăsesc niciodată. Cu toții suntem legați de iubire.'

„Asta înseamnă că cei dragi sunt uneori cu mine?" a întrebat Dorothy cu un zâmbet tandru.

— Cu siguranță sunt, Dorothy, spuse Dan și certitudinea cu care spunea că era profund liniştitor.

— E frumos, spuse ea. „Îmi place să mă gândesc la ei care îmi fac vizite din când în când." Deodată zâmbetul ei s-a clătinat. Și-a mușcat buza și ochii ei au trădat o veche tristețe de demult. „Este frumos să ne gândim că cei pe care îi iubim și îi pierdem nu sunt niciodată pierduți cu adevărat."

Margot spera că era adevărat. Și ei îi plăcea să se gândească la tatăl ei care o susține în spirit, deși el nu o susținuse niciodată în viață. Voia să-l întrebe pe Dan de ce ar fi diferit acolo sus. Dacă nu i-ar fi păsat de ea în timpul vieții, de ce i-ar fi păsat brusc de ea acum că era mort? Dar ea nu a făcut-o. Poate că nu o iubise. Poate că așa a fost.

„Când ai menționat Raiul, ai spus, ceea ce ai numi Rai. Cum îl numești? întrebă Margot.

„Sunt multe niveluri de trecut înainte de a ajunge la Nirvana", a răspuns Dan. „Raiul este un loc fericit, plin de iubire, lumină și frumusețe, dar nu este sfârșitul călătoriei. Este doar un alt pas pe parcurs."

— Cred că voi fi obosită când voi ajunge acolo, spuse Dorothy, trăgând aer în piept și îndepărtând emoția care, fără avertisment, se strecurase asupra ei. „Cred că voi rămâne la acel nivel pentru o vreme. Nu mă deranjează să ajung la sfârșitul

călătoriei mele. Dacă este un loc drăguț și sunt cu oamenii pe care îi iubesc, ce e rău în a rămâne acolo pentru eternitate?

Dan a râs. „Bănuiesc că sufletul tânjește după mai mult", a spus el.

— Sună obositor, dacă mă întrebi pe mine. Ea întinse mâna după un sandviș. „Sper că sufletul meu nu tânjește după mai mult și să-mi dea odihnă! Mă voi mulțumi cu un loc de iubire, lumină și frumusețe, mulțumesc foarte mult.

Margot era încântată că Dan și Dorothy sosiseră. Simțea că acum are aliați în hotel și nu doar în Loja de vânătoare. Ea spera că evenimentele lui Dan vor avea succes, așa că el va fi cerut înapoi. Ea era cea care îl recomandase. Dacă nu era bun, domnul Dukelow ar fi foarte nemulțumit de ea.

Margot l-a întâlnit pe Colm mai târziu la casa lui, care era într-adevăr o căsuță mică la marginea orașului, poziționată pe o alee scurtă și ascunsă în spatele unui gard viu gros de fag. Se întorsese în cele din urmă la ea, dându-le libertatea de a se întâlni oricând aveau chef. Îi plăcea confortul sufrageriei lui și dormitorul lui de sub streașină. Îi plăcea să fie doar ei doi. În Ballinakelly, părea că au avut foarte mult timp. Nu conta că se întorcea la hotel dimineața. Avea libertatea să vină și să plece după cum voia ea. Nici măcar sprâncenele ridicate ale domnului Dukelow nu au deranjat-o.

Ea se îndrăgostise. Ea nu lăsase niciodată să se întâmple asta înainte.

A doua zi, Colm a plecat la muncă, iar Margot a mers la Cabana de vânătoare să-l vadă pe JP. L-a găsit la masa rotundă din colțul sufrageriei, reparând ceea ce părea un model vechi de navă. Din dulap a răsunat muzică și, pentru prima dată după iarnă, focul nu a fost aprins. Soarele, cald și strălucitor, s-a prăbușit prin geamurile de sticlă cu entuziasmul începutului verii, încălzind camera și umplând-o cu un sentiment înălțător de optimism.

JP și-a ridicat ochii de la munca lui când a văzut-o. — Bună dimineața, Margot, spuse el zâmbind. „Am făcut asta când eram băiat. Cu ajutorul tatălui

meu, desigur. M-am gândit că o voi reînvia.

„Ai făcut asta?" a întrebat ea, aruncând o privire mai atentă. 'Este uimitor.'

„Ei bine, n-aș merge chiar atât de departe. Este destul de amator, într-adevăr. Dar m-am distrat făcând-o. Aveam o chestie cu bărci când eram copil. Obișnuiam să navigheam cu tatăl meu în barca lui mică cu vele și să pescuiesc. De asemenea, am naviga pe coastă, căutând peșteri. Îmi plăcea să aud povești despre contrabandiști.

— Nu știam că ai navigat.

'Eu nu. Am făcut-o, dar nu o fac acum. Nu am făcut-o de ani de zile. Din moment ce Colm și fetele erau copii, presupun.

„Poate că asta e altceva pe care ar trebui să-l învii."

JP a deșurubat capacul sticlei de lipici și l-a tamponat pe model. 'Nu știu. Mi-am găsit picioarele de călărie, dar nu sunt sigur că îmi voi găsi din nou picioarele de mare."

Doamna B a intrat cu praful în mână. — Bună dimineața, domnișoară Hart.

— Ați văzut asta, doamnă B? întrebă Margot, arătând spre modelul de navă.

'O da. Este o minune, nu-i așa? Lordul Deverill a fost întotdeauna foarte talentat."

JP chicoti. „Ce m-aș face fără tine, doamnă B, să-mi suni din trâmbiță pentru mine?"

Doamna B a râs și și-a pus mâinile pe șolduri. — Pleacă cu tine însuți și cu codul tău, domnule, spuse ea.

Margot stătea pe canapea în timp ce JP înfigea piese pe navă cu mâinile sigure. Nu a trecut cu mult timp în urmă când acele mâini tremuraseră, se gândi ea, în timp ce îl observă concentrându-se asupra muncii lui. „Prietena mea Dorothy Walbridge s-a întors la hotel", i-a spus ea.

„Doamna Walbridge? Este o prietenă a lui Emer O'Leary", a spus JP.

'O cunoști?'

'Nu foarte bine. Bună doamnă, dacă îmi amintesc. Engleză. Poartă pantofi maro cu șireturi ca Miss Marple.

Margot râse. 'Da ea face.'

„Soțul ei a murit într-un accident de mașină."

Margot era uluită. 'Asta e teribil! Au avut copii?

„Au avut o fiică care a murit. Leucemie, cred că a fost. Când era tânără. Știi că a locuit în Buenos Aires?

— Da, mi-a spus asta.

„Cred că are un fiu care s-a căsătorit cu o englezoaică, de aceea s-a mutat înapoi în Marea Britanie. Sunt anglo-argentinieni. Ea este una dintre acele femei stoice care pur și simplu se descurcă cu asta. Ei nu se mulțumesc și se compătimesc de ei înșiși. Ei continuă. Femeile așa au fost cele care au construit Imperiul. El a chicotit. „Nu știam că ea este și prietena ta".

„Am cunoscut-o în ziua în care am ajuns la hotel. Mi-a prezentat-o pe Emer. Asta a fost înainte să descopere pentru ce eram aici. Nu sunt exact aroma lunii în gospodăria O'Leary.

„Asta ne face doi."

„Dacă ar ști că și Colm este un prieten de-al meu, ne-ar face un grup de trei."

JP își întrerupse munca şi se uită la ea. — Dacă ar ști ce persoană bună ești, ar vedea dincolo de carte, Margot.

— La fel ca Dorothy, nu m-a judecat niciodată. Margot oftă, simțind o recunoștință tot mai mare pentru noul ei prieten. „Bănuiesc că familia O'Leary va trebui doar să o citească înainte să mă vadă ca o persoană bună."

„Aștept cu nerăbdare să o citesc", a spus el.

„Tu, JP, vei fi chiar primul."

El a zambit. 'Mulțumesc.'

Doamna B a intrat cu o tavă cu ceai și prăjitură.

„Am un alt prieten care a sosit la hotel", a continuat Margot. „Se numește Dan Chambers și este un medium binecunoscut. El stă săptămâna și face o mulțime de evenimente și ateliere. Este modul doamnei de Lisle de a profita de fantomele castelului, a adăugat ea cu un chicotit cinic.

Doamna B puse tava jos și începu să toarne ceaiul. — O să găsească o mulțime de fantome acolo, la fel de sigură pe cât ar fi un ochi în ac, spuse ea întunecată. „Doamne ajută-ne, îi simțeam în jurul meu când făceam puțină curățenie. Nu eram deloc îngrijorat din cauza asta, pentru că întotdeauna aveam o medalie miraculoasă prinsă pe vestă și o sticlă mică de apă Lourdes în buzunar. Sigur că bietele suflete sfinte sunt doar la fel ca noi, unii sunt fericiți și mulțumiți, iar alții tulburați și agitați. Doamne să ne păzească, unii dintre ei ar provoca necazuri

într-o casă goală. Toți suntem una, cei vii și cei morți, cu doar un văl subțire între noi.

— Ar fi trebuit să o auzi pe Kitty vorbind despre spirite, spuse JP, dându-și ochii peste cap. „Doamne, ea a vorbit mereu despre ei, de parcă ar avea o linie directă cu viața de apoi. Totuși, dacă prietenul tău este un medium bun, a venit la locul potrivit. Doamna B are dreptate. Castelul este plin de ei.

„Primul său eveniment este în seara asta", a spus Margot. — Mă întrebam dacă vei veni cu mine.

JP se încruntă. „Să vezi un medium?"

— Să văd hotelul, răspunse ea cu accent.

'Ah.'

— Cât timp a trecut de când nu ai fost acolo sus?

„Nu m-am întors din ziua în care m-am mutat."

Margot era uluită. 'Într-adevăr? Nu de atunci?

El a ridicat din umeri. „Nu aveam de ce să fac."

Doamna B și-a așezat ceașca de ceai pe masă lângă el. Ea se uită în jos la el, cu fața acum gravă de îngrijorare. Ea dintre toți oamenii știa cât de mult îl rănise vânzarea acelui loc. — Aș lăsa câinii adormiți să mintă, spuse ea încet.

„Ce câini sunt aceștia, doamnă B?" a întrebat JP.

„Propriile voastre fantome, domnule. Cei care te-au urmărit din castel în primul rând.

Margot luă ceașca pe care i-a oferit-o doamna B. „Nu sunt de acord", a argumentat ea. „Cred că ar putea fi foarte tămăduitor să te întorci. Doar lăsând lumina în locuri întunecate alungi frica."

— Nu mi-e frică de castel, spuse JP vesel. „Desigur că voi veni cu tine."

Doamna B a tăiat încet tortul de portar. Și-ar fi plăcut să meargă la hotel, dar era îngrijorată. Nu credea că ar fi fericită să vadă casa Deverill transformată într-un hotel, oricât de somptuoasă ar fi fost. Cu toate acestea, dacă Lordul Deverill însuși nu a văzut nimic rău în a o vizita, atunci nici ea nu ar trebui să o facă. Ea va aștepta și va vedea ce părere el despre asta și apoi, poate, va fi convinsă să meargă acolo sus. Întotdeauna fusese curioasă de cei care pretindeau că comunică cu morții. Fața fratelui ei a plutit în minte atunci și inima i s-a simțit moale și caldă. Se întrebă dacă mediumul va fi capabil să-l contacteze.

În acea seară, Colm și JP s-au oprit în fața hotelului din Colm's Land Rover. Au tăcut. Vederea acelor ziduri de piatră și turnuri înalte a făcut ca pieptul lor să se strângă de suferință și nu au putut să găsească cuvintele care să le exprime. Motto-ul familiei, sculptat în piatra deasupra ușii din față, era acum un afront, deoarece castelul nu mai era regatul familiei Deverill, ci rușinea familiei Deverill. L-a batjocorit pe JP când a coborât din mașină și a pășit pe pietrișul unde picioarele lui Deverill călcaseră de peste trei sute de ani. S-a clătinat o clipă și și-a pus mâna pe vehicul pentru a se stabili. Își aruncă ochii peste castel, unde amintirile sclipeau pe fiecare fereastră de sticlă ca niște reflecții pe apă. Imagini din trecutul lui, atât triste cât și fericite, și fiecare i-a tras la inimă. Auzea vocea lui Kitty rugându-l să nu vândă. Își auzea propriul răspuns că nu avea de ales. A auzit-o chiar pe Alana: Cum ai putut? Cum ai putut, JP?

Margot așteptase în hol. Când i-a văzut îndreptați, a ieșit grăbit afară. Fața lui JP era cenușie. Colm a fost și el solemn. Amandoi erau vizibil nesiguri. Pentru un moment fugar, se întrebă dacă făcuse ceea ce trebuia făcându-l pe JP să vină.

„Nu va fi ușor", a spus ea, luând mâna lui JP. „Dar noi suntem aici cu tine."

Și-a îndepărtat ochii de la ferestre și a reușit să-i aducă un mic zâmbet recunoscător. „Nu voi termina cu asta", a răspuns el, trăgându-și umerii înapoi. „O să mă confrunt direct".

— Ești bine, tată? întrebă Colm.

„Bine, fiule", a răspuns JP. „Să vedem ce fantome ies din umbră pentru noi!"

Portarul, îmbrăcat într-o haină lungă și pălărie de culoare, i-a întâmpinat pe stimații oaspeți cu un zâmbet și o încuviințare din cap și a deschis ușa cu o mână în mănuși albe. JP a intrat în hol unde domnul Dukelow îl aștepta să-l întâlnească. Aceasta a fost în mod clar o ocazie importantă pentru directorul hotelului. Stătea în atenție în cel mai bun costum bleumarin al său, cu fața roz, cu ochii mari, cu cel mai fermecător zâmbet pe buze. Lordul Deverill nu a trădat nimic din îndoiala pe care o simțea înăuntru și și-a întins mâna ca un prinț, cu încredere și bunăvoință. Nu avea nimic din pompozitatea contesei, dar era vorbit în liniște și politicos, lăudându-l pe domnul Dukelow pentru munca minunată

pe care o făcea, pentru că hotelul nu arăta splendid? Apoi și-a prezentat fiul și domnul Dukelow i-a strâns mâna lui Colm cu vigoare. Margot l-a privit pe manager înclinându-se pe JP, frecându-și mâinile și mulțumindu-i că i-a împotrivit cu prezența lui. Pentru ochiul cinic al lui Margot, era prea mult. Domnul Dukelow nu a putut să-și stăpânească entuziasmul și a folosit titlul lui JP în discursul său la fel de mult pe cât l-a folosit pe cel al contesei. Cu toate acestea, Margot a greșit când a considerat că lingușirea este excesivă, pentru că JP părea să devină mai înalt cu fiecare compliment, de parcă admirația prost ascunsă a domnului Dukelow îi redau puțin din prestigiul său deteriorat. Nu ieșise prea mult de-a lungul anilor și, și-a imaginat Margot, cel mai probabil și-a imaginat un public ostil de oameni bârfători și dezaprobatori. Dar iată că domnul Dukelow îi spunea cât de onorați erau că a venit la micul lor eveniment. Își rezervase trei locuri în primul rând și, dacă domnia sa ar dori, ar fi bucuros să-i arate apoi hotelul, ca să poată vedea singur respectul cu care doamna de Lisle îi tratase fosta casă. „Ea a vrut să păstreze senzația de casă și să nu se simtă ca un hotel steril", i-a spus domnul Dukelow. „Este anunțat ca scaunul familiei Deverill. Sper că, când te uiți în jur, vei fi de acord că a făcut o treabă grozavă.

„Sunt sigur că voi face", a spus JP.

„Este atât de bine pentru tata", i-a spus Colm către Margot, în timp ce îl urmăreau pe domnul Dukelow prin castel până la sala de bal, unde, în anii trecuti, balurile de vară Deverill fuseseră punctul culminant al calendarului anglo-irlandez.

„Mi-am făcut griji că s-ar putea să fi greșit că l-am convins să vină", a răspuns ea. „Dar nu arată grozav în costumul lui? Arată în întregime Lordul Deverill din Ballinakelly.

„Sunt mândru de el", a spus Colm. „Nu m-am gândit niciodată că voi spune vreodată acele cuvinte. Dar sunt foarte mândru de el."

Margot a vrut să-l ia de mână. Voia să-l strângă pentru a-i arăta că, cu fiecare pas pe care îl făceau amândoi, ea era chiar lângă el. Dar ea nu a făcut-o.

Sala de bal era plină de lume. Margot și-a tăiat răsuflarea când a văzut-o. Rânduri și rânduri de scaune și abia unul gol în casă. Era ca un teatru, căci la un capăt fusese ridicată o scenă. Domnul Dukelow le-a arătat locurile lor din mijlocul rândului din față. Margot și Colm stăteau unul lângă altul. În timp ce

JP era pe cale să se așeze, o femeie din rândul din spatele lui s-a ridicat să-l întâmpine. Era Dorothy. — Lord Deverill, spuse ea. „Probabil că nu îți amintești de mine, dar...”

— Doamnă Walbridge, răspunse el zâmbind, punându-i mâinile între ale lui. „Ce plăcere să te văd din nou.”

Dorothy a fost surprinsă. Ea nu-și imaginase să arate atât de bine sau să pară atât de lucid. Din ceea ce îi spusese Emer, JP era un beţiv rău, care se tăvăli în autocompătimire. Dar iată un om care conducea toate facultățile lui. Un bărbat cu carismă și încredere și cei mai drăguți ochi albaștri sclipitori. Mirosea chiar a colonie de lămâie. Abia aștepta să-i spună lui Emer.

Margot simți că ceva îi atinge mâna. S-a uitat în jos și a văzut degetul mic al lui Colm care îl perie pe al ei. A fost un gest minuscul, ascuns vederii, dar a însemnat foarte mult pentru Margot. Ea și-a îndreptat atenția spre scenă și a zâmbit. În timp ce publicul l-a întâmpinat pe medium cu aplaude puternice, Colm a știut că zâmbetul ei era pentru el.

Kitty

Sunt surprinsă și, îndrăznesc să recunosc, am emoționat să-l revăd pe JP în castel. Fratele meu vitreg, pe care l-am crescut ca fiind propriul meu fiu și pe care l-am iubit la fel de mult ca orice mamă care și-a purtat copilul în burtă timp de nouă luni, stă în primul rând al sălii de bal, unde odată dansam sub candelabre strălucitoare pe cele mai bune orchestre din pământul și sunt cuprins de emoție. Casa mea, casa mea iubită, este din nou restaurată într-un Deverill, chiar dacă doar pentru o seară. Dar mi se pare bine să-l văd acolo. E ca și cum tot ceea ce a ieșit din funcțiune în acest castel este acum din nou în echilibru. Sigur, este încă un hotel, dar cu JP stând în primul rând al sălii mari de bal, simt că piesa lipsă a fost înlocuită. Cu Colm alături, simt că universul îmi trimite un semn. Moștenirea Deverill va trăi. Va continua după JP cu Colm și, în timp, cu fiul lui Colm. Castelul le va fi restaurat, știu doar că va fi. Singura întrebare este cum. Asta, nu stiu.

Stau pe scenă în timp ce Dan Chambers își salută publicul. Este un om elegant, cu o fire blândă și un spirit generos. Totuși, nu pot spune dacă este sau nu medium. Aștept cu entuziasm și, mi-e rușine să recunosc, cu cinism, pentru că în viața mea am fost un medium talentat și mând și eu de asta. Mă îndoiesc că cineva este la fel de bun să comunice cu morții precum bunica mea Adeline și cu mine.

O parte din mine vrea să deturneze această întâlnire. Oh, răul pe care l-aș putea face dacă într-adevăr poate vorbi cu spiritele. Aș putea să-i dau nume greșite și să-l fac să pară un prost. La urma urmei, este plictisitor acolo unde sunt. Sigur, există perioade de interes, cum ar fi să vorbești cu Tarquin Deverill sau să o vezi pe doamna Carbery speriată pe cei vii, dar în cea mai mare parte aici este fără evenimente, cum ar fi să vezi actori într-o piesă plictisitoare care nu se termină

niciodată. La început, furia mea m-a ținut ocupat, bântuielile mă distrau și noutatea de a fi la curent cu secretele oamenilor a fost incitantă. Dar acum m-am obișnuit să existe fără un corp care să-mi limiteze mișcarea și furia mi-a scăzut oarecum. Dacă se spune adevărul, m-am săturat să fiu furios. Este o emoție care se hrănește cu ea însăși, ca un șarpe care își mănâncă propria coadă. Singura persoană pe care o doare sunt eu. Nu sunt sigur de ce nu am văzut asta înainte.

Mediumul stă liniștit și își ia un moment să se acorde. Știu cum este. Obișnuiam să mă acord și eu când eram în viață. Este ca și cum ai roti selectorul unui radio pentru a găsi frecvența potrivită. Stau lângă el și îi șoptesc la ureche. „Moș Crăciun." Îi văd expresia feței. Este una de neîncredere și groază. Deci, el este un medium, până la urmă. Un moment de jubilație este înlocuit de un sentiment de vinovăție. Cum pot eu, o femeie care a adus atât de multă mângâiere celor îndurerați din cauza darului meu de a transmite mesaje de la decedat, să mă joc cu un bărbat care încearcă doar să facă bine? Mă umplu brusc de rușine.

Sunt pe cale să o corectez șoptindu-mi numele, dar apoi observ o lumină strălucitoare în stânga mea. Mă întorc și văd un copil. Un copil radiant. Ea este orbitoare. Părul ei este auriu și în jurul ei este un halou de lumină. Ea emană un sentiment atât de puternic de dragoste încât sunt umilită. Mă strâng înapoi, rușinea mea acoperindu-mă în umbră și privesc cum energia ei plutește lângă doamna Walbridge. Bătrâna nu simte nimic. Ea se uită și așteaptă la fel ca restul publicului, puțin anxioasă acum pentru că mediumul stă pe scenă de ceva vreme și el nu a spus nimic.

Se uită la doamna Walbridge și zâmbește. „Ai pierdut o fetiță?" întreabă el.

Fața doamnei Walbridge devine roz. Se uită în spatele ei, nesigură dacă mediumul îi vorbește sau nu. Apoi, realizând că este într-adevăr ea, se uită înapoi și dă din cap.

„Îmi arată un crin", îi spune el.

Doamna Walbridge își pune o mână pe gură. — Se numea Lillie, gâfâi ea.

„A trecut când avea treisprezece ani", continuă el. — A fost leucemie? Doamna Walbridge dă din nou din cap. „Îmi arată o casă într-o țară fierbinte, cu o grădină plină de flori. Înțeleg America de Sud. Argentina. Îmi arată un club în care mulți oameni eleganți joacă golf. Îmi spune că îi plăcea să adune bilele,

pentru că erau ascunse în iarba lungă de pe tot terenul." Apoi râde. „A fost vreun struț care să le mănânce?"

Ochii doamnei Walbridge sunt plini de lacrimi. Ea dă din cap, apoi râde cu el. Simt dragostea curgând între acest spirit strălucitor și mama ei și sunt uimit de puterea ei. Minunat că un spirit atât de tânăr aparent poate avea o strălucire atât de intensă.

„Ea vrea să nu te mai simți vinovat pentru că i-ai lăsat rămășițele în Argentina", spune el. „Pentru că ea nu este acolo. Ea este acolo unde ești tu." Se aude un oftat din partea publicului care este la fel de mișcat de ceea ce spune el ca și mine. „De câte ori vezi un robin care se comportă ciudat, știi că fiica ta îți trimite un mesaj pentru a-ți aminti că este cu tine." Doamna Walbridge își șterge ochii cu un șervețel. Mâna îi tremură. Fiica ei se aplecă și îi sărută vârful capului. Observ un fior trecând prin mama ei. „Tocmai te-a sărutat", spune mediumul.

Observ acum că camera strălucește de sute de spirite. Nu sunt plictisiți ca mine și ca doamna Carbery, care sunt legați de pământ. Ei vin din Spirit și sunt făcuți din lumină. Lumină albă pură. Toți sunt dornici să comunice cu cei dragi. Știu ce vor să spună. Spiritele sunt toate la fel în această privință. Vor doar să-i asigure că nu sunt morți, că trăiesc și că îi iubesc. Este într-adevăr foarte simplu. Cu camera plină de suflete ca acesta este greu de crezut că există oameni care cred că moartea este sfârșitul vieții. Dacă ei ar putea vedea ceea ce văd eu. Cât de ușoară ar fi viața dacă oamenii ar fi siguri că cei pe care îi iubesc și îi pierd doar se mută într-o altă dimensiune, o altă stare de a fi și nu îi părăsește niciodată. Că aceasta este soarta majorității oamenilor, cel puțin a celor care au dragoste în inimă. Cei care sunt cruzi ar trebui să se teamă foarte mult de moarte.

Mediul trebuie să se concentreze din greu pentru a distinge fiecare spirit. Face o treabă bună. Fiecare persoană care primește un mesaj este înălțată. Cei care nu sunt mișcați, dus mai departe acest val enorm de dragoste care inundă camera. Și asta mă lovește cel mai tare: dragostea pe care o simt acești oameni pentru cei care au trecut mai departe și dragostea pe care o simt spiritele față de cei care încă trăiesc. Dragostea este o legătură de nedespărțit care îi leagă unul de celălalt. Mă uit la JP, stând acolo liniștit, pierdut în gânduri. Se gândește la mine? Sau tatăl nostru, Bertie, poate? Fața lui este foarte serioasă. Fruntea i s-a încruntat. Dar nu

pot să-i citesc gândurile, pot să-i citesc doar energia și există prea mult din asta în această cameră chiar acum pentru a citi altceva decât iubire.

Cele două ore trec foarte repede. Mediul nu poate transmite toate mesajele, dar îi asigură pe cei din audiență care sperau să comunice că va organiza mai multe dintre aceste evenimente în cursul săptămânii. Spiritele dispar, oamenii se ridică și vorbesc entuziasmați unul cu celălalt. Margot o îmbrățișează pe doamna Walbridge, care strigă pe umăr. Mă îndoiesc că îi va mai fi frică de fantome.

Și apoi o văd pe „fantoma de menaj" doamna Carbery. Ea este pe scenă, arătând nedumerită. O umbră mică a unei femei, ca un șoarece, care urmărește uimită cum camera se golește încet de oameni.

Apoi suntem doar ea, eu și o tânără care mergem pe scaune, luăm pliante și facem ordine.

„Atotputernicul Isus, despre ce a fost acea performanță?" mă întreabă ea.

„Este un medium. El vorbește cu oameni morți ca noi și le transmite mesaje celor încă în viață.'

„Ca un ghicitor bun?", spune ea.

— Un fel, dar nu exact.

„Preotul obișnuia să ne spună că astfel de oameni sunt mădulare ale diavolului și să le dea un loc larg, Doamne ferește-ne."

„Nu", o asigur. „Au doar daruri speciale."

„Ei bine, în cazul ăsta și eu fiind mort, crezi că ar duce mesaje de la mine?"

„Cu cine ai vrea să iei legătura?", întreb.

„Cred că am o fiică încă în viață."

Bineînțeles că o face. — Bessie, spun eu.

— Bessie. Fetița mea pe care a trebuit să o las în urmă. Bessie care a avut grijă de mine și m-a adus înapoi din fălcile morții după ce Rafferty a fost ucis. Când nu a venit acasă, am intrat în cel mai adânc negru. În toți anii de atunci, nu am purtat niciodată o haină colorată. Doamne ajută-mă, săraca mea inimă era în atâtea bucăți, încât numai Sfântul Antonie însuși ar fi putut să le găsească și să le pună laolaltă. După aceea, viața mea a fost o grădină a Ghetsimani. Unde este Bessie acum?

— E în Cabana de vânătoare. Încă lucrează pentru Lordul Deverill.

— Și Rafferty? Este el în Rai?

„Nu știu”, îi spun.

Doamna Carbery începe să plângă. „Am crezut că odată ce voi muri, îmi voi revedea băiatul. A fost unul dintre motivele pentru care am salutat moartea și am mers la jumătatea drumului s-o întâlnesc. Ce am făcut ca să merit acest purgatoriu? Mergeam la Liturghie în fiecare dimineață și comunicam zilnic. Nu m-am atins niciodată de o mușcătură de carne într-o vineri și mergeam la Loch Derg și Knock la fiecare doi ani. Ce am făcut ca să câștig asta? Ce ar mai putea face orice creștin viu? Totul este un pic de negru, așa este. Ei îți spun că vei merge în Rai dacă duci o viață umilă și devotată, dar este o minciună de-a dreptul să ne împiedice să ne creștem. Nu există Rai. Există doar această veche existență cețoasă. Doamne atotputernic, nu sunt nici pește, nici păsări, nici hering roșu. Sunt ca ceva care a fost aruncat împreună în grabă!’

nu stiu ce sa-i spun. Nu pot decât să privesc neputincios cum pleacă să rătăcească fără țintă pe coridoarele castelului și să-i sperie pe cei care se întâmplă să o simtă acolo.

Sunt atras atunci de Cabana de vânătoare unde JP, Colm și Margot iau cina în sala de mese. Doamna B le-a gătit un festin. Observ cum zăbovește, dornică să audă cum a fost acest mediu. Are o privire încordată pe față, de parcă s-ar chinui să ajungă la o decizie cu privire la ceva important. Aș vrea să-i pot spune că mama ei este la castel și dorește să comunice cu ea. Îmi este ușor să sperii oamenii, dar imposibil să le aduc mângâiere.

„Ce seară extraordinară a fost aceea”, spune JP. Este plin de bucurie, spiritul îi este ridicat de amabilitatea din hotel. A crezut că este un paria, dar a greșit. El este Lordul Deverill din Ballinakelly a cărui familie a trăit în castel timp de peste trei sute de ani. Și-a dat seama că asta este ceva de care să fie mândru. „Prietenul tău Dan Chambers este cu adevărat talentat.”

„Sunt un sceptic”, spune Margot. „Dar, trebuie să recunosc, seara asta m-a lăsat să mă întreb.”

„Este un mare confort să știi că oamenii pe care îi iubești și care au murit nu te părăsesc niciodată. Adică, trebuia doar să te uiți la fața doamnei Walbridge

pentru a vedea cât de multă bucurie i-a dat comunicarea cu fiica ei", spune Colm.

„Îngrozitor să pierzi un copil", spune Margot cu tristețe. „Știi, ea nu mi-a menționat niciodată Lillie sau că soțul ei a murit într-un accident de mașină. A avut atât de multă durere în viața ei și totuși, nu ai ști niciodată. Este o persoană atât de plină de viață și fericită.

„Este un cadou", spune JP. Și el a avut doza lui corectă de durere și învață treptat să-i dea drumul.

„Dan ar spune că despre asta e viața", le spune Margot. „Că suntem aici pentru a crește prin suferința noastră. Dacă viața ar fi un pat de trandafiri, toți am fi egoiști și mulțumiți. Suferința ne învață compasiune și apreciere. Cred că probabil are dreptate în privința asta.

„Când este următoarea lui întâlnire?" întreabă JP. „Aș vrea să merg să-l văd din nou."

„Mâine seară", răspunde Margot. Doamna B nu mai poate zăbovi. Ea pleacă liniștită, cu mâinile pline de vase.

„Prin cine ți-ai dori să spui, tată?", întreabă Colm chicotind. 'Kitty?'

JP trage o față. 'Doamne nu! E furioasă pe mine pentru că am vândut castelul. Cred că dacă ea ar trece, toți am simți frigul!' Ei râd. Dar are dreptate, sunt furios pe el pentru că a vândut castelul. Cu toate acestea, sunt umilită de dragostea comunicată de spiritele din sala de bal în această seară. Nici unul nu a trecut cu o inimă de piatră. Nici unul nu a vorbit înfuriat. A existat doar dragoste. Înseamnă asta că atunci când voi merge mai departe îmi voi lăsa resentimentele în urmă? O să vreau? Este un lucru atât de rău să iubești atât castelul?

După cină, se mută în salon și JP pune un record. Muzica sublimă umple camera și, așa cum anticipez, Tarquin Deverill este atras din tărâmul său tulbure. Observ imediat că el este diferit. S-a schimbat. El este speriat. Energia lui este mai puțin densă și mai moale ca textură și este în disperare. Îi simt dezolarea într-un nor greu care se răspândește prin încăpere și simt o milă imensă pentru acest suflet chinuit.

De data aceasta nu caută muzica. Mă caută.

„Trebuie să mărturisesc", spune el de îndată ce mă vede. „Sufletul meu este în suferință și nu mai pot suporta."

„Ce te-a inspirat, Tarquin?", întreb.

„Sunt în frământare. Nu pot îndura încă un minut acolo jos, în acel loc oribil. Nu pot. Nu există culoare, lumină, bunătate, muzică sau flori sau... Gâfâie și se strânge de piept. „Dar nu este mai mult decât merit. Dacă nu mai văd niciodată un singur lucru frumos, este ceea ce am câștigat, dar mă rog pentru iertare."

„De la cine cereți iertare?"

„De la fiul meu. De la Gabriel.'

„Spune-mi, Tarquin, ce ai făcut?" De fapt, nu vreau să aud lucrul teribil pe care l-a făcut, dar știu că trebuie să-l împing să vadă greșeala căilor lui și să permită luminii să intre în întuneric în sufletul lui. Este singura modalitate prin care se poate răscumpăra.

El cade în genunchi și își lasă bărbia pe piept. „Mi-am ucis fiul", șoptește el. Îmi trag răsuflarea. Nu mă așteptam la asta. 'Ce-ai făcut?'

„L-am atras la iaz la cea de-a zecea aniversare. I-am spus mamei lui că îl voi duce în grădină să se uite la flori. Nu-l scosesem niciodată afară. I-am arătat peștele. S-a întins pe burtă și și-a băgat mâna în apă ca să le atingă.' Fă o pauză. Îi simt regretul. Se răsucește în interiorul inimii lui ca un ciob de sticlă. El clătină din cap, dar amintirea a ceea ce a făcut nu există. „I-am împins capul în apă. L-am ținut apăsat până când viața a dispărut din el.

Se ridică brusc. „Am greșit când mi-am cerut iertare", spune el. „Cum mă pot aștepta ca fiul meu să-și ierte tatăl pentru o crimă atât de odioasă? Nu pot. Este dincolo de capacitatea oricărei ființe umane. Mai întâi, i-am furat bucuria, apoi i-am jefuit viața. Este de neiertat și trebuie să sufăr în Iad pentru veșnicie. Este ceea ce merit. Te voi părăsi acum, Kitty, și mă voi întoarce la locul pe care l-am creat pentru mine. Aveai dreptate, la urma urmei. Viața pe care am trăit-o pe pământ a modelat viața pe care o trăiesc acum. Nu se poate scăpa de dreptate. Am doar eu de vină."

Inima mi se umflă de milă. Vreau să ajung la el, această creatură chinuită care a văzut în sfârșit lumina. Începe să se retragă.

Camera se umple deodată cu o strălucire orbitoare. Îmi apăr ochii, căci este prea strălucitor pentru mine. Simt că Tarquin se retrage. Își ascunde și ochii de ea. Este prea intens pentru noi doi. Încetul cu încetul se întunecă și, în sfârșit, putem vedea ființa nepământeană care stă acum în fața noastră. La inceput cred ca este un inger dar imi dau seama repede ca nu este o fiinta angelica ci un suflet frumos de mare iubire si puritate.

El privește cu compasiune la creatura angoasă care tremură în fața lui. „Tată", spune el.

sunt uimit. Este această ființă magnifică spiritul copilului schilod?

„Gabriel?" Vocea lui Tarquin este zguduită. Nici lui nu poate crede. Dar știu că este adevărat. Dacă s-ar fi uitat în ochii băiatului, ar fi văzut ceea ce a văzut mama lui: un suflet frumos, perfect, fără pată.

„Întotdeauna am fost cu tine, părinte", spune el. Zâmbetul lui este plin de bucurie, ochii strălucind de dragoste. „Nu te-am părăsit niciodată".

„Dar eu... eu..." Tarquin se luptă cu emoțiile sale. Nu poate articula cuvintele. E prea plin de rușine.

„Chiar și în locul întunecat în care ai locuit, am fost cu tine. Numai că nu mă puteai vedea. Acum că ai recunoscut că ai rănit îngrozitor pe oameni, ai lăsat lumina să intre în inima ta și eu sunt capabil să ajung la tine. Sunt aici să te iau acasă.

— Acasă? Gâfâie Tarquin. 'Dar de ce ți-ar păsa? Nu, mai bine să mă lași în dizgrație.

„Vino." Fiul său își întinde mâinile. 'Te iert. Acum trebuie să te ierți pe tine însuți."

Tarquin tremură. Întreaga lui energie oscilează cu o lumină slabă, deși inconfundabilă. Se răspândește prin el, ca o flacără în creștere. El ia mâinile și eu privesc cu umilință și umilință cum acest suflet foarte avansat îl conduce pe tatăl său în lumea următoare. Lumina dispare și camera revine la tonul obișnuit. JP, Margot și Colm stau în jurul mesei și joacă cărți. Nu au habar de evenimentul extraordinar care tocmai a avut loc în mijlocul lor.

Îmi dau seama atunci că chiar este adevărat. Felul în care alegem să trăim pe pământ creează viața la care mergem atunci când murim. Și este o alegere. Câți dintre noi alegem neînțelept!

Capitolul 17

Dorothy simți că o greutate mare i-a fost ridicată de pe umeri. Lillie era încă cu ea. În seara asta o confirmase. De unde a putut Dan Chambers să știe despre robins? Cum ar fi putut să știe numele lui Lillie și de ce a murit dacă nu ar fi fost acolo și i-ar fi spus? Lillie nu era o fantomă. Ea știa asta acum, după ce a vorbit cu Dan. Lillie era un spirit vibrant. Aceeași persoană iubitoare ca și când era în viață, doar că fără trupul ei bolnav. Ea nu se schimbase, nu încolțise aripi și nu devenise evlavioasă. Era liberă, fericită și plină de răutăți. Într-adevăr, acești robins erau extraordinari. Niciodată nu s-ar mai teme de spirite, deși ar prefera să nu mai vadă spiritul menajer. Era ceva foarte deconcertant în ceea ce privește trezirea în miezul nopții și simțirea pe cineva în camera ta. Ea ar prefera să nu se întâmple asta.

Dorothy era îmbrăcată în cămașă de noapte și halat de casă pe punctul de a se urca în pat când s-a auzit o bătaie în ușă. Întrebându-se cine ar putea fi la această oră a nopții, ea a strigat puțin îngrijorată: „Cine este?"

„Eu, Margot", a venit răspunsul.

Dorothy a presupus că ceva nu era în regulă pentru ca Margot să aibă nevoie de ea la ora unsprezece noaptea și deschise ușa. Dar Margot nu arăta ca o femeie în suferință.

„Îmi pare rău că este atât de târziu", a spus ea. „Dar am vrut să vin să te verific. Adică, a fost o seară extraordinară, nu-i așa.

Dorothy deschise larg ușa, dornică brusc să vorbească despre asta. — Intră, spuse ea entuziasmată, făcându-se deoparte.

Margot a intrat în cameră. „Întotdeauna am fost și eu un pic cinic", a spus ea, afundându-se în pat. „Dar în seara asta, Dan a aruncat cu adevărat pisica printre porumbei."

Dorothy se așeză pe canapeaua mică de lângă fereastră și își încrucișă mâinile în poală. „Este un om foarte talentat. Adică, de unde ar fi putut să știe despre robins?

'Exact. A fost minunat.'

Dorothy zâmbi. „Erau atât de mulți oameni în cameră, dar Lillie a mea a venit după mine. Ea a fost întotdeauna un lucru mic hotărât.

„Este plăcut să știu că e cu tine."

— A făcut toată diferența, spuse Dorothy. „Singurul lucru pentru care m-am îngrijorat mereu a fost să o las singură în Buenos Aires. De aceea am stat atâta timp cât am stat. Mult mai mult decât mi-am dorit. Pentru că ea era acolo. Prost chiar. Bineînțeles că știam că nu era în mormântul ei. Am crezut că este în Rai, dar totuși, asta este tot ce mi-a mai rămas din ea, complotul ei cu numele ei pe placă. A fost o cheie să-l las. Încă mă doare uneori să mă gândesc la ea acolo fără ca cineva să o viziteze.

„Nu trebuie să te mai simți așa. Ea chiar nu este acolo. E aici. Margot a zâmbit afectuos. — Probabil că e aici chiar acum.

— Ăsta e un gând frumos, aprobă Dorothy. „Este și încurajator să știu unde voi ajunge când voi muri. Știi, când ajungi la vârsta mea, te gândești destul de mult la moarte.

Margot părea îngrozită. „O, Dorothy! Încă nu pleci nicăieri.

„Sper că nu, dar totuși, mă apropii tot mai mult de sfârșitul vieții mele, nu-i așa?" Ea chicoti. „Nimeni nu iese de aici în viață."

„Îți mai rămân mulți ani în tine și, în plus, am nevoie de tine."

— Ei bine, voi sta atâta timp cât voi putea, spuse Dorothy. O cunoștea pe Margot doar de puțin timp, dar era plăcut să se simtă nevoie. Și m-a simțit bine să o susțin pe Margot, care nu avea o mamă pe care să se poată conta. „Poți conta pe mine", a spus ea și a fost emoționată când a văzut că cuvintele ei însemnau ceva pentru Margot.

— Mulțumesc, spuse Margot, cu obrajii înroșiți. „Acesta este unul dintre cele mai frumoase lucruri pe care mi le-a spus cineva vreodată." În trecut, singura persoană pe care Margot se putea baza era ea însăși.

După ce Margot a plecat, Dorothy s-a întins în pat și s-a rugat. I-a mulțumit lui Lillie pentru că a comunicat cu ea și i-a mulțumit oricarei puteri care a facilitat-o. Ea a trimis o rugăciune și pentru Margot. Dacă nu ar fi fost ea, Dan n-ar fi venit niciodată la castel. A fost bine că a fost aici. El ar aduce alinare atâtor oameni îndureraţi. Era imposibil de evitat moartea. La un moment dat din viața fiecăruia, ei ar fi atinși de asta și în cele din urmă moartea i-ar saluta pe toți. Cât de ușor ar fi dacă ar putea fi siguri că nu a fost un sfârșit, ci o tranziție?

În dimineața următoare, i-a făcut o vizită lui Emer O'Leary la casa ei de lângă mare. Ziua a fost înfloritoare, dar însorită. Nori graşi bubuiau pe un cer azuriu, iar dedesubt, valurile se ridicau și coborau brusc, provocându-i pe pescarii care erau în bărcile lor în căutarea capturii zilnice. A luat un taxi, pe care hotelul l-a organizat pentru ea, și l-a tras în fața casei O'Leary la zece. Emer o salută călduros la uşă. Jack era în pat cu o răceală urâtă, îi spuse ea.

— Nimic grav, sper, spuse Dorothy.

— A fost o iarnă grea, spuse Emer, închizând uşa și însoțind-o în sufragerie. „Jack iese în fiecare zi cu câinele, dacă plouă sau soare, și nu mai tânără."

— Niciunul dintre noi nu este, spuse Dorothy. „Un picior în mormânt și celălalt pe un săpun."

S-au așezat și și-au împărtășit veștile. Apoi Dorothy i-a spus lui Emer despre JP. — Trebuie să fi renunțat la băutură, spuse ea. „Arata foarte bine. Ochi strălucitori și coadă stufoasă ar fi numit-o tatăl meu.

„Ce s-a întâmplat cu el?" a întrebat Emer gânditor. — Crezi că este îndrăgostit?

'Eventual. Nu-mi pot imagina o transformare care se va întâmpla fără niciun motiv.

'Dar cu cine? Pe cine vede în afară de Margot Hart?

„Nu știu sincer. Poate că Colm l-a convins să-și curețe actul.

Emer a ridicat din umeri. „Nu ne-a spus nimic despre asta." Ea se încruntă. — A fost și el acolo aseară?

„Da, erau JP, Colm și Margot. Cei trei.

Emer se gândi o clipă la asta. — Margot este suficient de tânără pentru a fi fiica lui, spuse ea, cu o notă de dezaprobare în voce.

„Oh, nu cred că este îndrăgostit de ea.”

'De ce nu?'

— Pentru că nu e un prost.

'Ea este foarte frumoasă. Bărbații se comportă prostesc când vine vorba de femei frumoase.

„Nu cred că este îndrăgostit de ea. Sunt prieteni, spuse Dorothy ferm. Nu putea să-i spună că ea și Colm erau iubiți. Nu putea să trădeze încrederea lui Margot.

„Margot nu este prietena lui JP. Ea îl folosește. Sigur poate vedea asta?

„Chiar nu cred.”

— Ești foarte naivă, Dorothy.

‘Sunt?’

'O da. Margot este o tânără sofisticată, vicleană și ambițioasă. Ea este jurnalistă, dar și autoare și știi cum sunt, nu-i așa? Nu au scrupule. Ea se joacă cu JP ca o pisică cu șoarecele, vă spun. Odată ce va termina cartea, va pleca și el nu o va vedea de praf.

'Chiar crezi asta? Nu sunt atât de sigur. Are o inimă bună.”

Emer clătină din cap. Dorothy era confuză. Nu era ca ea să vorbească de rău pe cineva. — Poate că se folosesc unul pe altul, spuse Emer. „JP o ajută cu cartea să o rănească pe Alana, iar Margot îl folosește pentru a obține toate informațiile de care are nevoie pentru a face cartea cât mai suculentă posibil.”

— Cred că va fi plină de tact, spuse Dorothy în apărarea lui Margot.

„Oh, da, nu?”

„Trebuie să o cunosc puțin și instinctul îmi spune că se poate avea încredere în ea.”

Emer a râs. — Atunci te-ai îndrăgostit și tu de farmecul ei.

— Sper că te înșeli, spuse Dorothy cu o voce mică.

— La fel și eu, de dragul Alanei.

Apoi Dorothy a înțeles de ce Emer o luase atât de vehement împotriva ei. Era ca o leoaică care își protejează puiul. Dar dacă Emer avea dreptate? Dacă Margot le juca pe toate? Dacă ar fi jucat pe Colm? Bătrâna s-a uitat în ceașca ei de ceai și s-a încruntat, o senzație de rău i-a curățat în burtă. Cu siguranță Margot n-ar fi atât de insensibilă?

Margot a stat să scrie la birou toată ziua. Motto-ul ei a fost Scrieți-l, apoi faceți-l corect. Odată ce a înțeles povestea, putea să se întoarcă la început și să o șlefuiască după pofta inimii. Munca grea a fost aducerea faptelor pe pagină. Pe cât de distractiv a fost să scrii despre Barton Deverill, a fost totuși nevoie de disciplină, efort și multă concentrare. La ora ceaiului și-a dat seama că trebuie să iasă. Pentru a te plimba prin grădină, ia puțin aer curat și întinde-și picioarele. A lăsat grămada tot mai mare de coli de hârtie A4 lângă mașina ei de scris și a coborât scările. Nu a fost o surpriză să o văd pe contesa fiind escortată în hol de domnul Dukelow. Își freca mâinile și zâmbea în timp ce aducea complimente în superlative extravagante. Margot s-a scufundat în spatele unui stâlp pentru a-i evita.

„Aș putea să vă ofer camera de zi a doamnei de Lisle pentru puțină intimitate?" spunea el când treceau pe lângă ea.

Margot observă că contesa își puse mâna pe antebrațul lui. — Sunteți prea amabil, domnule Dukelow. Te gândești la toate. Nu e de mirare că ești managerul hotelului.

„Fac tot posibilul să mă asigur că oaspeții importanți, cum ar fi tine, sunt bine îngrijiți."

— Cu siguranță o faci. Ea oftă. — Ce s-ar face doamna de Lisle fără tine?

Margot îi privi părăsind hol, apoi ieși din ea în spatele stâlpului. Era ceva foarte deplasat în felul în care Contesa își pusese mâna pe brațul lui. Suspiciunile lui Margot au fost ridicate. Ea știa când se întâmplă ceva. Cu cât creștea în vârstă, cu atât intuiția ei devenea mai ascuțită.

Și-a făcut drum afară. Róisín îi făcu semn cu mâna de la recepție. Portarul o salută la ușă. Toți cei din hotel o cunoșteau bine până acum. Soarele strălucea și cântecul păsărilor umplea aerul. A inhalat parfumul fertil al solului și a făcut plăcere să fie afară după o zi întreagă la mașina ei de scris. Și-a întins picioarele, făcând pași lungi peste gazon. Apoi aruncă o privire spre castel. Ea știa, după ce se uita pe fereastra sufrageriei private a doamnei de Lisle, unde se afla acea

cameră. Și-a mușcat buza. Știa că era imprudent, deoarece exista șanse mari să fie zărit de grădinari, dar simțea o dorință puternică de a-i spiona prin fereastră.

S-a uitat în jurul ei. Nimeni nu părea să fie prin preajmă. Gazonul era liniștit, granițele tăcute și nemișcate. Un porumbel solitar a guturat de pe acoperișul castelului. Spera că grădinarii sunt ocupați în grădina de legume și sere. Încercând să pară nonșală, se îndreptă spre castel. Se prefăcea că se uită în paturi de flori, că adulmecă o plantă ciudată, că apreciază priveliștile. Apoi se apropie de fereastra sufrageriei doamnei de Lisle. Mai aruncă o privire în jurul ei. Ea chiar nu voia să fie prinsă cotând. Ea se rezemă de piatră și se uită în colțul de jos al ferestrei.

Vederea i-a ars ochii. Ea icni. Contesa și directorul hotelului erau într-o îmbrățișare pasională împotriva bibliotecii. Se sărutau, trupurile lor mișcându-se împreună într-un frottage aprins. Margot și-a smuls ochii și s-a grăbit înapoi pe gazon, cu inima bătând în viteză. Tocmai când porni spre copaci, unul dintre grădinari a plecat cu un quad, trăgând un cărucior cu gazon. El îi făcu semn cu mâna. Margot îi făcu semn înapoi. Ea oftă uşurată. Dacă ar fi rămas o clipă mai mult la fereastră, ar fi fost prinsă.

Și-a băgat mâinile în buzunarele hainei și a procesat ceea ce tocmai fusese martoră. A fost Contesa după domnul Dukelow pentru trupul lui sau pentru altceva? Sigur, soțul ei era bătrân și decrepit, iar Margot știa că femeile au nevoile lor, dar domnul Dukelow? Nu s-a adunat. Oricât de absurdă era Contesa, era cu câteva trepte mai sus pe lanțul trofic decât domnul Dukelow! Margot și-a grăbit pasul. Abia aștepta să-i spună lui Colm.

Doamna B se aşeză în fundul sălii de bal şi îşi puse geanta pe genunchi. Camera era plină de oameni. Lordul Deverill, Margot și Colm erau în primul rând, dar ea dorise să vină singură, așa că nu le spusese că participă. Era bucuroasă că a ajuns acolo devreme pentru că, dacă ar fi ajuns mai târziu, nu și-ar fi găsit loc deloc. Oamenii stăteau în spatele ei și mai intrau. Se știa despre darul extraordinar al lui Dan Chambers și voiau să fie martori pentru ei înșiși. Doamna B privi timid în jur. Își imagina că toată lumea de aici pierduse pe cineva. Era imposibil să treci

prin viață fără a-i pierde pe cei dragi. Mergem cu toții în cele din urmă, își spuse ea.

Dan Chambers a urcat pe scenă. A fost surprinsă de vederea lui. Ea a crezut că va fi mai extravagant. Mai mult ca un vrăjitor. Dar era un bărbat înalt, zvelt – sălciat, ar fi cuvântul potrivit, se gândi ea, cu o față drăguță. Da, într-adevăr, a fost minunat: blând, înțelept și modest. Chipul cuiva cu o inimă mare și cu multă dragoste de dăruit. Ea s-a animat. Dacă Rafferty venea cu un mesaj, era bucuroasă că va fi transmis de un bărbat ca Dan Chambers. Simțea că se poate baza pe el pentru a spune adevărul. Când el începu să vorbească, ea se ridică. Inima a început să-i bată puțin mai repede, puțin mai tare, iar palmele au început să-i transpire. Și-a spus să nu fie nervoasă. Dar nu a fost de nici un folos. Nu era nervoasă pentru că era șansa să audă de la fratele ei; era nervoasă că nu ar fi făcut-o.

Unul câte unul au venit spiritele și de fiecare dată destinatarul a fost mișcat până la lacrimi. Sentimentul de dragoste din cameră era copleșitor. Doamna B a fost mutată. Spiritele au dat mai întâi dovezi că sunt cu adevărat ei, dovezi care i-au mulțumit pe cei îndoliați din public și i-au făcut să icnească de uimire. Apoi și-au trimis dragostea. Asta a fost tot ce a fost cu adevărat.

L-a așteptat pe Rafferty, dar el nu a venit niciodată.

La sfârşitul celor două ore, care se simţiseră ca zece minute, Dan a luat o înghiţitură de apă. „Îmi pare rău dacă unii dintre voi sunt dezamăgiți. Sunt atât de multe spirite în cameră, încât nu le pot canaliza pe toate. Mă întorc mâine seară, așa că vino din nou. Sunt foarte persistente, aceste spirite și toți vor să-ți transmită dragostea lor. Voi face tot posibilul să le recunosc pe toți în timpul săptămânii în care sunt aici. Dar pentru cei dintre voi care nu primesc un mesaj, nu disperați. Cei dragi sunt cu tine, promit. Dragostea te leagă de ei și aceasta este o legătură care nu poate fi ruptă niciodată."

Doamna B și-a tamponat ochii și și-a pus globul de șervețel în geantă, apoi s-a ridicat și s-a întors la Cabana de vânătoare, cu inima puțin mai grea, cu tristețea mai acută. Știu că ești cu mine, Rafferty, și voi încerca să nu fiu dezamăgit. Mă voi întoarce mâine. Sunt sigur că vei veni la mine atunci.

În dimineața următoare, Margot a fost alături de Dorothy la masa de mic dejun. Părea puțin palidă. — Ești bine, Dorothy? a întrebat Margot, turnându-le ambelor cești de ceai.

Dorothy oftă. „Sunt bine, mulțumesc, dragă. Dar am ceva în minte despre care trebuie să vorbesc cu tine.

'Desigur. Dă-i drumul." După expresia îngrijorată de pe chipul lui Dorothy, Margot știa că nu era nimic bun.

„Este vorba despre cartea pe care o scrii. Sunt îngrijorată că va răni oamenii", a spus ea.

Margot era uşurată că era doar atât. Era sigură că scria cartea cu suficient tact pentru a nu răni pe cineva. „Chiar nu trebuie să-ți faci griji", a spus ea.

— Nu-i așa? Dorothy o privi cercetătoare. 'Esti sigur?'

„Știi că poți avea încredere în mine."

„Nu prea știu asta. La urma urmei, nu am fost prieteni de foarte mult timp.'

— Dar ce îți spune instinctele tale?

— Să am încredere în tine, spuse Dorothy ferm.

Margot se gândi o clipă. Își imagina că prietena ei vorbea cu Emer O'Leary. „Uite, dacă te face să te simți mai bine, poți citi prima versiune", a sugerat ea. „Înainte să-l dau altcuiva. Sincer să fiu, aș aprecia cu adevărat opinia ta.'

Ochii lui Dorothy s-au luminat pentru că, cu siguranță, dacă nu ar fi putut avea încredere în ea, Margot nu i-ar fi permis niciodată o previzualizare. „Asta mi-ar liniști mintea", a răspuns ea recunoscător.

— Este o istorie a familiei, Dorothy. Trecutul recent este doar o mică parte din el. Voi alege ce să pun și ce să țin afară cu sensibilitate. Nu este o expunere."

'Știu. Ai dreptate. Ești stăpânul stiloului tău. Sunt sigură că vei fi plin de tact. Dorothy s-a înălțat acum. Culoarea i-a fost redată obrajilor și era la fel de ciocnitoare ca un frișon. Ea și-a aruncat ochii prin cameră. — Este ocupat, nu-i așa, locul ăsta?

„Se descurcă bine. Vă place sau nu, doamna de Lisle a făcut o treabă foarte bună.

„O muncă splendidă. Spune-mi, ce părere a avut JP despre asta? Era prima dată când se întorcea?

„A fost prima dată când el și Colm se întorceau. Amandoi au fost impresionati. Cred că JP a fost surprins de cât de drăguți au fost toți cu el. Cred că a simțit că lumea era împotriva lui.

„Nu lumea. Doar fosta lui soție, spuse Dorothy cu un zâmbet rău. „Mă bucur că s-a împăcat cu fiul său. Nu este nimic la fel de important ca familia."

Margot a reflectat asupra faptului că nu avea familie. — Aș spune că nu există nimic mai important decât prietenii, spuse ea cu accent și îi zâmbi lui Dorothy.

Dorothy îi zâmbi înapoi. Cum ar fi putut Emer să sugereze că Margot le juca pe toate? Dacă o cunoaște pe Margot așa cum o cunoaște, și-ar da seama ce persoană dulce este.

Margot vorbea cu Róisín la recepție când Contesa a intrat în hol. A fost întâmpinată de domnul Dukelow, care i-a strâns mâna într-un salut formal. Margot a căutat un indiciu al intimității la care fusese martor în camera de zi a doamnei de Lisle, dar nu a găsit niciunul. Contesa intră cu grație în sala de mese unde stătea așezată la o masă cu șase turiști americani. S-au ridicat în picioare când ea a intrat și le-a dat mâna fiecăruia pe rând, zâmbind cu bunăvoință și repetându-le numele în timp ce se prezentau pentru a nu-i uita. Păreau încântați să o vadă, electrizată, de parcă ar fi fost regală.

— Contesa pare să petreacă din ce în ce mai mult timp aici, îi spuse Margot lui Róisín.

Róisín rânji. „Sunt bani buni, presupun", a răspuns ea ridicând din umeri.

Margot era uluită. 'Este plătită?'

— O, da, spuse Róisín, coborând vocea. „Domnul Dukelow o plătește pentru distracția oaspeților. Sunt încântați, desigur, să se afle în prezența cuiva conectat la castel.

— Nu mi-aș închipui că are nevoie de bani, spuse Margot, știind din vederea regretabilă a bietului ei soț că avea.

„Nu aș ști. Poate că este mai degrabă o excursie ego-ului pentru ea, fiind lăudată de turiști. Ea poate pretinde că este castelul castelului. I-ar plăcea asta, i-ar

plăcea.” Róisín pufni puțin. „Voi recunoaște ție, și numai ție, că nu-mi place deloc de ea.”

— Cred că sunt de acord cu tine, spuse Margot. „Dar domnul Dukelow este mai degrabă luat de ea”, a adăugat ea, aruncând un fir în apă și sperând să prindă un somon.

„Este uluit de ea. Dar asta este tipic pentru domnul Dukelow, el devine supraexcitat de oamenii importanți. Problema este că uneori nu poate face diferența dintre oamenii cu adevărat importanți și cei care se prefac!’ Róisín a tras o față. „Dar nu trebuie să vorbesc de rău pe șeful meu, altfel mă duc în Iad!” Ea râse. „Ar fi mai bine să-l invităm pe Lordul Deverill să vorbească cu oaspeții. El este adevărata afacere, nu-i așa? Asta ar pune-o în locul ei pe contesa proastă.

În acea seară, doamna B a luat loc în sala de bal și și-a pus geanta pe genunchi. Încă o dată, camera era plină și încă o dată ea a întins mâna în tăcere la Rafferty și l-a rugat să treacă. Dan a intrat pe scenă și o liniște a apărut în cameră. Aerul părea să se îngroașe și să se liniștească. Pulsul doamnei B s-a accelerat din nou. Aproape că a uitat să respire. Poate fratele ei drag să vină după ea în seara asta?

Kitty

Stau în spatele mediumului și observ camera din fața lui, plină atât de vii, cât și de morți. Văd spirite strălucind de dragoste și observ câteva spirite întunecate de pământ care au fost atrase în cameră pentru a urmări spectacolul. Printre ei se numără și doamna Carbery. Clipește uluită la vederea, așa cum nu a mai văzut-o până acum. În comparație cu spiritele, ea este ca o găină maronie. Ea își trece privirea peste oameni pentru că nu sunt sigur că poate vedea spiritele ca mine. Lumina lor este prea strălucitoare pentru ea. Nu a putut să suporte, nu îmi imaginez.

Când își recunoaște fiica, Bessie, rămâne uluită. Fața ei mică se deschide într-un zâmbet frumos. Nu am mai văzut-o niciodată zâmbind. Ea a fost întotdeauna nefericită, cu gura în jos, cu ochii lipsiți de strălucire și triști. Dar acum dobândesc o lumină proprie și strălucesc. „Bessie a mea!" exclamă ea. „Micuța mea Bessie!" Încearcă să-i atragă atenția, dar eforturile ei sunt inutile. Bessie stă cu geanta pe genunchi, cu mâna tremurândă în timp ce își tamponează ochii cu un șervețel. Ea este plină de speranță, dar așteaptă o dezamăgire.

Doamna Carbery este disperată. Ea stă acum pe scenă, chiar lângă medium, dar îmi dau seama că el nu o aude. Îmi dau seama atunci că am puterea de a face ceva și trebuie să o fac. Trebuie să atrag atenția mediumului. Dacă nu o pot ajuta să găsească lumina, atunci măcar o pot ajuta să comunice cu fiica ei.

Cu toată voința pe care o pot aduna, trimit o undă prin aer și țesutul din mâna lui Bessie zboară și plutește ca un porumbel. Oamenii care stau lângă ea icnesc și ei și un murmur de voci întrerupe concentrarea mediumului. Trimit o altă undă și ulciorul de pe masă lângă mediu cade, vărsând apă pe scenă. Murmurul devine mai puternic. Mediumul își îngustează ochii. „Cred că cineva

încearcă să-mi atragă atenția", spune el. El ridică mâna. „Nu vă temeți", adaugă el. „Este un spirit prietenos. Un spirit disperat de comunicare, cred.

Doamna Carbery vorbește. „Vreau să vorbesc cu Bessie", spune ea. Dar mediumul încă nu o poate auzi.

Sunt acum furioasă. Pur și simplu nu este corect că biata doamnă Carbery, un spirit pierdut și legat de pământ, nu este capabilă să transmită un mesaj fiicei ei. Trimit un gând acelor ființe superioare despre care știu că trebuie să fie acolo, cerând ajutor. Lumina doamnei Carbery se stinge și se retrage în colțul camerei. Ea este atât de mică acum și slăbită, încât este aproape imposibil să o deslușești din umbră.

Gura lui Bessie este încă căscată. Ea este alertă, cu ochii sărind prin cameră, anticipând ceva. Ea știe că țesutul nu i-a zburat singur din mână. Poate că simte că cineva în Spirit dorește să comunice cu ea. Sau poate că are doar speranță. Nu pot suporta ca ea să fie dezamăgită. Durerea ei este vizibilă în aura din jurul corpului ei. Îl văd și îmi doresc foarte mult să-l vindec. Mai trimit o cerere de ajutor. Dacă există cineva care poate ajuta, pentru numele lui Dumnezeu, fă ceva!

Și atunci rugăciunea mea este răspunsă.

Pe scenă apare o lumină, mai strălucitoare decât toate luminile din cameră. Este strălucirea copilului schilod care a coborât să-și salveze tatăl, Tarquin Deverill. Cu el este un băiat frumos. Trebuie să aibă vreo șaptesprezece ani. Părul lui este blond, ochii lui sunt albaștri strălucitori. Are o expresie dulce pe față. Mediumul nu mai vorbește. El nu poate ignora sau nu reușește să simtă acest suflet avansat care stă acum în fața lui.

Tăcerea se coboară în cameră. Nu există mișcare. Nici măcar o tuse sau un adulmec. Nimic. Este ca și cum toată lumea de aici simte prezența acestui suflet frumos.

Mediumul își îngustează ochii. Se acordă.

„Am un tânăr aici pe nume Rafe sau Rafferty", spune mediumul.

Bessie scoate un geamăt. Numele o lovește în inimă. Ea pune o mână acolo. E prea uluită să vorbească.

„Este cineva aici care a pierdut un tânăr pe nume Rafe sau Rafferty? Era un tânăr tăcut, gânditor. Îi plăcea să cânte balade. Avea o soră mai mică pe nume

Bessie sau Bess.

Doamna B scoate un alt geamăt. Femeia de lângă ea ridică mâna. „Cred că este această doamnă aici", spune ea, arătând spre Bessie. — Tu ești, nu-i așa, dragă?

Doamna B dă din cap.

Mediumul se uită la Bessie cu compasiune. „Spune că a fost ucis în războiul civil. Dar el l-a iertat pe omul care l-a omorât, pentru că nu i-a făcut plăcere".

Bessie plânge acum. Lacrimi grase îi curg pe față. Este prea uluită de ceea ce spune mediumul pentru a le îndepărta.

„Îmi spune că aprinzi o lumânare pentru el și părinții tăi în fiecare seară și rostești o rugăciune: până ne întâlnim din nou, Dumnezeu să te țină în palmă."

Sunt emoționat să văd bucuria care strălucește acum în pieptul lui Bessie. Este ca o flacără care arde durerea, o purifică, restaurându-i inima zdrobită cu dragoste. Ea dă din cap, dar încă nu poate să vorbească.

„Vrea să-i purtați dragostea pe tot parcursul vieții, nu amintirea morții sau durerea absenței sale. Viața este pentru a trăi, îmi spune el și nu vrea să pierzi niciun moment din ea. El va fi cu tine când vei trece. El te va lua de mână și te va duce în lumină."

Bessie nu mai vede pentru lacrimi. Este copleșită, dar plină de fericire.

Și atunci se întâmplă un lucru extraordinar. Doamna Carbery iese din umbră. Fiul ei Rafferty întinde mâna. Ea îl vede pe el, acest suflet strălucitor, iar fața ei strălucește de dragoste. Și eu sunt copleșit. Privesc, răpită, cum ea își pune mâna în a lui și în ei trei, copilul schilod, doamna Carbery și fiul ei, dispar în lumină.

A găsit-o în sfârșit. Cer.

Ea și-a găsit drumul spre casă.

Capitolul 18

Pe măsură ce se apropia vara, strânsoarea lui Colm și Margot asupra relației lor secrete s-a relaxat și au devenit mulțumiți. Ei au ieșit pe dealuri după muncă, s-au întins lângă pietrele din Inelul Zânelor și s-au așezat pe plajă, la adăpost de vânt de stânci, bucurându-se de apusul soarelui adus cu ei în baloane. Și-au făcut propriile lor locuri, fără să-și dea seama că nenumărați alți îndrăgostiți din trecut le revendicaseră deja.

JP nu mai avea nevoie de supraveghere constantă. Era fericit și ocupat – în grădină, călare și, după cum a reieșit, în discuții cu domnul Dukelow despre posibilitatea de a ține discuții după cină despre trecutul său oaspeților hotelului. Contrar a ceea ce crezuse Margot, această idee nu l-a deranjat deloc, iar banii erau cu siguranță o ispită. Doamna de Lisle ar plăti frumos pentru un Deverill – mult mai frumos decât plătea ea pentru Contesă!

Trecuseră săptămâni de când Margot se aventurase la O'Donovan's. Nu-l văzuse pe Seamus și, a presupus ea, Seamus habar nu avea despre relația ei în plină dezvoltare cu Colm. De obicei, lăsa bărbații în urma ei și nu se uita niciodată înapoi. Dar, deoarece era încă aici în Ballinakelly, asta nu era posibil. Spera că Seamus era genul de bărbat care nici nu se uită înapoi.

Puciul era plin în această seară de sâmbătă. Cânta o trupă. Atmosfera era exuberantă. Ea și Colm au găsit o măsuță în colț și Colm s-a dus la bar să cumpere băuturi. A vorbit cu Seamus, care a aruncat o privire spre Margot. Ea i-a zâmbit. I-a zâmbit înapoi și Margot a citit imediat confuzia din ea. Ea știa la ce se gândea el. Nu era un prost. Își putea vedea mintea rezolvându-se. Apoi se întoarse spre Colm și începu să toarne băuturile. Cei doi au vorbit, aparent nonşalanţi, dar chipul lui Colm s-a întunecat brusc şi a aruncat o privire către Margot. Margot simți că pielea i se înțeapă de neliniște. Se întrebă ce îi spusese

Seamus, dar nu trebuia să se întrebe mult timp, pentru că Colm se întoarse la masă, puse băuturile jos și se așeză pe scaunul de vizavi. — Deci, când aveai de gând să-mi spui că te-ai culcat cu Seamus O'Donovan? întrebă el încet.

Instinctul lui Margot era de autoapărare. „Nu am fost. Nu este relevant, nu-i așa?

Colm își duse paharul de stout la buze și își încruntă sprâncenele. „Oh, deci nu aveai de gând să-mi spui, nu-i așa?"

— N-am avut nevoie, nu-i așa?

— Aș fi preferat să aud asta de la tine decât de la Seamus.

Margot a ridicat din umeri. „A fost la începutul lui ianuarie, Colm. Asta acum patru luni. M-am culcat cu el de câte ori. Nu însemna nimic. Ea oftă. — Nu prea domn din partea lui ca să-ți spun.

Colm o privi îngrijorat. — Asta faci, Margot? Să te culci cu oameni și apoi să-i arunci?

„Este ceea ce fac majoritatea bărbaților, dacă nu greșesc. De ce ar trebui femeile să fie altfel? Sigur, mi-au plăcut întâlnirile scurte, nu-i așa?' Ea știa că nu i-ar plăcea asta – celor mai mulți bărbați nu – dar nu avea de gând să ascundă cine era ea.

Nu era sigur cum să-i răspundă. El știa că argumentul ei era sănătos – avea tot dreptul să se culce cu oricât de mulți bărbați îi dorea, dar i se încleșta stomacul să se gândească la asta. „Seamus nu este deloc încântat de asta", a spus el, încercând să se concentreze asupra acestui iubit anume și nu asupra altora pe care i-ar fi putut avea.

„Ne-a plăcut o scurtă aventură și a fost distractiv. Dar nu avea să fie niciodată mai mult decât atât.

S-a încruntat din nou. — Asta sunt eu, Margot? O scurtă aventură?

— Știi că însemni mai mult pentru mine decât atât, Colm.

„Din câte știu, vei pleca când vei termina cartea și nu te voi vedea pentru praf."

Ea întinse mâna și îi atinse mâna. 'Vreau să fiu cu tine. Tu stii asta.'

El aruncă o privire în stânga și în dreapta lui, apoi îi luă mâna și o strânse. „Aș dori să fac public", a spus el. „Acest furiș în jur îmi face capul."

„La fel aș face și eu."

„Atunci hai să o facem.”

— Trebuie să ne facem griji pentru tatăl tău?

Colm oftă. 'Nu știu. Nu vreau să provoc o recidivă.

Margot își dădu ochii peste cap. „Ma place, dar nu mă iubește, Colm. Aceasta este doamna B citind lucruri. Îl fac să râdă și suntem buni prieteni, dar vă asigur că nu este interesat de mine așa.

— N-ai văzut cum se uită la tine?

„Cu drag.”

„Nu, să păstrăm liniștea deocamdată”, a sugerat el, dându-i drumul mâna.

— Seamus știe, spuse ea, văzându-l pe Seamus aruncându-le o privire. „Ne urmărește.”

— Asta pentru că n-ai fost foarte drăguță, Margot, răspunse Colm reproșat. Ar fi trebuit să-i spui.

'Despre noi?'

— Nu, că nu ai mai vrut să te culci cu el.

— Nu fac asta, spuse ea disprețuitoare. 'E ciudat.'

„Când vei decide că nu mai vrei să te culci cu mine, aș aprecia atenția.”

‘Colm, asta e ridicol!’

'Este?'

— Da. Ea zâmbi. „Cred că mereu o să vreau să dorm cu tine.”

În cele din urmă, a zâmbit și el. 'Crezi?'

Ea a dat din cap. 'Haide. Să revenim la al tău, ca să-ți pot arăta cât de sigur sunt despre asta.

Trecuse cu mult trei dimineața când domnul Dukelow a condus-o pe contesa în castel prin intrarea vechilor servitori din spate. Această intrare nu a fost niciodată folosită în aceste zile și a trebuit să îndepărteze iedera care o ascundea. Noaptea era neagră și adâncă. Nu era lună, doar lumina mică de la torța pe care o purta pentru a arăta calea. Cei doi se furișară pe coridor și urcă pe scara bătrânilor servitori. Această parte a hotelului nu fusese decorată în stilul somptuos al zonelor publice. Erau podele de linoleum, pereți albi și becuri goale atârnate de

tavan, un strat gros de praf și grămezi de frunze maro crocante care odată intră în aer și au fost lăsate să se ofilească. Era și frig. Dar asta nu i-a descurajat. N-au vorbit, ci s-au strecurat ca niște hoți, în liniște și în tăcere, mai adânc în castel, până au ajuns la capătul scării care ducea la micul suită de camere din vârful turnului de vest.

Aici au ezitat un moment. — Ești sigur că nu e acolo sus? șopti contesa.

'Absolut sigur. După cum ți-am spus, ea este acasă la Colm Deverill.

Contesa și-a ondulat buzele de dezgust. — Se culcă cu el, nu-i așa?

— Ea este, a confirmat domnul Dukelow. „Ea crede că nimeni nu știe."

Contesa zâmbi, buzele ei subțiri dispărând într-o linie. „Cât de satisfăcător!"

Au avut grijă să calce încet. Când a ajuns în vârf, domnul Dukelow a ridicat zăvorul și a împins ușor ușa. Înăuntru era negru absolut. A strălucit torța în jurul sufrageriei. Perdelele nu fuseseră trase, ceea ce era un indiciu clar că ocupantul nu se afla în reședință. A pășit înăuntru cu încredere, urmat de Contesă, care și-a ridicat gluga mantiei și a oftat. Domnul Dukelow a intrat cu pași mari în dormitor și și-a aprins lanterna pe pat. Nu fusese atins de dimineața când menajerul o făcuse. Raza de lumină a dezvăluit ceea ce căutau. Teancul de hârtie A4 stivuit cu grijă pe biroul de lângă mașina de scris.

Contesa căzu peste ea cu o gâfâitură. Ea întoarse grămada de hârtie și ridică ultima foaie. Ea îi făcu semn mai aproape. „Strălucește-ți lumina aici", a cerut ea. A făcut cum i s-a spus. Ochii ei au scanat liniile cu lăcomie.

„Ce scrie?" a întrebat el.

Ea zguduie frustrată. „Scrie despre bătrânii proști Hubert și Adeline. Ei bine, va trebui să revenim peste câteva săptămâni, când ea a scris mai multe.

Doamna B nu era aceeași femeie care fusese când stătuse în sala de bal, cu geanta pe genunchi, o încurcătură de anticipare, speranță și groază. Era mai ușoară și, cel mai surprinzător dintre toate, veselă. Acesta a fost un cuvânt pe care nu l-ar fi folosit niciodată pentru a o descrie pe Bessie Brogan. Dar era veselă. Vesel, vesel și plin de bucurie.

Lordul Deverill observase imediat. Când doamna B se întorsese în cabină în acea seară, cu ochii umezi și visători și inima plină de emoție, el o așezase în bibliotecă și o ascultase cu atenție. Doamna B plânsese din nou din nou în timpul repovestirii, dar după aceea nu și-a mai întins mâna după șervețele; Nu o singură dată.

Ea a continuat să aprindă lumânările votive din dormitorul ei și să repete rugăciunea, așa cum făcea în fiecare seară, dar acum a închis ochii și și-a simțit dragul ei frate lângă ea. Ea știa că el era acolo. Așa spusese, nu-i așa? El era chiar lângă ea și avea să fie, până când timpul i se scurgea și și ea era chemată acasă.

Doamna B a dansat pe muzica de la radioul ei. Își bătea din picioare, își legăna șoldurile și își mișca umerii în timp ce gătea și pregătea mesele și când se spăla. fredonă și ea. Ea a ascultat și balade și a cântat cu plăcere. Inima îi era plină și trebuia să o exprime. Muzica i-a permis să facă asta, fără inhibiții pentru că, acum maestrul Colm se întorsese la propria sa casă, nimeni nu intra niciodată în bucătărie.

Cabana de vânătoare ieșise din umbră în lumină, așa cum pământul fusese scos din frigul și umezeala aspre a iernii până în primăvară. Locul se simțea cald, nu doar pentru că era începutul verii, ci pentru că era fericit. Doamna B știa că asta era. Casa era fericită și ea și lordul Deverill erau fericiți în ea.

Într-o seară, la începutul lunii iunie, Margot, Colm și JP stăteau afară, pe terasă, savurând băuturi înainte de cină. Aerul era balsam și cald, lumina chihlimbar moale, în timp ce soarele se scufunda încet în spatele castanilor de cal. A fost o seară perfectă de vară, genul de seară la care s-ar privi cu nostalgie în urmă, când vânturile reci de toamnă veneau în octombrie pentru a alunga vara. Grădina era la maxim, plantele încă tinere și fragede, arbuștii tăiați și trandafirii de Himalaya în plină floare, urcând turbați până în vârful sicomorului. Era un sentiment de optimism, un sentiment că lucrurile se schimbă în bine. Doamna B i-a privit pe cei trei râzând și discutând, în timp ce porumbeii coșeau de pe acoperiș și cerul deveni roz. Tocmai scoase un alt ulcior de limonadă, când JP a anunțat că are câteva vești de împărtășit.

„După înfățișarea feței tale, aș spune că sunt o veste bună”, a spus Colm.

„Sper să fie o veste bună”, a răspuns JP, punând paharul pe masă de lângă bancă. — Cel puțin, sper că vei crede că sunt o veste bună. Am o slujba.'

— O să fii vorbitor la castel, a declarat Margot. „Cred că este genial!”

— Da, am vorbit cu doamna de Lisle. Este foarte dornică și mă va plăti foarte bine. Extrem de bine, ar trebui să spun.

„Cred că este o idee grozavă”, a spus Colm.

JP se uită la Margot. „Dar sunt mai multe. Am o idee, vezi tu.

„Și ce este asta?” a spus Margot.

„Ce zici de tine și cu mine am jucat împreună? Povestiți niște povești despre Deverill din trecut și despre ce au făcut ei, iar eu vorbesc despre cum a fost să trăiți la castel. Împreună, am face un duo distractiv, cred. Ce zici?'

Colm aruncă o privire spre Margot. Margot anticipase asta. S-a gândit o clipă la asta. Ce era de pierdut? JP avea dreptate. Ar forma o pereche genială, completându-se reciproc printr-o combinație de istorie și experiență personală – era exact genul de pereche pe care doamna de Lisle i-ar plăcea.

— Ai sugerat-o? întrebă Margot.

'Nu încă. Am vrut să te întreb mai întâi.

„Cred că ar fi distractiv să facem ceva împreună. De ce nu stau de vorbă cu domnul Dukelow și văd ce spune.

Doamna B a simțit un strop de îngrijorare. Lordul Deverill încă nu știa că fiul său și Margot erau într-o relație. Ea știa cât de iubit îi era, o dragoste care avea să devină și mai profundă dacă începeau să lucreze împreună, bănuia ea și își făcea griji că atunci când va afla adevărul, va fi rănit. Sigur, era suficient de mare pentru a fi tatăl ei, dar asta nu a împiedicat niciodată inima să simtă ceea ce simțea. Nu a fost controlat asta. Se întrebă când aveau să iasă cei doi tineri din ascunzătoare. Nu-și puteau păstra relația secretă pentru totdeauna, nu-i așa?

Domnul Dukelow tremura vizibil de entuziasm când Margot îi sugeră ca ea și lordul Deverill să stea împreună niște discuții după cină. A sunat-o imediat pe doamna de Lisle.

„Am o idee genială”, a început el. Când i-a spus despre asta doamnei de Lisle, ea a fost extaziată.

— Vedeți, de aceea angajez oameni ca dumneavoastră, domnule Dukelow, a țâșnit ea. „Știi exact ce facem aici. Este o idee foarte puternică. Imi place mult. Întotdeauna am crezut că Contesa e cam o fraudă, deși turiștii au cumpărat-o. Totuși, îi poți spune că nu mai avem nevoie de serviciile ei. Îl avem pe adevăratul McCoy. Un Deverill este ceea ce avem nevoie. Ceea ce ne-a avut întotdeauna nevoie, iar dumneavoastră, domnule Dukelow, ați reușit. Margot și Lordul Deverill vor fi vânduți. Voi pune echipa de marketing să se ocupe imediat.

Domnul Dukelow nu era mulțumit că trebuie să o dezamăgească pe contesa. Nu avea să fie deloc fericită de asta. — Ești sigur că nu ar trebui să o ținem pe contesa la petreceri cu ceai? Sunt foarte populari, știi.

„Nu mi-a plăcut niciodată, domnule Dukelow. Dar era bună pentru afaceri. Nu mai este bună pentru afaceri, așa că, fă cum am spus, ai înțeles?

— Desigur, doamnă de Lisle. Își strânse maxilarul pentru a se reține. I-ar fi plăcut să lupte mai mult pentru Contesă, dar doamna de Lisle era o femeie căreia nu-i plăcea să fie contrazisă. — Va trebui să plătim ceva domnișoarei Hart, a adăugat el.

„Desigur că vom face. O vom plăti bine. La urma urmei, ea ne-a oferit Dan Chambers și ce succes s-a dovedit a fi! Ea este dinamită și așteptați până când apare cartea. Va trimite oamenii să se înghesuie la hotel. Să cred că vor ajunge să dea mâna cu Lordul Deverill însuși. Dinamită. Asta este. Doamna de Lisle oftă satisfăcută. „Întotdeauna am știut că castelul va fi bijuteria coroanei mele.”

Domnul Dukelow a așteptat până când Contesa își făcu ceaiul final înainte să-i spună veștile proaste. Se uită la el îngrozită. „Nu înțeleg”, a răspuns ea. „Mă concediezi?” Fața ei albă se uită la el neîncrezătoare.

„Mă tem că doamna de Lisle nu mai simte că este...”

„Angela de Lisle! Ea nu mă poate trata așa. E dezgustător! Ea a fost cea care m-a rugat să le ofer oaspeților săi un gust de aristocrație și istorie, în primul rând. nu cred. Nu poate fi adevărat.”

— Mă tem că este, contesă. Am vorbit cu ea azi dimineață.

Și-a netezit fusta și și-a încrucișat brațele. „Niciodată în viața mea nu am fost tratată cu atâta lipsă de respect. Așteaptă până când soțul meu, Contele, află despre asta. Va fi furios. Nu se știe ce ar putea face!'

„Am luptat pentru tine, promit. Dar ea nu s-ar răzgândi.

„Uită ea cine sunt eu? Soțul meu a crescut în acest castel. Ar trebui, de drept, să fie al meu. Ar trebui să găzduiesc petreceri private de cină și prânz și petreceri în grădină și... Ea trase aer în piept, cuprinsă brusc de emoție. — Ar trebui să fiu eu să o concediez pe Angela de Lisle, nu invers. Se uită cu privirea la domnul Dukelow. „Sunt cea mai apropiată persoană de istoria acestui loc pe care o va găsi. Dacă nu am de gând să ofer oaspeților hotelului un gust de istorie, atunci cine este? Ea zâmbi triumfătoare.

Domnul Dukelow și-a frecat bărbia. Ei bine, oricum ar afla despre asta până la urmă. „Lord Deverill", a răspuns el.

„Lord Deverill? Bețivul ăla bătrân!' Ea râse cu dispreț. „Acum am auzit totul."

„De fapt, acum este treaz", îi spuse el, privindu-i chipul căzând și nu obținând nicio satisfacție din asta. — O să țină discuții cu Margot Hart.

Contesa nu știa ce să spună. „Ei bine, nu veni să plângi la mine când totul merge groaznic de rău. Nu mă voi întoarce!' Ea își făcu buzele și oftă ca un copil petulant.

— Îmi pare rău, contesă. Chiar sunt. Dacă aș fi avut drumul meu, ai fi găzduit cina în fiecare seară.

— Nu-mi puteai permite, șuieră ea. Apoi, amintindu-și brusc că încă mai avea nevoie de domnul Dukelow pentru cealaltă chestiune mică din cartea lui Margot Hart, îi trecu un cui purpuriu pe obraz. — N-ar trebui să te învinuiesc, Terrence, spuse ea cu voce joasă. „Știu că trebuie să fi fost foarte greu și pentru tine."

Ușurat că nu avea de gând să iasă din viața lui, domnul Dukelow și-a lăsat umerii în jos și i-a luat mâna. — Știi cât de mult te ador, contesă. îi puse un sărut pe pielea palidă. „Dacă pot face ceva ca să te revanșez..."

Ea a zâmbit. „Există", a răspuns ea fără ezitare, „o mică chestiune încă nerezolvată".

Margot și JP au venit cu un format pentru discursul lor prin care ea să prezinte familiei povestea lui Barton Deverill și a construcției castelului, plus anecdota amuzantă ciudată despre urmașii următori, apoi ea făcea un pas înapoi și îi dădea cuvântul lui JP. Le spunea oaspeților despre bunicii săi Hubert și Adeline Deverill și despre cum a ajuns să moștenească castelul de la mama sa, Bridie, contesa di Marcantonio, care începuse ca slujitoare. A fost o poveste grozavă.

Primul eveniment a fost programat pentru sfârșitul lunii iunie. În preajma, s-au exersat pe terasă, rafinându-și discursurile până le-au putut ține cu încredere și fără ezitare. Margot era obișnuită să vorbească în public, dar JP era un novice. Totuși, pregătirea a dat roade, pentru că proba generală în fața lui Colm și doamna B au mers fără probleme. Au răspuns chiar și la cele mai impertinente întrebări la care Colm și doamna B se puteau gândi fără o pauză.

Cu toate acestea, una este să ții o discuție prietenilor și familiei, dar alta este să te afli în fața unei camere pline de străini.

Când a sosit ziua, JP era de înțeles nervos. Se ținea ocupat în grădină, încercând să nu se uite la ceas, în timp ce timpul trecea în mod obișnuit, aducându-l mai aproape de evenimentul de care acum începea să se teamă. „Ce părere aveți, doamnă B? Am fost puțin neplăcut când am acceptat să fac asta? a întrebat el când a intrat la prânz.

— Pleacă cu tine, domnule. În toată Cork, nu există bărbat, femeie sau copil care să cunoască castelul ca tine. Nu vei vedea niciodată ziua în care vei primi castelul înapoi. În bine sau în rău, acele zile s-au dus pentru totdeauna. Dar asta nu înseamnă că nu te poți distra puțin stăpânindu-l acolo din când în când. Pentru cinstea lui Dumnezeu, doamne, ce rău poate face?

JP se aşeză şi îşi puse şerveţelul pe genunchi. — Nu cred că aș vrea castelul înapoi, chiar dacă l-aș avea, spuse el gânditor. „Există ceva în lipsa de responsabilitate și libertate care mă atrage acum pe măsură ce îmbătrânesc. Îmi place aici, în această casă, doamna B. Îmi convine.” El îi zâmbi în timp ce ea

punea o felie de pâine suc în fața lui. „Vă mulțumesc că ați avut grijă de mine în toți acești ani, doamnă B. Vă apreciez, știți."

— Mulțumesc, domnule, spuse ea încet, pătându-și obrajii în roz. Ea a luat farfuria cu supă de praz și cartofi de pe bufet și l-a adus. „Nu ți-a trecut niciodată prin cap că ai avut grijă și de mine", a adăugat ea. „Sunt una dintre cele mai norocoase femei născute vreodată să fi făcut parte din familia ta."

Zâmbetul din ochii lui JP s-a adâncit cu tandrețe. — Ai putea spune că ne-am salvat unul pe altul, spuse el, iar ea dădu din cap.

„Dumnezeu lucrează în moduri misterioase", a răspuns ea, privindu-l cum își punea supa în bol. „Întotdeauna există doar un plan, de cele mai multe ori, nu îl vedem. Așa cum obișnuia să spun, săraca mamă bătrână, fiecare ciorapi bătrân găsește un pantof vechi. Încep să văd clar acum.

„La fel și eu", a fost de acord el.

„Du-te mai departe acum, domnule, și ieși în seara asta și distrează-te. Ai castigat-o.'

Cu această intenție, JP a stat în fața a o sută de oaspeți în sala de mese a castelului și s-a prezentat drept Jack Patrick Deverill, al optulea lord Deverill din Ballinakelly, cel care a pierdut castelul marele său strămoș, Barton, construit în 1662. King a furat pământ care aparținea familiei O'Leary și l-a dat familiei Deverill. Aproape trei sute de ani mai târziu, m-am căsătorit cu Alana O'Leary și m-am mutat în castel, redându-l astfel, într-un mod mic, familiei O'Leary. Îmi place să simt că, odată cu acea unire, ceva din acea greșită groaznică a fost îndreptat. Poate că karma a fost cea care ne-a făcut să ne pierdem casa, cine știe? Dar, spuse el, aruncându-și privirea albastră peste cameră, este ceva foarte satisfăcător în a vă vedea, oameni buni, împărtășind acum istoria și magia Castelului Deverill." Publicul a fost încântat, iar JP s-a ridicat într-un val de bunăvoință și a susținut un discurs fascinant și plin de umor. Margot îl privea cu mândrie, bărbatul stricat pe care îl ajutase să-l pună la loc. Ea a atras privirea lui Colm și a văzut mândria strălucind și în fața lui. Când a sosit în ianuarie, nu ar fi putut prezice niciodată că viața ei va ajunge la asta.

La sfârșitul discuției au fost întrebări. Nimic pe care JP și Margot să nu fi putut face față.

Apoi Contesa, care stătuse pe masa din capătul îndepărtat al camerei, păstrând un profil neobișnuit de jos, ridică mâna. JP a recunoscut-o imediat și s-a încrețit.

— Lord Deverill, spuse ea. „Insinuezi că ai pierdut castelul din cauza karmei. Terenul a fost furat, așa că, până la urmă, drept plată pentru acea crimă, ți-a fost luat. Există o anumită dreptate în asta, desigur. Totuși, soțul meu, contele Leopoldo di Marcantonio, ar fi spus că castelul ar fi trebuit să-i fie lăsat, ca fiind singurul fiu al mamei tale Bridie și al contelui Cesare di Marcantonio. Nu vezi că ai pierdut castelul din cauza acelei greșeli mai recente? Simți regret sau vreun sentiment de nedreptate în numele soțului meu?

JP ridică bărbia. — Mulțumesc, contesă, că ai venit în seara asta. Este o plăcere să te văd aici la Castelul Deverill. Pentru a-ți răspunde la întrebare, simpatizez cu situația dificilă a soțului tău. Se aștepta să moștenească castelul, dar mi-a fost lăsat. Nu putem anula ceea ce s-a făcut în trecut, putem doar să-i dăm drumul. Am învățat, prin multe ore de cercetare sufletească, că mulțumirea vine din renunțarea la rănile vechi. Castelul este acum un hotel frumos. o sărbătoresc. A face altfel ar fi dăunător sănătății și liniștii mele sufletești. Îți sugerez să faci la fel și tu și soțul tău. Nimic nu va veni din resentimente decât nefericire.'

Chipul contesei s-a albi în timp ce publicul a izbucnit într-un aplauze sălbatice.

Margot o privea cu prudență, înconjurată așa cum era de o miasmă întunecată care o deosebea de toți ceilalți din cameră. Ceva înghesuit în stomacul ei. Un sentiment de neliniște care, în timp ce primise cu bunăvoință laudele și felicitările celor așezați la masa ei, nu a dispărut.

Kitty

Stau lângă patul lui Jack. Este bolnav și se estompează repede. Alana a zburat din Statele Unite cu fiicele ei, Aisling și Cara, iar frații ei, Liam și Aileen, au venit din Connemara și Co. Wexford pentru a fi cu tatăl lor în ultimele sale momente. Colm vine. Se adună cu Emer în dormitorul lui Jack, în jurul patului lui, în timp ce Jack stă nemișcat cu ochii închiși, obrajii înfundați, așteptând moartea. Dacă mă întrebi pe mine, pare deja mort, dar pieptul lui se ridică și coboară ușor sfidător. „Nu voi pleca până nu sunt gata", îl aud șoptind fără sunet. Întotdeauna a fost un bărbat încăpățânat.

Când se lasă noaptea, își întinde mâna stângă. Emer îl ia. Ochii lui se deschid și sunt plini de pace și acceptare. Ei sunt ochii unui suflet deja la jumătatea drumului spre Rai. „Iartă-mă, dragul meu Emer, pentru toate greșelile pe care ți le-am făcut", spune el.

Ochii lui Emer sclipesc. „Nu e nimic de iertat, draga mea", răspunde ea încet, lipindu-și buzele de pielea diafană și pete de pe dosul mâinii lui. „Ne-am iertat unul pe altul cu mult timp în urmă, nu-i așa?

„Alana." Întoarce încet capul și o găsește, plutind de cealaltă parte a patului. El îi dă mâna dreaptă. „Faceți pace cu JP", spune el. Vocea lui este o șoaptă acum.

Alana clipește și lacrimile se eliberează. Ea dă din cap. Nu este momentul să refuzi unui om dorința lui pe moarte.

El are un cuvânt de spus fiecăruia dintre copiii săi și ei îl primesc cu recunoștință și evlavie; Jack este deja mai aproape de Dumnezeu decât ei.

Se întoarce spre Colm. — Ai fost un nepot bun, Colm, spune el. Reușește un mic zâmbet. Apoi mormăie ceva atât de încet încât Colm trebuie să se aplece ca să audă. Trebuie să-și ducă urechea la buzele bunicului său, astfel încât cuvintele să poată fi auzite. Dar exact asta își dorește Jack, ca Colm să se apropie atât de

mult, încât nimeni altcineva în afară de el să poată auzi ce are de spus. „Nu o lăsa să scape”, șoptește Jack.

Sunt copleșit de emoție; pe patul de moarte, Jack se gândește la mine.

Nu trece mult până când își ia ultima suflare. Cu familia lângă pat, se strecoară în tăcere. Nu există zgomot morții, nici luptă, nimic altceva decât pace. O văd pe mama lui în Duh. O ființă de lumină și iubire. Ea întinde mâna și el o ia. Se ridică, lăsând corpul de care nu mai are nevoie să se întindă ca o haină veche pe pat și împreună pleacă. Nu mă vede.

Atunci sunt cuprins de un dor urgent și pasional: vreau să plec acasă.

Vreau sa merg acasa acum.

Dar nu e nimeni care să mă ia.

Capitolul 19

JP i-a părut rău când a auzit vestea despre Jack. Colm a mers dimineața să-i spună. Stătuse treaz toată noaptea, vegheând la patul bunicului său, așa cum era tradiția. Vezi avea să dureze toată ziua. Prietenii veneau să-și aducă omagiul, să bea Guinness și să mănânce gustări în camere întunecate, strălucitoare de lumina lumânărilor. Câinele lui Jack stătea întins lângă el, refuzând să se miște.

JP și-a îmbrățișat fiul și l-a ținut mult timp. Știa cât de aproape fusese de bunicul său. „Hai să ne plimbăm prin grădină", a sugerat el. „Aerul proaspăt vă va face bine." Cei doi bărbați porniră peste peluză.

A fost o dimineață frumoasă. Cântecul păsărilor umplea aerul, briza era mătăsoasă și caldă, soarele strălucea de parcă n-ar fi observat că Jack O'Leary murise. — Tată, trebuie să-ți spun ceva, spuse Colm, băgându-și mâinile în buzunare.

„Bine, continuă", a răspuns JP.

— Este vorba despre Margot.

JP părea alarmat. — Dar Margot?

Colm ezită. — Sunt îndrăgostit de ea, spuse el în cele din urmă, apoi tresări, așteptându-se ca chipul tatălui său să-i trădeze rănirea.

„La fel și eu", râse el. „Cred că toată lumea este puțin îndrăgostită de Margot Hart."

'Mă înțelegi greșit. Și ea este îndrăgostită de mine. Suntem într-o relație."

JP se opri și se uită la fiul său cu alți ochi. 'Într-adevăr? De cand?'

„Am vrut să vă spunem, dar nu am vrut să vă tulburăm recuperarea."

„Acum, de ce să-mi spui o astfel de veste bună mi-ar deranja recuperarea?"

„Ei bine, m-am gândit că s-ar putea să fii puțin îndrăgostită de ea. Așa cum tocmai ai spus...

„Dragul meu băiat, nu vreau să spun că o iubesc așa.” JP a râs de absurditatea ideii. „Sunt destul de mare ca să-i fiu tată!”

„Știu asta, de aceea...”

— Îmi place enorm de mult pe Margot, îl întrerupse JP. 'Noi suntem prieteni. Prieteni buni. Dacă nu ar fi fost ea, nu cred că aș fi avut curajul sau voința să mă fac mai bine. Ea m-a salvat și îi voi fi mereu recunoscător pentru asta. Dar nu sunt îndrăgostit de ea. Deloc.’ A bătut cu palme pe spatele fiului său și au mers mai departe. — Mă bucur că v-ați găsit, Colm. Este o fată bună. Trebuie să recunosc că nu am bănuit niciodată nimic. Ai fost foarte bun la ascunderea asta.

Colm era uşurat. „Nu a fost ușor.”

— Presupun că nu o să-i spui mamei tale.

— Acesta este celălalt lucru despre care vreau să-ți vorbesc. Vreau să mergi să vorbești cu mama. Nu mă refer la o dispută, adică să vorbești frumos cu ea. Ea este cu adevărat tăiată de bunicul.

— Colm, sunt ultima persoană pe care vrea să o vadă.

„Nu sunt de acord. Care este opusul iubirii?’

'Ură.'

„Nu, nu este. Indiferența este opusul iubirii. Nu-i pasă deloc. Amândoi trebuie să vă pese puțin unul de celălalt dacă mai aveți suficientă energie de urât.

„Ură este un cuvânt foarte puternic, Colm. Nu am urât-o niciodată pe mama ta.

— Atunci vorbește cu ea, tată. Pentru mine. Pentru noi trei.”

Dorothy era într-o stare groaznică când a ajuns în Ballinakelly. Ea venise cât de repede putu, lăsând totul să piardă și luând cel mai devreme zbor spre aeroportul Shannon. Jack era mort. Jack O’Leary, bărbatul pe care îl admirase mai presus de toți ceilalți, dispăruse. Era de neconceput. Desigur, ea nu lăsase niciodată să-l iubească în secret. Emer era prietena ei și, în plus, Jack nu o încurajase niciodată, nici măcar o clipă. Probabil că nu știuse niciodată ce simțea ea. La urma urmei, ea nu a arătat-o sau a împărtășit-o cu nimeni. Fusese secretul ei și îl păzise îndeaproape.

Chiar și la optzeci și opt de ani, el îi ținuse inima captivă. Vrei asta! Un bătrân care încă mai are puterea de a face o bătrână de optzeci de ani să se înfierbânte sub guler. Dar acesta a fost Jack O'Leary. Întotdeauna a avut o sclipire în ochi și genul de carisma care nu se estompează odată cu vârsta, dar strălucește oricum. Și, desigur, îl cunoștese când era tânăr, plin de luptă. Cât de atrăgător fusese. Cât de plin de magnetism și vigoare; acum dispăruse.

Dorothy se gândea des la moarte în aceste zile. Anii dinaintea ei erau mult mai puțini decât cei din spatele ei. Chiar a existat o viață după? se întrebă ea. Avea credință, fiind crescută ca protestantă care mergea la biserică, dar se îndoia acum, când sfârșitul se apropia. Se îndoia de frică. Aproape că suna prea frumos pentru a fi adevărat, iar experiența o învățase că lucrurile care erau prea bune pentru a fi adevărate erau adesea; a fost un fapt. Evenimentele lui Dan Chambers au rămas vii în memoria ei și, totuși, se îndoia și de asta. Oare fiica ei chiar trecuse? Oare Dan își scosese un nume din minte și pur și simplu avea noroc? La urma urmei, Lillie nu era un nume neobișnuit. Părease foarte real la acea vreme, dar acum se întreba dacă crezuse pentru că așa dorea să creadă. Dorul ei îi întunecase judecata?

Unde era Jack acum? Unde era conștiința lui? Era ciudat să cred că știa răspunsul. Desigur, nici nu ar fi conștient de întrebare dacă nu ar mai exista. Gândul acela a înfrigurat-o cel mai mult.

După o scurtă oprire la hotel, Dorothy a luat un taxi până la veghea la casa lui Emer și Jack. Oamenii se înghesuiseră în spațiul mic, nu era loc să se așeze. Emer a îmbrățișat-o cu înverșunare, recunoscător că venise. — Nu voi ști ce să fac cu mine acum că Jack a plecat, spuse ea răgușită. „Voi fi ca o păpădie în vânt."

— Voi sta cu tine cât vrei, a liniştit-o Dorothy.

Ochii lui Emer s-au umplut de lacrimi. — Vrei să spui asta, Dorothy?

'Bineinteles ca da. Voi sta la hotel până când Alana și fetele vor pleca, apoi mă voi muta și vă țin companie o vreme. Acum Jack a plecat, voi rămâne atâta timp cât vreau.

Emer a râs trist. — Oh, ești amuzantă, Dorothy. Dar pot să-ți spun acum că ai avut dreptate, lui Jack chiar nu-i plăcea ca oamenii să rămână.

'Ştiam eu!'

„Nu era un om sociabil. De cele mai multe ori eram doar noi doi. Mi-a plăcut așa.'

Emer fu distras brusc. Ea își întoarse ochii spre ușă. Spre surprinderea ei, JP stătea acolo, nesigur dacă va fi primit sau nu. Era într-o jachetă de tweed, ținând pălăria în mâini, cu o expresie anxioasă pe față. „Vrei să te uiți cine a apărut?" i-a spus Emer prietenei ei.

„Nu există nimic ca moartea pentru a scoate ce e mai bun din oameni", a răspuns Dorothy, surprinsă să-l văd și pe el acolo.

„Mai bine mă duc să-i urez bun venit. La urma urmei, este amabil din partea lui să vină.

— Și curajoasă, a adăugat Dorothy.

Emer a zâmbit precaută când l-a salutat pe JP. La urma urmei, îi rănise fiica și ea încă era tristă pentru asta. Dar era o femeie grațioasă căreia nu-i plăceau confruntările sau durerile și îi era imposibil să nu fie politicoasă. — Îți mulțumesc că ai venit, JP, spuse ea, uimită să-l vadă cu ochii strălucitori și cu pielea limpede. Era ca și cum ar fi o versiune mai tânără și mai în formă a lui însuși. Mai aproape de bărbatul atrăgător și neînsuflețit de care Alana se îndrăgostise și se căsătorise cu toți acești ani în urmă. Și-a exprimat condoleanțe în câteva cuvinte atent alese și Emer le-a primit cu recunoștință. „De ce nu intri și să-ți faci omagiul." Ea nu și-a imaginat că fiica ei ar vrea să-l vadă și a sperat că va intra și ieși înainte să-și dea seama că este acolo.

Cei îndoliați au vorbit pe un ton stins în camera în care trupul lui Jack era așezat sub un cearșaf alb. Era întuneric, în afară de lumânările care străluceau aurii pe noptieră și comodă. Jack părea liniștit, de parcă ar fi dormit. JP s-a simțit trist că nu a făcut pace cu el. După divorț, cele două familii încetaseră să mai vorbească între ele. JP era sigur că Jack l-ar fi acuzat pentru că Alana a părăsit Irlanda. Într-un fel, și Jack o pierduse. Viața era complicată. Era greu de acceptat, frigul asta, când ne uităm înapoi la primele zile ale căsniciei lor, când fuseseră fericiți și fără grijă.

Simți o mână pe braț. Se întoarse și o văzu pe Alana stând lângă el. Ea îi aruncă un zâmbet plin de lacrimi. „Mulțumesc, JP. Înseamnă foarte mult pentru mine că ai venit.

El a recunoscut cuvintele ei cu un semn din cap. Se uitară în jos la Jack cu tandrețe, luptându-se să accepte că nu mai era prezent. Era de parcă ar putea deschide ochii în orice moment și să se trezească.

S-au mutat pe coridor. „Vrei să stai să bei ceva?" a întrebat ea.

'Nu, mulțumesc. Cred că mă voi întoarce. Am vrut doar să-mi iau rămas bun. Era un om bun, tatăl tău. Înțelept, curajos, puternic. Am fost prieteni odată. El a ezitat, apoi s-a oprit cu un sentiment blând, fără sens. „Merită o odihnă bună." A simțit că pornește pe un drum spinos al nostalgiei și al regretului și acum nu era momentul sau locul pentru asta.

— Într-adevăr, încuviinţă Alana şi îl privi plecând. „Trebuie să fie o femeie", se gândi ea cu un strop de gelozie. Nu ar arăta la fel de bine ca el, sau nu ar fi reluat atât de repede, dacă nu ar fi fost o femeie. Se întreba cine era, această persoană care îl inspirase să se reunească. Sigur nu Margot Hart?

Înmormântarea a avut loc a doua zi în Biserica Catolică a Tuturor Sfinților din Ballinakelly, iar Jack a fost înmormântat în cimitir, unde generații de O'Leary au fost îngropați înaintea lui. Întregul oraș a venit să-și aducă respectul pentru că el fusese un membru foarte iubit, deși evaziv, al comunității.

Colm avea inima zdrobită. Își iubea bunicul și acum nu mai era. Era visceral, acest sentiment de pierdere, de parcă ar fi fost filet ca un pește. Apoi și-a amintit ceva ce i-a spus cândva doamna B: Durerea este doar dragoste fără unde să meargă.

În acea noapte, în timp ce Margot dormea în brațele lui Colm, Contesa l-a urmat din nou pe domnul Dukelow în castel pe ușa din spate, drumul lor luminat de lumina torțelor. Au urcat din nou pe scara vechilor servitori, în turnul de vest, unde camera lui Margot zăcea în întuneric și tăcere. Contesa își trase în spate gluga mantiei și se îndreptă direct spre birou. Mâinile ei au apucat manuscrisul și l-au răsturnat. Ridică pagina de sus și văzu, spre încântarea ei, că Margot aproape că terminase cartea. Domnul Dukelow a luminat cu torța cuvintele, astfel încât ea să le poată citi.

Ochii ei au scanat cu febră rândurile căutând numele lui Leopoldo. Nerăbdătoare, ea întoarse pagina și apucă alta. Unul după altul le-a smuls, dar era foarte puțin în afară de menționarea ocazională a soțului ei. — Trebuie să fie o greșeală, mormăi ea. A început din nou, de data aceasta mai încet.

— Pune paginile jos și hai să le citim împreună, sugeră calm domnul Dukelow.

— Abia l-a pomenit pe Leopoldo, se răsti ea. „Este absurd și se numește istoric!" Ea râse cu amărăciune. „Dar ea a scris despre uciderea lui Cesare. Bineînțeles că a scris despre asta. Ea a scris că fugea cu banii soției sale și cu o fată tânără pe care a sedus-o din oraș. Revoltător!", a exclamat ea. „Am o minte bună să ard lotul!"

„Nu ar fi o idee bună", a spus domnul Dukelow. „Hai, hai să plecăm de aici."

Nările contesei s-au aprins de furie. „Mi-am făcut timp și necaz să vin să o văd și să o ajut cu cercetările ei. Și așa mă răsplătește! Nu ar fi trebuit să-mi pierd timpul.

— Aceasta este o carte despre familia Deverill, contesă. Poate că ea nu vrea să se abate.

„Ca un idiot, ea a înghițit toate minciunile pe care i le-a spus JP", a continuat ea, ignorând scuzele proaste ale domnului Dukelow. „Ar fi trebuit să știu că asta se va întâmpla. Și ea se culcă cu fiul lui. Ei bine, ea are toate informațiile de care avea nevoie, fără îndoială. De îndată ce termină, se va întoarce în Anglia fără să arunce o privire înapoi, cred. Am fost un prost să cred că va scrie o relatare adevărată. Nu există adevăr în asta. Leopoldo este doar o notă de subsol! O notă de subsol! Cum îndrăznește ea!'

Domnul Dukelow nu prea înțelegea despre ce era vorba. De ce ar trebui să scrie domnișoara Hart despre Leopoldo când a locuit doar paisprezece ani în castel? El nu era cu adevărat relevant pentru istoria familiei Deverill. Domnul Dukelow se întrebă dacă Contesa nu era puțin dezlănțuită. Ani de resentimente au suflat cu siguranță situația din toată proporția. Acum ea nu mai avea niciun rol de jucat în divertismentul hotelului și citise manuscrisul aproape terminat, îi va cere să o ducă pe furiș înapoi în castel? Dacă nu ar fi făcut-o, ar mai vrea să-l vadă?

„Am văzut tot ce trebuie să văd”, a spus ea, o liniște coborând asupra ei acum, ca liniștea după o furtună.

— Ar fi bine să te asiguri că hârtia este stivuită la fel de bine cum ai găsit-o, a avertizat domnul Dukelow.

Își bătu degetele îngrijite de grămadă pentru a pune hârtia într-o boală ordonată. „Iată, s-a terminat”, a spus ea. „Ea nu va ști niciodată.”

Domnul Dukelow o conduse în jos pe scări și afară în noapte. Stelele sclipeau și semiluna atârna ca o seceră deasupra lor. S-au grăbit pe poteca din grădină și au intrat în copaci, părăsind moșia printr-o poartă din zidul castelului. Domnul Dukelow își parcase mașina într-o zonă de odihnă. Au urcat și el a condus-o înapoi la casa ei din Dublin. A fost un drum lung, dar a fost fericit să o facă. Încântat să petrec puțin mai mult timp cu ea. Nerăbdător că aceasta ar putea fi ultima dată.

„Când te voi revedea”, a întrebat el în timp ce se îndrepta în faţa clădirii ei.

Ea s-a întors spre el și a zâmbit dulce. „Nu cred că voi mai veni vreodată la castel”.

„Ne putem întâlni în altă parte. Oriunde vrei. Spune doar cuvântul și voi fi acolo.

— Ești foarte dulce, spuse ea, atingându-i ușor obrazul. „Dar cred că a sosit momentul să ne luăm rămas-bun și noi.” Ea a râs pe nas, un râs amar, fără veselie. — Nu arăta atât de trist, Terrence. A fost distractiv. Se furișează ca o pereche de hoți. Parcă trăim într-un roman, nu-i așa? Un roman romantic. Doi îndrăgostiți, furișând printre umbre, smulgând împreună momente furate. Dar așa ceva nu poate rezista. Cu siguranță știi asta. Este o fantezie și fanteziile funcționează doar pentru o perioadă scurtă de timp, deoarece realitatea va veni întotdeauna și le va distruge.

„Putem să ne furișăm prin Dublin”, a sugerat el plin de speranță, deși simțea că speranța era zadarnică.

Ea a deschis ușa. „Nu, nu putem”, a răspuns ea. 'S-a terminat. La revedere, Terrence.

A privit-o descuind ușa clădirii și strecurându-se înăuntru. El a rămas, uitându-se la el o vreme, sperând că ea s-ar putea răzgândi și să iasă. Dar ea nu a făcut-o. Strada era goală și liniștită. Contesa dispăruse. S-a întors la Ballinakelly

cu inima grea, mintea lui lucrând la modalități de a o recupera. Sigur putea să-i ofere ceva?

A doua zi după înmormântarea lui Jack, Margot a găsit-o pe Dorothy luând micul dejun în sala de mese. Era îmbrăcată într-o bluză de mătase de culoare fildeș și un cardigan, cu o pereche de pantofi maro cu șireturi sensibile la picioare. „Merg în oraș", îi spuse ea lui Margot. „M-am gândit să merg pe jos. E plăcut să iau aer. Este o zi minunată, nu-i așa? Pur si simplu adorabil.'

Margot se aşează şi puse un pachet maro pe masă.

— Asta cred că este? a spus Dorothy emoționată.

— Cartea mea, răspunse Margot. „Primul proiect."

„Doamne, ești rapid."

„Nu este greu odată ce ai toate cercetările în fața ta."

„Ești o fată deșteaptă. Asta ești. Dorothy o ridică. 'E greu.'

„Nu trebuie să citești totul. Doar ultimele sute de pagini.

„O să citesc totul. Fiecare cuvant.'

„Sunt deschis la sfaturi. După cum am spus, nu vreau să-l jignesc pe JP sau familia lui.

— Sunt sigur că ai fost foarte tact.

— Sper că da, răspunse Margot.

„O să încep să-l citesc imediat."

— Ei bine, după plimbarea ta.

„Da, după plimbarea mea. Mulțumesc, Margot pentru încrederea în mine. Ai nevoie de ea înapoi?

„Numai când ai terminat-o. Nu vreau să cadă în mâini greșite.

— Nu este singura ta copie, nu-i așa?

'Nu. Róisín mi-a făcut altul pe fotocopiatorul hotelului.

Dorothy oftă. — Să cred că Jack a plecat. Lumea se simte incompletă acum. Dezactivat. Nu-mi pot imagina cum se simte Emer. Îi voi face o vizită în după-amiaza asta. De îndată ce Alana și fetele pleacă, mă voi muta și îi voi ține

companie pentru o vreme. E greu să fii văduvă. Dar cineva se obișnuiește până la urmă.

Margot a mers cu mașina la o plajă retrasă și a plecat la plimbare. Trebuia să se gândească. Cartea a fost scrisă. Sigur, trebuia să-l șlefuiască, dar narațiunea era jos pe pagină. Ar aștepta până când va auzi părerea lui Dorothy înainte de a o trimite editorului ei. A fost un echilibru fin între menținerea integrității ca istoric și loialitatea ca prieten. Spera că a satisfăcut atât istoria, cât și familia Deverill. Ar fi fost mai ușor dacă nu s-ar fi apropiat de JP și Colm. Dar ea a avut. Ultimul lucru pe care și-a dorit era să-i supere.

Ea a urcat cu pași mari pe nisip. Nori cu burtă cenușie năvăleau pe cer, vântul era înfățișat, dar cald, aerul dulce cu parfum de saramură și turbă. Irlanda era într-adevăr o țară frumoasă, se gândi ea, dar voia să rămână aici? În curând, contractul ei avea să se încheie cu hotelul și va fi liberă să meargă oriunde ar fi dorit. Petrecuse ultimul deceniu rătăcind pe glob, ideea de a rămâne într-un singur loc a făcut-o să se simtă neliniștită. Cu toate acestea, ea începu să-l iubească pe Colm. Sigur, era îndrăgostită de el de ceva vreme, dar asta era diferit de a iubi cu adevărat pe cineva. „În dragoste" este atracția sexuală a două persoane atrase unul de celălalt pentru că le place ceea ce văd. Iubirea este ceea ce se întâmplă atunci când nu ești „îndrăgostit" – în momentul în care realizezi că iubești persoana, greșelile și toate, în interior și în exterior, în vremuri bune și rele. În momentul în care realizezi că nu poți fi fără ele. A fost acolo cu Colm? Ar putea suporta să rămână fără el? Și-a băgat mâinile în buzunarele jachetei și a mers mai departe. Ea nu știa.

Kitty

Sunt singur. Sunt singur și mă simt singur în mijloc.

Doamna Carbery a trecut mai departe și, deși nu i-am căutat foarte mult compania, a fost liniștitor să știu că ea a fost aici. Desigur, sunt conștient de alte spirite legate de pământ care se amestecă pe coridoarele castelului, dar ei nu sunt conștienți de mine. Cei care sunt blocați adesea nu își dau seama că sunt morți. Ei există într-o stare ciudată, asemănătoare unui vis - până când cineva vine să-i salveze. Cine o să mă salveze?

Cândva era distractiv să bântuiesc hotelul, dar acum m-am săturat de asta. Cândva, era distractiv să-i privesc pe cei vii în viața lor de zi cu zi, dar acum mă plictisește. Cândva era un fior să călătoresc prin gând, dar și asta mă lasă dezamăgit. Dar ce pot face? Sunt cu adevărat blocat. Blocat din proprie voință. Chiar și castelul, care m-a ținut legat de pământ din cauza iubirii mele obsesive, își pierde strânsoarea pe inima mea. Și Jack a plecat. Poate că nu castelul m-a ținut aici, ci Jack; poate că a fost Jack tot timpul.

La urma urmei, castelul este doar cărămizi și mortar.

Sunt atras de Inelul Zânelor. A trecut o săptămână de când Jack a fost îngropat. Ar fi trebuit să fie împrăștiat aici, cu mine, dar a fost îngropat în pământ. Dar ce contează? Corpul lui nu-i mai folosește nici lui, nici nimănui. Numai mie și inimii mele romantice ne place ideea ca rămășițele noastre muritorii să fie eliberate pe același vânt, în locul pe care odată ne-am făcut al nostru.

Dar nu este doar locul nostru. Este și a lui Colm și a lui Margot și, după privirea Alanei care se plimbă acum pe iarbă, în așteptarea lui JP, este și a lor. Sau mai bine zis, a fost odinioară. Îl așteaptă nervoasă și nerăbdătoare și, în timp ce se uită în mare, privirea ei este atrasă în orizontul îndepărtat. Locul unde pot fi

găsite toate adevărurile noastre. Cu cât se uită mai mult în acea ceață misterioasă, cu atât se înțelege mai mult pe ea însăși și dorințele ei. Și vine la ea, adevărul ei, într-un fulger de conștientizare care îi face să i se prindă respirația în piept.

Ea se întoarce și JP este acolo, mergând spre ea în jacheta și pălăria lui de tweed. Pașii lui lungi încrezători. Chipul lui frumos. Nu este obișnuită să-l vadă așa.

Ea își ridică bărbia și își trage umerii înapoi și moliciunea din față se întărește din nou. Ea nu vrea să se expună.

„Îți mulțumesc că m-ai întâlnit aici", spune ea.

O salută cu un zâmbet precaut. El este curios. Se întreabă de ce l-a invitat în acest loc anume.

„Îți amintești când veneam aici sus?", spune ea, întorcându-și încă o dată ochii spre mare. „A fost locul nostru special. Nu s-a schimbat. Dar avem.'

„Așa a fost de mii de ani", răspunde el. „Gândește-te la lucrurile la care aceste pietre au fost martorii."

„Ceea ce nu aș da ca să pot vorbi cu ei."

El rânjește. „Puteți vorbi cu ei cât de mult doriți."

— Știi ce vreau să spun, prostule. Ea zâmbește în ciuda ei. JP avea abilitatea de a o face să râdă ca nimeni altcineva.

„Cum te suporti?" întreabă el.

Ea ridică din umeri. 'Asa si asa. Încă nu s-a cufundat cu adevărat. Încă mă aștept ca tatăl meu să fie acolo, prin casă. Se simte ciudat fără el." Ea îl privește pe JP și nedumerirea îi încruntă fruntea. 'Arati bine. Te-ai rezolvat singur. Trebuie să recunosc, nu m-am gândit niciodată că o vei face. Ce a făcut?

„Am lovit fundul. Era o singură cale de parcurs și asta era până. Cealaltă cale nu era o opțiune.

Ea se încruntă. — Dar cine te-a ajutat?

— Colm și Margot.

Ea se înțepenește. „Așa credeam." Ea râde cu amărăciune. „Trebuia să existe o femeie în spatele unei transformări atât de dramatice. Vreau să spun că este suficient de tânără pentru a fi fiica ta, dar nu este treaba mea.

„Este într-o relație cu Colm", îi spune el.

Acum Alana se simte proastă. Ea clipește la el uluită, ca o aluniță care iese în lumină. — Ea și Colm se întâlnesc?

„Cred că a depășit cu mult stadiul întâlnirilor."

„Dar am crezut că tu..."

'Nu știu de ce.'

„Ei bine, am presupus că nu poți arăta atât de bine fără, ei bine, fără ca o femeie să te inspire să te faci mai bine."

'Nu greșești. O femeie m-a inspirat să mă fac mai bine, dar nu cea pe care o crezi tu.

Dezamăgirea ei este palpabilă. „Oh, deci, am dreptate. Ei bine, m-am gândit la fel de mult. Bine pentru tine, JP. Ma bucur pentru tine. Eu sunt, spune ea nefericită. — Presupun că ar fi trebuit să trecem amândoi mai departe până acum. Abia se poate uita la el. „Cine este ea?" întreabă ea.

„Tu", răspunde el.

Alana este confuză. Nu vrea să creadă ceea ce aude. „Îmi pare rău? Pe mine? Nu înțeleg.'

„Desigur că nu. Putem merge? Cred că amândoi ne va fi mai ușor să vorbim dacă mergem. Și nu vrem ca acele pietre să ne cunoască treaba, acum, nu-i așa?

Îi văd plimbându-se de-a lungul stâncii. Valurile se umflă și fac spumă sub ele, iar pescărușii scârțâie în timp ce se aruncă și se scufundă în căutarea prăzii. „Nu am vorbit niciodată cu adevărat, tu și cu mine. Ne-am îngrijit amândoi de rănile pe propriile noastre insule, supărându-ne unul pe celălalt. Și, pe măsură ce ne-am îndepărtat și mai mult, dorința de a comunica a devenit mai slabă, până când am încetat cu totul să vorbim. Margot m-a încurajat să vorbesc despre sentimentele mele. Ea a spus să se întoarcă în acel loc întunecat și să lase lumina să intre. Odată aprinsă lumina, mi-am dat seama de greșelile teribile pe care le făcusem și le-am recunoscut. Nu ar fi trebuit să caut mângâiere în Rosie. Nu ar fi trebuit să te supăr că ți-ai dorit un alt copil. Ar fi trebuit să te susțin mai mult când ai pierdut copilul. Alana, sunt multe lucruri pe care nu ar fi trebuit să le fac. Dar mai ales, nu ar fi trebuit să te las să pleci. Ar fi trebuit să găsim o modalitate de a comunica.

Ochii Alanei sunt plini de lacrimi. Pieptul ei este atât de strâns încât cu greu poate respira. Ea pune o mână acolo și inspiră cu dificultate. „Îmi pare rău că te-

am condus în brațele lui Rosie, JP. Am și lucruri pentru care trebuie să îmi asum responsabilitatea. Nu este ușor, nu-i așa, să asumi lucrurile? Dar moartea tatalui m-a pus pe gânduri și nu vreau să plec în America fără să vorbesc cu tine sincer. Nu a fost toată vina ta. A fost și al meu. Te-am împins după ce am pierdut copilul. Eram atât de furioasă pe tine că nu-mi mai doream un alt copil, încât, când l-am pierdut, te-am învinovățit că l-ai răzvrătit cumva – și că obții ceea ce îți doreai. Nu ar fi trebuit să te păcălesc niciodată. Aveam deja trei copii. Ar fi trebuit să fiu recunoscător pentru ceea ce am avut și să nu-mi doresc mai mult."

„Am fost fericiți înainte să ne mutăm la castel, nu-i așa?", spune el cu tristețe.

„Nu mi-am dat seama niciodată ce povară a fost această moștenire pentru tine. Ce povară a devenit castelul. Ar fi trebuit să-mi spui. Aș fi putut să te susțin."

Se încruntă la ea. „Ai vorbit cu Colm?" întreabă el.

„Nu", răspunde ea repede, dar pare zguduită. „Tocmai mi-am petrecut săptămâna asta gândindu-mă."

„Nu vreau castelul înapoi", spune el. „Kitty mă va blestema că am spus-o, fără îndoială, dar mă bucur că este un hotel. Îmi place să locuiesc în Cabana de vânătoare. sunt fericit acolo. Sunt eliberat de povara de a trebui să conduc castelul, de a plăti pentru el. Vremurile bune ale ascendenței au trecut de mult. Nimeni nu trăiește așa în zilele noastre. A fost bine pentru bunicii mei, dar Margot are o teorie...

„Că castelul a adus locuitorilor săi doar tristețe și tragedie."

„Ai vorbit cu Colm!" exclamă el.

„Ar putea fi ceva adevăr în asta", continuă ea fără să-i răspundă la întrebare. „Poate că a fost blestemat. La urma urmei, Barton Deverill a construit-o pe un teren furat de la altcineva. E o energie proastă, nu-i așa? Ce oferi aia primeşti. Mă bucur că l-ai pierdut. Mi-aș fi dorit doar să nu te fi rănit atât de tare.

„Am trecut peste asta acum."

'Bun.'

„Dar ceva lipsește. Ai dispărut." JP se oprește din mers și se uită la ea, cu fața plină de afecțiune. — Încă te iubesc, Alana. Nu cred că m-am oprit vreodată. Nu-ți cer să mă iubești înapoi, doar că suntem prieteni. Ar fi un lucru minunat, pentru toată familia, dacă am putea fi prieteni.

Ea îl ia de mână. „Cred că am putea deveni mai mult decât prieteni”, spune ea, cu un zâmbet tente pe buze. „Dar trebuie să o luăm încet.”

'Desigur.'

Ea nu-i dă drumul la mână. Ei merg mai departe. Atmosfera este mai ușoară, mai limpede. Soarele sare în apă în paiete de lumină.

„Când te întorci în America?” întreabă el.

'Nu sunt.'

'Oh? Am crezut-'

„Am fost, dar acum nu mai sunt.”

'Bun.'

Ea îi zâmbește. Nu a mai zâmbit așa de mult. „La urma urmei, aceasta este acasă, nu-i așa?”

Și simt o durere în suflet pentru că acest pământ a fost cândva și casa mea, dar acum nu mai este. Știu unde este adevărata mea casă și totuși nu am cum să ajung la ea. Cât timp voi rămâne rupt de lumină?

Capitolul 20

Margot stătea întinsă în patul ei din turn și se uita la tavan. O fărâmă de lumină a lunii străbătu întunericul, scoțând grinzile deasupra ei și scăldând camera într-o lumină palidă și apoasă. Ea nu putea dormi. Mintea ei era neliniştită. Ea părăsise patul lui Colm pentru ea, având nevoie să fie singură pentru a încerca să înțeleagă sentimentul crescând de claustrofobie care începuse ca o pușcătură în plexul ei solar, dar acum se transforma într-o crampe. De ce a avut-o, această frică de a se stabili? Avea încredere în Colm. Nu reușise niciodată să aibă încredere în tatăl ei, dar știa că Colm era un animal total diferit de el. Dacă această frică provenea din problemele de încredere pe care le avusese cu primul bărbat pe care îl iubea, atunci tatăl ei avea multe de răspuns.

A vrut să se angajeze, chiar a făcut-o. Dar când s-a gândit să rămână în Ballinakelly, tot corpul i s-a înțepat de aversiune. Ani de zile era o nomadă, călătorind din oraș în oraș, urmându-și munca. Nu îi era frică să rămână singură, era obișnuită cu asta, iar singurătatea, când se strecură asupra ei, fusese risipită de oamenii pe care îi găsise în drum. Prieteni, îndrăgostiți – străini cu care vorbise în baruri sau cunoscuse prin cercetările ei. Ar putea argumenta, desigur, că acești oameni nu erau prieteni adevărați. Nu ar fi acolo pentru ea dacă ar avea nevoie de ei. Nu ca Colm. Deci, de ce a avut această senzație de crampe îngrozitoare în stomac când și-a imaginat viața în Ballinakelly? De ce nu ar putea fi ca celelalte femei? Să te îndrăgostești, să te căsătorești, să te stabilești și să-ți faci o familie? Cum ar putea să rătăcească lumea fără scop de unul singur să dețină mai multă atracție decât atât?

Frustrată, s-a dus la baie și a scotocit în geanta de spălat după somnifere. De obicei, nu avea nevoie de ele, dar în seara asta voia doar să se facă KO. Cartea era

gata. Presiunea era redusă. Ar trebui să se simtă mulțumită, dar nu a fost: se simțea neliniștită și confuză.

Somniferele au făcut efect rapid. Întunericul a întunecat lumina în timp ce norii umezi acopereau luna. Vântul începu să urle și zgomotul ploii bătând pe geamuri a însoțit-o pe măsură ce devenea somnoroasă. Se auzi un sunet târâit, dar Margot nu credea în fantome. Ea a plutit într-un somn adânc.

A fost trezită de mirosul de fum și de senzația de a fi insuportabil de fierbinte. Îngrozită de pastile, ea deschise încet ochii. La început a crezut că visează, dar când a început să se sufoce și-a dat seama, cu un junghi de panică, că nu era. A fost real. Castelul ardea.

Fiind un turn vechi, s-a ridicat ca o cutie de chibrituri. Sunetul trosnet al lemnului care ardea o aduse în fire. Margot sări din pat și se uită îngrozită în jurul ei. Primul ei gând a fost pentru manuscris. Ea nu muncise atât de greu în toate aceste luni ca să fie consumat de foc. A încercat să intre în sufragerie, dar a fost forțată să se întoarcă de căldură. Nu și-a putut vedea mașina de scris, însemnările sau manuscrisul pentru fum, dar vederea flăcărilor furioase i-a spus că era prea târziu; toată munca ei dispăruse.

Nu era timp pentru autocompătimire. Focul se mișca repede. Instinctul de a supraviețui a început. Ea se grăbi în baie, gâfâind de frică și de un sentiment terifiant de neputință. Ea a aruncat un prosop și o halat în baie și a deschis robinetele. Apoi s-a zbătut repede în rochia udă și a apucat prosopul. Până acum dormitorul ardea și el, iar flăcările se apropiau din ce în ce mai mult, devorând totul în cale. Cu inima bătând în viteză și cu pieptul aglomerat de fum, Margot întinse prosopul care picura și se strădui să se îndrepte spre fereastră. A deschis-o și a luat o gură de aer. Ploua cu ploaie. Spera că ploaia va stinge focul. Ea a privit în jos. Sub fereastra ei era o terasă, o pasarelă îngustă marginită cu un perete crenelat. Aceasta a fost singura cale de ieșire. Nu exista altă ieșire. Cu toate acestea, era prea departe pentru ea să sară în siguranță. Pur și simplu nu putea. Și-ar rupe fiecare os din corp.

Ea sa întors. Trebuie să existe o cale de ieșire în afară de fereastră. Dar era fără speranță. Cu focul în spate și picătura în fața ei, avea o singură opțiune dacă dorea să aibă șansa de a supraviețui.

Picioarele lui Margot tremurau atât de puternic încât abia se putea urca pe pervaz. Avea impresia că și-a pierdut controlul asupra corpului. Interiorul ei se transformase în jeleu. Unde era curajul ei? Întotdeauna se mândrea că era puternică, independentă, neînfricata, dar acum se simțea mică și speriată. Se așeză, cu picioarele atârnând în aer, terasa îngustă o vederi înspăimântătoare sub picioarele ei. Atunci frica a lovit-o cu adevărat. Ea a început să plângă. Suspine zgomotoase, primitive, care au fost aruncate din partea cea mai adâncă a ei. „Te rog, Doamne, nu mă lăsa să mor", se plânge ea. Ploaia îi zvâcni fața, halatul ud se simțea strâns ca o cămașă de forță.

Se gândi atunci la Colm. Cum ar fi putut să se îndoiască că îl iubește? Se gândi la mama ei, dar imaginea s-a dizolvat rapid și Dorothy a plutit în minte. Camera ei nu era departe de cea a lui Margot. Spera că reușise să iasă. S-a rugat să fie bine.

Strigătele oaspeților hotelului s-au ridicat în timp ce s-au revărsat pe gazon. Margot se uită în stânga și în dreapta ei pentru a vedea că focul se răspândea rapid în restul castelului. Ea strigă, dar vocea i se pierdu în vuietul focului. O va vedea cineva prin fum?

Atunci flăcările mistuiau turnul. Îi simțea aproape lingându-i ceafa. A simțit mirosul a ceva putred, ca un animal mort, apoi și-a dat seama brusc, în timp ce o durere îi trecea prin ceafă, că părul îi ardea. Nu avea de ales. Ea a sărit.

JP văzuse focul de la fereastra dormitorului său. Ceva îl zguduise în somn și se trezise cu pumnul rece al fricii strângându-și stomacul. Îl sunase imediat pe Colm. Colm alergase la mașină în pijama lui, dar nu era singur pe drum. Până acum tot orașul știa. Toți alergau până la castel cât de repede îndrăzneau să conducă în ploaie, în miezul nopții. Colm abia putea respira. Într-o noapte, Margot a ales să doarmă în dormitorul ei de hotel, asta s-a întâmplat. A înjurat

cu voce tare, a urlat în mașina din fața lui și și-a trântit cu nerăbdare mâna de volan.

A început să plouă puternic. Picături mari de grăsime au căzut într-un torent, ca o furtună de ploaie tropicală, pe pământ. Colm nu văzuse niciodată o ploaie ca ea. Dacă acest lucru nu stinge focul, se gândi el, nimic nu o va face.

Dorothy se ridică în pat. Camera ei era plină de fum și flăcări dansau în jurul ei. Primul ei instinct a fost să intre în panică. Și a intrat în panică, dar doar pentru o clipă. După câteva secunde și-a dat seama că nu trebuie să intre în panică, pentru că nu simțea căldura și, de fapt, nu simțea gust de fum, pe care cu siguranță îl inhala. Flăcările îi mistuiau acum patul și ea nu putea vedea nimic în cameră, cu excepția fumului cenușiu, înclinat, și totuși nu putea să-l mirosească. Nu avea deloc miros. Acest lucru a fost foarte ciudat. Un calm a cuprins-o. Ea a coborât din pat fără rigiditatea obișnuită. De ce, ea nici măcar nu a gemut. S-a uitat în jos la picioarele ei, picioarele goale, și a fost surprinsă să simtă nici cel mai mic disconfort din cauza lemnului arzând pe care stătea. Apoi și-a întors ochii și a văzut imaginea înfiorătoare despre ea însăși. Da, acolo era, Dorothy Walbridge, întinsă în pat adormită în timp ce focul a luat-o.

Ar fi trebuit să intre în panică în acel moment. Dar acest calm care o cuprinsese era total. Vederea ei era destul de fascinantă și ar fi privit mai mult timp dacă nu ar fi devenit conștientă de o lumină mult mai mare decât focul. Și-a întors atenția de la corpul ei arzător pentru a-și vedea fiica, Lillie, înconjurată de o aură de alb strălucitor. Ea zâmbea, așa că cu siguranță nu era deloc îngrijorată de incendiu. Copilul și-a întins mâna.

Dorothy a știut atunci că era moartă. O frisoare de emoție se răsfrângea prin ea. Dan avusese dreptate tot timpul. Lillie trecuse prin acea seară și iată-l acum, întinzând mâna. Ea întinse mâna și simți că fiica ei o ia. Ea a simțit imediat o iubire extraordinară, o iubire mai mare decât a simțit-o vreodată în viață. Era gata să izbucnească cu ea.

Nu am ajuns să-i spun lui Margot cât de bună este cartea ei, se gândi ea și, cu acel mic regret, și-a urmat fiica în lumină.

Când Colm a ajuns la castel, pompierii erau în proces de stingere a incendiului. Ploaia a ajutat. Într-adevăr, ploaia a fost o binecuvântare. Un număr mare de oameni se adunaseră pe gazon, cu fețele cuprinse de groază, în timp ce priveau cu neîncredere la castelul în flăcări. Domnul Dukelow alergă printre ei agitat, frecându-și mâinile, strigând ordine, dar fără să obțină nimic. Mașinile au ajuns în mulțime, localnicii s-au înghesuit pe curtea curții, toată lumea dorea să ajute, dar nu puteau face altceva decât să spere. În mintea tuturor era aceeași întrebare: cum era posibil ca castelul să fi luat foc a doua oară?

Colm strigă după Margot. A alergat prin mulțime, strigându-i cu disperare numele. Îl durea pieptul de frică. Cu cât căuta mai mult, cu atât se temea că ea nu este acolo. Că nu ieșise. Că era încă în castel. „A început în turnul ăla", a spus cineva, arătând spre camera lui Margot. „Cred că este cea mai veche parte a hotelului, așa că vă puteți imagina cât de repede trebuie să fi luat foc."

Colm l-a găsit pe domnul Dukelow. — Ai văzut-o pe Margot? întrebă el.

Fața domnului Dukelow era cenușie. „Nu", a răspuns el. Apoi și-a ridicat ochii spre turnul de vest.

Colm se uită și el. Tavanul de lemn căzuse, dar zidurile groase de piatră erau încă în picioare. Ploaia stingea flăcările rămase. Cu toate acestea, dacă Margot ar fi fost acolo, nu ar fi supraviețuit.

Pompierii și ploaia făceau o treabă foarte bună în a stinge focul, dar Colm nu avea de gând să stea acolo neputincios. Trebuia să facă ceva. „Poate că a sărit pe fereastră!", a exclamat el. — Trebuie să ajungem pe acea terasă, spuse el, arătând spre ea.

'Noi?'

„Da, tu și cu mine. Haide, Terrence. Am nevoie să mă ajuți."

'E periculos. Pompierii...

„Nu-i aștept pe pompieri." Îl luă de mânecă pe domnul Dukelow și îl târă în spatele castelului, unde flăcările nu ajunseseră. Domnul Dukelow și-a găsit curajul – alimentat de vinovăție, pentru că știa, mai degrabă, că se temea că știe cine aprinsese chibritul. Colm cunoștea bine intrarea bătrânilor servitori de când era copil, jucându-se prin castel cu surorile sale. Domnul Dukelow a simțit

greață când a împins ușa, unde cu doar o săptămână înainte, el și contesa se strecuraseră înăuntru.

Cei doi bărbați urcară în grabă scara. Colm sări câte trei pași în grabă să ajungă la Margot. Domnul Dukelow s-a străduit să țină pasul. În vârful scărilor, coridorul era plin de fum gros, cenușiu. Domnul Dukelow l-a prins de gât și a început să tușească. „Nu pot..." se plânge el, întorcându-se înapoi. „Astmul meu."

„Hai, Terrence! Nu mă dezamăgi!', strigă el, apucându-l de braț. Dacă nu ar fi avut atât de mare nevoie de el, l-ar fi lovit cu pumnul în față.

Domnul Dukelow se uită la el o clipă lungă, înainte de a-și trage brațul și a dispărea înapoi pe coridor.

Colm și-a scos tricoul și l-a lipit de gură, apoi, cu ochii lăcrimați și cu pieptul umplut de fum, a pătruns mai adânc în hotel. Cu cât se apropia de turnul vestic, cu atât fumul devenea mai gros. La un moment dat, nu era sigur că va putea găsi ușa. Dar nu trebuia să-și facă griji. Când a ajuns la el, a văzut că ușa nu mai exista. Zidul se prăbușise, iar acoperișul se prăbușise, lăsând grinzi și moloz mocnit. Dormitorul din turn al lui Margot de deasupra fusese complet distrus. O voce de bărbat i-a strigat prin gaura din tavan. „Hei, tu..." Dar Colm a ignorat-o și s-a luptat afară.

A văzut-o imediat, întinsă ca o păpușă spartă pe pietre. Sângele îi pătează roșu halatul ud. Inima i s-a oprit. Se repezi spre ea și îngenunche lângă ea, un suspine izbucnindu-i în piept. Ridicându-i încheietura mâinii, simți un puls. I s-a părut că simte o bătaie slabă, ca bătăile inimii unei păsări, în vârful degetelor. Apoi a fost înconjurat de pompieri. I s-a ordonat să se îndepărteze. După aceea părea că totul s-a grăbit. Lumea părea încețoșată în jurul marginilor. Nimic nu a fost definit. Au sosit ambulanțele, Margot a fost pusă pe o targă. Colm a cerut să meargă cu ea la spital.

„Ești o rudă?" a întrebat un oficial.

„Sunt soțul ei", a mințit el.

'Foarte bine atunci. Urmați-mă.'

Kitty

Eu am fost cel care a provocat ploaia. Nu sunt foarte sigur cum m-am descurcat, dar am făcut-o. Acum sunt surprins de lucrurile pe care le putem face spiritele atunci când ne punem mintea la asta. Ah, puterea minții de a face minuni, dar, din păcate, turnul de vest a dispărut.

Odată m-ar fi deranjat. aș fi disperat. Aceasta a fost cea mai veche parte a castelului, singura parte care a supraviețuit incendiului din 1921, dar acum sunt impasibil. Castelul este încă un hotel. Sigur, doamna de Lisle va dura mult timp să repare daunele, dar înțeleg că deja face planuri pentru noul turn. Îi va numi Suita Margot Hart.

JP va continua să susțină discuții; Cred că i-a dat o nouă viață. El și Alana sunt din nou apropiați. Din cenușa căsătoriei lor, cresc lăstari noi. Este promițător. Îmi dau seama acum că acasă este dragostea. Castelul a încetat să fie casa mea cu mult timp în urmă, pur și simplu nu am înțeles asta niciodată. Fac acum. Totul în lumea materială trece. Dar noi sufletele suntem veșnici și îndurăm, cu dragostea în inimă, pentru că acesta este sensul vieții.

Iubesc JP. Îl iubesc pe deplin și necondiționat. Îi iubesc pe Colm și Alana și pe toți cei pe care i-am urmărit în ultimii ani. Spiritul meu este atât de plin de dragoste încât nu-mi mai pasă de castel și de ce se va întâmpla cu el. Nu-mi pasă cine a dat foc. Nu voi căuta răzbunare, pentru că inima mea simte doar compasiune pentru un suflet atât de pierdut și plin de resentimente. Ce loc și-au creat ei în viața de apoi? Nu pot face altceva decât să mă rog pentru ei să-și găsească drumul.

Amintirile mele nu sunt în castel, ci sunt purtate în mine. Plug peste dealuri, dealurile magnifice în care cresc toc galben și erica violet printre orhidee albe minuscule și usturoi sălbatic. Plug cu pescărușii și cu vile și cu bufnițele tăcute și

sunt liber. Nu mă voi întoarce la castel acum. Sunt eliberat de obsesia pe care am confundat-o cu dragoste. În sfârșit, m-am lăsat să plec și, făcând asta, m-am descătușat.

Și urc spre orizontul îndepărtat unde se află toate adevărurile mele, așteptând să le recunosc. În acea lumină senină și aurie îl văd pe Jack. Nu este bătrânul care și-a dat ultima suflare recent în cabana de la malul mării, ci tânărul de care m-am îndrăgostit, până la genunchi în râpă în căutarea broaștelor. Părul lui este negru și cade peste ochii de un albastru indigo. Zâmbetul lui este larg și plin de răutate și încântare. Inima îi debordează și, în timp ce îl iau de mână, știu ceva ce am știut dintotdeauna, doar uitat. Viețile noastre pe pământ sunt ca viețile personajelor dintr-o piesă a cărei dragoste se limitează la scenă. De îndată ce perdeaua cade, dragostea noastră este eliberată. Crește mare, ca o lumină puternică care nu cunoaște granițe. Jack mă iubește, dar o iubește și pe Emer, iar când va veni timpul ei să vină acasă, își va întinde mâna cu toată afecțiunea cu care se întinde acum spre mine. Și eu îl iubesc pe Emer. De ce m-am gândit vreodată că nu?

Capitolul 21

Margot a intrat și a ieșit din conștiență. Era conștientă de oameni care veneau și plecau, dar nu le putea distinge trăsăturile. Nu știa unde se află și, sincer, nu-i păsa. Era într-un limb ciudat, de vis, în corpul ei și totuși nu era deosebit de atașată de el. Ea nu a simțit nicio durere. De fapt, ea nu și-a simțit deloc membrele. Nici ea nu era conștientă de respirația ei. Dar ea știa că nu era moartă. Cel puțin, ea spera că nu era, pentru că, deși nu era neplăcut, nu era ceea ce avea în minte pentru viața de apoi.

Timpul părea să nu mai existe. Sigur, era conștientă că era conștientă și apoi că scăpa din asta, dar nu avea nici un simț al zilei sau al nopții, al orelor sau al minutelor. Era conștientă, totuși, de o prezență întunecată lângă ea. Întunecat și solid și cumva liniștitor. Nu a fost un înger – nu că ea ar fi crezut în îngeri, dar era gata să creadă în orice chiar acum – pentru că îngerii erau meniți să fie făcuți din lumină și această prezență era întunecată și solidă. Ca o stâncă. Da, ca unul dintre acei megaliți din Inelul Zânelor. Părea să fie lângă ea de fiecare dată când ieșea din uitare. Sa gândit la Inelul Zânelor și apoi sa gândit la Colm. Când în cele din urmă și-a deschis ochii, a văzut că prezența întunecată, solidă și liniștitoare era el. Apoi își simți mâna, caldă și în siguranță, în a lui.

Colm fusese lângă patul lui Margot de când ieșise de la Terapie Intensivă. Își rupsese majoritatea oaselor picioarelor, șoldurilor, coastelor, unui braț, pomeților și maxilarului. Părul ei aproape ars, așa că asistenta îl tăiase, lăsându-l să se lipească în smocuri neuniforme. A fost norocoasă să fie în viață. Colm se întorsese către Dumnezeu și se rugase, cu aceeași cerere mereu: Te rog, las-o să trăiască. Te rog, te rog, nu o lăsa să moară. Credința lui era puternică, dar fusese testată în ultima săptămână, când existase șanse mari ca Margot să nu supraviețuiască. Își dădu seama, în timp ce stătea privind-o întinsă tăcută și

nemișcată în patul ei de spital, cu pielea ceară și părul scurt și neuniform, că o iubea profund.

Dar acum ea și-a deschis ochii și s-a uitat în ai lui, iar el a știut că va reuși. El îi ținea privirea și zâmbi, dezvăluind tristețea și durerea lui doar în lacrimile care îi făceau ochii să scânteie. — Bună, tu, spuse el încet. Ea clipi la el, știind instinctiv că nu putea vorbi. „Nu încerca să vorbești. Lasă-mă să vorbesc pentru tine. El îi mângâie mâna cu degetul mare. A simțit-o, o mângâiere ritmică, blândă, și a fost mângâiată de ea. „Mi-ai speriat, știi. Da ai făcut. Dar vei fi pur și simplu măreț. Ești în spital din Dublin și vei fi din nou bine în curând. Medicii au fost grozavi. Vei fi la fel de bun ca nou. Și nu mă las de partea ta. Nu pentru un minut."

Ea închise ochii, o senzație caldă și dulce o cuprinse ca mierea. Scufundandu-se inca o data in uitare. Somnul profund, rece, care permite corpului să se vindece și spiritului să se odihnească, în cunoștința de a fi iubit. Cumva, asta conta; a contat foarte mult.

Contesa di Marcantonio era la masa ei de toaleta intr-o halat de matase roz cand se auzi o bataie la usa din fata apartamentului. „Dragă, ai de gând să-l iei?" strigă ea. Nici un răspuns. Ea a oftat. Chiar nu voia să o vadă cineva așa, fără machiaj, cu părul în role. 'Dragă! Ușa! Ea se încruntă. Unde era Contele? Ea a clătinat din cap și a lăsat jos pensula de machiaj.

Ea a intrat în hol și a apăsat butonul de pe interfon. „Cine este?" a întrebat ea.

— Eu sunt, Terrence.

„Nu poți veni sus!" șuieră ea, intrând brusc în panică. — Trebuie să pleci imediat!

— Sunt aici cu inspectorul Coyle. Vrea să vorbească cu tine.

A urmat o pauză lungă. Inspectorul Coyle? Ce naiba ar putea dori Garda de la ea? „Nu se poate întoarce altă dată? Nu sunt pregătit să primesc vizitatori."

— Nu poate aștepta, contesă di Marcantonio. Acesta a fost inspectorul. Contesa tresări puțin la sunetul vocii lui care o înlocuia pe cea a lui Terrence. Ea nu dorea ca niciunul dintre bărbați să o vadă așa, dar nu se putea evita. 'Foarte bine. Te rog, urcă. Ea apăsă pe sonerie și așteptă.

Contele a intrat în hol într-o cămașă dezordonată și un pulover pătat, părând firav.

— Unde ai fost? se răsti ea. — N-ai auzit soneria?

„Cine este?" a întrebat el.

„Garda".

Contele se încruntă. „Garda? Ce vor ei?'

'Nu știu. El vine acum, cu domnul Dukelow de la castel.

— Ce a mai rămas din asta, spuse Leopoldo. A clătinat din cap și și-a pus o mână pe inimă. „O mare tragedie. Dar, din fericire, nu este problema mea."

„Vrea să vorbească cu mine."

Contele se încruntă din nou. „De ce, ce ai făcut?"

„Absolut nimic", a răspuns ea. 'Nu am facut nimic. Nu-mi pot imagina despre ce vrea să vorbească cu mine.

Se auzi un zgomot în ușă. Contesa respiră adânc, apoi o deschise. Ea a dat mâna domnului Dukelow și apoi a inspectorului, care era un omuleț robust, cu o mustață groasă și obraji plinuți de culoarea coacăzelor roșii. Ochii lui erau mari și lipsiți de zâmbet în spatele ochelarilor. Le-a arătat în sufragerie, dar nu le-a oferit loc. Nu se aștepta ca ei să rămână mult timp.

„Despre ce ai vrea să-mi vorbești?" l-a întrebat ea cu trufie inspectorul. „Nu sunt sigur de ce nu a putut aștepta."

— Nu vă voi pierde timpul, contesă. Inspectorul scoase un mic bloc din buzunarul de la piept și ținu stiloul deasupra paginii. „Unde ai fost în noaptea în care castelul a luat foc?"

— Ei bine, am fost aici, bineînțeles. Ea clătină din cap. 'Nu înțeleg. Sugerați că a fost incendiu? A incendiat-o cineva intenționat?

„Domnul Dukelow a mărturisit că v-a lăsat să intrați noaptea în castel prin intrarea vechilor servitori din spate și până în turnul de vest, unde a început focul." Contesa a avut grijă să nu se uite la domnul Dukelow și își ținea bărbia sus și ochii impasibili pentru a nu dezvălui nimic. Nici ea nu s-a uitat la soțul ei. „Mi-a spus că ai fost nemulțumit de cartea pe care o scria domnișoara Hart și că ai fost hotărât să o împiedici să o publice."

— Nu știu despre ce vorbești, domnule Dukelow. Chiar nu sunt sigur de ce ai minți.

„Avem un martor care te-a văzut pe tine și pe domnul Dukelow de mai multe ori”, a continuat inspectorul.

'Un martor? Cine? întrebă contesa.

— Una dintre servitoarele.

'Prostii. Trebuie să fi visat. Știi că castelul este plin de fantome.

Acest lucru nu l-a impresionat pe inspector. — Știți, contesă, că domnișoara Hart este într-o stare critică la spital și doamna Walbridge a murit.

Contesa se albi. Și-a dus o mână la gură. 'Asta e teribil. Cu adevărat groaznic. Dar n-am avut nimic de-a face cu asta.” Se întoarse spre soțul ei și miji ochii. Unde fusese contele când a ars castelul? ea credea. Și-a înțepenit maxilarul și și-a ținut soțul cu o privire de oțel. „Dragă, spune-i inspectorului unde am fost în noaptea în care a ars castelul.”

Leopoldo se uită la soția lui. Femeia pe care o detesta cu fiecare fibră a ființei sale. Acum era șansa lui de a scăpa de ea pentru totdeauna. „Mi-e teamă că nu pot minți”, a spus el, apăsându-și un pumn la sân și părând abătut. „Nu ai fost cu mine, iubirea mea. Cel puțin, nu pentru cea mai mare parte a nopții. Mi-e teamă că trebuie să spun adevărul. Deoarece Dumnezeu este martor al meu, trebuie.

'Mincinos! Leopoldo, cum ai putut? Ea se întoarse către inspectorul Coyle, cu obrajii domnindu-i ca și cum ar fi fost pălmuiți. Ar trebui să-l întrebi pe conte unde a fost în noaptea în care a ars castelul. Eram în pat, nevinovat ca un miel, iar el era afară. Terrence, nu am făcut-o! Nu aș face niciodată așa ceva. Recunosc că nu am vrut ca cartea să fie publicată. Nu i-a făcut dreptate soțului meu și familiei sale, dar nu aș fi luat niciodată măsuri atât de drastice pentru a o preveni.” Ea se uită uluită la soțul ei. „De ce ai făcut-o, Leopoldo? Casa familiei tale... nu înțeleg.

„Contesă Amelie di Marcantonio, sunteți arestată pentru suspiciunea de incendiere și ucidere din culpă. Nu trebuie să spuneți nimic, dar vă poate dăuna apărării dacă nu menționați, atunci când sunteți interogat, ceva pe care vă bazați ulterior în instanță. Orice spui poate fi dat drept mărturie.”

Contesa și-a dus mâna la ochi și a leșinat. În timp ce picioarele ei cedau sub ea, domnul Dukelow a fost cel care a întins mâna să o prindă. Leopoldo a privit cu o oarecare satisfacție cum directorul hotelului o ridica în brațe, confirmând că suspiciunile lui erau corecte. Într-adevăr, avuseseră o aventură. — N-am făcut-o,

Terrence, mormăi ea. „Nu am fost eu. Chiar nu am fost eu.” Apoi ea s-a uitat la soțul ei și a șuierat la el ca un șarpe. „Nu te voi lăsa să scapi cu asta!”

Margot a plâns când a văzut starea în care se afla. Cum a putut Colm să o iubească când arăta așa? Și-a trecut mâna bună prin smocuri scurte de păr și peste fața ei umflată și a plâns în sus de urâțenia reflectării ei în oglindă pe care i-o dăduse una dintre asistente. Colm a venit în vizită, așa cum făcea zilnic, dar de data aceasta ea sa întors. „Nu intra!” a exclamat ea.

„De ce nu?” a întrebat el, intrând oricum.

„Sunt dezgustător.”

'Ce vrei sa spui?'

„Nu am păr”, a icnit ea. „Chipul meu este o groază. Sunt urat.'

— Vorbești prostii, Margot. Eşti frumoasă.'

'Este o minciună. Cum poți spune asta când arăt așa? sunt monstruos. Nu trebuie să fii aici. Nu ai nicio obligație. Ești scos din cârlig. Într-adevăr, înțeleg. Nici eu nu aș vrea să fiu cu mine.

S-a așezat și a luat-o de mână. Ea a încercat să o ia, dar el s-a ținut strâns de ea. — Margot, aproape ai murit, spuse el serios. „Așadar, ai o tunsoare de băiat și ești bandajat, dar părul îți va crește din nou și, cu fizioterapie, vei învăța să mergi din nou. Crezi că te iubesc doar pentru frumusețea ta fizică? Te iubesc pentru tine, Margot. Umerii ei au început să-i tremure când s-a prăbușit din nou. „Îmi place felul în care îți luminează ochii când ești supărat. Iubesc buza ta superioară scurtă și felul în care zâmbetul tău devine dulce când nu ești sigur. Ai reușit să te păcălești că nu rătăci singuri prin lume și totuși, uneori, când te privesc și nu știi că ești urmărit, întreaga ta ființă este o imagine a singurătății. Dar știi ce, suntem bine împreună, tu și cu mine. Într-adevăr, îmi place cine sunt când sunt cu tine și îmi place cine ești când ești cu mine. Nu vreau să fiu cu nimeni altcineva și nici tu nu cred că faci.

„Ar fi trebuit să mor”, a răspuns ea jalnic. „În ce mizerie sunt. Cum îmi voi reveni vreodată?”

„Dar nu ai murit, nu-i așa. Ești în viață și acesta este un dar.

„Nu pentru mine, nu este.” Ea s-a simțit învinsă în fața provocărilor viitoare. Cum s-ar vindeca corpul ei rupt? Dacă ar rămâne urâtă pentru totdeauna? „Viața mea nu va mai fi niciodată la fel. S-a terminat, practic, nu-i așa?

„Nu e ca și cum ai fi atât de înfrățitor.”

„Nu am fost niciodată în această situație până acum”, se răsti ea.

Nu avea să fie niciodată un moment bun pentru a-i spune lui Margot despre Dorothy Walbridge, dar Colm s-a gândit că vestea tristă i-ar putea concentra mintea mai degrabă pe norocul ei decât pe nenorocirea ei. — Margot, mă tem că Dorothy nu a reușit.

Margot se uită la el. 'Ce? Dorothy... a murit?

El a dat din cap grav. „Ea a pierit în foc.”

„O, Doamne, nu!” Acum lacrimile ei nu mai erau pentru ea însăși, ci pentru femeia care fusese mai mult o mamă pentru ea decât fusese vreodată propria ei mamă.

Colm o ținu mai strâns de mână. Ar fi vrut să o îmbrățișeze, dar era prea fragilă pentru asta. „Turnul în care se aflau camerele tale a fost complet distrus, la fel ca o bucată vastă a castelului de sub el, unde se afla camera lui Dorothy. Ea nu a avut nicio șansă. Ai făcut ce trebuie sărind. Dacă ai fi rămas acolo sus, în turnul tău, ai fi murit și tu. Știu că este greu, Margot, dar cel puțin încă ai viața ta.

„Săraca Dorothy!” strigă ea. „Ea nu merita asta. Doamne, sper că nu a suferit. Sper că a murit repede. nu pot sa cred. Nu-mi vine să cred că a plecat. Margot trase aer clatinat și începu din nou să plângă. Colm o mângâie pe mână până când durerea ei trecu prin ea.

„A fost îngropată încă?” întrebă ea în sfârșit.

„Da, a fost dusă înapoi în Anglia și îngropată în satul natal”.

„Când sunt mai bine, vreau să merg acolo și să-mi iau rămas bun”.

'Desigur. De îndată ce te simți mai bine, vom merge împreună.

Margot se uită la Colm, cu ochii strălucitori și nesiguri. — Chiar ești sigur că mai vrei să fii cu mine?

„Nu m-am îndoit niciodată că te iubesc, Margot. Nici o clipă. Asta mă va face doar să te iubesc mai mult.

'De ce? Cum ar putea?

„Pentru că dragostea nu înseamnă doar vremurile bune. De fapt, este mai mult despre vremurile rele. Asta este dragostea, să fim acolo pentru a ne ridica unul pe celălalt atunci când suntem în jos.

— Nu te merit, Colm. Ea îi zâmbi printre lacrimi.

„Atunci lasă-mă să te învăț să te iubești pe tine însuți, apoi îți vei da seama de valoarea ta și că meriți tot ce este mai bun." Zâmbi răutăcios.

Ea a reușit să chicotiască. „Îmi spui că ești cel mai bun?"

— Eu sunt, Margot. Nu meriți nimic mai puțin decât mine.

Ea a râs, apoi a simțit un vâlvă de vinovăție. — Dorothy n-ar vrea să fim triști, nu-i așa?

— Nu, ea ar vrea să râzi.

— Presupun că și manuscrisul meu a fost distrus? Ea oftă. În lumina morții lui Dorothy, pierderea cărții ei nu părea o tragedie prea mare. Doar o mare dezamăgire. „Nu voi ști niciodată ce a crezut despre asta", a adăugat ea cu tristețe.

„Dar uită-te la binele care a ieșit din asta. Dacă nu ar fi fost cartea ta, nu ne-am fi întâlnit niciodată. Nu m-aș fi împăcat niciodată cu tatăl meu, tata nu s-ar fi făcut niciodată bine, iar mama mea nu s-ar fi împăcat niciodată cu el.

— S-au inventat?

„Sunt devreme, dar sunt din nou prieteni, ceea ce este uimitor. Totul pentru că l-ai salvat.

— E frumos, spuse Margot, recunoscătoare că a ieșit ceva pozitiv din asta. — Și n-aș fi întâlnit-o niciodată pe Dorothy, adăugă ea, cu ochii din nou plini de lacrimi. „Am iubit-o cu adevărat, știi."

— Știu că ai făcut-o, răspunse Colm, iar el s-a aplecat și și-a lipit ușor buzele de tâmpla ei. — Acum trebuie să te faci bine pentru ea, Margot.

Margot dădu din cap. — Da, Colm, o să mă fac bine pentru amândoi.

Capitolul 22

După șase săptămâni de spital, Margot a acceptat vizitatori. JP a fost primul. A venit cu doamna B, înarmată cu o prăjitură de hamal într-o tavă. „Îți aprind o lumânare în fiecare zi în fața statuii Sfântului Finbar, domnișoară Hart", i-a spus doamna B, punându-și o mână moale pe braț. „Doamne ajută-ne, am genunchii bătrâni uzați de rugăciunea și mulțumirea lui Isus și a Preasfintei Sale Mame pentru că ți-au salvat viața și nu te-au luat în foc așa cum a luat-o pe sărmana doamnă Walbridge. Dar acum este cu fetița ei în Rai și este o zi fericită pentru ea. Dar nu era timpul tău, mulțumesc lui Dumnezeu. După cum îmi spunea mereu, săraca mamă, dacă ești menit să fii împușcat, nu vei fi spânzurat. Știu că nu ai prea mult preț, dar ți-am adus o sticlă de apă Lourdes. Ce rău poate face?

JP a tras un scaun și s-a așezat lângă patul ei și i-a spus cum urma să fie reconstruit castelul. „Doamna de Lisle insistă că afacerile continuă ca de obicei. Ea a dat interviuri în toate ziarele și a aruncat o lanternă asupra istoriei familiei mele și a incendiului din 1921. Cred că va fi avantajos pentru hotel. Oamenii iubesc o poveste bună." Margot s-a gândit la manuscrisul ei și a suferit o pierdere dureroasă. Dar apoi și-a amintit de Dorothy și și-a amintit că a fost norocoasă că era în viață, așa cum a spus Colm.

Următorul vizitator a fost Seamus O'Donovan. A venit cu un buchet de flori și o pungă de hârtie maro cu portocale. „Cine te-ai crezut – superfemeie?" a spus el zâmbind, așezându-se.

Margot râse. „Nu mă voi lansa pe nicio fereastră pentru o vreme, te asigur", a răspuns ea, fericită să-l văd.

El o privi serios. „Tu ai fost vorba în oraș. Ne-ai speriat tuturor, știi.

„Mi-am dat și eu un pic de frică."

„Ei bine, mă bucur că nu ai murit. Știu că tu și Colm sunteți împreună acum, așa că nu am de gând să vă revendic, dar voi spune un lucru, pentru cât valorează, m-ai înțeles, Margot, și nimeni nu a mai ajuns acolo de atunci.

„Oh, Seamus, e atât de dulce", a răspuns ea, emoționată. Apoi ochii i s-au umplut de regret. „Îmi pare rău pentru felul în care te-am tratat. Nu ai meritat asta.

„Apă sub pod", a răspuns el, zâmbetul lui devenind timid.

„Pentru cât merită, ne-am distrat, nu-i așa?"

„Cu siguranță am făcut-o."

Ea și-a pus mâna pe a lui. „Ești un prieten bun să vii să mă vizitezi. Mulțumesc.'

„Într-adevăr, aș vrea să fiu prietenul tău", a spus el. „Vrei o portocală?"

După aceea, a existat un flux constant de vizitatori la patul lui Margot. A fost surprinsă de numărul de localnici, pe unii pe care îi întâlnise o singură dată, care îi aduceau fructe și flori sau pur și simplu cuvinte amabile și încurajare. Doamna de Lisle a vrut să știe când va fi pregătită să țină din nou discuții. — Trebuie să rescrii cartea, insistă ea cu fermitate. „Este la fel de simplu. Ai tot timpul în pat, ce mod mai bun de a-l petrece? Ai făcut deja cercetarea, așa că nu va fi prea dificil. S-ar putea chiar să fie mai bine a doua oară." Margot o umoră cu cuvinte goale de promisiune, dar în inima ei știa că nu o putea rescrie niciodată.

După trei luni de spitalizare, Margot a fost în sfârșit externată. În timp ce fusese închisă, vara trecuse pe lângă fereastra ei. Acum frunzele începeau să se întoarcă și un frig de toamnă sufla peste mare, aducând cu el un sentiment melancolic. Era bucuroasă că era în aer curat și nu era blocată într-o secție de spital. Privea în jurul ei cu ochi proaspeți, apreciind cele mai mici, neînsemnate lucruri, de parcă ar fi văzut lumea prin ochii unui copil, cu mirare și curiozitate. Totul arăta atât de frumos.

JP insistase să se mute în Cabana de vânătoare până când va fi capabilă să aibă grijă de ea însăși, pentru că Colm trebuia să lucreze. Doamna B era gata cu ceainicul și prăjitura de hamal și un dormitor temporar fusese amenajat pentru

ea la parter. JP era nerăbdător să o răsplătească pe Margot pentru că l-a pus din nou împreună; ea îl vindecase, acum era rândul lui să o vindece.

Sus, la castel, hotelul se redeschisese, deși turnul de vest și zidurile din jur erau încă sub schele. A existat un nou manager numit domnul Cavendish, care fusese braconat de la Claridge's din Londra și era foarte dornic ca JP să-și reia discuțiile de după cină. Era doar păcat, spuse el, că cartea domnișoarei Hart se pierduse în incendiu. Ar fi fost minunat să fi avut istoria familiei Deverill în bibliotecă pentru ca oaspeții să o citească și ca autorul să vorbească cu Lordul Deverill într-un act dublu. Nu se putea gândi la un singur hotel din întreaga lume care să se laude cu un duo atât de convingător.

Ziarele fuseseră pline de povestea incendiului și de faptul că Contesa di Marcantonio fusese arestată, fiind bănuită că ar fi provocat-o. Cu toate acestea, unii au spus că însuși contele a comis crima și apoi și-a dat vina pe soția, care se pare că avea o aventură cu directorul hotelului. O menajera, care ulterior fusese concediata, isi vanduse povestea unui ziar. Ea a susținut că a văzut pe cineva strecurându-se prin intrarea vechilor servitori din spatele castelului în noaptea incendiului, dar nu a putut spune dacă fusese bărbat sau femeie. Totul a fost foarte josnic și JP nu știa ce să creadă. Dar focul îi învățase o lecție foarte valoroasă. Acasă este dragostea și nu voia să fie altundeva decât în Cabana de vânătoare, unde a venit fiul său în vizită, și fiicele sale când au venit în Irlanda și, din ce în ce mai mult, Alana. A descoperit, spre bucuria lui, că Colm avusese dreptate: opusul iubirii nu era ura, ci indiferența. Scânteia care le provocase furia și durerea era, în miezul ei, iubirea. Cu puțină îngrijire începuse să crească.

Margot stătea în grădina Căsuței de vânătoare, savurând sunetul păsărilor și senzația caldă de soare de pe față și se gândi la Dorothy. Nu o cunoștea de mult, dar afecțiunea ei pentru noul ei prieten fusese profundă și de neșters. Îi era dor de ea în mod constant. În timp ce rănile s-au vindecat încet pe dinafară, cele din interior au durat mai mult să se repare. Ea a suferit coșmaruri din cauza incendiului, de a sări de la fereastră și de a-și pierde munca. Știa că nu era corect să se plângă de soarta ei când Dorothy își pierduse viața, dar o durea să se

gândească la toate acele cercetări și osteneli care dispăreau în flăcări. Se dovedea greu să depășești trauma.

A fost surprinsă când, într-o seară plăcută de la sfârșitul lunii septembrie, Emer O'Leary a venit în vizită. Nu o vizitase la spital și nici nu intrase în Cabana de vânătoare. În orice caz, s-au așezat pe terasă, beau ceai și vorbeau despre recuperarea lui Margot. Apoi au vorbit despre Dorothy. „Mi-e teribil de dor de ea", a spus Emer cu tristețe, iar ochii ei au strălucit. „A fost un astfel de șoc. Un șoc teribil. Tocmai îl pierdusem pe Jack și apoi, în câteva săptămâni, a plecat și Dorothy. Mărturisesc, nu am fost într-un loc bun. Îmi pare rău că mi-a luat atât de mult să vin să te văd.

„Dorothy a fost o persoană foarte specială", a spus Margot, împărtășind durerea lui Emer.

„Ea a fost cea mai mare campioană a ta, știi. Când m-am îndoit de tine, ea te-a susținut. Ea și-a lăsat ochii în jos. „Mi-e rușine de asta acum. Trebuia sa fi stiut mai bine.'

'E în regulă. Ți-ai protejat doar familia.

Ar fi trebuit să am încredere în ea și în Colm, care a încercat să mă convingă să-ți dau o șansă. Nu știu de ce am reacționat cu atâta suspiciune. A fost doar o carte de istorie, până la urmă. Ce rău ar putea face, într-adevăr?

„Ei bine, acum a dispărut. Nu o voi rescrie." Margot a oftat cu resemnare și a ridicat din umeri. „Poate că nu a fost menit să fie publicat. Poate că Soarta a avut grijă să nu vadă niciodată lumina zilei.

— E foarte filozofic din partea ta, spuse Emer.

„Este singurul mod de a fi. Trebuie să acceptăm lucruri care nu pot fi schimbate. Nu-i așa?

„Este în teorie. Dar este greu de făcut în practică.

'Fac tot ce pot.'

— Te descurci foarte bine, Margot.

„Aș vrea să știu ce părere a avut Dorothy despre asta. Ea a fost singura persoană care a citit-o. I-am dat manuscrisul cu o săptămână înainte de incendiu și avea de gând să-mi dea cu părerea. Acum nu voi ști niciodată. Lucrul ciudat este că părerea ei chiar a contat pentru mine.

„Trebuie să cauți aspectele pozitive. Dacă nu ai fi venit la hotel, nu ai fi întâlnit-o niciodată pe ea sau pe Colm. Te iubește foarte mult, Margot și, după cum probabil îți dai seama acum, nu este un om ușor de mulțumit în acest departament.

Margot a râs și ochii i s-au luminat. „A fost minunat. N-ar fi putut fi mai atent. Când mi-am pierdut voința de a deveni mai bine, a avut suficientă putere pentru noi doi. Dacă nu ar fi fost el, cred că aș fi renunțat.

— Și tu ai fost bună pentru el, Margot. Nu trece cu vederea asta. Sunt fericit să recunosc când greșesc și recunosc acum. Îmi pare rău că m-am îndoit de tine. Tu și Colm sunteți buni unul pentru celălalt. Mă bucur că v-ați găsit.

Margot știa că avea dreptate. Colm îi arătase, prin multe mici acte de bunătate, că ea contează pentru el. Dacă tatăl ei o învățase să se îndoiască de valoarea ei, Colm îi arătase cât de mult valorează.

„Nu sunt sigură că Alana este prea fericită că suntem împreună", se aventură ea. Alana, deși nu era neprietenoasă, părea incapabilă să o privească în ochi. „Ea este mama lui, așa că poate că nu crede că sunt suficient de bun pentru el."

— O, nu este adevărat, spuse Emer repede. — Nu-mi pot imagina de ce ar crede că nu ești suficient de bun pentru el. Nu este un prinț, nu-i așa? Ea râse de râsul ei blând, plin de compasiune. „Cred că i-ar fi greu să accepte că acum are o femeie în viața lui. El a fost întotdeauna un pic singuratic în acest sens. Întotdeauna și-a dorit ca el să se stabilească – toate mamele vor ca fiii lor să găsească fete drăguțe care să aibă grijă de ei – dar acum el a găsit pe cineva, poate că ea își face timp să accepte asta.

— Poate, recunoscu Margot. „Dar nu poate fi cartea, nu-i așa, acum că a dispărut."

„Dă-i timp să se obișnuiască cu tine. Nu a fost cu mult timp în urmă când a fost supărată că ai scris-o. Nu a avut încredere în tine și acum ești într-o relație cu fiul ei. Va dura timp. asta este tot. Va fi pur și simplu grandios. Nu-ți face griji.'

Dar Margot și-a făcut griji. Alana nu a mai putut-o bănui că a pătruns în inima lui Colm pentru a cerceta cartea. Deci, dacă nu era asta, ce ar putea fi?

Zilele s-au scurtat treptat și frunzele au început să cadă din copaci. Un vânt năprasnic șuiera printre crengi, umed și rece, iar în octombrie primul îngheț albă grădina. Focurile au fost aprinse din nou în salon și în bibliotecă, iar locul mirosea din nou a fum de lemne. Casa nu mai rezona însă cu golul pustiu de înainte. JP a invitat prietenii la cină, iar casa a vibrat cu sunetul vocilor vesele și râsete în timp ce luau masa și jucau cărți. Era exact ca pe vremuri, când Bertie și Maud Deverill distraseră județul. JP a angajat câteva fete din localitate să o ajute pe doamna B cu catering, dar nu se punea problema ca doamna B să se pensioneze. Loja de vânătoare era casa ei și Lordul Deverill era stăpânul ei, iar singurul mod în care avea de gând să plece era cu picioarele înainte. Ea a spus asta foarte clar.

Margot a muncit din greu la fizioterapie, hotărâtă să-și redea corpul la forța și agilitatea de odinioară, iar Colm era gata să o încurajeze de fiecare dată când hotărârea ei scădea. Ea zâcâia cu cârje și se bucura de plăcerile simple de a citi, de a juca cărți și jocuri de societate și de a asculta muzica lui JP. Cel mai mult îi plăcea să fie afară, în natură, urmărind peisajul schimbându-se încet pe măsură ce trecea fiecare zi. Colm o ducea cu mașina la cârciumă seara și ocazional, când vremea era frumoasă, la plajă. Stăteau printre dune, la adăpost de vânt, vorbeau despre orice și despre nimic, și sărutau, râdeau și tachinau. Când lumina era cea mai blândă, Margot se uită la orizontul îndepărtat și se gândi la Dorothy – apoi se gândi la cartea ei pierdută și se străduia din răsputeri să nu simtă decât recunoștință pentru că era în viață și cu Colm.

Într-o după-amiază ploioasă, a intrat în sala de jocuri. Era frig acolo. Focul nu a mai fost aprins de luni de zile. Trecuse mult timp de când nimeni nu jucase biliard. A fost surprinsă să vadă cutiile de cercetare încă îngrămădite la capătul camerei și a fost atacată de sentimentul familiar al pierderii. Toate acele ore de lucru prin acele jurnale, scrisori și registre pe care ea nu le va primi niciodată înapoi. Paginile notițelor scrise și organizate în fișiere cutie care fuseseră distruse de flăcări. Timpul pe care ea îl petrecuse încercând să spună lucrurile cu tact, pentru a nu răni membrii familiei încă în viață, în special JP și Alana. Făcuse o treabă bună, se gândi ea, dar acum nu avea să știe niciodată. Nu era sigură că își va aduna vreodată energia pentru a scrie o altă carte. Poate că toată puterea ei de voință era deturnată pentru a se îmbunătăți și acesta era motivul pentru care se

simțea atât de neinspirată. Poate când oasele ei s-au vindecat, va veni cu altceva de scris. Dar nu se putea gândi la un alt subiect care o inspirase, așa cum făcuseră familia Deverill. Mintea ei era la fel de infertilă ca arbustul sterp, unde nu creștea decât o ciudată iarbă îndrăzneață.

La începutul lunii decembrie, Margot s-a mutat în casa lui Colm. Și-a pus articolele de toaletă în baie și hainele în dulap și nu i-a provocat anxietate să-și vadă pantofii aliniați lângă ai lui. De fapt, îi dădea un sentiment cald de apartenență. Nu simțise asta de foarte mult timp.

Pentru a o ține ocupată, Colm a început să o ia în vizite la domiciliu pentru a vedea pacienți prea mari sau prea bolnavi pentru a-i aduce în cabinet. Margot iubea animalele și îi plăcea să-l privească pe Colm îngrijindu-le. El era sensibil și înțelept și, cu cât ea îl privea mai mult la lucru, cu atât el devenea mai atrăgător în ochii ei. De asemenea, îi plăcea să cunoască localnicii și și-a dat seama că, după ce a anulat Ballinakelly ca un mic oraș de provincie de puțin interes, se înșelase. Era o comunitate vibrantă, plină de oameni buni care se îngrijeau unul de celălalt. După ce Colm a vindecat un porc bolnav, proprietara, o bătrână excentrică, cu înclinație pentru poitín, i-a adus o farfurie cu budincă de pâine ca sodă pentru a-i mulțumi. În timp ce Margot s-a băgat în ea la ora ceaiului, și-a dat seama că nu mai făcuse niciodată parte dintr-o comunitate. Pentru prima dată în viața ei și-a dorit cu adevărat să fie. Ea a decis atunci că se va implica mai mult. Singurul lucru la care era deosebit de bună era să scrie. Așa că și-a oferit serviciile ziarului local și a început să caute povești. De la foc, nu mai simțise nici o scânteie de inspirație, dar acum anticiparea scrisului a aprins din nou o mică flacără în locul în care locuia hotărârea și creativitatea ei. Și-a cumpărat o mașină de scris și s-a așezat la masa din bucătărie. Apoi și-a turnat un pahar de vin, s-a așezat pe spătar în scaun și s-a întrebat despre ce avea de gând să scrie.

Colm a fost încântat să-și vadă părinții înțelegându-se din nou. Era uimit că, după ani de acrimonie și nevorbind, se iertaseră atât de ușor. Se întrebă dacă moartea lui Jack a declanșat o schimbare a inimii în mama lui, făcând-o să se

înmoaie și pentru ca ea să ajungă la o înțelegere pe care înainte i se păruse o breșă prea mare pentru a o rezolva.

Margot a vrut să aibă o relație bună cu Alana, dar, deoarece nu avea deloc relație cu propria ei mamă, s-a gândit că, poate, pur și simplu nu era prea bună cu mamele în general. Colm nu observase că era o problemă, pentru că atunci când Margot a menționat că este răceală, Colm i-a spus că și-a imaginat asta. — Probabil că este încă tristă pentru bunicul, spuse el, fără a arunca problemei mai mult decât o privire trecătoare. Dar Margot era o femeie perceptivă. Ea știa că nu era asta. Era altceva, dar ea nu și-a putut imagina ce.

Alana ar fi trebuit să fie fericită. Se întorsese la Ballinakelly să locuiască cu mama ei, pe care o adora, în casa în care crescuse. Tatăl ei dispăruse, dar ea se împăcase cu durerea ei. Fusese bătrân, gândi ea; a avut o viață bună. Ea s-a concentrat asupra amintirilor de aur și a fost recunoscătoare că cei doi s-au bucurat de o relație atât de iubitoare și deschisă. Ea și JP petreceau timp împreună și vechile sentimente de dragoste și atracție înfloreau din nou, pentru că nu muriseră niciodată cu adevărat, doar hibernau în timpul unei ierni lungi și grele. Nu mai existase niciodată altcineva pentru ea în afară de JP Deverill. Și-a văzut mare parte din fiul ei, care a rămas în Irlanda după divorț, și era mândră că el a devenit un bărbat atât de admirabil și atrăgător. A înfruntat focul pentru a o salva pe Margot, chiar și-a riscat viața, ceea ce era o dovadă a felului în care simțea pentru ea. Dacă nu ar fi găsit-o, cel mai probabil ar fi murit împreună cu Dorothy Walbridge. Relația lor a fost romantică. El o iubea și dragostea aceea, afișată atât de clar în lumina din ochii lui, era încântător de văzut. Alana ar fi trebuit să fie fericită, totuși, făcuse un lucru groaznic.

La început ea a crezut că își poate scăpa de vina. Făcuse ceva rău, dar relativ vorbind, nu a fost atât de groaznic. Ar putea să-l îndepărteze, să uite de el și să-și continue viața. Dar problema cu oamenii buni este că au conștiințe, iar conștiința Alanei era mult prea puternică pentru a-i permite să continue ca și cum nu ar fi făcut nimic. De fiecare dată când o vedea pe Margot, ghearele vinovăției îi împingeau puțin mai adânc în mucoasa inimii ei. Și, pe măsură ce

săptămânile s-au transformat în luni, acele gheare au început să-l sfărâme. Ce ar spune Dorothy? se întrebă ea. Ce ar crede tatăl ei? Dacă mama ei ar ști, ce ar sfătui-o să facă? Dar Alana știa ce era corect, doar că o lăsase atât de mult acum, că nu era sigură cum să repare. Așa că nu a făcut nimic și și-a păstrat distanța. Dacă nu o vedea pe Margot, poate că ar putea uita ce făcuse. Sau poate că vina ar dispărea și, în timp, problema nu ar mai fi importantă sau relevantă.

Crăciunul a fost cel care ia răzgândit. Margot, care încă se plimba cu cârje, s-a bătut cu cele două surori ale lui Colm, care zburaseră din America cu soții și copiii lor, și a ridicat un brad în salonul Cabinei de vânătoare, împodobindu-l cu beteală, șlechele. și lumini de zâne. Copiii mici ai Carai au făcut steaua de aur, iar soțul ei, Declan, a legat-o de vârful copacului în multe aplauze. Margot se chinuise să cumpere cadouri tuturor, chiar și copiilor lui Aisling și Cara, pe care tocmai îi cunoscuse, împachetând fiecare cadou ales cu grijă în hârtie argintie cu o panglică de culoare verde argintie, vârând o bucată mică de vâsc în nodul arcului. Alana a fost mișcată de efortul pe care îl făcuse. Margot aranjase și prânzul de Crăciun și a invitat-o pe doamna B să li se alăture la masă și pentru sărbătorile de după aceea, deoarece nu avea o familie cu care să sărbătorească. Ea îi adusese chiar și un cadou. Doamna B a fost mutată. S-a schimbat într-o bluză albă proaspătă și a purtat la gât broșa de aur și diamante care aparținuse cândva străbunicii ei. O purtase o singură dată și asta era la cea de-a șaptesprezecea aniversare a fratelui ei, cu câteva luni înainte de a muri. Acum l-a purtat din nou și știa că el va fi alături de ea în spirit în această zi specială.

După prânz, a fost muzică și jocuri în salon și mai mult vin. A fost cel mai frumos Crăciun pe care l-au avut vreodată. Ei erau fericiti. Fiecare dintre ei. Alana a băut prea mult. S-a întins pe spătarul canapelei și l-a privit pe JP cu ochi neconcentrați, bucurându-se de sentimentul de tandrețe care a cuprins-o în valuri de nostalgie și recunoștință. Și-a urmărit copiii și nepoții și s-a gândit cât de incredibil de norocoasă avea să i se ofere o a doua șansă la viața de familie. Era acasă, unde îi era locul, alături de oamenii pe care îi iubea.

Copleșită încă o dată de vinovăție, care acum deforma bucuria, a început să plângă. Margot, care avusese grijă să nu se apropie prea mult, îi aruncă o privire îngrijorată. JP s-a dus și s-a așezat lângă ea pe canapea. — E minunat, nu-i așa, spuse el, luând-o de mână. 'Sa fim impreuna.'

Alana dădu din cap. Apoi și-a șters ochii cu mâneca. — Margot, spuse ea. 'Pot să spun un cuvânt?'

Margot s-a uitat la Colm ca să-l liniștească, dar acesta a ridicat din umeri. „Sigur", a răspuns ea.

Alana s-a ridicat și a mers nesigur spre sala de jocuri. Aprinseseră un foc acolo în acea după-amiază pentru a juca biliard, așa că era cald, deși jarul murise în grătar, lăsând doar reziduuri de căldură în placa din spate de fier. Era nervoasă. S-a rezemat de masa de biliard, atât pentru a se liniști, cât pentru a-i da unde să se cocoțeze. Margot stătea cu teamă în fața șemineului și se întrebă despre ce avea nevoie Alana să vorbească cu ea.

— Am ceva de mărturisit, începu Alana. Margot a ascultat, neștiind ce să spună. Alana și-a luat timp. În mod clar i-a fost greu să articuleze acest lucru pe care voia să-l mărturisească și, judecând după culoarea purpurie a feței ei, Margot a simțit că era în mod evident un lucru îngrozitor. Alana a tras aer în piept și a decis să se cufunde. — Am manuscrisul cărții tale, spuse ea.

Margot era uluită. Gura i s-a deschis, dar nu a găsit cuvintele. Ar putea fi posibil să nu fi fost pierdut, până la urmă? Abia îndrăznea să spere.

— Vezi tu, Dorothy mi-a dat-o să citesc. Ea a spus că trebuie să văd. Nu eram sigură ce a vrut să spună până nu am citit-o. Alana și-a împreunat mâinile. Se uită la Margot cu ochi sticloși, iar liniile de pe frunte se adânciră de rugăciune. — Îmi pare foarte rău, Margot. Te rog să mă ierți. Am greșit să nu-ți spun. Să se țină de el. Îmi pare atât de rău. Sunt un idiot. Sau egoist. Sau cum vrei să-mi spui. Practic, sunt oribil. Toată munca aceea, toate acele cuvinte, pierdute. Dar nu este pierdut. O am.'

Margot clătină din cap. „Nu pot să cred. Am crezut că a dispărut.

'Nu. Nu a plecat. În sertarul dormitorului meu, mai exact.

Se holbau unul la altul; Alana, îngrozită de ceea ce făcuse – rostirea cuvintelor cu voce tare făcuse fapta ei să pară cu atât mai vicleană – și Margot, uluită de minunata surpriză. A vrut să-și arunce brațele în jurul Alanei în semn de recunoștință, dar cârjele au împiedicat un astfel de gest spontan.

'Bine? Ce ai crezut despre asta?' Margot și-a imaginat că trebuie să fi fost nefericită, căci altfel de ce nu ar fi recunoscut că o are în posesia ei? Și-a ținut respirația, temându-se de răspunsul ei.

Alana zâmbi. „Este genial", a spus ea. „Captivant, amuzant, fascinant și, ei bine, plin de tact. Unele părți erau greu de citit, evident, dar nu mă uitasem la situație din punctul de vedere al lui JP și mi-ai dat asta, punctul lui de vedere. Mi-a permis să-l înțeleg și... Oftă cu regret. — Să văd cât de mult l-am rănit şi eu. Ea ridică o mână. „Oh, nu, să nu crezi că sunt jignit, nu sunt. De fapt, sunt recunoscător. Ai dat o socoteală foarte echilibrată." Margot a zâmbit trist când se gândea la Dorothy. — Ai fost imparțial, a continuat Alana. „Ceea ce, având în vedere prietenia ta cu JP, a fost destul de miraculos, sau ești doar un istoric foarte bun. Nu ai luat parte. Și nu ai dat prea mult. Ne-ai lăsat cu demnitatea noastră.'

— Atunci, de ce l-ai păstrat?

Alana înghiți în sec. „Pentru că nu eram sigur că vreau ca lumea să o citească."

'Si acum?'

'E în regulă. Eu nu mă supăr. Din cauza ta, familia mea este din nou împreună. Ar fi trebuit să-ți spun înainte, dar nu știam cum. Aș lăsa prea mult timp să treacă. Cu cât l-am lăsat mai mult, cu atât a devenit mai greu. Aproape că am aruncat manuscrisul.

Margot icni.

— Dar nu am făcut-o, a adăugat rapid Alana. „Altceva m-a făcut să mă țin de el. Dorothy a scris notițe pe margine, cu scrisul ei tremurător.

Margot era uluită. 'Ce a spus ea?'

'Ei i-a placut. De aceea mi l-a dat. Ea a vrut să-l citesc pentru că știa că este bun, dar știa și că va ajuta. Cartea despre care credeam cu toții că ne va sfâșie ne-a adus împreună.

Un nod se înfipse în gâtul lui Margot. „Sunt atât de fericită să aud asta", a spus ea. Ea și-a șters o lacrimă. — Mi-ai făcut Crăciunul, Alana. Mulțumesc.'

Alana râse. „Si eu l-am facut pe al meu! M-am simțit atât de vinovat, a fost îngrozitor. Deci suntem prieteni?

— Suntem, spuse Margot.

Alana întinse mâna să o îmbrățișeze. „Sunt puțin bărbătoasă", a spus ea. „Nu cred că aș fi putut să mărturisesc dacă nu ar fi fost vinul. Cred că am avut puțin prea multe.

— Este un vin foarte bun, spuse Margot.

— Mai luăm câteva?

„Cred că este o idee foarte bună.”

— Capitală, spuse Alana. „Așa ar spune JP. O idee capitală. Zâmbetul ei se clătina beat. „Îl iubesc, știi.”

'Știu.'

— Și tu îl iubești pe Colm, nu-i așa?

— Da, spuse Margot. Ea a râs pentru că Alana chiar era foarte bărbătoasă.

„Bine, pentru că te iubește foarte mult. Există atât de multă dragoste în această casă încât cu greu o pot suporta.

Capitolul 23

Era o zi glorioasă de iulie în Ballinakelly. Cerul era de un albastru strălucitor, cerulean, norii albi pufoși ca niște bărbi de păpădie plutind ușor peste el. Vântul era cald și sărat, sufla în largul mării și totul era calm și senin cu spiritul vesel al verii. O briză cu parfum de miere foșnea ușor printre castanii de cal și pe frunzele arbuștilor și florilor care mărgineau gazonul tuns imaculat de la Castelul Deverill. Era întotdeauna o tradiție ca Lord și Lady Deverill să organizeze o petrecere generoasă în grădină în iulie pentru sutele de chiriași și muncitori angajați de moșia Deverill. De-a lungul celor trei sute de ani în care castelul a prezidat orașul, această petrecere a fost punctul culminant al anului localnicilor. Astăzi, petrecerea nu a fost pentru chiriași și muncitori, ci pentru lansarea cărții lui Margot Hart, A Deverill's Castle is His Kingdom, a Biography, și a fost mult mai fastuoasă. Doamna de Lisle nu scutise niciun cost. La urma urmei, castelul era bijuteria coroanei ei și dorea să obțină cât mai multă publicitate posibil, astfel încât lumea să vadă ce loc unic și minunat era Hotel Castle Deverill.

Castelul nu ar fi putut arăta mai magnific. Pereții de piatră gri stăteau mândri și sfidătoare, supraviețuind incendiului. Turnurile și turnurile, care de secole dominaseră orizontul și oferiseră liniștire pescarilor de pe mare, străluceau acum în lumina soarelui. De pe acoperișuri se croșcau vile și pescărușii se învârteau deasupra, cu privirea ațintită pe mesele cu sandvișuri și prăjituri de dedesubt. Turnul de vest fusese reconstruit și setul de camere se numea acum Suita Margot Hart. Oaspeții și-au făcut rezervările cu luni înainte, pentru că era cel mai popular set de camere din castel.

Doamna B stătea lângă masa de ceai într-o pălărie de paie, o bluză albă proaspătă și o fustă lungă neagră, deși era vară și aproape treizeci de grade. Inițial, nu dorise să vină, fiind puțin timidă de mulțimile mari, dar Margot insistase și se

lăsase, atâta timp cât nu trebuia să stea toată după-amiaza. Sorbi dintr-o ceașcă drăguță de porțelan și își lăsă privirea să rătăcească fără țintă peste fețe. Ea a recunoscut unii oameni, pentru că ea crescuse în Ballinakelly și asista la Liturghie în fiecare săptămână. Doamna de Lisle părea să fi invitat pe toți din oraș, ceea ce era un lucru drăguț, se gândi doamna B. Castelul fusese întotdeauna centrul comunității.

„Ce mai faci, Bessie?" Doamna B se întoarse și îl văzu pe Neil O'Rourke, bunicul lui Tomas și Aidan, stând lângă ea cu un pahar de stout în mână.

— Ei bine, dacă nu este Neil O' Rourke însuși. Nu te văd niciodată la Liturghie." Întotdeauna fusese înalt și sălciat ca un pahar, cu ochi căprui blânzi de culoarea turbei, dar acum avea o privire aplecată și o privire slabă în jurul feței. A zâmbit și doamna B și-a amintit de tânărul jucăuș care fusese cândva. „Nu te-am văzut de ani de zile", a spus ea. Fusese grădinar când ea începuse să lucreze pentru Celia Deverill. Obișnuia să-i strecoare felii de tort în grădina labirintului.

— Nu mai merg la Liturghie, Bessie, spuse el.

Doamna B îl privi cu reproș. „Doamne Atotputernic, de ce nu, Neil? Ai fost un comunicator zilnic și coloana vertebrală a Societății St Vincent de Paul.

— Îl am pe Dumnezeu în grădina mea, Bessie. Acolo este Dumnezeu. În grădina mea, cu păsărelele ca feeți de altar și vulpea bătrână ca sacristan.

Fața ei s-a înmuiat. „Dumnezeu știe că ai putea avea dreptate în privința asta. Sigur nu este frumusețea lui Dumnezeu peste tot.

Și-a întors ochii spre castel. „Îți aduci aminte de acele zile în urmă?" a spus el.

Ea a zâmbit melancolică. „Oh, da, Neil. Îmi amintesc de ei cu drag că le-am avut și cu tristețe că au plecat. Erau vremuri bune, nu-i așa?

„Obișnuiai să-mi aduci un pic de prăjitură și un lighean de ceai și îl mâncam împreună în grădina labirintului."

Doamna B râse. — Îți amintești și asta?

— Ai fost o domnișoară, Bessie.

— Nu am fost, nu-i așa?

„Oh, ai fost. Întotdeauna ai fost pregătit cu niște bătălii vechi.

„Nu cred că am fost".

El i-a zâmbit. — Doamne, mă bucur să te revăd, Bessie. Nu trebuie să te ascunzi.

„Nu o voi face acum”, a răspuns ea, afecțiunea din zâmbetul lui făcând-o să se întrebe de ce nu fusese puțin mai curajoasă căutând compania vechilor prieteni.

„Îți place să faci o plimbare cu mine prin grădini? Mi-ar plăcea să-i revăd. Ar fi frumos să-i văd cu tine.

— Ar fi grozav. Ea își puse ceaşca de ceai pe masă. „Să începem cu grădina de legume? Acele sere erau pline de canabis pe vremea lui Lady Deverill, adică Adeline Deverill.

El a râs. „Așa cum stau lucrurile acum, ea ar fi fie milionară, fie în închisoarea din Limerick. Dar să nu crezi că ea a fost singura care a făcut ceai cu el. El îi aruncă o privire vicleană. „Încă creștea în acele sere pe vremea Celiei Deverill.”

„Nu ai făcut-o! Neil O’Rourke, să-ți fie rușine! Tu ai fost cel care i-a dat-o sărmanei tinere Eily Sullivan, femeia de serviciu? a exclamat ea. „Ea a împărțit un dormitor cu mine și într-o noapte m-a trezit, urlând că în locul statuii Sfintei Fecioare, a văzut o pisică tom!”

„Oh, am făcut-o. Vinovat conform acuzației, onoratăre.

„Ești un negru bun!” chicoti ea în timp ce îi lega brațul.

„Cum s-au schimbat lucrurile, Bessie, dar nu pentru noi. Stăpânului îi luau șase ore să meargă de la Ballinakelly la Dublin. Acum merg până în Ameriky în același timp. „Este greu să dai un sens tuturor.”

De cealaltă parte a gazonului, așezați pe o bancă sub un arc de trandafiri, erau JP și Alana. „Îți pare rău că este un hotel?” a întrebat Alana.

JP și-a aruncat ochii peste casa familiei sale. Locul care îi provocase atâta durere. „Nu”, a răspuns el ferm. „Nu mi-a adus decât nefericire.”

„Conform cărții lui Margot, nici asta nu a adus multă fericire familiei tale.”

„Nu, nu a fost. A fost o observație interesantă a ei, m-am gândit. Are dreptate, eram cu toții prea preocupați de statutul nostru de una dintre cele mai importante familii anglo-irlandeze din țară, care trăiește în acest splendid castel, dat nouă de regele Carol al II-lea. Adevărul este că Barton Deverill a fost singurul Deverill care avea dreptul să se simtă așa. L-a câștigat. Ceilalți dintre noi pur și simplu l-am moștenit fără să ridicăm un deget. Am trăit din prestigiul lui Barton.

Timp de sute de ani, familia Deverill a pus castelul mai presus de nevoile oamenilor care trăiesc în interiorul lui. Asta a fost greșeala lor. Asta a fost greșeala mea." El i-a zâmbit cu drag. „Sunt fericit acum, Alana. Sunt cu adevărat fericit. Nu trebuie să-mi fac griji cu privire la plata facturilor, la gestionarea proprietății, la mulțumirea chiriașilor și la găsirea banilor pentru a menține totul pe linia de plutire."

— Și o să ții discuții după cină cu Margot, a adăugat ea zâmbind. — Ai putea spune că acum castelul te ține pe linia de plutire.

El a chicotit. 'Chiar ai putea. Chiar vorbim despre a face o carte împreună, ea și cu mine. O carte lucioasă, de masă despre castel în sine. Sunt o mulțime de fotografii pe care le putem include și pot oferi anecdote.

„Este o idee grozavă", a încântat ea.

„Chiar ar trebui să schimbăm motto-ul."

'La ce?'

„Familia lui Deverill este regatul lui".

Ea îl luă de mână și îi zâmbi afectuos. 'Sunt de acord. La urma urmei, sângele este mai gros decât apa.

— Într-adevăr, a fost de acord el, întorcându-i zâmbetul cu o sclipire în ochi. „Și mai important decât piatra."

— Mergi cu mine, sugeră Colm, întinzând mâna.

Margot l-a luat și și-a luat bastonul de mers cu cealaltă mână. Se ridică de pe scaunul pe care stătuse și semna cărți. Ea semnase atât de multe, o durea încheietura mâinii. Au pornit într-un pas blând de-a lungul graniței erbacee, unde delphiniums violet și liliac stăteau înalți și strălucitori printre hortensii și bujori. Se plimbau mână în mână, departe de petrecerea la care doamna de Lisle prezida jurnaliștii pe care îi zburase din Londra şi oaspeţii influenţi pe care îi invitase personal să stea la hotel. Colm și Margot au fost încântați să scape. Să fie doar ei doi. A fost obositor să vorbesc cu oamenii, deși toată lumea a fost foarte complimentară cu privire la carte. S-au oprit o clipă să se uite la castel. Ochii lui

Margot se îndreptară spre turn. Focul părea o altă viață cumva. — Ai fost un adevărat erou, Colm, spuse ea încet.

„Nu am fost un erou", a răspuns el. „Am făcut ceea ce ar face orice bărbat pentru femeia pe care o iubește."

Ea i-a zâmbit cu tandrețe. „Asta este bine spus."

— Am un mod cu cuvintele, răspunse el pe un ton frământat.

„Știi, nu cred că ți-am mulțumit vreodată."

„Nu ai făcut", a spus el.

— Chiar nu?

„Nu, tocmai mi-ai luat eroismul de la sine înțeles."

Ea a râs. — Ei bine, acum îți mulțumesc.

— Îmi datorezi unul, spuse el.

— Nu cred că te voi putea răsplăti vreodată pentru că mi-ai salvat viața, Colm.

„Nu vei face." Zâmbi el. „Dar o să-ți petreci tot restul vieții încercând."

Zâmbetul ei s-a clătinat.

El s-a întors spre ea. „Vreau să-ți petreci tot restul vieții cu mine", a spus el serios.

„Întrebi ce cred că întrebi?"

— Da, te rog să te căsătorești cu mine, Margot. Și înainte să fii amuzant cu mine, vreau să adaug că, odată ce ne-am căsătorit, am putea călători în jurul lumii sau să mergem să trăim în altă parte, nu știu, Franța sau Spania sau Italia. Puteți alege, oriunde doriți. Știu că nu-ți place să stai mult timp în același loc. Lumea este stridia ta. Spune-mi doar unde vrei să-ți agăți pălăria.

Margot miji ochii. „Vreau să fiu aici", a răspuns ea cu un oftat satisfăcut. 'Cu tine.'

Colm a zâmbit. 'Într-adevăr? Aici? În bătrânul plictisitor Ballinakelly?

El și-a pus brațul în jurul ei și ea s-a cuibărit în el. „Acasă este locul unde este dragostea, Colm", a spus ea. „Nu mi-am dat seama niciodată de asta înainte. Am petrecut ani de zile fugind de atașament, de angajament, de oricine ar fi vrut mai mult decât eram dispus să dau. Acum te-am găsit, vreau să fiu bine și cu adevărat legată. Colm Deverill, aș vrea să-mi atârn pălăria în holul tău.

— E grozav, spuse el.

„Deci, este un da. Mă voi căsători cu tine, Colm.

S-a aplecat și a sărutat-o. Un sărut lung, senzual, care i-a transmis o undă de plăcere pe piele. „Dacă căsătoria este așa, cred că o să-mi placă."

„Așa este", a spus el chicotind și a sărutat-o din nou.

Kitty

Îi văd pe Colm și pe Margot rătăcind înapoi pe gazon pentru a se alătura petrecerii. Soarele este strălucitor și în razele strălucitoare de lumină văd că nu sunt singur. Dorothy este și ea aici. „Nu i-am spus niciodată lui Margot cât de mult mi-a plăcut cartea ei", spune ea, zâmbind cu tristețe. „Mi-a plăcut enorm, știi. Sper că ea să citească mâzgălile mele de laudă în margine.

„Este frustrant să nu poți comunica, nu-i așa", răspund. „Sunt atât de multe lucruri pe care vrem să le spunem. Că nu există așa ceva ca moartea. Că sufletul trăiește mai departe. Acea iubire ne leagă pentru totdeauna. Că nu suntem niciodată departe, ci urmărim viețile lor din Spirit. Și ce loc frumos este Spiritul, nu-i așa! Aș vrea să le spun asta."

— Și eu aș vrea să le spun asta, spune Dorothy.

„Există căi."

„Bineînțeles", răspunde Dorothy, amintindu-și de micul Robin pe care l-a trimis fiica ei. — Presupun că ai știi cum să faci asta, nu-i așa, Kitty?

„Oh, da", îi spun. „Sunt o mână bătrână în asta."

'Te superi?'

„Hai, am exact lucrul."

Este sfârșitul după-amiezii. Ultimul dintre invitați a plecat. Colm și Margot rămân pe gazon cu câteva fete de la hotel, punând cărțile înapoi în cutii. Margot ridică una dintre cărți și se uită la ea cu mândrie. „Mi-aș fi dorit ca Dorothy să fie aici", îi spune ea lui Colm. „Mi-ar plăcea ca ea să știe că i-am dedicat cartea. Ar fi fost încântată de asta. Mi-ar plăcea ca ea să știe că a avut și recenzii foarte bune și

că JP și Emer cred că am făcut o treabă bună. Ea s-a interesat atât de mult de ea, scriindu-și gândurile în margine cu mâna ei păianjen. Mai mult decât orice, aș vrea să-i spun că sunt logodită. Aș vrea să-i spun că voi rămâne aici, în Ballinakelly. Că sunt fericit. O, Colm. Sunt atât de multe lucruri pe care aș vrea să-i spun.

Și apoi un mic Robin zboară și aterizează pe iarba din fața ei. O vede și zâmbește mirată. 'Uite! E un robin! șoptește ea pentru a nu-l speria. Apoi expresia ei se schimbă și gâfâie. „Nu crezi că...?" Robinetul țopăie pe pământ spre ea, apoi își bate aripile și sare pe carte. Margot își ține respirația. Ea nu îndrăznește să scoată niciun sunet. Robinetul rămâne foarte nemișcat. Se uită lung la ea. Margot se uită înapoi până când ochii i se umplu de lacrimi și poate vedea doar o neclară roșie. „Mulțumesc, Dorothy", spune ea, iar Robin-ul își înclină capul într-o parte, ca și cum ar fi vrut să spună: Într-adevăr, acele lacrimi nu sunt pentru mine, nu-i așa, dragă? Și apoi zboară departe.